

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Heinrich, DJ\Heinrich D J-Penhaligon
2-Draci hrob.pdb

PDB Name: Heinrich D J-Penhaligon 2-Draci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.4.2007
Modification Date: 18.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PENHALIGON
SVAZEK 2 :
DRAČÍ HROB
D. J. Heinrich
NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT 1997

Lylu Střelci a Karlu Kunzemu – dvěma skvělým mužům, kteří zemřeli dříve než mě přijít jejich čas.
Budou nám opravdu chybět.

Prolog

VĚDĚL JSEM, ŽE PŘIJDE, A ON TAKÉ PŘIŠEL. Věděl jsem, že musí přijít. Lidé už jsou takoví. Předvídatelní. Idealističtí. Jsou vázání ctí a přísahami a pošetilými vášněmi. Rytíři Tří sluncí jsou takoví dvojnásob. Je snadné je vlákat do pastí, a je snadné je zabít, stejně snadné jako pobít koně zavřené v ohradě - a těch jsem pobil víc než dost na to, abych o tom něco věděl.

Pravdě je ale třeba učinit zado. Fáin Flinn byl jiný. Říkali mu Mocný Flinn a měli pro to dobré důvody. Když jsem s ním bojoval poprvé, zjistil jsem, že nebude tak snadnou kořistí jako ostatní rytíři. Za všechno mohl ten jeho prokletý meč, ten mrzký Hadobij. Ani jeden z nás nebyl s to zabít toho druhého, a ten meč se nám celou tu dobu jen vysmíval. Ano, byl to Fáin Flinn, kdo mě, Verdilitha, Velkého zeleného draka, postrach Penhaligonu, donutil k podlému boji za pomoci lsti a klamu, kterým jsem nakonec dosáhl toho, čeho jsem nebyl schopen dosáhnout na bitevním poli. Zbavil jsem se svých skvělých zelených šupin a vzal jsem na sebe lidskou podobu. Získal jsem přízeň baronky z Penhaligonu, svedl jsem Flinnovu milující ženu Yvaughan a přiměl jsem ji k tomu, aby ho opustila... A když pak bylo všechno připravené, poštvál jsem proti Flinnovi jednoho z jeho přátel rytířů a donutil ho obvinít dobrého Flinna z nečestnosti. Srazil jsem Mocného Flinna na kolena.

Všechno to šlo až příliš hladce. Flinna zbavili cti a rytířské hodnosti a vyvrhli ho ze společenství rytířů - ba dokonce ho vyhnali i ze samotného hradu Tří sluncí. Stal se Flinnem Odpadlíkem, Flinnem Bláznem. A já jsem se stal Yvaughaniným milujícím manželem. Když si na ni vzpomenu, stále mě ještě zasvědí zuby. Dokonce jsem s ní i počal syna, skvělého dědice mé moci a slávy.

Tehdy se ale objevilo to prokleté děvče. Hledala Mocného Flinna a našla ho jako poustevníka, žijícího v osamělé chatrči. Do té doby jsem ho sledoval skrz abelátovy krystaly a vnášel jsem mu do mysli rozklad a zoufalství. Poznal jsem, že trýznění a ponižování mého velkého nepřítele mi působí mnohem větší potěšení, než kdybych ho rovnou zabil. To děvče, tu mizernou, špinavou holku, pokousal abelát, jedna z těch příšer, které unikla z pekelných rovin bytí, otevřených Terylem Aurochem. Jed ze zubů toho tvora se dostal do její krve a postavil se mezi mé oči a Flinna. Má slova už se nemohla dostat k jeho téměř zničenému mozku.

A pak ho začala měnit, jak to ženy vždycky s muži dělají. Připomněla mu jeho čest, jeho slávu a jeho nepřítele, Velkého zeleného draka! Měl jsem

vědět, že mi bude ještě větším nebezpečím než on - ve své lásce k Flinnu Bláznovi byla nepředvídatelná, naivní a nerozumná. Ještě jsem si to ani nestačil uvědomit a Flinn se vrátil, aby mě vypudil z hradu, vyhnal mága Tery-la Aurocha a znovu získal ztracenou čest a rytířskou hodnost. A v rukou měl znovu Hadobije!

Hra byla u konce. Už jsem si s ním nemohl zahrávat. Věděl jsem, že se mě Blázen Flinn pokusí vystopovat a zabít. A protože ve mně dřímá poetická duše, čekal jsem na něho tam, kde jsme se setkali poprvé.

A zabil jsem ho.

Zabil jsem ho i navzdory tomu, že mě opustila má magie, že mě s pomocí létací oháňky toho děvčete Flinn napadl z boku, navzdory tomu, že mi probodl bok, posekal křídla a zmrzačil paži. Zabil jsem ho.

Ta má nešťastná paže. Ze všech mých zranění mě právě ona trápí nejvíce. Mohu se změnit z draka na mlhu, z mlhy na člověka a z člověka na myš, ale ta bolest mě ani na okamžik neopouští. Cítím, jak se mé tělo chce rozpadnout na kusy, přestat zápolit se smrtí a skoncovat se životem, cítím, jak se má duše touží rozplynout ve větru a slétnout do toho nejhlubšího pekla. Jsem strašlivě poraněný a šílím bolestí. Mé duši už dává podobu a tvar jen nenávisť, jen nenávisť a ta věta, kterou si opakuji v jednom rytmu s bušením svého srdce.

Flinn je mrtev.

Napůl jsem očekával, že mne jeho odchod rozesmutní, ale nebylo tomu tak. Byl nebezpečný, to ano, ale nikdy to nebyl nepřítel skutečně hodný toho, abych s ním zkřížil zbraň, nikdy to nebyl tvor, se kterým by stálo za to bojovat pro jeho rozum a chytrost. Koneckonců, byl to přece jenom člověk.

Ne, Flinn nebyl mým největším nepřítelem. Tím byl Hadobij, meč, který vykovali, aby mě zabil. Ještě teď je plný té staré touhy. Cítím ji ve svých ranách, ve své rozbolavělé mysli i ve svém téměř ztichlém srdci. Hadobije teď má ta mizerná holka, ta Jo - jmenuje se jako nějaká rybářka nebo pradelna. Ten meč je mnohem větší, než je ona, a ta žena přesto tvrdí, že mne s ním vyzve na souboj. Ona a její přátelé - ta seschlá stará čarodějnice, její tupý pomocník a starý žoldnér Braddock, kdysi Bláznův přítel. Tihle drakobijci mě urážejí - baronka posílá mnohem víc rytířů proti tomu slaboduchému orkovi Mazilizovi. Stačí jedno vydechnutí a budou pryč.

Jenže Hadobij ne.

Zhanobil mne poprvé a zhanobil mne i podruhé. Mohu se snažit, jak chci, ale nejsem s to zlomit tu prokletou, požehnanou čepel a má vířící mračna zeleného jedu se za ni nedostanou ani o píd'. A co je nejhorší, rány, které mi zasadil, se nikdy nezahojí.

A tak čekám ve svém doupěti, čekám na Jo a ten její houf otrhanců, až sem konečně doklopýtají a pokusí se mě zabít, jak to musejí udělat. Jsou to jen lidé. Pokud je nebudu schopen zničit, až konečně přijdou, pokud nebudu schopen zlomit toho prokletého Hadobije, pak ustoupím a zase získám lstí a klamem to, co jsem nedokázal získat bojem.

Ale já je zabiji. Rozhněvali mě, a já je zabiji, jednoho po druhém. Zlomím toho nenáviděného Hadobije stejně tak, jako jsem zlomil jeho nositele.

Kapitola 1

NAD STÁLE JEŠTĚ DOUTNAJÍCÍ POHŘEBNÍ hranicí vířil v ranním větru černý kouř plný sazí a pálił Johaunu Menhir do jejích šedých očí. Zamrkala, aby jí nezačaly téct slzy, přejela si hřbetem ruky přes nateklá víčka a zašeptala: "Už nebudu plakat." Otevřela ústa se rty vysušenými zinním větrem, který je bez ustání ovíval po celé čtyři dny. "Už nebudu plakat," řekla znovu tichým, chraptivým hlasem, "už pro tebe nebudu plakat, Fáine Flinne." Smutně svésila hlavu.

Vítr změnil směr a najednou jako by se v něm objevil první náznak jara. Holé stromy kolem malého palouku se lehce zakývaly a Jo si vůbec poprvé všimla, že mají větve plné pupenů, které se každým dnem chystaly rozvinout. Zdálo se, jako by svět přešel mlčením smrt Fáina Flinna, jako by přešel mlčením tu nesmírnou obět', kterou učinil. Zdálo se, jako by lesy už dávno zapoměly na titánskou bitvu, kterou v jejich středu svedli člověk a drak. Jo náhle všude kolem sebe slyšela jen zurčení vody z tajícího sněhu a nad hlavou jí líně zakroužila poslední vrána.

Pevně sevřela v dlaních jilec toho velkého meče, který celou tu dobu držela v rukou, zbraně o celý palec větší než ona sama. "Hadobiji," zamumlala, jako by v tom jménu hledala útěchu. Proslulý meč zářil do sinalého dne leskem čistého stříbra, nedotčeného tím černým kazem, který jej doposud hyzdil. Na ploché straně čepele jasné zářila čtyři prastará znamení: Cti, Statečnosti, Víry a Slávy, znamení čtyř Vrcholů Kvadriviálu. Flinn dosáhl všech čtyř Vrcholů, to úsilí ho však stálo život. A teď ten meč patřil jí a byl jí poslední hmatatelnou upomínkou na muže, který jí kdysi poskytl přístřeší a který ji toho tolik naučil.

Johauniny vzpomínky potemněly a dívka se zamračila. Ve vyschlém rtu se jí otevřela prasklina a začala lehce krváčet. Jo se zadívala na tu poslední a nejjasnější runu. "Tak sláva," odplivla si. "Kdybys neusiloval o slávu, nikdy bys proti němu nešel sám." Ale vždyť to není pravda, zasyčela na ni její vlastní mysl. Flinn tam šel sám, abychom my ostatní nemuseli zahynout s ním. Věděl, že si jde pro smrt, a nechtěl, aby dostala i nás. Oči jí zabloudily k ještě doutnajícím hranicím.

"Ach, Flinne," zašeptala Johauna chvějícím se hlasem, "proč jsi mi jenom nedovolil jít s tebou? Proč?" Do bolestí naplněných slov se vmísila stopa hněvu. "Byla jsem přece tvůj panoší! Kdybych tě nemohla zachránit, alespoň jsem mohla zemřít s tebou!" Rozhněvaně zaťala jednu ruku v pěst a upřeně se zadívala na ještě dýmající hromadu popela. Stiskla rty. City, které jí naplňovaly duši, stejně nebyla schopna vyslovit.

Hadobij v dívčiných rukou zářil chladným, neživým leskem. Teplo, které vydával, když jej držel Flinn, teď zmizelo a Jo nevěděla, jestli jen na chvíli nebo navždy. Čtyři dny a čtyři noci stála Jo nad Flinnovým tělem, aby pak se svými třemi přáteli zapálila pohřební hranici a hlídala ji po celý den, co hořela. Meč byl za těch posledních zinních dnů tak ledový, že Jo omrzaly ruce. Tehdy si však omrzlin na svých prstech ani nevšimla a teď, když si tiskla ten meč z trpasličí oceli a elfího stříbra k hrudi, na nich už vůbec nezáleželo. "Ach, Flinne," zašeptala Johauna, "proč jsi jenom musel zemřít?" Ještě naposledy se podívala na hromadu popela před sebou a na chvíli se jí zdálo, že se mezi zuhelnatělými zbytky dubových a jilmových polen objevuje přízračný obraz mužské postavy. Jo zavřela oči, a když je zase otevřela, příznak byl pryč. Na malém palouku uprostřed Vlčích kopců uhasínaly poslední oharky. Z největšího rytíře, jakého kdy znaly země Penhaligonu, zbyl jen popel a spálené kosti.

Mocný Flinn už nebyl.

Ruka jeho panoše zabloudila k opasku, u kterého měla Jo zavěšený malý, perlami posázený váček - který také kdysi patřil Flinnovi. Ve váčku byly abelátovy krystaly, s jejichž pomocí se kdysi dívali do budoucnosti. Tři z těch kamenů byly oranžové - to byly ty, které vznikly z krve abelátovy - zbývající čtyři však byly tmavě červené jako Johaunina krev, ve které se vytvořily. Jo projel ramenem záchvěv bolesti, když si vzpomněla, jak se jí do něj zakousla ta příšera s osmi tesáky, aby se její jed v lidské krvi vzápětí změnil v kámen.

Přejela prsty po perlami zdobeném váčku. "Mám se toho odvážit?" zašeptala. Stále si nebyla jistá, jestli ty kameny dokáže ovládat. Když se krystaly zahřály, bylo skrze ně možné pozorovat a oslovit, kohokoli si jejich majitel přál. A dokonce se říkalo, že je skrze ně možné hovořit i s lidmi dávno mrtvými.

Jo si ještě jednou protřela unavené oči. "Ne, nemůžu," zamumlala směrem ke zbytkům hranice. "Určitě ne teď. Na to

budu potřebovat Karleju."

Ohlédla se na stezku vedoucí lesem k jejím společníkům. Zdupaný sníh už roztál a na jeho místě se objevila sytě hnědá zem, tu a tam se začínající zelenat. Jo zavřela oči. Až doposud ji každé jaro naplňovalo novou nadějí, nyní však cítila jen naprostou prázdnotu.

Čekají na mě.

Znovu zavřela oči a uvědomila si, že jí na tom vlastně ani nezáleží. Čekají na mě, řekla si znovu v duchu, takže budu muset jít. Pomalu se odvrátila od hasnoucí hranice. Zvedla Hadobije v natažených rukou a hluboce se uklonila, unaveně a rozechvěle.

"Sbohem, Fáine Flinne, můj pane..." Johaunin hlas se zachvěl a vytratil se, její myšlenky se však zastavily až u slov "...má lásko". Unaveně zavřela oči a pak odhodlaně stiskla rty. "Pomstím tvou smrt, Fáine Flinne! Verdilith zemře a bude to Hadobij, kdo mu zasadí smrtící ránu," řekla pevným hlasem. Znovu sevřela ostří meče, až jí z dlaní vytryskla krev, pak se otočila a bez ohlížení se rozběhla po cestě pryč.

Nebylo však ani třeba, aby se ohlížela, beztak si vzpomněla. Stezka jí v mysli znovu vyvolala vzpomínky na to, jak po ní kráčela poprvé. Nebylo to ani celý týden, co klopýtala těmi lesy, hledala Flinna a modlila se, aby přežil souboj s Verdilithem, Velkým zeleným drakem. Tehdy šla Jo po stezce plné krve, blátem ušpiněného sněhu a zlomených větví až na ten malý palouk, který právě opustila - místo, kde Flinn zemřel. Teď byla stezka hnědá a voně-la syrovou zemí a její okraje lemovala zelená tráva. Stopy Flinnových nohou zmizely, jako by na ně i ta stezka zapomněla.

Jo náhle pustila Hadobije a klesla na kolena. Na nohy se jí lepilo chladné bláto, Jo si toho však nevšímala. Ruce měla zkřížené na hrudi, jako by snad někoho objímala, a zoufale klečela na rozmáčené stezce. "Flinne! Flinne!" zašeptala, když si vzpomněla, jak našla jeho rozbité tělo, ležící tváří k zemi v rozdupaném sněhu. Převrátila ho na záda a bála se přitom nejhoršího, v tu chvíli však Flinn ještě žil a Jo mohla na několik okamžiků doufat, že přežije.

Flinn však nepřežil. Jo si přitiskla ruce k obličejí, rozhodnutá nepodvolit se zoufalství, zármutku a hněvu, které ji hrozily pohltnout.

"Jak jen budu žít bez tebe, Flinne?" zašeptala a konečně tak dala průchod obavám, které ji pronásledovaly už od té chvíle, kdy Flinn zemřel v jejím náručí. Kdo mi jen bude věřit, kdo mě bude učit? Kdo jiný bude o mně doufat a snít, kdo na mě bude hrdý? A kdo mě bude milovat? ptala se sebe sama Jo a její hněv stále rostl. Po celou tu dobu od rytířovy smrti svému zármutku dokázala vzdorovat. Nejdříve stála u hranice a po čtyři dny a noci chránila jeho tělo před vlky. Pak čekala celé ty dlouhé hodiny, než Flinnovo tělo na hranici shořelo, a neodešla, dokud neuhasly poslední uhlíky. Teď už ale neměla nic, čím by proti tomu zármutku bojovala.

Jo se sklonila k zemi a zoufale tloukla pěstmi do bláta. Do rukou se jí zarývaly kusy ledu a kamene, už beztak poničená kůže se otevřela a hnis z omrzlin se smísl s krví z čerstvých ran. "Proč? Proč? Proč?" Z jejích nevidoucích očí se řinuly proudy hořkých slz a její uši slyšely jen ohlušující hukot krve.

Jo se zastavila a natáhla ruce před sebe dlaněmi vzhůru. Měla je celé rozdrásané a kůže jí z nich visela v cárech. "Ach, Flinne, dovol mi, abych se k tobě vrátila," zašeptala ochraptělým hlasem. Podívala se na své ruce a pak na Hadobije, lesknoucího se na zemi tam, kde jej odložila. Nervózně se nadechla a přiložila zápěstí k nabroušenému ostří meče. Jako břitva ostrá trpasličí ocel se dotkla její kůže.

Meč náhle začal sálát podivným žářem.

Jo zavřela oči a přešla zápěstími po ostří. Cítila, jak její jemná kůže povoluje a z otevřených žil jí zvolna vytéká na chladnou zem horká krev. Váhavě se podívala na rudé skvrny na čistém meči. Z oka jí vyklouzla osamělá slza a skápla na meč. Zasyčelo to.

Mladá žena omámeně zamrkala a jen matně tušila, co vlastně dělá. Odtáhla ruce od Hadobije a podívala se na ty rozšklebené rány. Valila se z nich krev, stékala na znamení na čepeli meče a ošklivě syčela, jak vřela na rozpálené oceli. Jedna z těch čtyř run na ploché straně čepele začala zářit a vycházel z ní neuvěřitelný žár. Na okamžik byla Jo zcela uchvátená čistě bílou nádherou zářícího znamení - pak si všimla, že z meče zmizela všechna krev. Její pohled zabloudil ke krvácejícím ránám na rukou a zápěstích. Přímě před jejím očima ze znamení najednou vystoupil pás bílého světla a stočil se jí kolem levého zápěstí. Jo bez dechu sledovala, jak se z bílého světla najednou stalo rudé a stáhlo se kolem rány. V okamžiku, kdy dosáhlo druhého konce krvácejícího poranění, znovu začalo měnit barvu na původní zářivě bílou.

Jo jen nevěřícně zamrkala. "Flinne...?" zašeptala. Světlo jí proplulo mezi prsty, zrůžovělo a na okamžik se zastavilo, aby se pak omotalo i kolem druhého krvácejícího zápěstí. Jo zvedla levou ruku a užasle vydechla. Byla zahojená, úplně zahojená. Zůstala na ní jen nepatrná bílá jizva. Zvedla druhou ruku - i ta byla zahojená.

Chvějící se pruh světla se pomalu vrátil do třetího znamení. Jo se natáhla a váhavě se jej dotkla prstem. Nesmírně ji udivilo, že ačkoli je runa rozžhavená, necítí v ruce žádnou bolest. "Víra," zamumlala. Na okamžik zavřela oči a pak prudce zvedla hlavu ke korunám stromů kolem ní. "Flinne! Flinne!" vykřikla. "Ty jsi byl jediný, kdo ve mě kdy věřil!" Ze znamení vyšlehla bílá záře a obklopila celou Johauninu postavu. Chvíli si uvědomovala jen její teplo, aby vzápětí ucítila, jak zármutek v jejím srdci slábne a stává se snesitelným. Bolest ani zoufalství nezmizely, náhle však měla sílu je snést. Její duše byla čistší a hrůzy posledního týdne o poznání ustoupily.

Věř v sebe samu, zaznělo kdesi hluboko v její mysli. Johauna si domyslela, že to přišlo z toho světla, které ji obklopovalo. Věř v sebe samu, Johauno Menhir. Světlo pomalu zmizelo a zanechalo za sebou neočekávaný klid a mír, i když bylo zřejmé, že ten klid je jen velmi křehký.

Jo se dívala, jak se záře ztrácí zpět do Hadobije. Teplo a světlo byly najednou pryč - Hadobij opět ležel ve zdupaném sněhu chladný a bez života. Jo s rostoucím děsem pozorovala ten bílý meč a v uších jí stále znovu a znovu znělo: Věř v sebe samu, věř v sebe samu.

Neměla tušení, jak dlouho vlastně klečela v tom tajícím sněhu a jarním blátě. Věděla jen to, že ten meč jako balzám zhojil

její duši, že jako hojivá mast utišil její zármutek. Namísto bolesti se teď v její unavené mysli objevil nový pocit, stejně silný jako zmizelá bolest - touha po pomstě. Jo se u Flinnovy hranice zapřísáhla, že pomstí jeho smrt, a byla pevně rozhodnutá té přísaze dostát.

Ten drak Flinna zabil, Flinnova smrt však bude znamenat jeho zkázu. Jo si náhle uvědomila, že teprve potom bude mít Flinnova smrt a její život nějaký smysl.

Vstala a zvedla Hadobije. Zamračila se. Byla panošem v Řádu tří sluncí a byla povinována věrností baronce z Penhaligonů. Ta věrnost se však velmi pravděpodobně střetne s její touhou zabít Verdilitha. Johauniny myšlenky byly čím dál temnější. Jediný člověk, kterému jsi povinována věrností, je Flinn, pomyslela si zasmušile. Je to Flinn, protože on to byl, kdo ti pomohl stát se panošem v Řádu tří sluncí. Bez něj by ses k hradu nikdy nedostala. A i kdyby ses tam dostala, vysmáli by se ti a zahnali tě zpátky do krysami prolezlých ulic Spekulára. Jo se zachvěla.

Ještě naposledy se dotkla znamení na Hadobijově čepeli, otočila se a vydala se po stezce pryč. Její kroky byly čím dál tím jistější. "Věř si, věř si," nařizovala pořád dokola sama sobě. Rozhlédla se po stromech kolem a všimla si, že mají větve plné pupenů, ze kterých se každou chvíli stanou listy. Z jejich živosti a příslibu nové naděje, který skýtaly, však do Johauniny duše nepřetekla ani ta nejmenší kapka. Měla pocit, jako by byla mrtvá. Vykročila ještě rychleji a raději ty myšlenky zapudila. "Věř si," řekla trochu nejistě a opřela se rukou o stříbřitou kůru jedné z bříz u cesty.

Kousek před ní, právě tam, kde stezka končila, pronikaly paprsky poledního slunce na palouk o něco větší než ten, který Jo právě opustila. Než na něj vstoupila, trochu zaváhala, protože najednou nevěděla, co má svým přátelům říct. Byla jsi k nim až příliš krutá, přiznala si Jo, bez váhání jsi je obvinila z toho, že Flinnovi nepomohli, a vůbec jsi neměla úctu k jejich

zármutku. Ale vždyť oni to pochopí, ozvalo se její logické já. Oni vědí, že jsem to řekla z hněvu a zármutku a že to nebyla pravda. Jo jednou krátce potřásla hlavou a vydala se k tábořišti. Oči měla stále odvrácené stranou. Když se tam nebude dívat, snad si nevzpomene na to, co spatřila, když na ten palouk vkročila poprvé. Skoro se rozběhla, ale ty obrazy byly vpálené do její mysli až příliš hluboko. Ještě jednou spatřila ten hrůzný pohled, který uvidě-la pět dnů předtím.

Právě tady, na tomto konci palouku, leželo zhroucené, bestialně zmražené tělo Flinnova gryfa. Kolem dokola mrtvého těla leželo snad dvacet holí, tyčí a magických hůlek, napůl pohřbených ve sněhu. Kdysi neposkvrněný bílý sníh byl znečištěn krví a uschlým blátem, jež tam zůstalo po bitvě, kterou Flinn svedl s Verdilithem.

Jo zaťala zuby. Musí těm vzpomínkám vzdorovat a vypudit je ze své mysli, nebo přijde o rozum. Zastavila se a donutila se podívat na palouk. Oči se jí rozšířily úžasem.

Během těch pěti dní sluneční paprsky rozpustily všechny sníh. Bílá a rudá už byly dávno pryč a na jejich místě se na palouku objevily čisté barvy oschlé jarní trávy a lesních květů. Jo jen nevěřicně mhouřila oči. Všude kolem byly jen žluté, hnědé a černé větve a zelené jehličí a Jo bezděky klesla na kolena, protože to bezmála nedokázala pochopit. Toho dne, kdy Flinn zemřel, byly tytéž stromy tak chladné, tak necitelné, a dnes jimi proudilo jaro a na větvích jim vyrazely zelené pupeny.

Dívka se váhavě nadechla. Když budu tak silná jako ty stromy, snad přežiji zimu, kterou mi přinesla Flinnova smrt. Z očí jí proudem tekly slzy. "Už tomu rozumím," zašeptala a pomalu skryla tvář do dlaní. Věř v sebe samu, ozvalo se ještě jednou v její mysli.

Někdo se jemně dotkl jejího ramene a Jo prudce vzhledla. Spatřila ustaraný pohled zdravého oka Braddoka. Trnkrve a to druhé, slepé, hledící kamsi do neurčitá. Pod slepým okem se Braddokova tvář nehezky křivila a chvěla, zbrázděná hlubokou jizvou po ráně sekyrou, která se mu táhla od obočí až k lící kosti a končila těsně nad úhledně svázaným vousem. Toho dne, kdy Braddok z Rozseklých očí v jednom z údolí Altan Tepesu napadl ledový obr s těžkou sekyrou, trpaslík přišel o jedno oko, ovšem ne o život. Braddok lehce stiskl rty a Jo si domyslela, že ten obvykle velmi zamlklý válečník jí asi chce něco říct.

Místo toho ale k ní jenom natáhl svou uzlovitou pravici. V dlaní mu zasvítily tři bílé a fialové květiny. Byly to jarní krokusy, vůbec první květiny, které na jaře kvetou.

"Braddoku..." zašeptala Jo. Natáhla ruku a vzala si malou kytici. Opatrně k ní přivoněla a pak se podívala na svého přítele. "To je pro Flinna?"

Braddok zavrtěl hlavou. "Ne, pro tebe, Johauno," řekl stručně. "Flinn už je nepotřebuje." Trpaslík vzal Jo za ruku a pomohl jí vstát. "Pojď, Karleja s Dajinem na nás čekají. Čas smutku už je pryč. Je čas jít." Braddok vykročil ke dvěma plátěným stanům, stojícím na opačné straně mýtiny. Po pár krocích se zastavil a tázavě se zadíval na Jo, která pořád ještě stála u lesa na druhé straně palouku.

"Nevím, jestli ten čas smutku kdy skončí," řekla pomalu a tiše Jo. Podívala se na krokusy ve své dlaní. "Ale máš pravdu - je čas jít." Připojila se k trpaslíkovi a společně došli k tábořišti.

Jo spatřila, jak z ohně pod kotlíkem lině stoupá kouř. Nad kotlíkem stála Karleja Kunzajská, stará, seschlá čarodějnice a mimoto celkem obstojná kuchařka, a něco v něm míchala. Příchozím nevěnovala sebemenší pozornost a dál se skláněla nad ohněm. K Johauninu nosu se donesl závan vůně králičí polévky a Jo se zhluboka nadechla. Teprve v tu chvíli si uvědomila, jaký má vlastně hlad.

Asi desetiletý chlapec, sedící uprostřed tábořiště, si Jo a Braddoka ihned všiml, vstal a mlčky čekal, co se bude dít. Dajin Kine kdysi žil jako divoké zvíře ve Flinnových lesích, než mu Jo a Flinn nabídli, aby se k nim připojil. Když Jo vstoupila do tábořiště, chlapec si odhrnul z čela své rozčepýřené světlé vlasy a váhavě se pousmál. Byl to úsměv ve své nevinosti milý a příjemný a Jo se nemohla ubránit tomu, aby jej neopětovala. Dajinovy oči měly barvu jarního nebe vysoko nad jejich hlavami a pozorně Jo sledovaly.

Dívka došla skoro až k ohni a zjistila, že i Karleja si ji zkoumavě prohlíží. Drobné černé oči jako by měla o hodně hloub zapadlé do seschlé tváře než předtím. Rty měla stisknuté a vrásky na její stařecké tváři se ještě prohloubily. Cože?

Karleja má starosti! překvapeně si uvědomila Jo. To má strach o mě? Jo zrudla a duši jí na chvíli naplnil nepříjemný pocit viny. Na radosti jí pak ani v nejmenším nepřidalo, když viděla, jak Braddock došel ke Karleje a Dajinovi a všichni tři zůstali stát na druhé straně ohniště a mlčky se na ni dívali.

"Já..." začala Jo, aby se vzápětí zarazila. Tak se přece ovládej, napomenula se přísně. "Hranice dohořela. Flinn už není," řekla tiše.

Braddock a Karleja se podívali jeden na druhého. Stará čarodějnice se podívala na Dajina a vzala svého učedníka kostnatou rukou za stejně hubená ramena. Téměř neznatelně přikývla.

"Johauno, už jsi přemýšlela o tom, co budeš dělat?" zeptal se Braddock a svým jediným zdravým okem se znovu zadíval přímo na Jo.

Co tak asi budu dělat? zamyslela se Jo. Ale proč? Proč se ptá zrovna mě? Otočila se a opatrně položila Hadobije na opodál ležící kožešinu. Vykoupila si tak alespoň krátkou chvíli na přemýšlení. Copak jsem to snad já, od koho se tady očekávají rozhodnutí? Obrátila se zase zpátky ke svým společníkům. Dívali se na ni stejně upřeně jako předtím. "Moc... moc jsem o tom zatím nepřemýšlela," přiznala poctivě Jo, "ale vím, že ze všeho nejdřív chci najít Verdilitha." Když viděla jejich pochybovačné tváře, rezolutně dodala: "Ten drak musí zemřít. Nezastavím se, dokud nebude mrtvý." V jejich šedých očích se objevil hrozivý záblesk.

"Když jsi bděla nad Flinnovým tělem," ozval se po chvíli uctivého mlčení Braddock, "vydal jsem se po stopách, které za sebou Verdilith zanechal v lese. Nebylo to těžké - ani jednou nevzlétl. Řekl bych, že mu Flinn asi rozsekal křídla."

Trpaslík se krutě usmál.

Karleja začala nalévat kouřící polévku. Plné talíře podávala s kusy chleba Dajinovi, aby je poslal dál. Jo si vděčně vzala jeden talíř a usedla k ohni. Dotkla se meče, ležícího za jejími zády, a v duchu jako by opět zaslechla ta známá slova: Věř v sebe samu.

Braddock otevřel ústa a chtěl něco říct, Karleja mu ale strčila do ruky misku s polévkou a zabručela: "Jez!" Trpaslík ústa zase zavřel a i on se posadil k ohni. Dajin usedl vedle něj a začal se cpát polévkou, kterou nabíral velkým kusem chleba. Pořádkumilovný trpaslík se na něho vyčítavě zadíval a pustil se do polévky lžící. Jedna malá kapka králičího vývaru mu ukápla a stekla mu po žluté kazajce na kožené kalhoty. Braddock se zamračil a okamžitě ji zase setřel. Jo se usmála. Je to docela podivný trpaslík, napadlo ji jen tak mimochodem. Je tak drsný a zároveň tak přepočlivý ve všem, co se týká jeho vzhledu. Jeho šaty sice nesly známky dlouhého cestování, na rozdíl od šatů jeho společníků však na nich nebylo ani stopy po zaschlém blátě. U potoka, kde si prali své věci, strávil Braddock mnohem víc času než jeho společníci dohromady.

"Kam vedla ta stopa potom, co drak vyšel z lesa?" pobídla Jo trpaslíka k dalšímu vyprávění.

Karleja na Braddocka cosi zahučela a sedla si k ostatním. Jo se podívala na tu starou čarodějnici. Žvýkala kouřící kus masa a klidně promluvila, jako by ani nevnímala, jak je její jídlo horké: "Ztratil ji. Nikdy bych si nemyslela, že tvor, který chodí s hlavou tak nízko u země, vůbec může ztratit stopu - a navíc stopu poraněného draka - ale našemu trpaslíkovi se to podařilo."

"Já jsem ji neztratil!" zavrčel Braddock.

"Dám krk na to, že ano," opáčila stařena.

Jo zvedla ruku, aby se utišili, a chtěla něco říct, slova jí však uvízla v hrdle. To gesto, které právě udělala, patřilo k Flinnovi a Johauna se celá roztrásla. Neměla tušení, jestli má být překvapená, že to gesto použila, nebo jestli má snad být rozradostněná z toho, že kráčí ve Flinnových stopách, ale přece jen se jí podařilo promluvit: "To... to dohadování by už stačilo. Braddocku, řekni mi, prosím, co se stalo, když jsi vyšel z toho lesa."

Braddock se významně podíval svým jediným zdravým okem na Karleju a pak se zase obrátil k Johauně: "Když jsem vyšel z lesa, uviděl jsem, že ta stopa vede do Vlčích kopců," řekl rozmrzele. Na chvíli se odmlčel a pak potřásl hlavou.

"Podle toho, jak vypadala ta krvavá stopa, která po tom drakovi zůstala, Flinn ho zranil velmi vážně. Docela bych si troufal tvrdit, že to bylo hodně těsné. Řekl bych, že Flinn skoro..."

Jo sebou trhla a zakryla si rukou oči. Braddock se odmlčel a Jo mu za to v duchu poděkovala. Při Nesmrtelných, ať už Karleja prorokovala cokoli, Flinn by býval přežil, kdybych tam s ním byla.

"Johauno..." ozval se váhavě Braddock a řekl to mnohem tišeji, než jak ho kdy Johauna slyšela promluvit. "Je mi líto, že jsem to řekl. Myslel jsem si, že ti to pomůže, když budeš vědět, že zato Verdilith draze zaplatil."

Jo se znovu zachvěla. "Děkuji ti, Braddocku. Já to vím," řekla ztěžka. "Jenom bych si přála, abych tehdy byla po Flinnově boku, jak by měl každý správný panoš být."

"Tak to si, děvče, nemysli," vpadla jí do řeči svým vysokým hlasem Kar-leja. "Fáin Flinn si toho dne jel pro smrt a každý, kdo by jel s ním, by zemřel, jako zemřel on. Flinn vykonal toho dne statečný čin a ty ho teď nesmíš snižovat tím, že si budeš myslet, že jsi ho mohla zachránit."

Jo se podívala do svého talíře a pak na Karleju. "Ty, Karlejo, věříš svým proroctvím, ale já věřím svým instinktům. Mohla jsem ho zachránit." Johauna se smutně pousmála.

Karleja si posměšně odfrkla a upřela na Jo své náhle se lesknoucí oči. "Ale kdeže! Má proroctví se zatím vždycky vyplnila! Kdybys tam na tom palouku byla s Flinnem, zemřeli byste oba."

A o kolik by to bylo lepší než tohle! nařikalo Johaunino srdce. Dívka sevřela v dlani svůj kus chleba a rozhněvaně upřela oči na starou čarodějnici. "Karlejo, věř si, čemu chceš," řekla chladně, "a nech mě, ať si věřím tomu, čemu chci já."

"Jo, já jsem rád, že jsi neumřela," řekl tiše Dajin a zářícíma očima se podíval na Johaunu. Mladá žena pohled opětovala a nebyla s to se rozhodnout, jestli jí city toho malého chlapce těší, nebo rozčilují. Než to stačila uvážít, chlapec oči zase odvrátil. Nepatrně schoulil ramena a Jo se zase obrátila k Braddockovi.

"Takže ty říkáš, že jsi šel po Verdilithově stopě do Vlíčích kopců?" zeptala se rychle Jo, protože ze všeho nejvíc toužila po tom, aby se už konečně mluvilo o něčem jiném. Ukousla si kus chleba.

Braddok přikývl, polkl lžici polévky a řekl: "Ano, šel jsem po té stopě, byla široká a naprosto zřetelná. Pak jsem obešel jeden kopec a..."

"A ta stopa zmizela! Náš drahý trpaslík ztratil stopu!" uchechtla se Kar-leja. Rozjařeně se plácla do kostnatého kolena, skrytého kdesi pod těmi beztvářými šedými šaty.

Braddok upřel na Karleju své jediné zdravé oko a přes tvář se mu mihl škodolibý úsměv. "Tak v tom se pleteš, stará čarodějnice," řekl skoro rozjařeně.

"Cože?" Karlejina malá černá očka se náhle rozšířila a kouzelnice chvíli zírala na trpaslíka s otevřenými ústy. "Tak to jsi předtím neřikal," poznamenala.

Braddok pomalu přikývl a úsměv mu stále nemizel z tváře. Namířil ukazováčkem na Karleju. "Neřekl jsem ti to, stařeno, protože jsem to chtěl nejdřív říct Johauně," prohlásil Braddok a otočil se na Johaunu. Úsměv mu zmizel z tváře. "Možná jsem ztratil stopu, ale určitě jsem neztratil draka."

"Co tím chceš říct, Braddoku?" zeptala se Jo. Odložila očištěný tah? kousek od ohně, olízla si rty a zamračila se. V ústech měla jakousi podivnou pachut'. Ještě aby ten králik byl zkažený, napadlo ji, ale pak tu myšlenku rychle zaplašila.

Když Karleja lovila ve vlčí podobě, zdechliny nikdy nepřinášela.

Braddok natáhl k Johauně obě ruce. Viditelně se chvěly. "Johauno! Dobře poslouchej!" řekl vzrušeně. "Ztratil jsem tu stopu, protože tam končí-la! Ta stopa končila přímo u toho kopce!"

"U kopce? Braddoku, u kterého kopce?" zeptala se Johauna a její hlas zněl trochu podrážděně. Několikrát rychle zamrkala a pokusila se tak potlačit tu náhlou touhu spát. To nevyspání už mě skoro přemáhá, uvědomila si až příliš dobře dívka, ale teď spát nemůžu. Neodvážím se. "Ve Vlíčích kopcích jsou jenom samé kopce!" zažívala.

Braddok se letmo ohlédl po Karleji a pak se otočil zpátky k Jo. "A nezajímá tě náhodou jeden takový lehce zaoblený kopec s křivou borovicí?" zeptal se tiše. Karleja jen zatajila dech. Dajin zvedl hlavu od jídla a přitáhl se blíž k trpaslíkovi.

Jo překvapeně zamrkala a teprve po několika okamžicích si uvědomila, že samým překvapením ani nedýchá. Zhluboka se nadechla a zeptala se: "Ty jsi našel ten kopec? Našel jsi Verdilithovu sluj? Našel jsi snad toho draka?"

"Jsi si jistý, že je to ten stejný kopec, který jsme viděli v krystalu?" zeptala se důrazně Karleja.

"Braddoku, je to ten kopec? Našel jsi toho draka?" Jo znovu zažívala. Téměř nepřekonatelně zatoužila po spánku, ale pak se tomu pocitu znovu vzepřela. Ví, že jsi unavená, řekla sama sobě, ale máš důležitější věci na práci než spání. Musíš poslouchat, co ti Braddok říká.

Trpaslík se upřeně díval na Jo a jeho zdravé oko se ani nepohnulo. Pak kývl a řekl: "Ano, je to ten správný kopec. Ale taky jsem tam strávil skoro tři dny a nenašel jsem ani stopu po sluji - ani stopu!"

Jo celý svět jen plaval před očima. Rozechvěle vstala, nevšímajíc si ustaraných pohledů svých společníků. "Nnějak to musíme najít. Musíme. K tomu kopci se určitě dostaneme ještě před západem slunce..."

Karleja ji ale nenechala domluvit. "Dnes už ne, Jo." Stařena také vstala a položila Johauně ruku na rameno.

Jo překvapeně zvedla rusé obočí a snažila se pochopit, co tím ta stará čarodějnice chce říct. Pak svažila obočí hněvem. "A p - proč ne dneska, Kar-lejo?" zajíkla se rozčilením a ospalostí. "Přece to tady všechno neřídíš..."

"Jistěže ne," nevzrušeně souhlasila Karleja. Natáhla kostnatou ruku a dotkla se Johauniny tváře. Přátelsky pokývala hlavou. "Ne, Jo, ty jsi náš vůdce. Ale jsi vyčerpaná a potřebuješ si odpočinout. Kromě toho bych řekla, že ten uspávací prášek, co jsem ti dala do polévky, už začíná působit..."

Johauna obrátila oči v sloup a klesla do Braddokovy čekající náruče. To mé Karleja očarovala? ptala se nevěřicně sama sebe. Slyšela vážné a ustarané hlasy svých přátel, ale ty hlasy jako by přicházely z veliké dálky. Pak už slyšela jenom jakési hučení a její tělo pomalu zachvátila podivná malátnost. Johauna s ní usilovně zápasila - nechtěla vědět, co jí přinesou zvolna se blížící sny. Ne! vykřikla, aniž by si uvědomila, že křičí jen v duchu. Ne! Nesmím usnout! Nesmím usnout!

Uspávací prášek a vyčerpání však byly nad veškeré její síly. Její tělo pohltila únava, zavinula ji do svého pláště a odvěkla ji do říše snů. V její poslední myšlence se snoubil děs s touhou: věděla, že v jejích snech Flinn znovu ožije. A stejně dobře věděla, že až se probudí, Flinn nebude.

Teď ale byl čas o něm snít.

Flinn ležel uprostřed světa chladných a nikdy nehasnoucích plamenů. Byl nahý a byl mrtvý. A to tělo, ve kterém přebýval, se zčásti podobalo jeho vlastnímu a zčásti bylo úplně jiné. Vznášelo se kolem jeho vědomí, jako by bylo jen vodnatelnou mořskou houbou. Plamenný svět kolem něj pak jako by jeho poddajné tělo zbavoval všeho nečistého. Rytíř zaťal pěsti a neušlo mu, jak nesmírnou sílu jeho ruce získaly. Byly silnější než kdykoli za poslední léta, a možná dokonce silnější než kdykoli předtím. Pohlédl na své tělo, hrud' a stehna - všechno bylo hladké a silné, tak dokonalé, jako by byl sochou, která právě vyšla z dílny velkého umělce.

Všechny jizvy zmizely.

S jistou námahou vstal a teprve v tu chvíli si všiml přízračných stromů, které kolem něj vytvářely kruh černých stínů. Země pod jeho nohama praskala a drolila se - nic jiného na tom podivném místě plném mihotajících se světél slyšet nebylo. Spatřil, že stojí na dohořelé hranici z mohutných polen, a domyslel si, že to nejspíš bude tatáž hranice, na které shořelo jeho smrtelné tělo. Vlastně ho ani nepřekvapilo, že jeho duše má podobu a tvar, tvar tak dokonalý, že jeho smrtelné tělo bylo jen jeho chabým odleskem. Vzápětí nato si s nelidským klidem uvědomil, kde je.

Stál v Říši mrtvých.

Ať už tam ale dělal cokoli a ať už jeho příští cíl bude jakýkoli, bezpochyby se to včas dozví.

Flinn se zadíval do plamenů o něco pozorněji a zjistil, že na mýtině je kromě něj ještě jedna postava. Byla to Johauna Menhir. Klečela na zemi, křehká a vystrašená, a rukou nerozhodně svírala Hadobijův jílec. Byla mnohem krásnější a mnohem půvabnější, než jak ji viděly Flinnovy smrtelné oči. Rytíř dlouho stál a díval se na ženu, kterou miloval. Byla mnohem dokonalejší, než jak si na ni pamatoval, a čím déle se díval, tím byla jeho vášeň pro tu ženu silnější. Uvědomil si, že to je to první, co po své smrti cítí. Sestoupil ze svého hrobu, aby ji objal.

Johaunin obraz okamžitě zmizel, plameny kolem něj se změnilly na burácející kruh ohně, který pohltil celý svět. Johauna byla pryč a pryč byly i stromy, nebe... Zbyly jen ty nehasnoucí plameny. Flinn chvíli cítil jen hněv a bolest, rychle však ty pocity potlačil. Svět mrtvých měl své vlastní zákony. Ještě je sice neznal, v hloubi duše a srdce však věděl, že mu budou brzy odhaleny.

Na místě, kde klečela Johauna, se objevil dokonale kulovitý balvan s vrcholem ve výši Flinnova pasu, probodnutý jednoduchým oštěpem. Byl to dokonalý kámen a byl to dokonalý oštěp, a Flinn v nich ihned poznal symbol své nejoblíbenější nesmrtelné patronky.

Z plamenů v dálce ho k sobě přátelským gestem zvala sama Diulanna, Patronka Vůle. Flinn k ní vykročil, nahý, silný a čistý na těle i na duchu.

Karleja vyšla ze stanu a chladně kývla na Braddoka. Trpaslík strčil hlavu do vchodu a podíval se na spící Johaunu. Nedlouho předtím ji odnesl do jednoho ze stanů a uložil ji na kožešiny. Karleja ji svlékla a postarala se o to, aby spala klidně a beze zlých snů. Trpaslík ale Karlejiným magickým práškům a zaklínadlům stále ještě nedůvěřoval a byl pevně rozhodnut pohlídat Jo osobně. Klekl si k ní a odhrnul jí z očí zatoulaný pramen vlasů. Usmál se. Z nějakého neznámého důvodu ho těšilo, že barva jejích vlasů je tak podobná jeho. Johauniny dlouhé vlasy byly jen o odstín tmavší než jeho rusá hříva.

Trpaslík přitáhl Jo vlčí kožešinu těsněji k ramenům. Když zaslechl, že dívka vzdychla, lehce se zamračil. Přisunul jí Hadobije k ruce a položil jí dlaň na jílec. Zdálo se mu přitom, že napětí v dívčině tváři o něco povolilo. Byl přesvědčen o tom, že v tom stavu, v jakém byla, nebude meč s to zvednout, natož aby si jím ublížila. Ještě jednou pokýval hlavou, otočil se a vyšel ze stanu.

Karleja a Dajin se na něho nedočkavě zadívali. "Je v pořádku?" zeptala se neurčitým tónem stará kouzelnice. Braddok přikývl a sedl si k ohni vedle svých společníků. Dajin seděl Karleje u nohou a třídil hromádku suchých větviček. Na některých ještě byly Ušty a bobule. Braddok si domyslel, že to asi bude patřit ke Karlejiným čarodějnickým lekcím. "Ano, je v pořádku," řekl stručně. Pak zasmušile pokýval hlavou. "Nejsem si jistý, že to byl ten nejlepší nápad dávat jí ten jed. Řekl bych, že ji trápí noční můry."

Stařena se zamračila a pak pokrčila rameny. "Ovšemže má noční můry -ten prášek zaručuje jenom spánek, ne sladké sny. Ale Jo si potřebuje odpočinout. Řekla bych, že od Flinnovy smrti vůbec nespala."

"Karlejo, bude jí ráno líp?" zeptal se tiše Dajin. Mladíčkou tvář měl celou ustaranou.

Karleja ho letmo pohládila po jeho střapatých vlasech. "Ano, můj chlapče," řekla tak něžně, jak ji Braddok ještě nikdy neslyšel promluvit. Ta babizna asi přece jenom má v sobě srdce, pomyslel si trpaslík. Karleja ale mluvila dál: "Jo spojila s Fáinem Flinnem příliš mnoho nadějí a snů. Asi by to sama včas pochopila - ovšem ten čas jí nebyl dopřán. Ale myji teď pomůžeme najít nové sny."

"Jak dlouho bude podle tebe spát?" zeptal se Braddok. Vytáhl brousek a začal si ostřit sekyru. Ostří už bylo i tak dokonalé, ale trpaslík alespoň měl co dělat.

Karleja přimhouřila oči a podívala se do odpoledního slunce. "Celý den a pak celou noc. A možná i déle," řekla. Braddok jen cosi zabručel. Přejel palcem po ostří sekyry a potěšen se usmál. Skoro si v tu chvíli přál, aby se do těch lesů zatoužilo vrátit i něco jiného než jenom vlci. Ta hrozná bitva, svedená v těch místech mezi člověkem a drakem, však vystrašila všechno živé a bude to trvat hodně dlouho, než se na ta místa nějaký tvor odváží vrátit.

Karleja ukázala na balík ležící kousek od jednoho ze stanů a kývla na Dajina: "Zkus to ještě jednou."

Dajin mlčky tu věc přinesl a rozbalil ji před Karlejou. Uvnitř byl asi tucet kovových hůlek. Všechny byly skvěle zpracované, vyrobené ze vzácných kovů a zdobené lesknoucími se drahokamy. Všechny byly magické a označené starými i novými runami moci.

A nedalo se s nimi provést ani jediné kouzlo.

Karleja se domnívala, že si je Verdilith přinesl, když se připravoval na souboj s Flinnem, ale magie z nich nějakým záhadným způsobem vyprchala. Braddok se zamračil. Nabízelo se jen jediné vysvětlení: Když Verdilith ty hůlky přinesl na mýtinu, nevěděl, že už nejsou kouzelné.

Existovala ještě jedna možnost, totiž že na palouku působilo nějaké kouzlo, které rušilo všechna ostatní, ale to Karleja vyloučila už před dvěma dny. Pokusila se tehdy svými vlastními kouzly a magickými nástroji vrátit drakovým hůlkám ztracené magické vlastnosti, ale ani v jedné z nich se její magie neudržela.

Dajin vytáhl z balíku tenkou stříbrnou tyčinku zdobenou vícebarevným tyrkysem. "Karlejo, co kdybys zkusila tuhle," navrhl čarodějnici. "Podíváme se, jestli se nám ji podaří očarovat."

Braddok je bez valného zájmu sledoval. Jeho zlatotepecké oko právě tato stříbrná tyčinka příliš neuchvátila, protože byla jen hrubě odlitá. "Dajine, tu Karleja zkoušela už předevčírem," řekl úsečně trpaslík. "Jestli se chceš stát tak mocným čarodějem, jako je Karleja, tak by sis měl všimnout i těch nejmenších detailů." Braddok dobře věděl, že je až příliš pedantský, chtěl ale toho chlapce trochu povzbudit. Jeho netečnost ho vyváděla z míry. Chlapcovo chovám, o kterém si myslel, že je až příliš klidné, kladl za vinu Karleje.

Dajin se otočil k trpaslíkovi. "Když si pamatuješ, že s ní Karleja něco dě-lala, tak co to bylo?" zeptal se skoro rozčileně a nakrčil opálený nosík. Tak to má být, pomyslel si Braddok. Jen do toho, rozčiluj se, a nebuď tak měkký!

"No, to si zrovna nepamatuju," odvětil nevzrušeně, "ale zato si dobře pamatuju, co se stalo: nic." Krátce se zasmál

potěšením z té drobné škodolibosti.

Karleja se na něho jen zašklebila. "Hm," zabručela významně. Pak se otočila k Dajinovi a řekla: "Jen se jím nenech vyrušovat. Trpaslíci nemají smysl ani pro magii, ani pro humor. A teď ji zkusím ještě jednou."

Stará čarodějnice vzala hůlku do natažené ruky a zamumlala nějaké zaklínadlo. Braddock odtrhl oči od válečné sekery a znovu sledoval scénu, kterou za posledních pár dní viděl už tolikrát. Dajin, sedící vedle Karleji, začal se svým vlastním zaklínadlem. Jeho hlas se spojil s Karlejiným, melodie čarovných slov zesílila a naplnila vzduch nad paloukem. Kostnaté prsty staré kouzelnice se míhaly nad hůlkou a kreslily do vzduchu neviditelné runy. Dajin bral z váčků, které mu dala, špetky prášku a nějaké drobné předměty a sypal je na hůlku - všechno marně.

"Pořád tomu moc nerozumím," zabručela stará čarodějnice a přimhouřila černé oči. "Prostě tomu nerozumím. Už jsme si ověřili, že ani jedna z těch hůlek na tomhle palouku není magická, ale to přece nevysvětluje, proč je nemůžu očarovat!" Karleja se poškrábala na bradě. "Už jsem přece očarovala tolik prázdných hůlek - když o tom tak přemyslím, tak i některé mé vlastní." Stařena sraštila prošeďivé obočí.

"Není něco v nepořádku s těmi hůlkami?" zeptal se Dajin s očima upřenými na stříbrnou hůlku, kterou čarodějnice právě upustila.

Karleja zavrtěla hlavou. "Ale kdepak, z větší části jsou úplně v pořádku. Pár jich samozřejmě při tom souboji zničili, to ano, ale většinou jsou naprosto nedotčené a dokonalé - jako nádoby magie by měly sloužit v každém případě. Jediné, co musím udělat, je očarovat je!"

Braddock zvedl jedno obočí a jedovatě se usklíbl: "Možná nejsi tak dobrá, bábo."

Karleja se jako blesk obrátila k trpaslíkovi a zasyčela: "Že nejsem tak dobrá?" Zvýšila hlas až do pronikavého zaječení. "Že nejsem tak dobrá? Já ti ukážu, co to znamená, ne tak dobrá!" Karleja si vyhrnula jeden rukáv své beztvaré šedé róby a Braddock se vrhl po štítu. Podařilo se mu ho zvednout právě včas, aby štít zachytil náraz modrého blesku, který se od něj odrazil a rozpadl se na déšť malých jisker.

Když utichlo poslední zasyčení, Braddock vystřčil hlavu zpoza štítu a podíval se na Karleju a Dajina. Stará čarodějnice se tvářila neurčitě a z jejího výrazu nedokázal nic vyčíst. Chlapec se jako obvykle nesouhlasně mračil. Braddock obrátil štít a mávnutím ruky rozptýlil poslední obláček dýmu. S jistým uspokojením si všiml, že Karleja nezasáhla přesně střed štítu. "Tak tohle budeme počítat jako bod pro mě, bábo!" zasmál se.

Rysy Karlejinu stařeckého obličej se uvolnily. Stařena mávla rukou směrem ke štítu, z prstu jí vyšlehl proud modrého světla a ozářil černý kruh vypálený na štítu. "Je to blíž ke středu než ke kraji. Bod pro mě."

"Ne, je to nerozhodně!" protestoval Braddock a snažil se všem ukázat, že poslední černá skvrna leží přímo na kruhové rýze, která oddělovala železný střed štítu od dřevěného okraje. Na kovovém středu už byly tři o něco světlejší tmavé skvrny, na dřevě jen dvě.

"Že nerozhodně?" opáčila Karleja. "Není to náhodou tak, že remíza je můj bod?"

Braddock zavrtěl hlavou. "Řekl bych, že ne, bábo. Remíza je bod pro toho, kdo se brání. Takže je to tři tři." Trpaslík pokýval hlavou a rozesmál se. "Jenom bych byl docela rád, kdyby ses pořád třefovala aspoň do toho štítu."

Stařena opovržlivě potáhla nosem a prohlásila: "Můj milý, já minu až tehdy, když se ty zapomeneš krýt!" Černé oči jí na chvíli zazářily a v okanzíku ubraly celé té při na vážnosti.

"Myslím si, že byste tu hru neměli hrát," přerušil je ustaraně Dajin. Mezi trpaslíkem a Karlejou zasvítily jeho nebesky modré oči. "Někdo se může zranit."

"Nikdo se tady nezraní," opáčil Braddock. Dostával na chlapce vztek. "Já i Karleja víme, co děláme. Kromě toho je to pro mě docela dobrý způsob, jak zůstat ve formě jako válečník. I když musím říct -" Braddockovo zdravé oko mrklo na Karleju - "že když na mě s tím ta stará čarodějnice přišla poprvé, byl jsem docela překvapený!"

Dajin se podíval na hůlku, kterou držel v ruce, a rozhněvaně sraštil obočí. Jen do toho, chlapče! pomyslel si Braddock. Dej tomu konečně volný průchod! Ukaž nám, že máš vztek! Ukaž nám, že žiješ! Když Dajin jen našpulil rty, Braddock se hněvivě zamračil. Jako obvykle, usklíbl se v duchu. A přitom toho bylo tolik, co toho chlapce mohlo vyvádět z míry: Jeho otec svého malého syna trestuhodně opustil, chlapec musel přežít dva roky v divočině a jen před několika týdny zjistil, že jeho otec nebyl nikdo jiný než zlý mág Teryl Auroch. Každá z těch událostí by sama o sobě byla dostatečným důvodem k tomu, aby Braddock planul hněvem, Dajin však byl stále klidný.

Chlapec byl při práci v tábořišti zcela bez výjimky užitečný a vždycky příjemný a milý. Braddock ho podezřívá z toho, že si Dajin dává za vinu otcův odchod, a snaží se proto být tak nenápadný, jak to jen šlo. Možná se snažil nehněvat ze strachu, že by ho opustili i jeho nynější společníci. Ať už ale bylo za chlapcovým chováním cokoli, Braddockovi se silně zajídalo a trpaslík se už několikrát promyšleně pokusil chlapce vyprovokovat. Odhodlání toho dítěte se mu však zatím zlomit nepodařilo.

Dajin zvedl hůlku. "Karlejo, říkala jsi, že z těch hůlek něco vysálo jejich magii. Já bych ale řekl, že v tom je ještě něco dalšího. Někdo je změnil tak, že už do sebe magii ani nemohou pojmout - jako kdyby v nich někdo uhasil i poslední jiskru kouzel," přemýšlel nahlas chlapec. Pokusil se napodobit Karleju a sraštil své světlé obočí tak, jako to dělala ona. Braddock stěží potlačil smích.

Karleja vědoucne přikývla. "Obávám se, že jsem dospěla ke stejnému závěru." Pokrčila rameny. "Ať už to ale udělalo cokoli, muselo to být opravdu velmi mocné. Zatím jsem se ještě nikdy nesetkala s kouzlem, které by dokázalo něco takového!"

"Co s nimi tedy chceš dělat?" zeptal se Braddock, měře si očima jednu zlatou hůlku, která ho zaujala svými tepanými a filigránovými ozdobami, posázenými smaragdy, které se leskly ve slunečních paprscích. Stařena znovu pokrčila rameny. "Mně jsou k ničemu. Mohli bychom je vzít zpátky na hrad Tří sluncí, ale tamější mágové jsou proti mně úplní břídilové."

Braddock při těch slovech nepatrně pozvedl obočí, pak se ale raději rozhodl mlčet. Snažil se nezacházet příliš daleko, protože si byl vědom toho, že ohnivě stfely, které proti němu čarodějnice vysílala, byly jen opravdu velmi slabou ukázkou jejího umění. Jen nerad by ji nutil použít něco silnějšího.

"Jsem si jistá, že se všechno dozvíme v drakově sluji," řekla Karleja a pak se otočila k Braddockovi: "Trpaslíku, jestli jsi opravdu našel ten kopec, který jsme viděli v krystalu, tak najdu cestu dovnitř, i kdybys ji stokrát neviděl."

Braddock přešel brouskem po ostří válečné sekery a ještě jednou, naposledy, se podíval na Karleju. "Našel jsem jej, to ano, ale jak jsem říkal - " trpaslík potřásl hlavou - "do té sluje nevede žádný vchod. Vůbec žádný."

Stařenina tvář se složila do úsměvu z tisíců vrásek. "Tak to nech na mně," řekla a černé oči se jí zaleskly v paprscích zapadajícího slunce.

Kapitola 2

JOHAUNA SE PROBUDILA DRUHÝ DEN PŘED polednem a cítila se celá unavená a rozlámaná. Probudil ji podivný, šveholivý zvuk, který se jí neodbytně zaryl do uší a vytrhl ji ze snu. Jo se ten zvuk usilovně snažila zapudit, protože vůbec netoužila zjišťovat, co jej způsobuje. Flinn je mrtvý, připomněla si, a já jsem naživu. Jsem naživu proto, abych pomstila jeho smrt, a já ji chci pomstít. Stiskla zuby a její ruka se vydala skrz kožešiny, až konečně dosáhla na chladnou, uklidňující ocel Hadobijova jílce. Jo zaslechla, jak se před stanem něco pohybuje, a uvědomila si, že je načase, aby se připojila ke svým společníkům.

Posadila se na kožešinách a rozhlédla se po tmavém plátěném stanu, který sdílela s Karlejou během celého putování po Vlčích kopcích. Z jedné stanové tyče viselo několik plátěných pytlů a měšců, po okraj naplněných malými váčky, skleničkami a krabičkami. Jo byla s to tvrdit, že s sebou Karleja nosí všechny byliny, sušené relikvie a magické prášky, ke kterým se kdy dostala. Dost dlouho jí trvalo, než si zvykla na to pronikavé aroma, které ty věci vydávaly. Někdy ty čarodějné vůně pronikly i do jejích snů a daly jim bizarní podobu, ovšem sny předchozí noci zcela jistě způsobila ta magická substance, kterou jí Karleja nasypala do polévky.

Jo si protřela oči, odhodila kožešiny a oblékla se. Ve stanu bylo chladno, a tak se oblékala, co nejrychleji to šlo.

Nakonec si natáhla své vysoké boty. Ševci je umně ušili ze silné fialové kůže a chudá osiřelá dívka ze Spekulára na ně byla víc než hrdá. Jemně přejela prsty spony na straně boty. Vzpomně-la si na to, jak ty boty dostala zároveň s oblečením na hradě Tři slunci a na tváři se jí mihl lehký úsměv. Ukázala je tehdy v jejích komnatách Flinnovi a dobře si pamatovala ten vřelý, obdivný pohled, který jí tehdy věnoval.

"Tak přestaň, Jo," zašeptala nahlas. "Nesmíš se tak trápit. Flinn je mrtvý a tvé vzpomínky na něho musí na chvíli také zahynout - alespoň na chvíli."

Když ti ho bude každá maličkost takhle připomínat, dlouho to nepřežiješ. Jo si rychle zapnula spony na druhé botě, pokoušejíc se udržet své myšlenky co nejdále od Flinna. Rychle vstala, vzala Hadobije a vyšla ze stanu.

Když vyšla do jasného dne, několikrát zamrkala, oslněna jasným světlem. Slunce stálo skoro v nadhlavníku a na obloze nebyl ani mráček. Její pohled upoutalo něco zeleného na zvolna se kývající větvi. Tak to nebyl jenom sen, pomyslela si Jo. Jaro už je opravdu tady! To švehlení, které ji probudilo, byl ptačí zpěv - zpěv celých tisíců lesních ptáků. Na větvích nad její hlavou seděla celá hejna kosů a jejich trylkující hlasy naplňovaly vzduch oslavou nového jara. Jo bezděky zamávala rukou nad hlavou a něco vykřikla. Ptáci na okamžik umlkli a vznesli se do vzduchu. Tlukot jejich křídel byl skoro stejně hlasitý jako předtím jejich zpěv. Jako by bylo jedinou bytostí, celé hejno se vzneslo z korun stromů a zamířilo k modrému nebi. Neletěli však daleko a zanedlouho už seděli na větvích jiných stromů, stojících kousek opodál. Vzápětí už les znovu zněl zpěvem tisíců ptačích hrdel.

Jo cítila, jak ji malátnost pomalu opouští. Ti ptáci přinášeli uzdravení a hojili rány, které utrpěla její duše. Jo vykročila ke Karleje, která seděla u malého táborového ohně.

"Dobré ráno," řekla na půl úst Karleja. "Anebo bych měla raději říct ,dobrý den'?" Stařena zvedla obočí v hraném rozhořčení a pak zase sklonila hlavu ke košili, kterou zašívala.

"Může za to jen ten tvůj lektvar," nedala se Jo. Posadila se vedle čarodějnice, ulomila si velký kus chleba z bochníku ohřívajícího se u ohně a hltavě jej snědla. Náhle si uvědomila, jaký má vlastně hlad.

Stařena něco zabručela. Olízla nit, kterou měla navlečenou v jehle, uděla-la jeden nebo dva stehy a teprve potom se zeptala: "Už je ti líp?" Přitom si Johaunu měřila pronikavým pohledem svých drobných očí.

Jo bez váhání její pohled opětovala. "Ano," řekla tiše. "Je mi líp. Uzdravená nejsem, ale je mi líp."

"Jenom klidně odpočívej," řekla Karleja. Natáhla ruku a váhavě pohladila Jo po předloktí. "Jsi ještě mladá. Překonáš to. Víím, že je těžké se s tím sžít, ale jiné už to nebude."

Jo se raději znovu podívala na bochník a ulomila z něj další kus. Cítila, jak se jí svaly ve tváři křečovitě stahují. Ano, překonám to. Překonám to a uzdravím se a bude to právě ten den, kdy Verdilitha donutím, aby zaplatil za to, co udělal Flinnovi. Ano, Verdilith za to zaplatí, a Brisbois a Auroch také. Pan Brisbois. Jo se zlostně ušklíbla, když si vzpomněla na toho muže, který způsobil Flinnův pád. Ten odporný lotr za to zaplatí, a ta cena bude stejně vysoká, jakou bude muset zaplatit ten had, slíbila dívka sama sobě.

Přihodila na oheň další větev, ačkoli to vlastně ani nebylo potřeba. Ohlédla se po Karleje, protože si náhle uvědomila, že ji stařena pozorně sleduje. "Kde je Braddock a Dajin?" zeptala se Jo.

"Šli se podívat na koně," řekla Karleja. Zavázala uzel na konci nitě a zbytek ukousla. Zvedla košili, kterou právě zašívala, a pozorně si ji prohlédla. "Dovolím si prohlásit, že na tom chlapci Šaty jenom hoří." Stařena sáhla po holi, opřela se o ni a vstala. "Brzy budou zpátky. Budeš tak hodná a dojíš to? My už jsme se najedli. Dajin ráno našel kousek odtud plané brambory." Kar-leja si bolestivě povzddechla. "Jsem tak ráda, že už je jaro. Zima není na ty mé staré kosti moc dobrá."

Johauna se zase vrátila ke svým vlastním myšlenkám a zvuk Karlejina hlasu se pomalu ztratil a splýnul se zpěvem kosů

nad její hlavou. Posadila se se zkříženýma nohama k ohni a položila si Hadobije na klín. Oddaně a skoro něžně se dotkla té stříbrné čepele a prsty letmo přelétla přes čtyři tepané runy. Všimla si, že na čepeli ulpěl kousek bláta, a začala si prohrabávat kapsy, aby našla nějaký hadřík, kterým by mohla meč utřít. Jediné, co našla, byl malý kousek látky, který vylovila z váčku u opasku. Zamyšleně přejela prsty po tom malém kousku tmavomodré látky. Byl to zbytek Flinnovy první rytířské haleny. Flinn ji kdysi roztrhal na obvazy, kterými obvázal její rány, Jo však později několik kusů zase sešila, aby zachránila tři zlaté slunce na modrém poli, symbol rodu Penhaligonů.

Dívka si zase zastrčila ten kousek látky za opasek a několikrát se přesvědčila, jestli nemůže vypadnout. Bláto na meči setřela dlaní. "Hadobiji, Hadobiji," mluvila šepem k tomu nádhernému meči. "Já Flinna pomstím, určitě ho pomstím, ale jak to mám udělat? Jak?" Pak ale v duchu znovu uslyšela ta známá slova: Věř v sebe samu. Věř v sebe samu. Jo si povzdechla a zvedla hlavu.

Braddok a Dajin se právě vraceli a přiváděli jejich koně. Johaunina Karsiho, Braddokovy dlouhonohé poníky a Karlejina sešlého oře, svázané dohromady dlouhou uzdou. Všichni byli osedlaní a připraveni na cestu. Kousek za nimi kráčela i bez uzdy Kapradina, Flinnova nákladní mula. Nešťastně hýkala, tak smutně, že to Jo i všem ostatním rvalo srdce. Ubohé zvíře, pomyslela si Jo. Tak i tobě se stýská po Flinnovi. Dobře víš, že musíme jít, a že tvůj pán se stále ještě nevrátil.

Trpaslík podal Dajinovi uzdu a Dajin uvázal koně k nedalekému stromu. Zvířata, se vzápětí začala pást na čerstvé trávě, rostoucí na okrajích palouku. Braddok se vydal k Jo. Dívka vstala a podívala se mu do očí.

"Půjdem?" zeptal se Braddok a pevně šiji změnil svým jediným zdravým okem.

Johauna přikývla. "Ano," řekla pevně. Podívala se na Braddoka, pak na Karleju a pak na Dajina. "Ano, půjdem," ještě jednou souhlasně pokývala

hlavou. "Strhneme stany a pojedeme. Máme příliš mnoho práce - musíme zabít jednoho draka!" řekla Jo a oči se jí v ostrém světle jarního slunce zaleskly.

Johauna chytila Karsiho uzdu a klekla si vedle trpaslíka. Když s ním mluvila, raději měla hlavu ve stejné výšce jako on. Upřeně se zadívala tím směrem, kam mířila jeho natažená ruka. Obklopovaly je skalnaté Vlčí kopce, které jako by je hrozily každou chvíli pohltit. Když přes ně Jo přejížděla naposledy, byly bílé zrádným ledem a sněhem, teď ale jejich monotónní šedi tu a tam pronikaly ostrůvky zeleně, zakrývající břídlíci a bulízník, které v těch místech tvořily kostru té pusté země.

"Tam je to," mávl rukou Braddok. "Přesně tam ta stopa skončila. Přesně tam jsou poslední krvavé stopy. Buď tam Verdilith vzlétl, anebo se změnil na něco tak malého, co se vůbec nedalo vystopovat."

Jo se podívala na ten velký kopec, který se tyčil přímo před nimi. Karsi si neklidně odfrkl a potřásl hlavou, Jo ho ale vzápětí uklidnila. Kopec to byl mnohem oblejší než většina ostatních a kousek od vrcholu rostla pokroucená borovice.

"Máš pravdu," řekla pomalu Johauna. "To je ten kopec, který jsme viděli v krystalu, když jsme chtěli vidět drakovu sluj. Ale přesto jej sotva poznávám - kdybys mě na to, Braddoku, neupozornil, asi bych si to neuvědomila."

"Já vím," přikývl trpaslík. "Teď, když přišlo jaro, jej sotva poznávám i já sám. Kdybych jej viděl třeba před týdnem, asi by to tak těžké nebylo - to by ještě pořád byl pod sněhem."

Jo se podívala na svého přítele a usmála se. "Jsem ráda, že jsi šel po té stopě a nečekal na mě," řekla tiše. "Chtěla jsem jít s tebou..."

Pohled Braddokova zdravého oka sklouzl na stříbrnou sponu, kterou dal Johauně tehdy, když se poprvé setkali, a pak zase zamířil na její tvář. "Držela jsi hlídku, Johauno," řekl tiše. "Flinn by na tebe byl hrdý."

Jo potřásla hlavou a otočila se zpátky ke kopci. "Ještě si pořád myslíš, že tam není žádný vchod?"

"Vím to tak jistě, jako že jsem vzdálený bratranec krále všech trpaslíků, kterého dvakrát vyhnali od dvora," řekl tvrdohlavě Braddok. Jo se jen usmála. Braddok se o svém příbuzenství s králem zmiňoval jen tehdy, když se snažil být co nejvážnější. "Říkám ti, Johauno, že jsem prohledal každou čtvereční stopu toho kopce a každou roklí na míli kolem." Trpaslík pokrčil rameny. "Neměl jsem nic lepšího na práci, tak jsem hledal. Není tam žádná štěrbina, kterou by se protáhl člověk nebo trpaslík - natož něco, čím by prošel celý jeden velký zelený drak."

"Pak to ale znamená, že ten drak musí měnit podobu pokaždé, když se chce dostat do sluje, nemám pravdu?" zeptala se Johauna. "Jediné to by dávalo nějaký smysl. Sám přece víš, že Verdilith dokáže měnit podobu - sami jsme ho to viděli udělat ve velkém sále hradu Tří sluncí. A Flinn říkal, že Verdilith dokáže měnit podobu i bez toho, aby musel používat magii. Prý se tomu říká 'prokletá ctnost Nesmrtelných Alfátů', alespoň tomu tak říkával Flinn. Verdilithova schopnost měnit podobu stála Flinna ženu a čest. "Našel jsi také nějaké menší otvory?" zeptala se Jo.

Braddok přikývl. "Tak jest - a víc než jen několik. Kousek na východ odtud, vlastně přímo u paty kopce, je něco jako slyší nora." Braddok mávl rukou směrem k nízké hromadě sutí. "Jestli ta nora vede až do středu kopce, mohl by Verdilith procházet právě skrze ni."

Jo se jen nespokojeně zamračila. "Ale na to, aby prolezl takovou úzkou norou, jako je slyší, by musel být Verdilith dost malý. A navíc by musel spoléhat na to, že bude její původní obyvatel pryč, protože jinak by s ním musel bojovat - a to by při jeho stavu nebylo nejbezpečnější." Dívka zavrtěla hlavou. "A podle toho, co jsi říkal, byl Verdilith příliš vážně zraněný na to, aby si mohl troufnout bojovat hluboko pod zemí se zdravým systémem. Řekla bych, že se tam musel dostat někudy jinudy."

Trpaslík vycenil zuby v širokém úsměvu, který ale nevěstil vůbec nic dobrého. "To je pravda - a já navíc vím, kterou dírou tam leze! Lépe řečeno, kterými dírami, protože jich je víc." Braddok ukázal na skalnatý vrchol kopce. "Ty skály jsou plné úzkých štěrbin, tak úzkých, že jimi proklouzne jenom myš nebo netopýr."

"Jak ale víš, že vedou až do středu kopce?" zeptala se Jo.

"Před dvěma dny jsem odtamtud viděl vylétat pár netopýrů, přímo odtamtud. Tak jsem ty škvíry taky našel. Verdilith se

musí dostávat dovnitř právě skrze ně, jinudy to prostě nejde!" řekl vzrušeně Braddok.

Jo vstala a otočila se ke Karleje a Dajinovi, kteří právě slézali z koní. Znepokojeně sledovala, jak se stará čarodějnice jen s námahou drží na nohou na zvětralé břídlíci, pokrývající úbočí kopce. Dajin se rozběhl ke stařeně a podal jí její hůl. Oba pak pomalu došli k Jo a Braddokovi.

"Karlejo, jsi v pořádku?" zeptala se s obavami v hlase Johauna, když viděla, jak se stařena opírá o útlého chlapce. Čarodějnice zpražila mladou ženu zničujícím pohledem. "Jednou by to, Karlejo, stačilo, má drahá," řekla podrážděně. "Trochu ztuhlé nohy ještě nikoho nezabily. Jestli si myslíš, že bys mě měla poslat domů, tak na to raději zapomeň." Rázně mávla holí směrem k vrcholu kopce. "A kromě toho, jak si asi myslíš, že se tam beze mne dostanete?"

Jo pokrčila rameny. "Když se nebudeme chtít hrabat v té zmrzlé zemi, tak se asi budeme muset spolehnout na tebe.

Braddok tvrdí, že kromě těch děr na

vrcholu kopce a té nory tam dole do sluje jiná cesta nevede." Jo ukázala nejdřív na noru a pak na vrchol kopce. "Co na to říkáš? Dokážeš nás dostat tam dovnitř? A dokážeš nás tam dostat všechny najednou? Kdybych neztratila svou létací oháňku, asi bych se tam dostala, ale jenom já sama."

"Tak to bys musela sama bojovat s jedním velikým drakem," řekla s úšklebkem Karleja. "Trochu myslí, děvče."

Jo hněvivě přimhouřila oči a stiskla Hadobijův jilec. Nebyla bych tam sama, namítla v duchu. Napůl očekávala, že meč znovu řekne: Věř v sebe samu, ale Hadobij tentokrát mlčel.

Stará kouzelnice zvedla obočí. "Něco bych věděla," pronesla zvolna, "ale bude to trochu pracné." Nevzrušeně zavrtěla hlavou. "Ani trochu se mi to nelíbí. Přemíšľovat se někam, kde jsem ještě nikdy nebyla..."

"Ale Karlejo, vždyť jsme tu sluj viděli v krystalu," přerušil ji Dajin. "Copak to není stejně dobré, jako kdybys ji viděla na vlastní oči?"

Jo se naléhavě zadívala na Karleju, ta se však jen poškrábala na bradě a neřekla ani slovo. "Karlejo, já nepochybuji o tom, že ať už vymyslíš cokoli, vždycky nás to tam dostane, ale kdybys nás tam jednoduše přenesla, bylo by to určitě to nejrychlejší a nejjednodušší," nenechala se zaskočit Johauna. "Už jsme ztratili tolik času, že ani nedokážu pomyslet na to, že bychom čekali třeba jenom další den. Vždyť jsme tomu drakovi už dali skoro celý týden na to, aby se uzdravil..."

"Jistě, jistě," skočila jí do řeči Karleja a nervózně mávla rukou. Pak si povzddechla a zvolna promluvila: "Je ale také možné, že když jsme se dívali do krystalu, drak nám mátl zrak. Na to jsi určitě nepomyslela."

"To je samozřejmě možné," řekla stejně pomalu Jo, "ale myslím si, že to není pravděpodobné." Napřímila se a vztyčila se v celé své výši nad starou čarodějnici. Přesně totéž dělal Flinn strážím, když si chtěl vynutit vstup do hradu Tří sluncí. Jo sice vážně pochybovala o tom, že Karleja podlehně tak slabému nátlaku, ale musela to zkusit. Kdyby nebylo jiné cesty, bez váhání by se holýma rukama prohrabala skálou až k samotnému drakovi. Ona musela Flinna pomstít.

"Jestli znáš nějaké kouzlo, kterým bys tam mě a Braddoka mohla ihned dostat, tak si myslím, že bys jej měla použít," řekla rozhodně.

Stařena se zamračila, ale neustoupila ani o píď. Dlouze si Johaunu změřila a pak řekla: "Tak dobře. Přenesu tě tam, ale půjdu s tebou. Mohla bys mě potřebovat."

"A mě taky!" vykřikl Dajin.

Johauna mu položila ruku na rameno a řekla: "Dajine, já vím, jak moc tam chceš se mnou jít, ale úplně stejně důležité je, abys zůstal venku a postaral se o naše zvířata. Jestli se odtamtud nedostaneme, bude hodně kruté nechat tady Karsiho a všechny ostatní přivázané ke stromům, aby jeden po

druhém umřeli hladem. Kromě toho jsou tady samí orkové a abeláti, takže budeš mít i tak dost práce s tím, abys nám je uhlídal do té doby, než se vrátíme. Uděláš to pro nás?" Johauna už raději nedodala, že se nemůže rozptylovat starostmi o Dajina, když se bude muset potýkat s Verdilithem.

"Ale..." začal Dajin.

"Dobrý voják je ten voják, který plní rozkazy do posledního písmene," zabručel Braddok. "Nejlépe nám pomůžeš tím, že uděláš to, co ti Jo řekla. Zaveď koně tam k tomu kopci na druhé straně a drž se u nich. Jestli se bude dít něco divného, odejdi dál na jih a počkej tam na nás."

Jo přikývla a pak zasmušile dodala: "A když se dejme tomu do dvou dnů nevrátíme, jdi zpátky k hradu Tří sluncí.

Vrchní strážce se o tebe postará, o to vůbec neměj strach."

Chlapec přikývl, očividně mnohem klidnější než předtím. "Pan Střelec se mi líbí. Byl na nás hodný." Jo se usmála.

Stárnoucí rytíř býval Flinnovým učitelem a jeho dobrým přítelem. Bez pana Střelce by Flinn nikdy nebyl dostal šanci předložit svoji věc Radě a žádat o spravedlnost.

Dajin vzal koně za uzdy, otočil se a opustil své tři společníky, stále ještě stojící u paty kopce. Jo se podívala na Karleju a pak na Braddoka a řekla: "Tak to bychom měli." Zkusmo máchla Hadobijem. "Vy dobře víte, že nechci, abyste tam se mnou chodili," řekla vážně.

Braddok i Karleja si oba pohoršeně odfrkli. Kdyby Johauna nebyla tak zoufalá, zcela jistě by se rozesmála.

"Tak o tom ani nemá cenu mluvit," řekl pohrdavě Braddok. "Nepochybuji o tom, že jdeme s tebou, a tím to pro mě končí. A ty, bábo, už začni kouzlit."

Karleja se chvíli hrabala v kapsách a pak vytáhla dva malé amulety. Jeden dala Jo a druhý Braddokovi. Jo potězkala amulet v ruce a všimla si drobných run, lesknoucích se na slunci. Amulet byl vlastně velký, oválný kus stříbra, vložený do hrubě tepané zlaté obroučky. Jo se podívala na Braddoka. Trpaslík sraštil obočí a oba se otočili k čarodějnici.

"Jsou to ochranné amulety," řekla bez valného zájmu Karleja. "Budou vás chránit, alespoň by tedy měly. Ještě jsem je nikdy nepoužila, protože jsem to vlastně ani nepotřebovala. Dostala jsem je už víc než před rokem, takže jenom doufám, že jsou v pořádku."

Jo si nervózně skousla dolní ret. "Karlejo, co podle tebe najdeme v té sluji?" zeptala se a pověsila si amulet na krk.

Stařena pokrčila rameny. "Verdilith je starý had a dobře ví, jak se má bránit. Je docela dobře možné, že ta sluj je plná

nástrah. A buď si jistá, že ty vchody, které našel Braddok, jich opravdu plné jsou."

"Mohla bys nás přenést až do středu kopce, abychom se jim vyhnuli?" zeptala se Jo.

Stařena znovu pokrčila rameny. „Jsem si celkem jistá, že se dokážeme vyhnout všemu, co má drak v těch vchodech. Ale pokud jde o to, co je tam uvnitř... No, uvidíme. Navíc je možné, že Verdilith očaroval celý kopec ochranným kouzlem, a že mé teleportační kouzlo vůbec nebude působit."

Braddok si přetáhl přes hlavu šňůrku s amuletem a sevřel rukojeť válečné sekyry. "Já vždy radši spoléhám na své instinkty a tuhle sekyru, stará bábo, ale přesto si jej dovolím vzít." Ušklíbl se a neklidně zakroutil krkem, na kterém mu visel magický medailon.

"No proto," odfrkla si Karleja. "Ještě abys to neudělal. Ten amulet by ti ještě mohl být docela dobrý, zvlášť pokud se octneš přímo uprostřed některého z Verdilithových překvapení."

Jo přešla prsty po tepaném stříbře. "A co ty, Karlejo? Ty máš nějaké vlastní kouzlo?"

"O mě nemusíš mít strach, děvče," odvětila stará kouzelnice. Zvedla svou ozdobně vyřezávanou dubovou hůl a ukázala na několik run, které na ní byly vyryté. "Má hůl mi k obraně úplně stačí." Zabodla ostrou špici hole do měkké půdy před sebou. "Teď pojdte sem. Každý musí položit jednu ruku na hůl."

Jo a Braddok udělali, co jim nařídila, a oba se levou rukou chytili hladkého dřeva hole. Jo pravou rukou svírala Hadobije, kterého držela jako poutničkou hůl, špici opřené o zem. Těch šest stop oceli bylo příliš těžkých na to, aby se daly ovládat jen jednou rukou. Johauna se sice zachmuřila při pohledu na špici meče, zaraženou ve špíně, chtěla však být připravená na všechno, co by ji mohlo potkat. Karleja zavřela oči a začala tiše mumlat nějaké zaklínadlo. Ze rtů staré čarodějnice pomalu splývala magická melodie.

Zaklínání trvalo velmi dlouho. Jo se po chvíli podívala na trpaslíka a řek-la: "Braddoku, když budeme mít štěstí, Verdilith si bude stále ještě lízat rány a vůbec nebude připraven na další souboj s Hadobijem."

"To ale doufáme v dost velké štěstí," řekl nevzrušeně Braddok. Jeho hnědé oko letmo pohlédlo na dívku. "Ale doufat v to budeme."

Johauna stiskla rty a přikývla. "Za Flinna!" vykřikla. Právě v tu chvíli Karleja domluvila.

Jo zcela pohltil podivný pocit vytržení ze skutečného světa. Vzápětí se k němu přidal ještě podivnější pocit, jako by Jo existovala zcela odděleně od všeho ostatního, a dívka vytušila, že v tu chvíli asi putují skrz pevnou skálu hory. S létací oháňkou sice mohla přeskakovat z jednoho místa na druhé, nikdy tak ale necestovala víc než nějakých dvacet kroků, a už vůbec nikdy skrze pevný kámen. Teď se jí zdálo, že se jako klidnou vodou brodí zemí a skálou, a že to trvá celé dlouhé minuty. Trvalo to mnohem déle než ten

nejdelší let, jaký se jí podařil s létací oháňkou, a měla dokonce i dost času na to, aby se začala bát, že Karlejino kouzlo selhalo. Pak ale pod nohama ucítila tvrdou, chladnou a hladkou zem.

Pustila se Karlejiny hole a okamžitě šla do podřepu s Hadobijem naměřeným do tmy. Zamrkala očima a pokusila se je přizpůsobit černé tmě v dračím doupěti. Jeskyně byla úplně temná, jen vysoko nad Johauninou hlavou zářilo několik slabých světýlek. Chvíli se jí zdálo, že je Karleja přenesla někam, kde panovala hluboká noc. Pak ale v tom téměř neproniknutelném šeru spatřila vysoký krápník, vystupující opodál ze dna jeskyně.

Za zády zaslechla naléhavé syknutí a stěhlbitě se otočila. Karlejina hůl se rozzářila jasným světlem a Jo stáhla meč. Jenom klid, napomenula se. Nebylo by nejmoudřejší useknout Karleje hlavu. Ohlédla se po Braddokovi a ukázala bradou na druhý bok čarodějnice. Trpaslík vykročil ke Karleje a Jo udělala totéž. Musí tu stařenu ochránit, ať je to stojí cokoli.

Světlo z Karlejiny hole naplnilo celou jeskyni, takže se dalo dohlédnout až do nejbzdálenějších koutů té nesmírné prostory, i když z nich byly vidět jen nejasné obrysy. Před Jo a jejími společníky byla obrovská sluj, tak dlouhá, že se její rozměry ani nedaly správně odhadnout. Výška té sluje byla asi třetinou její délky. Nahoře stále ještě zářily ty drobné světlé tečky, které si Jo spletla s hvězdami. Vlastně teď, když jeskyni zalilo světlo z Karlejiny hole, zářily ještě jasněji než předtím. Zdálo se, že to jsou malé krystaly, a Jo na chvíli zauvažovala, jestli náhodou nejsou podobné těm abelátovým. Po Verdilithovi nebylo ani stopy. Dřív, než se ale Jo stačila rozhodnout, jestli cítí zklamání, nebo úlevu, její pozornost přilákala velká hromada lesklých mincí a drahokamů, tyčící se jen několik desítek kroků od ní.

Jen zírala na tu horu bohatství, hromadu tak obrovskou, že musela otočit hlavu, aby dohlédla na oba její konce. Ten nesmírný poklad se třpytil šperky a drahokamy, válejícími se vedle zlatých pohárů, platinových talířů a měděných kotlíků. Na Jo mrkaly drahokamy posázené korunky a diadémy a sirotek ze Spekulára ani nevěřil svým očím. Taková nesmírná hojnost snad ani nemohla být skutečná. Johauna zaslechla, jak Braddok, stojící za jejími zády a také zirájící na ten poklad, vydechl údivem. Jo celé dlouhé okamžiky cítila, jak se zcela ztrácí v zářící nádheře toho bohatství.

Naštěstí se jí ale záhy vrátily vzpomínky na Flinna, a Jo tu dychtivost s velkým vypětím sil zase zapudila.

Braddok vykročil kupředu, Jo ho ale nataženou rukou zastavila. Upřeně se zadívala svým dvěma společníkům do očí a varovně zavrtěla hlavou. Braddok se zamračil a pak přikývl. Jo ukázala, že by měli nejdříve projít kolem celé jeskyně. Oči jí na okamžik spočinuly na Karlejině světlu. Příliš se jí v tu chvíli nelíbilo. Dokud bude v té jeskyni zářit to druhé slunce, budou

o jejich přítomnosti vědět i slepí netopýři. Na druhé straně už o nich ale věděli, a tak nemělo smysl to světlo zhasínat. Představa, že by se měli potácet ztemnělou slují a jen tak poslepu vklopýtat do Verdilithovy tlamy, na panaše Johaunu Menhir příliš velký dojem neudělala.

Všichni tři vykročili kupředu a pomalu se proplétali skrze krápníky a hromady balvanů, kterými bylo pokryté dno jeskyně. Jo se usilovně snažila zachytit nějakou známku života - pohyb, stopy krve, jedovatý dech, dunění obrovských tlap... Jediné, co vnímala, však bylo křupání písku, drceného jejím nohama, a třpytící se hromada zlata, zářící nedaleko před ní. Úmyslně od ní odtrhla oči a rozhlédla se po slují kolem.

Stále kráčeli podél stěny jeskyně a snažili se držet co nejbliž u ní, protože přece jenom skýtala jakousi ochranu. Ta

hromada zlata byla tak obrovská a vysoká, že by drak mohl zcela bez obtíží ležet ve skrytu za ní. Možná ležel na otevřeném prostranství za pokladem - kde byl mimo vši pochybnost jeho pelech.

Ale kde ten Verdilith vlastně je? pomyslela si rozhněvaně Jo a pak se pokusila uklidnit. Snažíš se tím hněvem zakrýt strach, napomenula se přísně. Není to třeba tak, že se Flinnovi podařilo Verdilitha zranit tak těžce, že tam najdeme jenom mrtvého draka? uvažovala Johauna. Už ale tolikrát slyšela vyprávět o tom, jaká znají draci uzdravovací kouzla, že se jí to nezdálo příliš pravděpodobné. Ne, rozhodla se Jo, Verdilith musí být někde tam vpředu. Zvedla těžký meč ještě o něco výš.

Čím byli blíže ke středu toho velkého domu, tím byly krápníky větší a hustší. Některé z těch větších Jo opětovně zakryly výhled a začaly jí způsobovat velké starosti. Kromě toho ty kamenné pilíře zastiňovaly světlo Karlejiny hole. Jo byla čím dál napjatější a rukama pevně sevřela Hadobijův jílec. Tak tohle je to nejlepší místo pro léčku, uvědomila si. Ještě usilovněji naslouchala, jestli něco nezaslechne, a očima se pokoušela proniknout stíny, vrhané krápníky.

Karlejino světlo se náhle odrazilo od temné, jakoby šupinaté hromady kus před Jo. Že by to bylo další zlato? napadlo Jo a srdce se jí prudce rozbušilo. Anebo to jsou šupiny na drakově hrudi.

Náhle ji vyrušilo nepatrné zaplácání malých křídel, které se ozvalo několik stop před ní. Prudce se zastavila a Karleja a Braddok se zastavili po jejím boku. "Viděli jste to?" zašeptala neklidně Jo a konečně tak narušila ticho sluje. Její hlas zněl v jeskyni chraptivě a až nepatřičně hlasitě.

Karleja zavrtěla hlavou a Braddok jen mlčky upíral své jediné zdravé oko do tmy.

Jo nespouštěla oči z toho místa, kde před chvílí spatřila pohyb, a jen lehce naklonila hlavu k trpaslíkovi. "Něco se tam pohnulo! Tam před námi - u tamté hromady kamení!

Braddok a Karleja se pozorně zadívali na pruh písku, ozářeného světlem Karlejiny hole. Z obou stran jej lemovaly krápníky a menší skalní výstupky.

Pak náhle všichni tři spatřili tentýž pohyb, jaký chvíli předtím spatřila jen Johauna. Na písčitém dně sluje se tam krčil malý netopýr. Karleja pohnula holí a malý tvoreček se dostal do plného světla. Jo už ho teď viděla zcela zřetelně. Bezmocně zamával křídly, otevřel tlamičku a slabě zakvíčel.

Kapitola 3

JOHAUNA VYKROČILA KUPŘEDU A UŽ UŽ chtěla to malé stvoření odstrčit nohou do bezpečí. "Je to jenom netopýr," řekla ulehčeně s hlavou otočenou ke Karleje, která stála krok za ní, a natáhla nohu, aby to malé piščí zvířátko odstrčila z cesty.

"Jo! Počkej!" zachraptěla náhle zděšeně Karleja.

Johauně narazilo do ramene něco tvrdého a těžkého. Dívka ztratila rovnováhu. "Co to u..." Padla na dno jeskyně a jen koutkem oka zahlédla ten obrovský předmět, který do ní narazil. Tam, kde předtím byl netopýr, ležela nyní bleskurychle rostoucí hora proměňujícího se masa.

Křečovitě se svíjejícího. Měnícího se na něco děsivého.

Hora masa velká jako drak.

Jo vyskočila na nohy s hrdelním zavrčením na rtech a Hadobijem v rukou. Meč slabě zářil a jeho jílec byl na dotek horký.

"Ustupte!" vykřikla Karleja a mávla holí na Jo a Braddocka. Pak ji prudce udeřila do země. Hůl se zabodla hluboko do dna jeskyně, pevně stála a ozařovala jeskyni svým jasným světlem. Karleja si bleskurychle vyhrnula rukávy a začala mumlat jakési zaklínadlo. Rukama přitom gestikulovala tak divoce, že se až změnila na rozmazané šmouhy.

Johauna jako by ji neslyšela. Zamávala nad hlavou Hadobijem, vrhla se kupředu a vykřikla: "Za Flinna!"

Právě v okamžiku, kdy se Johauna vyřítla proti hromadě proměňující se hmoty, se ta hora masa náhle ještě zvětšila a stala se Verdilithem. Dívka se rozmáchla a Hadobij se snesl v děsivém oblouku na draka, vedený dvěma rukama, do kterých Jo vložila všechnu sílu těla a vůle, kterou v sobě našla.

Náhle odněkud zleva přiletěl oslepující záblesk modrého světla a udeřil do Hadobije jen zlomek vteřiny předtím, než se meč střetl s drakovou kůží. Modré blesky Karlejina kouzla vybuchly v oslepující záři a jejich magie vnikla do elfího stříbra a trpasličí oceli. Čepelí meče proletěla do Johauniných rukou mocná vlna nesmírné energie, která jí téměř vyrvala meč z prstů. Pak plnou silou udeřila do jejího těla a odhodila ji zády napřed napříč jeskyní.

Na zem dopadla až o čtyřicet stop dál, kde její let zastavil krápník. Špice toho kamene se jí zaryla do zad a vyrazila jí dech. Jo se zhroutila na kamenité dno jeskyně. Zdálo se jí, že má páteř rozbitou na kusy, a bolestí jí do očí vhrkly slzy.

Zoufale se nadechla, plíce jí však vypověděly službu. Do hrudi se jí jako několik dlouhých jehlic zabodla ostrá bolest. Copak umírám? přemýšlela zoufale. Proč jenom nemůžu popadnout dech? Musím přece zabít Verdilitha! Nemůžu umřít dřív než on! Johauna křečovitě sevřela Hadobijův jílec, který stále ještě držela v rukou. Prosím, nech mě žít! prosila ten necitelný meč. Dovol mi přežít toho draka, i kdyby to mělo být jen o několik okamžiků. Zoufale se snažila znovu získat vládu nad vlastním tělem.

Verdilith, Velký zelený drak, stál přímo mezi Jo a Karlejou a Braddockem. Všude kolem něj ležely krápníky, zurážené jeho náhle se objevivšími slonovinovými drápy. Drakova smaragdově zelená kůže byla pokryta nesčetnými škrábanci a z ještě nezhojených ran se valila krev. Na boku silně krvácel z asi stopu hluboké a tři stopy dlouhé rány. Bylo to velmi těžké zranění, i když asi ne smrtelné, a vypadalo jako úplně čerstvé. Jo by spíš očekávala, že Verdilith bude zcela v pořádku, uzdravený vlastní mocnou magií.

Všechny ty myšlenky proletěly její omámenou myslí v jediném zlomku vteřiny. Obrovský zelený drak se vzápětí postavil na zadní nohy, strašlivě zařval a zamával svými obrovskými netopýřími křídly. Početnými dírami v křehkých křídlech zahvízdal vzduch. Některé z těch děr byly tak velké, že Jo pochopila, že drak nemůže vzlétnout.

Tak přece zaútočte! volala Jo v duchu na své přátele. Kousek za nestvůrou viděla Braddoka s Karlejou. Stáli, jako by byli vytesaní z kamene, a od té doby, co se Jo vrhla po drakovi, se ještě ani nepohnuli. Johauna zasténala bolestí. Tak Verdilithova magie je silnější než Karlejina.

Dívka se zoufale snažila vstát. Opřela Hadobije hrotem o zem a pokusila se po něm vytáhnout na nohy. Vyškrábala se na jedno koleno, pak jí ale záda zkroutila příšerná bolest, která ji donutila znovu klesnout na kamenité dno jeskyně. Jo s nesmírným úsilím zvedla hlavu a podívala se na draka a své společníky. Proč nic nedělají?

Drak otočil k Jo svou obrovskou hlavu a zakřivené žluté rohy na jeho čele se studeně zaleskly ve světle Karlejiny hole. Jo, zcela ochromená bolestí, si pomyslela, že Verdilith asi nějak čte její myšlenky. Dívala se do těch zlem naplněných zelených očí, které si ji upřeně měřily a možná odhadovaly, do jaké míry je schopná bojovat. Pak se drak pomalu, s promyšlenou zlověstností v každém pohybu, vydal k Jo a natáhl k ní třesoucí se pravý spár. Jo zoufale vydechla a pokusila se odtáhnout od těch strašlivých drápů. Verdilith

si ji hněvivě změřil, sáhl až skoro k ní a položil hrot jednoho drápu na Hadobije.

"Ne!" vykřikla Jo. Z posledních sil se pokusila meč odtáhnout. Ani se nepohnul - drak zachytil drápem za znamení Slávy. Hadobijův jílec teď planul strašlivým žárem. Verdilith trhl drápem, vyškubl Johauně meč z rukou a přitáhl si jej k sobě. Jak jílec meče narážel na kámen, temnou jeskyni se roz-létávaly spršky jisker.

"Tak, Hadobiji," zašeptal drak hlasem, ve kterém zněla dychtivost i děs, a přitiskl meč drápem k zemi. Dával si pozor na to, aby se Hadobij nedotkl jeho kůže, s pečlivostí klenotníka jej postrčil ke skupině krápníků a opatrně zasunul mezi dva silné krápníky, stojící těsně vedle sebe. Pak se opřel spárem o jílec a začal meč ohýbat. "Sbohem, Hadobiji," zašeptal jedovatě.

"Ne!" vykřikla Jo a ještě jednou se pokusila vstát. Její tělo nařikalo bolestí, Jo však zaťala zuby a zvedla se na jedno koleno.

Verdilith s nestvůrným úsměvem trhl mečem. Hadobij se nezlomil. Místo toho se zasyčením prořízl jeden z kamenných sloupů a vyklouzl z pasti. Obrovský krápník přetáý v půli se odlomil od stropu jeskyně a jako podřatý strom se zhroutil na dno z pevné skály. Zadrnutí, které následovalo po jeho pádu, rozechvělo všechno kolem, i skálu pod Johauninými nohama, a ještě dlouho jí znělo v uších.

"Nezničíš ho, Verdilith!" triumfálně zvolala Jo hlasem zmučeným bolestí. "Ty ho nezničíš! Hadobije vykovali, aby tě zabil, a zůstane takový, jaký je, dokud svůj úkol nesplní."

Verdilith k ní otočil svou ohromnou hlavu a změřil si ji s asi takovým pohrdáním, s jakým by se díval na zraněnou mouchu. - Přimhouřil těžká víčka, která zakrývala jeho šterbinovité oči, až mu z nich byly vidět jen tenké linky.

"Buď zticha, zmetku," zamumlal a nedbale z nozder vyfoukl na Johaunu trochu zeleného jedu.

Johauna se uprostřed zeleného mračna rozkašlala a zachraptěla: "Karlejo! Dělej přece něco!" Pevně zavřela oči, do kterých ji štípál drakův jedovatý dech, a zasípěla: "Braddoku, zaútoč! Bojuj, ty zbabělče! Bojuj!" Svaly ve zraněných zádech jí s každým nadechnutím sténaly bolestí.

Verdilith jí nevěnoval pozornost a zase chytil meč. Přesunul váhu na zadní nohy a posadil se. Teprve tehdy Jo spatřila jeho zraněnou přední tlapu. Po vnitřní straně pařátu se mu táhla skoro tři stopy dlouhá rozšklebená rána, končící až na předloktí. Ze spáru a končetiny vyhřezávaly odhalené bílé šlachy, nejspíš přesekané Hadobijem. Celá ta tlapa byla zkroucená a v podstatě ochromená. Jo vytušila, že se ta rána nikdy nezahojí, i když ji snad někdy překryje nová kůže. Usmála se strašlivým uspokojením. "Dobře jsi bojoval, Flinne," zašeptala chraptivě, "nadosmrti jsi toho netvora zmrazil." Dívka

vstala, nadechujíc se jen krátce a co nejopatrněji, a klopýtala ke Karleje a Braddokovi.

Drak si pozorně prohlížel meč a opatrně si jej zvedl k očím. Jo zaťala zuby a plahočila se ke svým přátelům. Verdilith se po ní nepřítomně, ohlédl, pak ale zařval tak, že to otřáslou celou jeskyni. Z tlamy se mu vyřinulo mračno jedovatého zeleného dýmu a zahálilo Jo i sochám podobné postavy Karleje a Braddoka.

Jo zatajila dech a znovu klesla na kolena. Verdilith se zlověstně usklíbl a pomalu k ní natáhl svůj dlouhý, hadovitý krk. Slonovinové tesáky té bestie se hrozivě leskly a na dásních se jí zelenala jedovatá žluč. Drak na okamžik vystrčil z tlamy dlouhý, rozeklaný jazyk a olízl si ten lepkavý jed. Z netvorovy tlamy vycházel takový zápach, že Jo skoro začala zvracet. Drak sklonil hlavu, velikou jako malý dům, až k dívce, zlatooranžové oči se mu vlhce zaleskly a z jeho nozder uniklo několik obláček jedovaté páry.

Jo vlastně poprvé spatřila, jak drak skutečně vypadá, a tváří v tvář té nesmírné hrůze zapomněla i na bolest v zádech a plicích. Na tento pohled ji nemohlo připravit vůbec nic - na setkání s Verdilithem nemohla být připravená, ať už by dělala, co chtěla.

"Sssss," dlouze zasyčel Verdilith, "takže ty jsi ten bláznivý nástupce bláznivého Flinna?" Jedno žluté oko se podívalo na meč, kývající se ve Verdilithově zdravém pařátu. Třebaže byl meč zcela mimo její dosah, Johauně se zdálo, že jí tiše říká: Věř v sebe samu. Věř v sebe samu. Jo poslechla a vzpomněla si na hněv, naplňující její duši - na svou jedinou zbraň proti hrůze, kterou v ní vzbuzovala přítomnost toho hrozného netvora. Ta bestie zabila Flinna! zakřičela na sebe v duchu. Musíš ho pomstít, a ty zlámané kosti ať jdou k čertu!

Drak zase vystrčil jazyk z tlamy a u Johauniných nohou zasyčelo několik kapek jedovatých slin. "Tvá kouzla jsou na mě příliš slabá, a ten meč není o nic silnější," řekl Verdilith. Jeho slova zněla v Johauniných uších podivně cize a přiškrceně, skoro jako by přicházela z velké dálky a nemusela překonat jen těch několik stop, které Jo dělily od jejího nepřítele. "Tvůj drahý Flinn to jen potvrdil a tvé útoky také. Tví přátelé jsou mrtví, a ty už jsi na tom vlastně stejně." Drak otevřel tlamu a odhalil několik řad smrtících, oštěpům podobných zubů.

Hodil Hadobije před Johaunu.

"Tak se do toho dej," zasyčel. "Vezmi si ten meč. Zabij mě, jestli to dokážeš."

Jo vzala meč a unavenými rukama se pokusila pevně sevřít jeho silný jílec. Konečně se jí to podařilo, zvedla meč a

vyrazila jím proti drakově hlavě.

Verdilith ze sebe vydal něco, co znělo skoro jako zavrčení, sklonil hlavu

k meči a láskyplně se o něj otíel tváří. Horké ostří meče se mělce zařizlo do jemné kůže na drakově tváři a na jeho rozpáleném ostří zasyčela krev, kapající z rány. Ve Verdilithových obrovských očích se na okamžik objevil záblesk bolesti, aby jej vzápětí vystřídala matná záře potěšení a spokojenosti. Jo ze všech sil šukla mečem, pokoušejíc se zamlžit hrotem na drakovo hrdlo. Hadobij se stočil k zemi a zamířil k netvorovu krku, Verdilith jej však bez námahy zachytil mezi své dlouhé zuby.

Aniž by povolil sevření, povýšeně zamumlal: "Vždyť je to jenom takový nástrojek na holení." Beze stopy veselí ve tváři se zadíval na Johaunu a zlaté oči se mu zúžily. Navzdory všem těm řečem a lhostejnosti, s jakou drak zacházel s Hadobijem, Johauna v jeho očích zahlédla strach. Drak přimhouřil oči a to zdání zase zmizelo. Z rány na Verdilithově tváři pomalu kapala na kamennou zem krev. "Proč bych měl ničit takovou hračku?" pokračoval Verdilith hlasem nepřírozeně napjatým. "Proč bych to dělal, když mohu zničit jejího majitele?"

"Do zbraně, děti kamene! Do zbraně!" ozvalo se několik kroků za drakem chraptivé zvolání Braddoka Trnikrve. Verdilith otočil hlavu tím směrem, odkud to zvolání přišlo, v tomtéž okamžiku se však v jeskyni ozvala tupá kovová rána. Verdilith zděšeně zařval.

Ve sluj se náhle objevil řvoucí větrný vír. Rychle se zvětšoval a pomalu se přesouval k opačné straně jeskyně, poměrně daleko od Johauny. Dívka jen doufala, že se Karleje podaří toho vzdušného elementála ovládnout natolik, aby jím skutečně mohla Verdilitha ohrozit.

Ale ať už toho byla schopná, nebo ne, Johaunin čas právě nadešel.

S námahou se vyškrábala na nohy a zaútočila na nekrytou hrud' netvora. Když zvedala Hadobije, aby svému nepříteli zasadila smrtící úder, šedé oči jí zaplály hněvem a hrozivým odhodláním. "Za Flinna!" Jo vrávoravě vykročila proti drakovi s Hadobijem v rukou a donutila své zesláblé tělo, aby vložilo do toho výpadu všechnu sílu, která v něm ještě zůstala. I tak to ale byl jen velmi slabý výpad, a navíc špatně mířený, meč však těsně před tím, než narazil na drakovu kůži, zazářil jasným světlem. Záře se odrazila od šupin na netvorově hrudi a zabodla se mu do zmračeného levého pařátu. Drak znovu zařval. Prudce se vzeplal a zamával svými obrovskými křídly, aby udržel rovnováhu. Jo klesla na zem, aby se schovala před porvy vichru, vanoucího od drakových zuřivě bijících křídel. Pak se ale Karlejin kouzelný vír přiblížil k drakovi a víchr pohltil.

Braddok se rozmáchl a lesknoucí se sekyrou vši silou udeřil do drakova zraněného boku. Verdilith ale jako by si toho ani nevšiml a dál si v bezmocném hněvu hryzal zraněný pařát. Karleja ustoupila od netvorova švihajícího ocasu a skryla se mezi několika krápníky, aby odtamtud vedla vzdušný vír proti drakovi. Vír draka vzápětí pohltil a zasypal ho smrštěnými minci, drahokamů a úlomků skály.

Verdilith s lehkostí a hbitostí posilovanou zlobou švihl hlavou zpátky k Jo a zlověstně zasyčel vzteklym hlasem, který rozezníval celý ten dlouhý, hadovitý krk: "Už sis víc než zasloužila mou nenávisť, páže. Zmizíš ze světa i s tím svým prokletým mečem!"

Johauna zamrkala, aby z očí dostala prach, a pokusila se prohlédnout skrz Karlejino tornádo. Drak se změnil na matný stín uprostřed vířící smrště a v dalším okamžiku úplně zmizel. Stejně rychle jako se objevila, smršť i zmizela. Ještě několik chvil odevšad přšel déšť peněz a drahokamů, aby po sobě nakonec ve vzduchu zanechal jen velký oblak prachu, zářícího v magickém světle Karlejiny hole.

Po drakovi nebylo ani stopy.

Karleja a Braddok se užasle dívali na Jo přes prázdnou jeskyni.

Dívka klesla k zemi, protože její tělo opustil i poslední zbytek sil. Stále však svírala v rukou Hadobije. Braddok a Karleja se rozběhli k ní. První se k Jo dostal Braddok, klekl si vedle ní a odhrnul jí z tváře rozčuchané vlasy plné prachu a písku. "Johauno!" zvolal naléhavě. "Ty jsi zraněná!"

Karleja, která si právě v tu chvíli klekla vedle trpaslíka, se na něho skoro osopila: "Ovšemže je zraněná! Byla zasažena plnou silou mého nejúčinnějšího útočného kouzla - kouzla, o kterém si trůfám tvrdit, že by dnes zabilo i samotného Verdilitha." - Stařena se dotkla stříbrného a zlatého medailonu na Johaunině hrudi. "Má dráhá, jsem ráda, že vím, že kouzlo té věci skutečně účinkuje. Bez něj bys už byla dávno mrtvá."

Jo se chabě usmála, byla však příliš slabá na to, aby k tomu cokoli dodala. Možná jsem neuměla tehdy, pomyslela si v duchu, ale nejspíš umřu teď. Podívala se na Karlejinu náhle tak zachmuřenou tvář.

"Když se Hadobij postavil do cesty mému kouzlu, nějak se odrazilo na mě a trpaslíka," prohlásila čarodějnice. Začala Jo jemně prohmatávat celé tělo. Dívka každou chvíli zasténala bolestí. "Byli jsme ochromeni a nemohli jsme se ani pohnout," pokračovala stará kouzelnice. "Naštěstí jsme viděli a slyšeli úplně všechno. To kouzlo nás pustilo teprve tehdy, když se nás ten netvor pokusil otrávit tím svým plynem." Karleja ukázala palcem na Braddoka, který držel v ruce svůj amulet, a řekla: "Zase jsme jednou měli štěstí."

"Jak je ti, Johauno?" zeptal se trpaslík. "Co tě bolí?"

"Žáda... a plíce," zašeptala Jo. Bodavá bolest v plicích ji nutila k tomu, aby se nadechovala jen krátce a co nejpoверхněji. "Ale o mě... se nestarejte. Co se stalo s Verdi... s Verdilithem?"

Karleja se podívala na Braddoka a trpaslík její pohled opětoval. Pak se Karleja odvrátila a Braddok se zadíval na Jo.

"Johauno, obávám se, že je pryč," řekl zvolna. "Proměnil se na mlhu a zmizel."

Johauna zavřela oči. Hadobiji, já umřu, zašeptala v duchu ke svému meči. Umřu a přitom se mi nepodařilo pomstít Flinnovu smrt. Umřu a nedočkám se Verdilithovy smrti. Přitáhla si meč těsněji k sobě a prsty podvědomě nahnatela ta čtyři znamení. Možná bych mohla usnout a umřít ve spánku, aby mě to tolik nebolelo, napadlo ji ve chvíli, kdy se na ni začala snášet těžká černá tma.

Jo cítila, jak zvolna ztrácí vědomí. Bolest ustoupila a s ní i všechny její sny a potřeby, naděje i touhy. Dívka se zoufale

vzpírala tomu neodbytnému nutkání, které ji obklopovalo. Pušť ten meč, šeptalo jí něco hluboko v duši, vzdej se touhy pomstít Flinnovu smrt. Přišel čas odejít z tohoto světa. Jo bojovala s těmi slovy, seč mohla. "Ne!" vykřikla. Její duše, která náhle nabyla tvar a podobu, vyděšeně prchala tmou. Jo divoce mávala rukama a snažila se zapudit ten neodbytný pocit porážky, dorážející na ni ze všech stran.

"Flinne! Flinne!" křičela jako smyslů zbavená. "Hadobiji, kde jsi? Kde je Flinn?"

Pak ho náhle před sebou spatřila v jasném vidění, jak pomalu kráčí přímo k ní, zářící postava uprostřed černé tmy smrti. Byl znovu zdravý a silný a Jo se zdálo, že vypadá mladší, než jak ho kdy viděla. Rty pod tmavým knírem se lehce usmívaly a černé vlasy zdobilo jen několik stop šedi. Jizvy na rytířově tváři byly sotva patrné. Natáhl k ní ruce dlaněmi vzhůru. Jo od nich zvedla oči, přejela pohledem po široké hrudi zakryté tmavomodrou halenou Řádu tří slunců a zadívala se do jeho tmavých očí. Zářily na ni jako slunce a Jo cítila, jak jí puká srdce. Nikdy nebyl krásnější ani působivější.

"Já ale za tebou ještě nemohu, Fáine Flinne," zavzlykala Jo. "Slíbila jsem ti to! Musím pomstít tvou smrt. Pomoz mi zpátky, prosím!"

Flinn se na ni stále jen usmíval úsměvem plným lásky a pochopení.

Nechybělo mnoho a Jo k němu natáhla ruce, včas se ale zarazila. "Kde... kde jsi?" zeptala se a mávla rukou kolem sebe. Flinn se zasmál a v tom smíchu nebylo ani stopy po někdejším krutém cynismu. "Ach, má drahá Jo," zamumlal. "Vrať se do svého těla. Věř v sebe samu - ještě se setkáme."

Obraz Fáina Flinna zmizel ve tmě, která Jo obklopovala, duši jí ale stále rozeznávala slova věř v sebe samu. Chtělo se jí plakat, ačkoli netušila, jestli nesmírnou radostí, nebo hlubokým zármutkem.

Z nesmírné dálky k ní dolehl jen Karlejin tichý hlas: "Braddoku, podívej se na to! To světlo pohlcuje její tělo!"

"Tak jest, a vychází přímo z toho meče," přisvědčil Braddok.

"Co si o tom myslíš?" chtěla vědět Karleja.

Johaunina víčka se zachvěla a dívka zaslechla, jak Karleja a Braddok zalapali po dechu.

"Johauno! Ty žiješ!" vykřikl trpaslík.

"Máš docela nadání přicházet na to, co každý, kdo má oči, vidí," neovládla se Karleja. Johauna cítila, jak se jí jemně dotýkají něčí ruce. Pak zaslechla, jak Karleja náhle zašeptala: "Ale ovšem! To ten meč ji uzdravil!"

Jo otevřela oči a spatřila své dva společníky, sklánějící se nad ní. Pomalu se usmála. "Tak kdo tady přichází na to, co každý ví?" zeptala se a natáhla ruce. "Pomozte mi vstát."

Karleja a Braddok ji zvedli na nohy. Johauna lehce zavravorala, ale pomyslela si, že to asi musí očekávat. Koneckonců právě vstává z mrtvých. Protáhla se a cítila, že se svaly v jejích zádech pohybují zcela bez bolesti. Váhavě se zhluboka nadechla - bodavá bolest byla pryč. Usmála se na ty dvě ustarané tváře, upřeně na ni hledící.

"Opravdu jsem už v pořádku," řekla.

Karleja překvapeně zamrkala. "Odpusť mi, že se na tebe tak dívám, Jo," řekla, "ale už je to docela dlouho, co jsem naposledy viděla někoho vstát z mrtvých."

Braddok si pohoršeně odfrkl. Podal Jo meč a potěžkal svou válečnou sekýru. "Už není mrtvá, tak buď tak laskavá a nemluv na ni, jako by byla nemrtvá." Trpaslík si Johaunu změřil svým zdravým okem a ukázal si palcem za záda. "Ten drak už je pryč, takže se dneska nepomstíme. Ale než se vrátíme do hradu, bylo by dobré nabrat si trochu z toho pokladu. Možná by se nám mohlo stát, že baronka bude v dobré náladě a jeden nebo dva kousky nám nechá." Jo zavrtěla hlavou. "Pomůžu ti to odnést do tábora, ale zase se vrátím, a se zásobami. Verdilith je zraněný a určitě se sem brzy vrátí."

Braddok pokrčil rameny. "Když budeme hodně šetřit, vystačí nám to jídlo tak na týden. Ale máš pravdu. Bylo by docela dobré ulovit toho draka teď, než se stačí uzdravit a znovu nabýt ztracené síly."

Vydali se zpátky přes jeskyni a Karleja se cestou zastavila, aby sebrala svou hůl. Nevzle se zamračila na světlo na jejím konci, Johauna ale ani neuznala za vhodné se ptát, proč.

"Mám pocit, že od té doby, co ho Flinn zranil, se Verdilith ani trochu neuzdravil," řekla vážně Johauna. "Copak draci neznají spousty uzdravovacích kouzel?"

"Staří mudrci říkají, že ano," odpověděla nepřítomně Karleja. Celou tu dobu se nervózně rozhlížela kolem. "Kromě toho nemám nejmenší tušení, proč s námi ten drak nebojoval pomocí magie, zvláště když byl tak zraněný, že s námi jinak ani bojovat nemohl."

"Na to snad přijdeme později," přerušil ji rychle Braddok, když došli k drakovu pokladu. Magické světlo hole tančilo na hromádách zlata, táhnoucích se tak daleko, jak jen oko dohlédlo.

Nesvítlo předtím to světlo náhodou mnohem silněji? napadlo Johaunu. Pak si ale pomyslela, že to tak možná je proto, že kouzlo s časem slábne, a zase na to zapomněla. "Karlejo," zamumlala na půl úst, zatímco společně s Braddokem kráčeli k té hoře cenností, "ty zatím hlídej. Trochu toho nasbíráme a hned zase půjdeme zpátky."

"Pospěšte si," zavolala na ně stará kouzelnice. "Chtěla bych se odtud dostat co nejrychleji..."

Braddok zamířil napravo a Jo se vydala kolem hromady doleva. Brodila se zlatými a stříbrnými mincemi, rozsypanými na dně jeskyně, a dosytosti si užívala šustění a cinkotu mincí, rozhrnovaných jejíma vysokýma botama. Tu a tam se sklonila k zemi, aby se dotkla nějakého drahokamu nebo zlatého klenotu. Oči jí přeskakovaly z náhrdelníků na brože a z broží na prsteny, náramky, drahokamy posázené podnožky a zdobené rámy drahocenných portrétů. Hlava se jí točila závratí. Jak jenom může být na světě tolik bohatství? divila se. Jak jenom může být na světě tolik nádherných, opravdu nádherných věcí? Johauna zvedla drahý opál velikosti její pěsti a velký akvamarínový diadém a zastrčila si je za opasek. Jinak ale byla osiřelá dívka ze Spekulára většinou příliš ohromená na to, aby chamtivě sbírala dračí poklady. Kráčela pořád dál a jen se očima dotýkala takových nádherných předmětů, jaké by za těch časů bohatě vyvážily i životy mocných králů.

Johauna ani netušila, kolik času uběhlo, když se jejího ramene dotkla Braddokova ruka. Dívka sebou překvapeně trhla. "Už snad celou minutu na tebe volám," řekl trpaslík. "Nedovol tomu pokladu, aby se ti usadil v mysli. Ovládne tvé myšlenky, posedne tě a pohltí - přestaneš jíst a spát a přestaneš myslet na všechno, co nemá něco společného s pokladem."

"Opravdu?" zeptala se ztěžka Jo. Natáhla ruku a prstem se dotkla zlaté skříně vykládané nefritem.

Braddok jí skubl paži. "Tak pojď přece! Ještě že jsem tady - ten poklad už tě skoro dostal."

Jo se zamračila a snažila se uvažovat. Sice to byla pravda, že zrovna nemyslela na nic jiného než na bohatství, které viděla kolem, ale zase tam nemohla být déle než nějakých pár minut. ...

"Už se tím tady prohrabáváme víc než hodinu," řekl podrážděně Braddok, jako by nějakým způsobem vytušil její myšlenky. Nadhodil si na rameni naditý vak. "Karleja na nás celou tu dobu pokřikuje, abychom už šli."

"Ale... ale jak mě ten poklad může tak očarovat?" zeptala se nedůvěřivě

Jo. Myšlenky se jí už pomalu začínaly vyjasňovat.

Trpaslík potřásl hlavou. "Prostě to dokáže. Dobře víš, že na něm ten drak celou dobu spává. Řekl bych, že jeho dračí podstata vniká i do toho zlata a chytá do pasti ty, kteří nejsou dost opatrní. Ani já bych tomu nedokázal vzdorovat. - Zbavil jsem se toho až tehdy, když se mě Karleja dotkla tou svou holí."

Oba pak společně obešli drakův poklad a narazili na Karleju, jak neklidně přechází sem a tam. Nervózně se vrhla ke svým společníkům a zamávala rukama.

"Tak tady jsi, ty starý skřete!" zaskřehotala a zamávala Braddokovi pod nosem kostnatým prstem. "Poslala jsem tě za Jo už před celou čtvrthodinou! Nesmíme ztrácet čas! Musíme honem pryč!" křičela stará čarodějnice. "Pojďte sem!" nařídila svým přátelům a ukázala jim, aby šli za ní.

Jo spatřila, že světlo Karlejiny hole pohaslo a podobalo se už jen matnému světlu olejové lampy. Její myšlenky už byly zase stejně čisté jako předtím. Sevřela Hadobijův jilec o něco pevněji. "Karlejo, co se stalo?" zeptala se kouzelnice.

Stařena zamávala seshlou rukou. "Na vysvětlování není čas!" vykřikla a napřáhla před sebe svou magickou hůl.

"Honem! Položte ruce na hůl tak, jak jste to udělali předtím, hned nad moje. Musíme rychle pryč!"

Jo a Braddok rychle udělali, co jim čarodějnice nařídila. Karleja začala mumlat známé zaklínadlo, kterému obavy v jejím hlase jen dodaly na naléhavosti. Jo zavřela oči a v duchu se připravila na tu podivnou cestu časem a hmotou.

Stará čarodějnice musela oddrmolit velmi mnoho zaklínadel, než Jo ucítila, jak ji obklopuje slabé předivo magie. Ale i potom to všechno bylo nějaké divné. Ta magie byla velmi slabá a držela trojici ve svém sevření jen lehce a nepevně, pokud vůbec. Kouzlo, které je přeneslo do sluje, se podobalo vodnímu přívalu, ženoucím se přes nehybnou lodní palubu. Toto kouzlo však navozovalo pocit pádu - pádu, letu vzhůru, pádu a zase dalšího letu vzhůru. Obrazy písku a skal se mísily s obrazy země a nebe, jako by se neustále přesouvali mezi zemí a podzemím. ..., jako by pronikali kůrou světa do podzemních říší a zase se vraceli zpět.

A vznášeli se tak celou věčnost.

Jo se zdálo, že slyší Karleju šeptat: "Něco... ne, to je správně... něco není v pořádku..." Pokusila se otevřít oči, ale nešlo to. Drž se té hole! nařizovala si neustále. Jestli ji pustíš, zůstaneš uvězněná někde uprostřed skály!

Okamžiky se změnily na minuty a minuty na nekonečné dny, a teprve potom ta nepříjemná cesta skončila a Jo cítila, že se znovu vrací do své lidské

podoby. Otevřela oči a omámeně zamžikala na Karleju a Braddoka. Trpaslík pohled stejně nejistě a omámeně opětoval.

Čarodějnice pustila hůl a zhroutila se na zem.

"Karlejo!" Ten výkřik přišel od Dajina, stojícího opodál. Karleja je přenesla na kopec, kde Dajin hlídal jejich koně. Jsme v bezpečí, pomyslela si Jo, když si uvědomila, kam se dostali. Otočila se k Dajinovi, který právě pomáhal Karleje vstát.

"Karlejo, co se to vlastně stalo?" zeptala se Johauna a ukázala na kopec, pod kterým se skrývala drakova sluj. "Proč byla ta cesta tak divná? Budeš mě ještě schopná poslat zpátky, abych tu příšeru mohla zabít?"

Stařeniny malé oči byly rozšířené hrůzou. "Něco není v pořádku! Už do té sluje nemůžeme! Jo, musíme zpátky na hrad... a to co nejdřív!"

Jo skousla spodní ret a přivřela oči. "Ale já jsem přísahala, že pomstím Flinnovu smrt. Ten drak už nikdy nebude slabší než teď! Musím zabít..."

"A já ti říkám, že mi mou magii něco vysálo z těla!" skočila jí do řeči Karleja a v černých očích se jí hrozivě zablýskalo.

"Copak to nevidíš? Tentokrát už jsme to skoro ani nedokázali! Nemůžu tě poslat zpátky do té sluje... Moje magie je pryč!"

Verdilith se díval, jak ti tvorové pomalu odcházejí. Dlouho se jen objevovali a zase mizeli a drak si už začínal myslet, že stařenino kouzlo tentokrát selže. Když se konečně neobjevovali tak dlouho, že se mu už nezdálo pravděpodobné, že by se mohli vrátit, vyplul ze štěrbin ve stropě, ve které se schoval. Ve své mlžné podobě pomalu klesl na zlatý pelech a vklouzl hluboko do té hromady cenností.

Ztráta části pokladu ho zarmoutila, jen v případě jedné cennosti cítil daleko spíš radost. Neušel mu ani jediný pohyb těch dvou, co mu brali jeho poklad, a cítil nutkání znovu zaútočit. Prozatím ale vztek potlačil a jen se díval a sprádal další plány. Byl příliš slabý na to, aby nad těmi třemi zvítězil, zvláště když přišel o svou magii. Tak slabý ale nebude pořád. Změní se to. Změní.

Mlha, jež byla Verdilithem, pomalounku protékala štěrbinami mezi mincemi, klenoty a dalšími kusy pokladu.

Verdilith se ponořil až na samé dno svého bohatství. Ach, je to tak dobré, dotknout se po tolika letech věcí, které jsem získal jako první. A je to tak dobré, že mi vzali tu skříňku!

Z hromady zlata se ozval zlověstný smích a pomalu naplnil celou jeskyni. Když trpaslík našel tu skříňku, nebyl s to odolat: byla tak neuvěřitelně prostá, dokonale jednoduchá, skvěle vyrobená, pevná a čistá, právě taková, jako byl mozek toho trpaslíka. Železná skříňka nesmírně zapůsobila na ocel v

trpaslíkově duši. Když Braddock tu prokletou věc zvedl, na zamlženém stropě jeskyně se objevil nezřetelný úsměv. Verdilitha napadlo, že by ty ostatní věci, co mu to skrčené stvoření sebralo, mohl považovat za téměř spravedlivou odměnu, za svého druhu poplatek za to, že mu trpaslík odnesl z doupěte Aurochovu hroznou skříňku. Drak pomalu třídil své myšlenky. V té podobě, v jaké byl, skrytý hluboko v hoře zlata, to bylo obzvlášť obtížné. Když mi tu skříňku Teryl Auroch dával, dobře věděl, co se stane - dobře věděl, že mi to vezme všechnu magii. Teď ale mág sám pozná bolest, kterou působil jiným. Verdilith se v duchu zamračil a pak dodal: Ale já už mu nesloužím. Až sem přijde a bude chtít tu svou kouzelnou skříňku zpátky, bude pryč, já budu zdravý a Hadobij i jeho majitel budou zničeni. Drak se v myšlenkách vrátil k dívce a jejím přátelům. Vetřelci. Nevědomí a slabí. Navíc si drak uvědomil, že mezi jeho nepřáteli jsou dvě ženy. Kdysi si myslel, že Flinnova smrt mu bude jako pomsta úplně stačit. Flinn však není to nejdůležitější. Záleží jen na tom meči. Ten meč mě zranil. Ten meč touží po mé krvi jako ostrý ocelový jazyk. Drak se pohnul a kolem něj propadlo ještě hlouběji do nitra pokladu několik mincí a drahokamů. Vždyť jsem ten meč držel v drápech, vzpomněl si užasle drak, páčil jsem jej o kameny. Proč jsem jej nedokázal zlomit? Proč jsem té holce dovolil, aby mi i s ním unikla? Za to musí zemřít A nejen zemřít - musí trpět a teprve potom zemřít. Bude to jako v básních.

A ten meč... ten musím zničit. Ale jak? Drak se nad tou otázkou dlouze zamyslel.

Přemýšlel snad celé dny.

Musím se na to zeptat Teryla Aurocha, rozhodl se nakonec. Určitě bude mít něco, co ten meč dokáže zlomit. Právě v tu chvíli se ale mlha, která teď tvořila drakovo tělo, začala vsakovat do puklin skály pod pokladem. Verdilith ji jen s velkým úsilím přinutil, aby se vrátila. Bude se muset zase proměnit - byl příliš slabý na to, aby tu mlhu, kterou nyní byl, mohl ještě dlouho udržet pohromadě. Jindy by to bylo tak snadné, vrátit se do své vlastní podoby, jindy by se uzdravil tak jednoduše. Ale tyto dny byly víc než zoufalé.

Drak vycenil mlžné tesáky. Další mince se skutálela na dno jeskyně. Ta prokletá skříňka! zaklel v duchu. Ukradla mu jeho uzdravovací kouzla, vysála magii z jeho čarodějných nástrojů a jako by zčásti vysála i jeho vlastní duši. Zůstala mu jen přirozená schopnost měnit tvar - dar Nesmrtelných Alfaků.

Verdilith se zachvěl. Bude muset stáhnout tu mlhu na jedno místo a proměnit se, nebo se rozplyne a zemře. Báł se však té proměny, protože jeho rány byly v dračí podobě mnohem horší - stále se otevíraly a padaly do nich drahé kameny a prach. A kromě toho čím byl slabší, tím byly proměny pomalejší a obtížnější. Smrt by ale byla horší. Drak pomalu vytáhl mlhu, která byla jeho tělem, ze svého zlatého pokladu, až se všechna vznášela nad vysokou hromadou cenností. S největším vypětím sil se soustředil na proměnu. Z mlhy se stalo něco mnohem hmatatelnějšího - zpevňovalo se to, nabývalo tvar a tuhlo. Vytvořily se šupiny, narostla hřiva a žilami začala protékat krev. Drápy a tesáky se prodloužily a zaostřily. Drak otevřel své žluté oči a jeho tělo se sneslo na poklad několik stop pod ním. Levý přední pařát se mu pod tlakem zkroutil, Verdilith klesl do zlata, svíjel se a řval bolestí. Pak si přitiskl zraněnou tlapu k měděné hrudi. Celou končetinou mu projela strašlivá bolest a draka pohltila milosrdná tma.

Upadl do těžkého spánku, přerušovaného trýznivými sny. Levá přední tlapa mu cukala bolestí, a když se jí pokusil pohnout, sice se přece jen pohnula a bolest na okamžik ustoupila, pak se ale zase vrátila, mnohem hroznější než předtím. Zelený drak zasténal strachem a zoufalstvím. Jeho mysl se ponořila ještě hlouběji do zmučených snů, podněcovaných bolestí ve zmrzačeném pařátu, snů, které se odvíjely od lesklého meče a smrtící temnoty, která ho obklopovala.

Z drakových stažených rtů uniklo podivné zasténání plné děsu a smrtelného strachu. Zároveň z těch rtů ukápla žlutozelená slina. Drak ucítil v nozdřích známý zápach a konečně se uklidnil, napůl jím uspaný. Usnul o něco tvrději než předtím a v hloubi jeho snu se k bolesti připojila nenávist k tomu hroznému meči.

Kapitola 4

KDYŽ JOHAUNA A JEJÍ SPOLEČNÍCI VYJELI na cestu k hradu, přiblížil se k nim nějaký jezdec na kaštanové hnědém koni. Ve sklánějícím se slunci zazářilo naleštěné brnění, zčásti zakryté modrou rytířskou halenou, zdobenou třemi zlatými slunci. Za rytířem jeli dva vojáci a drželi piky vzpřímené ve formálním pozdravu. Jo už si hodně dlouho kladla otázku, zda baronka vyšle stráž, aby Flinna a jeho společníky doprovodili při jejich vítězném návratu na hrad. Dívka stiskla rty. Jenomže už není žádný Flinn, který by tady mohl triumfovat. Baronka zdraví válečníky, kteří ztratili svého hrdinu - válečníky, kteří ani nepomstili jeho smrt. Jo se v myšlenkách vrátila o několik dnů zpět, k rozhovoru, který vedla s Karlejou a Braddockem. Tu noc poté, co zaútočili na Verdilitha, seděli společně kolem táborového ohně. Karleja stále ještě zarputile hájila svůj názor, že musejí druhý den ráno odejít a vydat se zpátky na hrad Tří slunci.

"Podívej se, já vím, že si myslíš, že jsi ztratila svou magii..." začala znovu Jo.

"Tady nejde o to, že bych si to jenom myslela!" přerušila ji Karleja a Jo v jejím hlase cítila napětí, hněv a také strach.

"V té sluji bylo něco, co mi vzalo většinu mých kouzel! Už se bojím používat i ta ostatní, protože mám strach, že také zmizí!"

Stará čarodějnice zase začala nervózně pocházet po tábořišti. Jo se jí pokusila uklidnit: "Karlejo, já vím, co mi chceš říct," řekla vážně, "ale já tady chci zůstat a aspoň tu sluj pozorovat. Ty se můžeš s Braddockem a Dajinem vrátit na hrad. Pak mi sem ale pošli nějakého mága, který mě bude schopen dostat tam dovnitř."

"Pche!" odfrkla si Karleja. "Žádný z těch květinových mágů - ty rostliny tím vůbec nechci urazit - by tě odtamtud nedostal. Dovnitř, to ano, ale ven ne."

Jo vstala a natáhla ruce ke Karleje. Ta hádka už trvala příliš dlouho. "Karlejo, co chceš, abych udělala? Alespoň to bys mi mohla říct, nebo ne?" Jo to řekla hodně hlasitě. Vykročila kupředu a prudce máchl rukou. "U Flinnovy pohřební hranice jsem přísahala, že pomstím jeho smrt!" Vztekla se zadívala na tu stařenu. Karleja vyloudila na tváři zarmoucený

výraz, Jo to však nijak neobměkčilo. "Já musím zůstat tady..."

Tehdy poprvé za tu noc promluvil Braddok. Celou tu dobu, co se Jo a Karleja hádaly, se líně prohraboval tornou a prohlížel si věci, které nasbíral v dračí sluji. Dajin se držel u něj, zjevně spoléhaje na jeho klidnou povahu, která by ho jediná mohla ochránit před tou vášnivou při panoše a čarodějnice.

"Ne, Johauno," řekl trpaslík, "to není něco, co bys musela udělat - ty to chceš udělat." Braddok vzal dlouhou hůl a prohrábl uhlíky v ohništi. Upřeně se na Jo zadíval svým jediným zdravým okem. Od toho slepého se mu odrážela zář ohně.

Johauna se na něho skoro vrhla. "Opravdu? Tak to si myslíš? Ale, Braddoku, copak nevíš, co pro mě Flinn znamená?"

"Já to vím," řekl klidně trpaslík. Odhodil hůl stranou. "Také ale vím, že jsi přísahala věrnost baronce Arteris. Když rytíř zemře, panoš se musí okamžitě vrátit na hrad aby ho mohli přidělit jinému rytíři - nebo aby ho propustili. Která z těch dvou přísah je pro tebe důležitější, Johauno? Přísaha pomsty, nebo přísaha cti?" Braddok vstal a vztyčil se v celé své výšce. "Určitě bych ti mohl říct, která byla důležitější pro Flinna, ale myslím si, že to všichni víme. Jestliže už nechceš být dál panošem, pak zítra ráno odjíždím."

"Že odjíždíš?" vyrazilo z Johauniných úst. Založila ruce v bok a postavila se před trpaslíka.

Braddok přikývl. "Ano, to jsem řekl." Pokýval svou hezkou rusou hlavou a v čerstvě spletených vousech se mu zaleskly zlaté nitě, které našel v jeskyni. "Nezapomínej na to, že jsem tělem i duší žoldněr. Byl jsem jím dávno předtím, než jsme se vůbec setkali." Mávl rukou směrem ke kořisti, kterou si odnesl z Verdilithova doupěte. "Mám tady pár cetek, za které, když prodám, si budu žít zbytek života v přepychu, a kromě toho je tam taky jedna zajímavá skříňka, nad kterou můžu zbytek života bádát."

"Ale - " chtěla vykřiknout Jo, včas se ale zarazila. Rychle změnila taktiku. "Ale co Flinn? Myslela jsem si, že to byl tvůj přítel."

Braddok ani nemrkl. "Byl je velmi správné. Co s Flinnem? Je mrtvý. Já už mu nepomůžu. A on by to ode mě ani neočekával."

Jo se zaklonila, nespouštějíc oči z Braddokovy tváře. "A co já? Já nejsem tvůj přítel?" zeptala se tiše po dlouhé odmlce. Trpaslík nejdříve dlouho špulil rty a pak zvolna řekl: "Ano, jsi můj přítel, Johauno Menhir. Ale tady musíš volit, a máš dvě možnosti, dvě přísahy, kterým musíš dostát. Kterou splníš jako první? Jestli se rozhodneš jít za svou touhou pomstít Flinnovu smrt, pak pro tebe teď nemůžu nic udělat. Když se vrátíš na hrad, tak ano. Rád bych začal tam, kde Flinn s tvým výcvikem přestal."

V té poslední větě bylo tolik starosti a upřímnosti, že Jo musela rychle polknout to veliké sousto, které se jí náhle vzpříčilo v hrdle. Rychle se ohlédla po Karleje a Dajinovi. Oba ji tiše pozorovali. Pak se Jo zase otočila zpátky k trpaslíkovi. "Nemohl bys - " začala Jo a nervózně si odkašlala - "nemohl by ses vrátit s Karlejou a Dajinem do hradu a poslat mi sem nějakou pomoc? Mohla bych tady hlídat to doupě a..."

Braddok zkřivil ruce na prsou. "Pořád zapomínáš na jednu věc," řekl tiše. "Ty jsi panoš, ne já. Flinn je mrtvý a Verdilith stále žije. Ty jsi ta, kdo se musí vrátit a oznámit to na hradě." Braddok se otočil a vydal se ke svému stanu. "Já to za tebe dělat nebudu," řekl ještě přes rameno.

Jo se dívala, jak trpaslík mizí v šeru. Unaveně si promnula ruce a právě ve chvíli, kdy Braddok odhrnul celtu u vchodu do stanu, zvolala: "Dobře! Dobře, vrátím se... vrátím se na hrad." Když viděla, že se Braddok zase otočil k ní, dodala: "Udělám, co je mou povinností jako panoše Řádu, ale pak budu žádat o svolení pomstít Flinnovu smrt."

"A my půjdeme s tebou," řekl Braddok. Karleja a Dajin přikýkli.

Jo si protřela oči a zase tu vzpomínku zahнала. Napětí mezi ní a jejími společníky tehdy bylo dost zlé, ale za těch pár dní, co byli na cestě, se zase zmenšilo. Nyní už se blížili k hradu Tří sluncí. Rytíř a jeho strážci byli skoro u ní a zanedlouho bude muset nějakým způsobem formálně ohlásit baronce, co se stalo. Jo stiskla rty, nechala však Karsiho, aby klusal stále stejně rychle dál.

Nesmíš spěchat a nesmíš vypadat zarmouceně, nařídila si. Flinn zemřel ve slávě, a když budeš ukazovat svou bolest, jen se jeho smrti vysměješ. Jo jela se staženou tvář a podvědomě zatínala zuby. Každý krok, o který byla blíž k hradu Tří sluncí, znamenal jeden krok, o který byla dál pomstě za Flinnovu smrt, a ten pocit na ni stále neodbytně doléhal.

Byla si však vědoma toho, že musí splnit to, co je třeba.

S rytířem a jeho strážci se setkali právě uprostřed té dlouhé, úzké cesty vedoucí k hradu. Jo zadržela Karsiho. Karleja, Dajin a Braddok, jedoucí za ní, také zastavili své koně. Jo zaslechla, jak trpaslík výhružně zabručel na Kapradinu, která se mermomocí snažila tlačit kupředu. Na rtech se jí mihl lehký úsměv. Mula už měla dost putování pustinami a zatoužila po pohodlí teplé stáje. Jo si sama dobře vzpomínala na měkkou postel, ve které nedávno spala právě na tomto hradě, a náhle ucítila, že touží jen po tom, aby se schovala v nějakém čistém, teplém pokoji. Rychle však tu touhu potlačila a obrátila se k rytíři. Nikdy ho ještě neviděla.

"Buď pozdraven, pane rytíři," řekla zdvořile. "Jsem Johauna Menhir, panoš Fáina Flinna, a toto jsou mí společníci.

"I ty buď pozdravena," odpověděl rytíř a přelétl pohledem po malé skupince. Jestli ho překvapilo, že nikde nevidí Flinna, tak to na sobě nedal vůbec znát. "Jsem pan Sieguld a jsem zde, abych vás dovedl k baronce." Pan Sieguld obrátil koně. Jo a její přátelé se vydali za ním a strážce průvod uzavíraly.

Jo byla docela zvědavá, když se blížila k hradu Tří sluncí, jestli se za tu krátkou dobu, co byla pryč, nějak změnil. Její život už byl úplně jiný. Ty známé bílé věže tam však stále stály, každá ve svém vrcholu kosočtverce. V jedné z nich byla hlavní brána, ke které právě mířili. Ve středech vnějších hradeb stály další tři věže, hrozivá barikáda obrácená proti celému světu. Všech sedm věží se tyčilo do výšky čtyř pater.

Jo prošla hlavní branou a znovu spatřila tu osamělou věž, která stála uprostřed hradu a byla dvakrát tak vysoká jako ty ostatní. Tato stavba byla vlastní tvrzí nebo palácem, jak mu říkal Flinn. Pan Sieguld zamířil přes břidlicí dlážděné

nádvoří přímo k paláci. Před rytířem a jeho hosty se rozestupovaly zástupy rolníků, obchodujících s obilím, mlékem a zeleninou. Jo si živě vzpomněla na svou první návštěvu paláce, ještě po Flinnově boku, podařilo se jí ale nevnímat bolest, která hrozila zaplavit její mysl.

Někteří z rohlíků se zastavili a hleděli na průvod. Několik jich začalo šťouchat do svých druhů. Další ukazovali prsty na jezdce a ve sbíhajícím se davu se ozvalo tlumené mumlání. Jo mlčky prosila rytíře, aby jel rychleji. Prosím tě, nenech je nás poznat, prosím!

Právě v tu chvíli zaburácel nádvořím mohutný hlas nějakého sedláka: "Hej! - Není to páže Mocného Flinna?" Přidali se k němu další a Jo najednou zjistila, že její kůň je obklopen hrozným rohlíků a odříznut od Siegulda před ní a Karleje za ní. Po Karsiho uzdě sahaly desítky paží, aby si vynutily její pozornost. Jo se zoufale ohlédla po tom rolníkovi, který dal průchod myšlenkám těch lidí. Ten vysoký, ramenatý muž seskočil ze svého vozu a začal se prodírat davem. Karsi se začal mezi tolika lidmi neklidně ošívát a pak i nerozhodně vzpínat.

Vysoký venkovan chytil Karsiho za uzdu rukou skrytou v černé rukavici a rychle ho uklidnil. Černé vlasy měl nečesané, ale čisté, a holá předloktí měl porostlá stejně černými hustými chlupy. Jo se na něho hněvivě podívala, rázem však její pozornost upoutaly mužovy podivné zlaté oči. Napadlo ji, jestli už náhodou ty neobvyklé oči někde neviděla. Sedlák zvolal na celé nádvoří hlasem tak silným, že ho museli slyšet všichni, kdo na něm stáli: "Hej, slečno! Ty jsi Flinnův panoši! Kde má být Mocný Flinn?" zeptal se s hranou starostlivostí. Zvedl ruku v černé rukavici a otočil se k davu. "Anebo Mocný Flinn zase spáchal nějakou hanebnost?" Někteří z rolníků se při té urážce zle zachmuřili, našlo se ale i pár takových, kteří se připojili k sedlákovu hlučnému smíchu.

Jo vytrhla tomu muži Karsiho uzdu z ruky. Sedlák se valacha ještě jednou pokusil chytit, Jo ho ale dál nutila se vzpínat. "Byla bych ráda, kdybys mě i jméno Fáina Flinna nechal na pokoji!" zvolala. Sedlák se krutě zasmál a zase chytil Karsiho za uzdu. Jo se už už chystala vyrazit s koněm proti tomu muži, aby ho srazil k zemi kopyty, přímo před ní se však ozvaly hlasité výkřiky a dívka se zastavila.

Někdo k ní mřil z paláce. Zástup nejdřív nevrle protestoval, pak se ale rychle rozestoupil a udělal místo jakémusi jezdcí. I pan Sieguld ustoupil se svým koněm stranou a Jo konečně zahlédla toho rytíře v plné zbroji, který se k nim blížil. Bez jediného slova rázně zarazil svého koně přímo před ní.

Dívka rázem zapomněla na toho neurvalého sedláka a zvedla ruku na pozdrav. Rytíř ji pozdravil rukou v jezdecké rukavici. Vtom Jo zahlédla, jak se na mužově hrudi zatřpytil zlatý přívěšek, visící mu kolem krku. Na přívěšku byl vyrytý obraz bílého rohoře, velkého dravce, často lovcího ve skalách nedalekých Vlčích kopců. Teprve teď Jo poznala pana Lyla Střelce, vrchního strážce Penhaligonu. Rytíř zvedl ruku a sundal si přilbu.

Stárnoucí vrchní strážce kývl na Jo, nevšímaje si toho, jak mu přilba rozcuchala řídké šedé vlasy. Světle modrýma očima si prohlédl Johauniny společníky, přešel pohledem po zásobách na Kapradině hřbetu a pak zase upřel zrak na Jo.

"Panoši Johauno Menhir!" vyštěkl ostře, dost hlasitě na to, aby ho slyšeli všichni na nádvoří. "Podej hlášení!"

Jo se v Karsiho sedle napřímila. Na jeden jediný okamžik se zamyslela. "Pane Střelče," začala formálně. Pak si ke svému zděšení uvědomila, že se jí oči plní slzami a rychle přetékaají. Ne! To ne! vykřikla v duchu zoufale. Ne před vrchním strážcem!

Pan Střelec nečekaně pobídl svého koně kupředu. Stáhl si koženou rukavici vyztuženou železem a položil svou uzlovitou ruku na Johauninu. Jo se mu podívala do očí a spatřila v nich jen laskavost. Prázdně se usmála, utřela si hřbetem ruky slzy a kývla na vrchního strážce, který ruku zase stáhl. Pak se krátce rozhlédla kolem a zase se obrátila k panu Střelci. Opět se jí vrátil klid a rozvaha. Ještě jednou vděčně kývla na starého rytíře.

"Co se stalo, panoši Johauno?" zeptal se mnohem tišeji než předtím pan Střelec. Kolem stojící rolníci se doslova natlačili k rytíři, aby jim nic neuniklo.

"Pokusili jsme se draka vystopovat, ale dlouho se nám to nedařilo," řekla vyrovnaně Jo. "Jedné noci pan Flinn opustil tábor, aby našel Verdilitha na tom stejném palouku, kde vybojovali svou první bitvu, a..." Jo se zajíkla, neschopná pokračovat. Něco se jí náhle vzpříčilo v hrdle. Prosebně se zadívala na vrchního strážce.

"Pokračuj, panoši," řekl pan Střelec.

Jo se zhluboka nadechla. Od tohoto muže nedostane nic zadarmo. Náhle si uvědomila, že si ho proto váží. Přikývla a mluvila dál tak klidně, jak jen dovedla: "Našli jsme pana Flinna druhého dne, když už umíral. Zemřel krátce po našem příjezdu a my jsme mu vzdali poslední poctu tak, jak nám to prikazují staré zvyky - postavili jsme hranici a jeho tělo na ní spálili." Johaunin hlas bylo sotva slyšet. Sedláci stojící nejbliže k ní začali vyděšeně mumlat a rychle předávali tu zprávu těm, kteří stáli za nimi.

"A co se stalo s Verdilithem?" zeptal se stejně klidně vrchní strážce, ačkoli Johauně neušlo, jak mu při zprávě o Flinnově smrti přeletěl přes tvář stín zármutku.

Jo svěsila hlavu. "Pane Střelče, drak Flinnův útok přežil. My... Vystopovali jsme drakovo doupě a tam jsme na něho zaútočili, ale... ale Verdilith unikl. Mně i mým společníkům už docházejí zásoby a potřebujeme si odpočinout." Jo zaváhala. "Rozhodli jsme se, že bude nejlepší se vrátit."

Rytířova tvář zvážněla a vrchní strážce Jo přísně napomenul: "Nikdy bys neměla být příliš hrdá na to, že se vracíš do hradu se zprávami o vlastním neúspěchu. Pokud máš dost trpělivosti, vždycky přijde čas, kdy je možné daný úkol splnit. Jestli chceš zůstat panošem v Řádu tří sluncí, Johauno Menhir, budeš si to muset zapamatovat."

Z celé té řeči Jo slyšela jen to hrozné jestli. Tvář jí zbledla a Jo natáhla ruku k vrchnímu strážci. "Pane Střelče," zašeptala, nevšímajíc si sedláků,

kteří se tlačili stále blíž, "co myslíte tím jestli? To už nejsem panošem..."

Vrchní strážce znovu položil dlaň na Johauninu ruku a dívka opět spatřila v jeho světlých očích záblesk laskavosti.

"Neboj se, má milá. O tom budeme hovořit později. Nejdříve musíme udělat to, co je třeba udělat teď. Necháme tě trochu odpočinout a pak bude baronka chtít, abys podala zprávu Radě. Následuj mě." Vrchní strážce otočil koně,

ukázal panu Sieguldovi, aby jel za Jo a jejími společníky, a klusem vyrazil k paláci. Sedláci se okamžitě rozestoupili. Jo se zařadila za pana Střelce a v tu chvíli jí srdce sevřel nový děs, pocházející z myšlenek, které do té doby usilovně zaháněla. To mi opravdu mohou odebrat hodnost panoše? přemýšlela nešťastně. Je pravda, že když je teď Flinn mrtvý, nemám žádného rytíře. Mám pocit, že jsem si myslela, že mě jednoduše přidělí nějakému jinému. Jo náhle ta myšlenka začala připadat nanejvýš odpudivá. Vůbec se nemohla smířit s představou, že by mohla být v takovém postavení vůči jinému rytíři než Flinnovi.

Karsi Jo rychle pronesl pod branou, oddělující vnější část hradu od vnitřní. Johauna minula nízké domky, nastavené kolem vnitřních hradeb, ubytovny stráží, domy a dílny řemeslníků, stáje a mnoho dalších stavení, aby nakonec společně s vrchním strážcem vyjela na obrovské nádvoří, dlážděné růžovou žulou. Bylo snad ještě větší než to předchozí a vedlo k vlastnímu srdci hradu, hradnímu paláci. Pan Střelec přitáhl své klisně uzdu a Jo také zpomalila. Všude kolem postávaly zástupy obchodníků se vším možným, snažících se nalákat zákazníky. Hladovějící rolníci žebrali o jídlo. Někáká pastýřka přešla se stádem ovcí přímo před vrchním strážcem a pan Střelec zadržel koně, dokud neprošla i poslední březi bahnice. Opodál stál nějaký muž, který právě hrdě ukazoval zástupu zaujatých sedláků dva krásné mladé hřebce. Všude kolem se cvičily v bojovém umění desítky rytířů a jejich panošů. Když spatřili vrchního strážce, okamžitě se zastavili. Někteří z nich zvedli meče a pozdravili starého rytíře, aby vzápětí sebrali své věci a pospíchali k hradnímu paláci.

Palác byl osm pater vysoký a okna měl pravidelně rozmístěná po celém obvodu vnějších stěn. Jeho zdi z bílého vápence svítily tak jasné, jako by je někdo právě očistil. Jo se podívala na věž na jih od paláce, na tu věž, která byla po dlouhá léta domovem Fáina Flinna a do její nedávné smrti i domovem jeho ženy Yvaughan. Tehdy byla všechna okna ve věži uzavřená kovanými železnými mřížemi a za těmi mřížemi poletovaly snad stovky ptáků všech barev a velikostí. Teď si ale Jo všimla, že část mříží už je pryč. U jednoho okna odvážně balancoval na dlouhém žebříku jakýsi muž, který právě odstraňoval další z nich. Takže tu věž zase na těch ptáčích získali, pomyslela si Jo. Yvaughanina vašeň asi na baronku z Penhaligonů nezapůsobila. A nebo možná baronka na hradě nechce nic, co by připomínalo její šílenou sestřenicí, napadlo Johaunu, když si vzpomněla na pověsti, které slyšela, když byla na hradě naposledy.

Pan Střelec provedl Jo a její přátele kolem paláce a zastavil se před jednou z četných palácových stájí. Ze dveří vyběhla podkoního pomocnice a vzala Karsiho za uzdu. Pan Střelec seskočil z koně a mávl na Jo a na ostatní, aby ho následovali. Jo, Dajin i Braddock svižně seskočili ze sedel, jen Karleja zaváhala. "Kdybyste mohli... potřebovala bych trochu pomoci," zachraptěla Karleja. "Cítím se... trochu unavená." Tvář měla popelavě šedou a vystouplé žíly na krku jí divoce pulsovaly.

Jo pohled na tu náhlou slabost staré čarodějnice hodně vyvedl z míry a všimla si, že jak Dajin pomáhal Karleje z koně, i jemu se na tváři mihl ustaraný výraz. Když se stará kouzelnice dotkla nohama podlahy stáje, bezmála se jí podlomila kolena. "Pane Střelče," začala Jo, vrchní strážce už ale ukázal směrem ke strážím.

"Máte ty stejné komnaty jako předtím, panoši Johauno," řekl pan Střelec. "Moji muži pomohou ctěné paní Karleje do jejího pokoje a okamžitě k ní přivolají lékaře."

"Potřebuji odpočinek, ne ranhojiče," zavrčela popuzeně stařena. "Nechci žádné šamany, kteří mi budou rýpat do kostí, mumlat všelijaká zaříkávadla a nutit mě k tomu, abych pila nechutné barevné lektvary z čolčích hlaviček a já nevím čeho ještě."

"Karlejo, dovol jim, aby se o tebe postarali," řekl tím nejprosebnějším tónem Dajin. "Prosím," řekl ještě jednou. Karleja neochotně přikývla. Jo se pousmála. Když Dajin o něco prosil, nikdo ho nedokázal odmítnout.

Strážce kývly na vrchního strážce a odešly. Jeden z mužů nesl starou čarodějnici. Dajin se podíval na Jo s nevyslovenou otázkou, jestli smí jít s nimi, a Jo mu to pohybem ruky dovolila. Dajin se na ni vděčně usmál a rozběhl se za strážemi. Braddock došel k Jo s nabitým batohem na zádech. Podkoního pomocnice odvedla Johaunina koně a Jo se otočila k vrchnímu strážci.

"Pane Střelče," začala váhavě Jo. Uvolnila prsty, kterými svírala Hadobije, a pak začala znovu, tentokrát mnohem směleji. "Pane Střelče, jestli Rada stále ještě zasedá, raději bych podala své hlášení hned teď a..." Jo opět zaváhala. Měla pocit, že ta žádost byla hodně hloupá.

"A?" pobídl ji vrchní strážce a dodal: "Abys v životě dostala to, co chceš, musíš se o to naučit žádat, panoši Johauno."

Jo si po té jemné připomínce znovu dodala odvalu. "A taky bych chtěla vědět, co se teď se mnou stane - " dívka se znovu odmlčela - "když už nemám žádného rytíře, který by se o mě staral."

Pan Střelec přikývl. "Ano, možná bude nejlepší, když podáš své hlášení hned teď, panoši Johauno. Rada stále ještě zasedá. Říkal jsem si, že bude lepší nechat tě spát a podat hlášení až zítra ráno, ale je možné, že máš pravdu. Následuj mě." Vrchní strážce se otočil a dlouhými kroky vykročil přes nádvoří.

Jo se letmo ohlédla po Braddockovi. Trpaslík kývl na znamení, že půjde s ní. Johauna dohonila vrchního strážce a srovnala s ním krok. Pan Střelec se zamračil a polohlasem řekl: "Jdi čtyři kroky za mnou a nalevo ode mne, panoši."

Nezapomínej na to, že jsem rytíř. A při Nesmrtelných, narovnej si tu halenu."

Když Johauna uslyšela Střelcův podrážděný hlas, prudce sebou trhla a celá se vyděsila. Vždyť já jsem zapomněla i těch pár pravidel rytířského chování, které mě Flinn stačil naučit! uvědomila si nešťastně, zatímco si upravovala svou zlatou halenu. Zařadila se za vrchního strážce a kráčela za ním.

Jedním z mnoha bočních vchodů vešli do hradního paláce a Jo mohla znovu žasnout nad nádherou hradu Tří sluncí. Už stačila zapomenout, jak krásné místo to je, se všemi těmi štíhlými kamennými sloupy, žulovými podlahami a nádhernými tapisériemi. Po všech stranách visely magické lampy, zářící jasným světlem.

Vrchní strážce mlčky provedl panoše a trpaslíka nespočetnými chodbami, vzhůru po několika schodištích a nakonec k

velkým, umně vyřezávaným dvoukřídlovým dveřím. Jo si ty vysoké dveře, odlišné od všech ostatních v paláci, dobře pamatovala, protože vedly do té „malé“ zasedací místnosti, kam se po Verdilithově útěku uchýlili s Flinnem a členy Rady, aby jednali o trestu pro pana Brisboise. A právě za těmito dveřmi se také odehrála scéna, při které baronka z Penhaligonů formálně prohlásila Flinna za znovupřijata do Řádu tří sluncí a Johaunu za panoše.

"Toto je tvá poslední šance, panoši Johauno," pronesl pan Střelec s rukou položenou na pozlacené klice. Zkoumavě si Jo prohlédla, v jeho očích ale byl znát i soucit.

Jo přikývla. Opětovala rytířův pohled a pak zvolna řekla: "Pane Střelče, já vím, že musím podat hlášení. Byla bych ale mnohem raději, kdyby se dnes mluvilo o Flinnově smrti, abych mohla co nejrychleji najít Verdilitha a pomstít se."

Starý válečník pozvedl jedno obočí a Jo to náhle připomnělo Flinna. To měl ten zvyk právě od pana Střelce? "Jak si přeješ, panoši Johauno," řekl formálním tónem pan Střelec a otevřel dveře.

Vstoupil do zasedací místnosti - a po něm Johauna a Braddok. Členové Rady jako jeden muž umkli a zadívali se na vetřelce. Jo zatajila dech. Slunce začalo zapadat za nedalekými Vlčími kopci a jeho paprsky proudily skrz čtyři vysoká klenutá okna s barevnými tabulkami zalitými do olova. V komnatě zářilo několik pruhů zlatého světla, zakrývajících všechno, čeho se dotkly, svou zlatou patinou.

Jo okouzleně vykročila kupředu. Toto byla místnost, která byla svědkem Flinnova největšího triumfu - který byl zároveň i největším triumfem jejího života. Znovu spatřila ten třicet stop vysoký, složitě vyřezávaný dřevěný strop, vybledlé nástěnné malby téměř smazané časem a velké tapisérie s náměty z četných bitev penhaligonských dějin. Nejvíce ze všeho však její pohled přitahovala ta nádherná okna v protější stěně, obrácená přímo proti zapadajícímu slunci. Jak slunce klesalo a v komnatě se šerilo, kouzelné mosazné lampy na stěnách se jedna po druhé rozsvěcovaly. Kolem vyřezávaného stolu ve tvaru písmene U uprostřed komnaty sedělo čtrnáct rytířů a šlechticů. Pan Střelec předstoupil před ženu, která seděla v čele stolu. Na sobě měla ta žena tmavomodré šaty zdobené stříbrem, a když povstala, zaskvítila jí v kaštanových vlasech stříbrná korunka. Baronka Arteris naklonila hlavu k vrchnímu strážci a řekla vladařským tónem: "Pane Střelče, vidím, že ses vrátil." Ostatní členové Rady upřeně hleděli na Jo a Braddoka.

Pan Střelec se uklonil a uctivě pronesl: "Ano, Vaše Výsosti. Rovněž s sebou přivádím panoše Johaunu Menhir a Braddoka Trnikrve. Jak si jistě vzpomínáte, tento panoš..."

"Já vím, kdo je panoš Johauna," přerušila ho baronka. "Pane Střelče, posadte se, prosím." Ukázala na volné místo po své levici a pak pokračovala: "Rozumím tomu správně, panoši Johauno, že jsi přišla, abys mi podala hlášení?" Jo cítila, jak jí světle hnědé oči té ženy pronikají až do hloubi duše.

Pan Střelec Johaunu lehce postrčil kupředu a pak vykročil ke svému místu u stolu. Johauna ještě chvíli otálela a pak se vydala do středu místnosti. Postavila se před ten dlouhý stůl, přímo před baronku. Vrchní strážce na ni povzbudivě kývl. Braddok se doklátil k židli, stojící u zdi, donesl si ji kousek za Johaunu a posadil se. Johaunu trpaslíkovu kavalírství na okamžik podráždilo, protože se podle etikety nesměl posadit bez vyzvání, pak ale tu myšlenku rázně potlačila. Teď měla na starosti něco mnohem důležitějšího.

Baronka z Penhaligonů Jo chladně kývla na pozdrav a posadila se. Jo se lehce uklonila v odpověď a promluvila tak formálně, jak jen dovedla: "Baronko z Penhaligonů, členové Rady, přicházím k vám, abych vám sdělila zprávy o panu Fáinu Flinnovi."

Členové Rady, vyjma baronky Arteris a pana Střelce, se mezi sebou potichu rozhovořili a Jo chvíli čekala, až zase umlknou. Pak promluvila nějaká starší žena - paní Francys z Olší, patřící k přátelům lorda Maldraka. Vůči Flinnovi byla tajně nepřátelská a toho nepřátelství se nezrekla ani poté, co se dozvěděla, že Maldrake byl drak v lidské podobě. "Máme tomu rozumět tak, že toho dobrého rytíře postihla nějaká tragédie?" zeptala se s hranou starostlivostí. Jo zaskřípala zuby. Vzpomeň si na to, co tě Flinn naučil o dvorské diplomacii! nařídila sama sobě. Přinutila se k tomu, aby směrem k té ženě uctivě kývla hlavou. "Ano, velká tragédie pro celý Penhaligon," řekla pevným hlasem. "Ztratili jsme toho největšího rytíře, jakého kdy Řád tří sluncí poznal." Jo se odmlčela. Náhle si uvědomila, že se v místnosti rozhostilo naprosté ticho. "Alespoň tedy podle mého skromného úsudku, má paní," dodala, aby zakryla svou diplomatickou neobratnost.

Paní Francys se ledově usmála. "Ovšem, jsou takoví, kteří jsou stejné víry jako ty, slečno - ehm, panoši Johauno," řekla úlisně rytířka. "Ovšem jsou i takoví, kteří jsou jiného názoru." Paní z Olší pozvedla své vybledlé, prošeďavé obočí. Jo se náhle cítila nesmírně uražená a celá se naježila.

"Prosím, pokračuj ve svém vyprávění, panoši Johauno," řekla baronka ještě dřív, než Jo stačila cokoli říct. "Pan Flinn je milovaným členem našeho řádu -" baronka se výhrůžně zadívala na paní Francys - "přestože z něj kdysi byl zcela bezdůvodně vypuzen. Rádi bychom věděli, co se s ním stalo."

Jo jim tedy pověděla celý ten příběh, začínající ve chvíli, kdy ona, Flinn a jejich společníci před několika týdny opustili hrad Tří sluncí. Pověděla Radě o tom, jak ve Vlčích kopcích na severovýchod od hradu hledali drakovy stopy, a o tom, jak marné to hledání bylo. Pověděla jim i o tom, jak Flinn odešel uprostřed noci, aby se sám postavil Verdilithovi. Pověděla jim, že to udělal proto, aby se prorocství Karleje Kunzajské vyplnilo jen pro něho a jeho přátelé nemuseli zemřít společně s ním.

Johauna stála uprostřed té komnaty, ozářená světlem magických lamp, a oči se jí zalily vlhkostí, když jim začala vyprávět o posledním dni Flinnova života. Její vypravěčské instinkty zcela nabyly vrchu nad povinností panoše a Jo své vyprávění bezděky dokreslovala vlastní obrazotvorností.

"A pak Fáin Flinn naposledy udeřil draka svým mocným mečem Hadobijem," řekla tiše Jo a její slova se odrážela ode zdi ztichlého sálu. "Tu hroznou ránu nemohl snést ani Velký zelený drak Verdilith. Obrátil se k Flinnovi zády a utekl, jeho rány však byly tak hrozné - tak zle ho Mocný Flinn zranil - že drak nebyl s to vzlétnout a jen se prodíral pryč hustým křovím. Za sebou zanechával stopu tak jasnou a tak hojně značenou krví a zlamanými větvemi, že by ji dokázal sledovat i ten nejméně zkušený lovec."

Tuto stopu však nesledoval někdo takový, ale Fáin Flinn, Flinn Mocný. I jeho zranění byla hrozná, Flinn však při plnění své povinnosti nezaváhal ani na okamžik. Byl přece rytířem Penhaligonu a přísahal, že zabije draka, který ohrožoval jeho zemi." Jo těžce polkla a už si ani nevšímal slz, které jí tekly z očí.

"A tak Mocný Flinn vzal meč Hadobij a potácel se za drakem pevně rozhodnut toho hada zabít. U těla svého věrného gryfa Ariaka však klesl na jedno koleno. Rozloučil se s tím věrným zvířetem a možná mu také poděkoval za to, že mu zachránil život. Co mu ale opravdu řekl, to se už nikdy nedozvíme.

Flinn se vlekl po krvavé stopě a jeho krev se mísila s drakovou. Klesl k zemi, nic ho ale nemohlo toho dne zastavit." Jo se odmlčela a letmo se podívala na všechny členy Rady. Všichni vypadali smutně a zarmouceně. Dokonce i paní Francys vypadala zasmušile. "Toho dne ho nic nemohlo zastavit," opakovala Jo. "Plazil se dál zdupaným sněhem a blátem a neustále si opakoval, že nesmí selhat, že nesmí prohrát."

Johauně se stáhlo hrdlo a dívka se podívala na meč, který držela v rukou. Pak obrátila svou pozornost zpátky k Radě a vrchnímu strážci. V tom starém muži vycítila pochopení, o které se nyní mohla opřít. "Našli jsme ho ještě téhož dne," řekla prostě Jo, "a byl stále ještě naživu, i když by kdokoli jiný na jeho místě už býval dávno zemřel." Johauna pevně sevřela jilec Hadobije. "Zdálo se nám, že se zoufale snaží udržet při životě, dokud nepřijdeme, protože vzápětí potom, co jsme ho našli, zemřel..." Johauna se naštěstí zarazila dřív, než mohla sebe i Flinna uvést v posměch slovy "v mém náručí".

Všichni členové Rady mlčeli a čekali, dokud se Jo zase nevzpamatuje. Pak promluvila paní z Olší hlasem plným ironie. "Jak dojemné," řekla jízlivě. "Je to veliké neštěstí, že ten rytíř toho draka nezabil, protože kdyby se mu to podařilo, zcela jistě by dosáhl čtvrtého Vrcholu Kvadriviálu. A něco takového bylo vždycky Flinnovým cílem. Jaká škoda, že se mu to nakonec nepodařilo. Ale musíme si uvědomit, že je jen málo rytířů, kteří skutečně dosáhnou všech čtyř Vrcholů.

Takových rytířů je opravdu velmi, velmi málo." Jo se při slovech té šedovlasé ženy kousla do rtu a v srdci ucítila něco velmi blízkého nenávisti. Zoufale přemýšlela, jak na to má co nejpádněji odpovědět.

Vtom se jejího ramene dotkla silná ruka, která ji donutila sklonit hlavu a ohlédnout se. Vedle ní stál Braddock a upíral na ni své jediné zdravé oko. Pohnul rty a Jo přikývla. Trpaslík si od ní vzal Hadobije a dokráčel k baronce. Pan Střelec po její levici zůstal klidný, rytíř po barončině pravici však vstal a vytasil meč. Braddock se na okamžik zastavil, něco na toho muže zabručel a pak položil meč na stůl před Arteris. Jo došla k trpaslíkovi a stanula mu po boku.

"Pohleďte," řekl Braddock a ukázal na meč. "Nepotřebujete žádný další důkaz, že Flinn dosáhl Kvadriviálu." Členové Rady se shromáždili u Braddocka a zadívali se na meč.

Čtyři znamení na čepeli se zvolna rozzářila. Z run znázorňujících Čest, Odvahu, Víru a Slávu vycházelo teplé bílé světlo. Pak se ta čtyři zářící světla slila v jedno a zářila stále silněji, až museli všichni kolem mhouřit oči, aby je vůbec viděli.

Slávy bylo dosaženo, zašepal meč Johauně. Podle užaslého výrazu na tváři pana Střelce i na tvářích všech ostatních Jo poznala, že meč promluvil ke všem. Kvadriviálu bylo dosaženo, šepal Hadobij.

Náhle zářící znamení jedno po druhém uhasla, až už svítila jen Sláva. I ta pak nakonec potemněla. Hadobij ležel na stole a už zase byl jen obyčejným slavným mečem.

"Ale Karlejo, já tomu vůbec nerozumím!" protestoval Dajin. Stará čarodějnice si ho ale vůbec nevšímalá, pocházela po jejich komnatách, otevírala zásuvky a prohrabovala se jimi jako smyslů zbavená. "Vždyť jsme sem zrovna došli! Proč musíme odejít?" křičel Dajin.

"Už jsem ti to řekla," odsekla Karleja. "Je to čím dál tím horší. Mé magické schopnosti se ztrácejí čím dál rychleji.

Potřebuji své bezpečné údolí a své knihy a nástroje, jinak nikdy nezjistím, proč to tak je. Od té doby, co jsme odjeli od té sluje, je to se mnou hodně špatné, a ani tady na hradě se necítím v bezpečí. Tady to je!" Karleja vytáhla ze zásuvky list papíru, husí brk a kalamář. Doběhla ke stolu, posadila se a papír si položila před sebe.

"Karlejo, co to děláš?" zeptal se neklidně Dajin. Takové rozčilení vůbec nechápal a hodně mu vadilo. Stará čarodějnice měla stejně podivnou náladu, jaká se před těmi mnoha lety zmocnila jeho otce - jaká se ho zmocnila v těch týdnech před tím, než Dajina opustil v divoké pustině. A teď se tak chovala Karleja, kterou miloval a které důvěřoval víc než komukoli jinému.

"Napišu Jo vzkaz," začala Karleja a ponořila pero do inkoustu. Už už to vypadalo, že začne psát, pak se ale zastavila a podívala se na Dajina. "Myslíš, že umí číst? I když na tom zase tak nezáleží - když tak jí to někdo přečte." Stará kouzelnice se rychle rozepsala, až se jí ruka míhala po papíře jako veliký pavouk. Každou chvíli namáčela pero znovu do inkoustu. Dajin pomalu došel až k ní a zadíval se přes hubené rameno.

Johauno,

musím se ihned vrátit do svého údolí a Dajina si беру s sebou. Neboj se - jsme v pořádku. Budu chlapce učit magii a možná přitom také budu chtít přijít na něco nového.

Dobře víš, že v té sluji neselhalo jenom mé přemísťovací kouzlo. Stejně tak selhalo i to kouzlo s bleskem a ten větrný vír. A nakonec začala slábnout

i magie mé hole. Vím, že to není jen souhra náhod, a chci zjistit, kdo - nebo co - mi mou magii bere.

Zůstaneme ve spojení. Neměj strach.

Karleja Kunzajská

"Co chceš říct tím 'neměj strach'? Karlejo, z čeho by měla mít strach? Karlejo!" Dajin zatahal čarodějnici za rukáv.

Modré oči měl rozšířené strachem. "Uvidíme ještě někdy Jo a Braddocka?"

Stařena se obrátila k chlapci a podívala se na něho pohledem, ve kterém bylo téměř jen samé vyčerpání. Pak se váhavě usmála a vzala Dajina do náruče. Chlapec ulehčeně zavřel oči. Všechno bude zase dobré, pomyslel si. Karleja se o mě postará.

"Vždycky, chlapče," zašepkala stařena. Dajin se usmál. Karleja mu četla myšlenky! Měl z toho radost, protože věděl, že to dělá jen těm, kterým důvěřuje. Karleja ho ještě jednou pevně stiskla a pak mu nařídila: "Pojd! Je čas jít."

"Opravdu je ti už úplně dobře?" zeptal se neklidně Dajin.

Stařena rychle zamrkala očima. "Kromě těch potíží s magií je mi docela dobře," řekla a pokrčila přitom rameny. "Chci odejít, a to hned teď."

"Ale co uděláme s jídlem a zásobami?" rozumně se zeptal Dajin.

"Vezmeme jeden stan a pár dalších věcí. Řekla bych, že všechny naše věci jsou pořád ještě ve stáji, tam, kde je ten kůň, co mi ho půjčil pan Střelec, a Braddockův poník, na kterém jezdíš ty," odpověděla jedním dechem Karleja, sbírajíc těch několik věcí, které si vzali s sebou do hradu. "Cestou ven se zastavíme v kuchyni. Vezmu si tam nějaké jídlo. Neboj se."

"Karlejo, proč bych se měl bát?" zeptal se nevinně chlapec.

Karleja se zastavila a podívala se mu do očí. Prohrábla mu rukou jeho střapaté vlasy a tiše řekla: "Protože se tam v té sluji něco stalo. Něco se stalo s mými magickými schopnostmi. Je to mnohem horší, než kdybych ztratila jen pár jednoduchých kouzel - ztratila jsem velkou část svých duševních sil." Karleja naklonila hlavu na stranu a dodala: "A dokonce jsem přišla i o tu magii, díky které jsem se mohla měnit ve vlka."

Dajin zavrtěl hlavou a oči se mu rozšířily strachem. Už Karleju v její vlčí podobě jednou nebo dvakrát viděl a velice jí záviděl. Slíbila mu, že až přijde čas, také ho naučí, jak se měnit ve zvíře. Ale půjde to ještě? smutně si pomyslel chlapec.

"Ztratila jsem i tu magii, kterou jsem získala jako vůbec první," řekla Karleja. Její chraptivý hlas byl velmi tichý a stařena bloudila očima po místnosti. "Buď mě něco připravilo o mé magické schopnosti, anebo už jsem stará a senilní. Ať už to ale je, jak chce, jenom hodně nerada bych zůstala

bezmocně trčet tady v tom kusu skály. Vráť se do svého údolí a tam zjistím, o co tady vlastně jde."

Johauna doširoka otevřela oči a tvář jí zbledla. "Baronko, já se Hadobije nevzdám! Nemohu," řekla neústupně. Ve svých slovech dobře slyšela škrábání chladných spárů strachu. Její ruce sevřely Hadobije ještě o něco pevněji.

Arteris si povzddechla a upřela na Jo své tvrdé hnědé oči. "Mladá dámo..."

"Jsem panaš, Vaše Výsosti," skočila jí do řeči Jo, "a zůstanu jím, dokud nenařídíte, aby tomu bylo jinak." Pak se sama zhroutil nad tou neomalenou nezdvořilostí. Omluv se, křičela v duchu sama na sebe. Hned se omluv, a možná ti ještě něco promine. Ne! promluvila vzdorovitě druhá polovina jejího já. Ne! K něčemu takovému mě nedotlačí! Hadobije mi nemůže vzít! Než bych si nechala Flinnův meč vzít, to už raději nebudu panošem!

Arteris se chladně usmála, ale ten úsměv, který se jí objevil na rtech, se daleko víc než skutečnému úsměvu podobal úšklebku. Pan Střelec, sedící vedle ní, se náhle poškrábal na tvářích, skryl ústa do dlaní a upřel zrak na stůl. Jo prudce zasáhly výčitky svědomí. Starý rytíř se ji snažil varovat, ale marně.

"Tento přestupek nebudu brát na vědomí, panoši Johauno," řekla celkem laskavě baronka z Penhaligonů, i když Jo přece jen zaslechla v jejích slovech jistou hrozbu, "ale jen proto, že znám to pouto, které váže panoše k jejich pánům. To pouto bylo v tvém případě přetrženo - " ale nebylo zapomenuto, pomyslela si vzdorovitě Johauna - "a ty nemáš žádný cíl, k jehož dosažení bys mohla Hadobije potřebovat. Ten meč je poklad, který by měl být vystaven, aby ho mohli spatřit všichni..."

Johauna se nedokázala ovládnout. "Ale..."

Pan Střelec si hlasitě odkašlal a podařilo se mu včas zastavit příval slov, která Jo chtěla vychrlit z úst. Pohled, který po dívce vrhl, byl zcela vražedný a sám o sobě stačil na to, aby se Johauna uklidnila. Pan Střelec vytáhl kapesník, hlučně se vysmrkal a se strojenou zdvořilostí se obrátil k baronce: "Vaše Výsosti, velmi se omlouvám," řekl silným hlasem.

"Prosím o prominutí." Arteris kývla.

Vrchní strážce vrhl po Jo ještě jeden zničující pohled, aby vzápětí nato ukázal na meč. "Vaše Výsosti, Rada musí nyní dát odpověď na tak důležitou otázku, jakou je otázka dalšího osudu meče Hadobije, nejslavnějšího meče v celém Penhaligonu," řekl klidně a nevzrušeně. Jo otevřela ústa a chtěla něco říct, vrchní strážce ale rychle pokračoval: "Jak se podle vás můžeme rozhodnout?"

"Domnívám se," řekla bez váhání baronka, "že máme jen dvě možnosti.

Buď vystavíme Hadobije pro všechen lid, nebo jej vložíme do rukou panoše pana Flinna." Arteris se na chvíli odmlčela a její chladné hnědé oči vyslaly krátký pohled směrem k Johauně. "Pokud by chráněnkyně pana Flinna byla s to ovládnout své city, mohla by nám vysvětlit, proč si myslí, že by ten meč měla převzít."

Jo pohnula rty, jako by chtěla něco říct, pak se ale zarazila a podívala se na pana Střelce, protože se chtěla ujistit, jestli barončinu výzvu náhodou nepochopila špatně. Vrchní strážce však přikývl a na rtech se mu mihl povzbudivý úsměv. Jo se zase obrátila k baronce.

"Vaše Vý... Výsosti," zakoktala se a křečovitě sevřela jílec Hadobije. Věř v sebe samu, zašeptal meč. "Vaše Výsosti," začala znovu Jo a její hlas byl čím dál silnější a jistější, "myslím si, že je jeden důvod, pro který bych měla ten meč převzít, i kdyby už nebyl žádný jiný." Na chvíli se odmlčela, aby dodala svým slovům většího účinku, a přelétla pohledem po tvářích členů Rady. "Pan Flinn by chtěl, abych jej nosila. Tím jsem si zcela jistá." Jeden nebo dva členové Rady něco zamumlali a pak se v místnosti zase rozhostilo ticho.

Paní Arteris sepjala konečky prstů. "Jisté je, že ten meč můžeš nosit jen tehdy, pokud zůstaneš panošem Řádu. Rytíř, který se rozhodl být tvým ochráncem, však bohužel nanejdříve nešťastně zemřel, panoši Johauno," řekla s neobvyklou mírností baronka. "Díky tomu jsi nyní ve velmi nepříjemném postavení. Toho času nemáme ani jednoho rytíře, který by byl bez panoše. Mohli bychom sice některému z rytířů přidělit panoše dva, ale v minulosti jsme zjistili, že je to na újmu jejich výcviku." Arteris se odmlčela, aby všichni tu zprávu skutečně pochopili.

"Já nemám panoše," řekl jasným hlasem pan Střelec. Oči všech přítomných se otočily na starého rytíře.

"Pane Střelče, podle tradice vrchní strážce obvykle panoše nemá," řekla po krátké odmlce Arteris. "Vrchní strážce má příliš mnoho povinností na to, aby se mohl řádně starat o výcvik panoše."

"Vyjímaje ovšem případ, kdy se stará o svého nástupce," dodal pan Střelec.

"Ty jsi ovšem přijal za panoše pana Flinna, a já předpokládám, že jsi to udělal s vidinou, že by tě jednoho dne mohl

nahradiť," řekla uměřeně Arteris. "A pan Flinn je nyní mrtev."

"A zanechal po sobě ženu, o které se sám domníval, že je hodná toho, aby byla jeho panošem," řekl záměrně uměřeným tónem pan Střelec. Otočil hlavu k Jo a dívka by v tu chvíli přísahala, že na ni šedovlasý rytíř nenápadně mrkl.

"Já... rozumím, pane Střelče." Arteris najednou usilovně hledala ta správná slova. Podívala se na Jo a pak se zase otočila k vrchnímu strážci. "Ale považuji za nutné poukázat na to, že když jsi před tolika lety přijal za panoše pana Flinna, byl jsi o mnoho mladší. Jak hodláš zajistit výcvik panoše Johauny?"

"Nepochybuji o tom, že jsem schopen svého panoše učít rytířským ctnostem, etiketě, čtení a psaní, geometrii, taktice a podobným vědám. A pokud jde o bojový výcvik, hodlám využít pomoc mistra Braddoka Trnikrve." Pan Střelec ukázal na trpaslíka. Jo se otočila ke svému příteli. Výraz jeho tváře se ani v nejmenším nezměnil, Jo však zahlédla v pohledu jeho jediného oka stopu překvapení. "Samozřejmě pokud s tím souhlasí i mistr trpaslík," řekl vrchní strážce a kývl hlavou směrem k Braddockovi.

Trpaslík si odkašlal, postoupil o jeden krok kupředu, uklonil se vrchnímu strážci a baronce - a řekl: "Pane Střelče, bude mi ctí vám být nápomocen ve všem, na co mé síly stačí. Považoval bych to za nesmírnou poctu, kdybych tak mohl splatit to, co jsem dlužen mému padlému příteli." Jo se nemohla ubránit úsměvu, když svého přítele slyšela mluvit tak vznešeně.

Paní Arteris se však tak snadno přemluvit nenechala. "Mistře Trnikrvi, kromě toho, že jste přítelem pana Flinna a panoše Johauny, mi o vás není nic známo," řekla chladně.

Paní Francys kývla na baronku a řekla: "Vaše Výsosti, mohu promluvit?" Když Arteris kývnutím souhlasila, paní z Olší pokračovala: "O tom trpaslíkovi jsem už slyšela. Po mnoho let vedl život nájemného žoldnéře a bojoval pro toho, kdo ho zaplatil."

Baronka si trpaslíka zachmuřeně změřila. "Je to pravda, mistře Braddocku?" zeptala se chladně.

Braddock se letmo ohlédl po Jo a znovu se uklonil směrem k baronce. "Ano, to, co paní z Olší říká, je pravda - s tím, že si myslí, že to je pravda."

Baronka se ještě víc zamračila a někteří členové Rady si mezi sebou začali zmateně šeptat. "Hovoříš v hádankách, mistře?" zeptala se ostře Arteris. "Prosím, vysvětlí, co tím chceš říci."

"Vaše Výsosti, je pravda, že jsem vedl život nájemného žoldnéře," řekl prostě Braddock, "ale nejsem žoldněř. Jsem synovec Everasta XV" krále Horokraje, země mých předků. Nařídil mi, abych se pokusil poznat, jak spravujete vaše země, a byl to on, kdo mi navrhl, abych putoval po zemích Penha-ligonu jako žoldněř a tak skutečně poznal, jak dobrá je vaše vláda."

Několik členů Rady poplašeně vstalo. Dokonce i pan Střelec povstal, i když měl ve tváři daleko spíš úžas než strach. Baronka zvedla ruku a požádala o klid. Když se jí ho dostalo, řekla nevzrušeným hlasem: "To je nanejvýš neobvyklé. Smíme se zeptat, jaký je účel takového klamu?"

"Účelem je zjistit, zda je Panství Penhaligonu země, se kterou mohou trpaslíci z Horokraje bez obav obchodovat," řekl bez váhání Braddock. Uklonil se baronce a z každého jeho pohybu vyzařovala elegancie dvořana. "A nyní mám to potěšení jménem krále Everasta XV. prohlásit, že trpaslíci z Horokraje hodlají přistoupit k oficiálním obchodním jednáním." Braddock se usmál na baronku a pak na Jo.

Johauna se už odpočátku hodně napřemýšlela, kde asi Braddock přišel k těm zjemnělým způsobům, které by u skutečného žoldnéře působily velice podivně. Opětovala přítelův úsměv. Teď už věděla.

Na barončině tváři se objevil vladařský výraz a Arteris lehce pozvedla obočí. "V tom případě... nemám žádných námitek," řekla pomalu a přelétla přitom pohledem tváře členů Rady. Když ani jeden z nich nic nenamítal, otočila se k Braddockovi a usmála se. "Bude mi potěšením započít rozhovory s tebou a tvým strýcem, mistře Braddocku."

Braddock se hluboce uklonil, až se mu vousy dotkly země, a mlčky se vrátil ke své židli. Jo se netrpělivě podívala na baronku a ta ukázala na vrchního strážce.

Pan Střelec se otočil k Jo a řekl: "Panoši Johauno, není třeba dodávat, že si můžeš zcela svobodně vybrat. Jestli chceš, můžeš Řád hned teď opustit."

Jo pevně sevřela Hadobije a před očima opět spatřila Verdilitha.

Zachmuřila se a upřela oči na Arteris. "Jaký bude osud Hadobije - " Jo se na okamžik odmlčela a pak dodala - "Vaše Výsosti?"

Baronka z Penhaligonu si těžce povzdechla a pak řekla: "Splníme přání pana Flinna, podle něhož máš Hadobije převzít, i když pro to, že to je pravda, nemáme žádný jiný důkaz než tvé vlastní slovo. Hadobij je tvůj, panoši Johauno, ale jen tehdy, pokud zůstaneš panošem Řádu."

Jo kývla na vrchního strážce, otočila se k baronce a řekla: "Vaše Výsosti, bude mi to jen důvodem k hrdosti a potěšení, když budu moci zůstat panošem Řádu tří sluncí pod dozorem pana Střelce."

Dívka se uklonila, držíc Hadobije u boku. Stříbřitě bílá čepel byla na dotek horká.

Kapitola 5

JOHAUNA MENHIR MÁCHLA HADOBIJEM v mocném, širokém oblouku. Ostří meče se střetlo s Braddockovým dřevěným cvičným štítem a Hadobij se zakousl do tvrdého dubu. Kožený kryt čepele zase povolil. Hadobijovo ostří bylo tak dobře vykované, že protínalo jeden chránič za druhým. Jo vytrhla meč ze štítu a o krok ustoupila, držíc Hadobije v natažených rukou. Strhala kůži z čepele a ani na okamžik přitom nespustila oči z trpaslíka. Braddock posunul ruku na válečné sekyře a zvedl štít o něco výš. Pomalu začal kroužit kolem mladého panoše.

Jo se na svého přítele uličnický zašklebila. Za ten měsíc, co strávila na hradě, si cvičení s mečem docela oblíbila. Braddockovo kamarádství podstatně zmírnilo bolest z Karlejina a Dajinova odchodu a kromě toho měla Jo mezi

šermířskými cvičeními s Braddokem a lekcemi pana Střelce pramálo času na to, aby se zabývala něčím jiným. Navíc jí nedávno od staré čarodějnice přišel vzkaz, že je všechno v pořádku.

Ted' stála s Braddokem na jednom z četných bočních nádvoří hradu. Kromě nich tam byli ještě tři další cvičící muži, dva panoši s meči a jeden mladý půlelf s dlouhou holí. U vzdálenější zdi nádvoří byla střelnice pro lukostřelce. Právě tam byli dva panoši a střelili do terčů šíp za šípem. Než Jo a Braddok začali cvičit, Jo chvíli lučištníky pozorovala. Jeden z nich byl dost dobrý, ten druhý mnohem méně šikovný než Jo, i když dívka byla v lukostřelbě naprosto nezkušená. Střílet ji vlastně začal učit teprve loňské zimy Flinn. Dívka doufala, že až toho dne s Braddokem docvičí, aspoň na chvíli se na střelnici také dostane.

Náhly závan jarního větru jí foukl do úst zbloudilý pramen vlasů. Jo jej rychle vyplivla. Přesto ji to ale na okamžik vyrušilo. Braddok toho využil a vrhl se kupředu. Jeho válečná sekyra s ostřím obaleným tvrdou kůží zasvištěla vzduchem v širokém oblouku, vedena rovnoběžně s nádvořím. Jo už nestačila nastavit těžkého Hadobije před sekýru dost rychle na to, aby úder zadržela, a uskočila dozadu. Sekyra jí prosvištěla kolem nohy a jen se letmo dotkla její kožené kazajky.

"Ne že by to bylo úplně nerozumné, dávat na zbraně ty chrániče," zabručel Braddok.

Jo odpověděla úderem Hadobijem mířeným na hlavu. Čepel se znovu zabořila do Braddokova štítu. "Ano," řekla zasmušile Jo, zatímco se pokoušela vytrhnout meč ze dřeva, "bylo by docela dobré, kdyby mi někdo dal chránič, který by na Hadobiji vydržel. Mohla jsem ti ublížit."

Trpaslík se uchechtl. Odstoupili od sebe a znovu začali pomalu kroužit po nádvoří. "Neměj strach, Johauno. Jestli mě tím mečem škrábneš, tak si to zasloužím. Au!" Braddok sebou trhl bolestí, protože ho Hadobij právě škrábl do ramene. Trpaslík se dotkl rány a pak ruku zase odtáhl. Byla od krve. Braddok se ušklíbl a nevrle pokýval hlavou. "Anebo třeba taky ne."

Jo sklonila Hadobije k zemi a znepokojeně vykročila k Braddokovi. "Zranila jsem tě?"

Vzápětí nato už ale ucítila v žaludku násadu trpaslíkovy sekýry. Celá se zkroutila, ale nespadla na zem. "Proč..." procedila skrze zuby stisknuté hněvem a bolestí.

Braddok výsměšně zvedl prst. "Ale, ale, ale," napomenul Johaunu. "Flinn

tě naučil základy boje, to ano, ale popravdě řečeno, učil tě bojovat jenom čestně. Já tě ale chci naučit, jak se opravdu bojuje." Braddok se nečekaně usmál. "Možná jsem synovec krále Everasta, ale i já vím, jak se bojuje nečestně. Ty, Johauno, se zcela určitě setkáš s lidmi, kterým čestný boj nic neříká - a já chci, abys na to byla připravená."

Jo přimhouřila oči a pomalu vykročila k Braddokovi. "Jestli je to tak, můj příteli," řekla uhlazeně, "tak zkus tohle!" Dívka se rozmáchla mečem, jak jen mohla nejvíc, a zářící čepel se s nesmírnou silou vyřítila na trpaslíka. Vzápětí se však ocelový hrot odrazil od žulové dlažby, a ne od dřevěného štítu, jak Jo předpokládala. Kousek opodál se ozval trpaslíkův smích. Náhle byl ten podsaditý bojovník tak mrštný, až to Johaunu přivádělo k šilenství.

"Musíš se víc snažit, Jo," řekl posměvačně. "To malé škrábnutí před chvilkou se ti podařilo jenom úplně náhodou - žádná šikovnost v tom nebyla."

Johauna hněvivě máchla těžkým mečem, otáčejíc čepel tak, aby Braddoka zasáhla naplocho do kříže. Rozhodla se, že z toho malého muže vyrazí všechn dech a zároveň také všechnu hrdost. Zranit ho ale nechtěla, alespoň ne příliš. Její úder však stejně šel mimo. Braddok se jednoduše skrčil a Jo už ani s vypětím všech sil nedokázala meč zastavit. Váha letící čepele ji připravila o rovnováhu a Jo se začala točit kolem dokola.

Buch! Do nechráněného stehna ji udeřila plochá strana Braddokovy válečné sekýry. Už tak se potácející Johauně podlomila kolena a dívka se skácela na nádvoří. Hadobij dopadl na dlažbu s hlasitým zařinčením, které se rozlehlo po celém malém nádvoří. Cvičící muži a lučištníci se otočili a se zájmem se na ni zadívali. Jo cítila, jak jí rudnou tváře a dýchá ještě namáhavěji než předtím. Sice se už setkala s některými ze svých druhů, ještě nikdy však mezi nimi nebyla středem pozornosti.

A navíc se jí to teď vůbec nelíbilo.

Potřásla hlavou. Nesměla si nechat jednou trapnou příhodou pokazit celé odpoledne. Podívala se na trpaslíka, který jen klidně stál opodál. Ten Braddok není ani udýchaný! Johauna k němu natáhla ruce, obrácené dlaněmi vzhůru.

"Braddoku, co jenom dělám špatně?" zeptala se nešťastně. "Proti Flinnovi jsem přece byla mnohem lepší! Anebo jsem si alespoň myslela, že jsem mnohem lepší!"

Braddok si chvíli třel slepé oko rukou zaťatou v pěst a pak se posadil vedle Jo. Chvilí se na ni díval svým zdravým okem a pak si ztěžka povzdychl, jako by ji upozorňoval na to, že vůbec netouží po tom, aby jí říkal to, co jí chce říct.

"Co? Co je to?" naléhala přeskakujícím hlasem Johauna, upírajíc oči na trpaslíka.

Braddok vypadal zamyšleně. Pečlivě Johauně zastrčil zpátky do kožené cvičné přílby několik rozcuchaných pramenů nazrzlých vlasů, které se tolik podobaly jeho vlastním, a pak pomalu, ale jasně řekl: "Johauno, Hadobij je pro tebe příliš velký."

Jo vyskočila na nohy. "Příliš velký? Příliš velký?" zaječela nepřítelně. Jedna dvojice cvičících panošů se znovu zastavila a podívala se na ni. Jo snížila hlas. "Braddoku, co tím myslíš?" zeptala se. Oči měla zúžené podrážděním.

Trpaslík pokrčil rameny, vstát však odmítl. Jo si k němu klekla najedno koleno a upřeně se mu zadívala do tváře.

"Co tím myslím? Jenom to, co říkám," řekl prostě Braddok. "Hadobij je na tebe příliš velký. Je příliš dlouhý a příliš těžký. Nemáš..."

"Snažíš se mi říct, že to je mužský meč, že ano?" zeptala se hořce Johauna. Tu pravdu ale stejně nemohla popřít. Za těch posledních pár týdnů, co s Braddokem cvičila, až příliš dobře poznala, jak špatně Hadobije ve skutečnosti ovládá. Každý den stačilo jen několik máchnutí tím těžkým mečem a už ji rozbolela ruka, rameno i zádomé svaly. Nicméně se jí zdálo, že je čím dál silnější, a to jí přece jen dodávalo odvahy.

Braddok jí zcela neočekávaně položil ruku na koleno. "Podívej, jestli ti to pomůže, tak ti říkám, že ani já s tím mečem

neumím zacházet," řekl smířlivě. Svými silnými prsty přátelsky stiskl dívčino koleno a zase ruku stáhl.

Jo se zamračila a chvíli neříkala nic. Pak se tiše zeptala: "Chceš mi říct, abych se Hadobije vzdala? Že bych jej možná měla dát baronce, jak to sama chtěla?"

Braddok rozhodně zavrtěl hlavou. "To vůbec neříkám," řekl, upíraje své jediné zdravé oko na Johaunu. "Flinn by chtěl, abys jej měla jen ty - a nikdo to tady nepopře."

"Nikdo?" zeptala se rozčileně Johauna. "A co paní Francys? A baronka? Možná by Flinn chtěl, abychom Hadobije vystavili, aby jej mohli vidět všichni lidé z celého Penhaligonu. Určitě by byla raději, kdyby byl někde vystavený, než když s ním takhle celý den mlátím do země." Na dívčině obličej se objevily drobné ustarané vrásky.

Trpaslík se na ni usmál a poklepal ji po ruce. "Ano, Flinn by byl rád, kdyby jej baronka nechala vystavit - " Braddok se pro větší účinek svých slov odmlčel - "ale byl by ještě raději, kdybys jej měla ty. Johauno, tys mu přece připomněla všechno, co je dobré, správné a šlechetné. Ty jediná jsi toho meče hodná."

Jo svěsila hlavu a odmítala se Braddokovi podívat do očí. "To... to jsem nevěděla," zašeptala, "ale stejně o to tady nejde." Podívala se na trpaslíka. "Potíž je v tom, že Hadobij je pro mě příliš velký..."

"To ale neznamená, že se podobný meč nemůžeš naučit používat," přerušil ji Braddok.

Jo se zase posadila, skrčila nohu a kolenem si podepřela bradu. Jedna ze cvičících dvojic - člověk s mečem a půlelf s holí - se přiblížila až k sedícím přátelům a hbitě se prosmykla kolem. Jo je letmo přelétla pohledem a pak se zadívala na Braddoka. "Co myslíš tím podobným mečem?" zeptala se.

Trpaslík pokrčil rameny. Obdivným pohledem si změřil Johauninu štíhlou postavu, od špičky cvičné prilby až po vysoké fialové boty. "Vysoká jsi dost, a když bys ještě hodně cvičila, mohla by ses naučit Hadobije používat i tak, jak je teď." Když se Johaunina tvář zase rozjasnila, trpaslík varovně zamával prstem. "Ale musíš si uvědomit, že by tě to stálo velmi mnoho úsilí - a vyžádalo by si to mnohem důkladnější výcvik, než jaký ti mohu poskytnout já."

"Ale co tedy navrhuješ?" zeptala se Jo. Už byla úplně bez nálady.

Braddok se odvrátil a promnul si ruce. Pak si pomalu a soustředěně odloupl volnou kůži z mozolu na dlani. "Možná bys třeba mohla zkusit nechat Hadobije překovat na menší..."

"Překovat?" zaječela znovu Jo. Tentokrát už si vůbec nevšímalá těch užaslých pohledů, které se na ni obrátily. Chytila Braddoka za ruku a zatřás-la jím. "Překovat Hadobije? Copak ses zbláznil?" křičela nepřítelně.

Trpaslík se na ni podíval, tvář náhle zcela a neústupně vážnou. Johauna se zarazila a sevření jejích prstů o něco povolilo. "Ne, Johauno Menhir, jsem úplně v pořádku," řekl pomalu Braddok. "Jestli si vzpomeneš na to vidění, které jsi měla na jaře, tak si myslím, že budeš souhlasit s tím, že to je jediná možnost."

"Na jaře..." zamumlala Jo a v duchu se znovu vrátila k tomu dni, kdy se setkala poprvé s Braddokem. Dobře si pamatovala na ten večer, který strávila v trpaslíkově parní lázni, na tu kouzelně chladnou vodu, na vířící páry, na vidění. V tom vidění stála před kovářskou výhní a čekala, až kovář něco vytáhne z ohně. Její postoj byl podivně nedočkavý a Jo se ptala sama sebe, jestli to, co tak nedočkavě očekávala, skutečně nebylo překováním Hadobije, jak to naznačoval Braddok. V tom vidění stál po jejím boku a po Flinnovi nebylo ani stopy. Johauna přimhouřila oči a podívala se na Braddoka.

"Nemohu uvěřit tomu, že to vidění znamenalo právě toto," řekla a zavrtě-la hlavou. "Ne, nemohu. Překovat Hadobije - to by byla svatokrádež. Nikdy bych tak Flinnovu památku nezneuctila." A ani jeho duši, dodala v duchu Jo. Znovu zavrtěla hlavou. "Neudělám to."

Braddok její pohled opětoval a pak pokrčil rameny. "Ale co budeš dělat bez Hadobije?" zeptal se vyrovnaně.

"Naučím se, jak ho používat," odpověděla Jo. Vstala a ukázala na věci, které měli naskládané na lavici opodál. "Ještě pořád mám ten meč, co mi Flinn dal v Úvodu, a mám jeho luk. Budu cvičit s nimi, dokud nebudu mít tolik síly a obratnosti, abych Hadobije pořádně udržela." Johauna natáhla ruku k trpaslíkovi a pomohla mu vstát.

Braddok něco zabručel a pak řekl: "Řeknu ti, že tedy jsi tvrdohlavá."

Jo se usmála. Byl to její první opravdový úsměv od Flinnovy smrti. "Když nebudu taková, nebudu nic." Když se Braddok rozesmál, rozesmála se i ona, i když ten její smích byl spíš váhavý a krátký. Z hradu se ozval zvonek a Jo se zamračila a znovu popadla Hadobije. "Musím jít na hodinu etikety," řekla a hlas se jí přitom třásl rozčilením. Braddok zvedl ze země sekýru a Jo mu podala svůj štít.

"Jenom buď ráda. Díky panu Střelci nemusíš chodit na ty hodiny k paní z Olší," napomenul ji Braddok. "Podle toho, co se ke mně doneslo, dostáváš při svém výcviku často přednost před ostatními. Nezačíněj tak rychle reptat, protože by si to třeba někteří mohli vyložit jako nevděčnost." Trpaslík při těch slovech pomalu stahoval ze své válečné sekýry kožený chránič.

"Ale, Braddoku, já přece jsem vděčná," řekla horlivě Johauna, když vykročili napříč nádvořím. Ostatní panoši kráčeli stejným směrem, Jo si ale s povděkem všimla, že je nejspíš ani jeden z nich neposlouchá. "Všechno je to jenom proto, že nedokážu pochopit všechny ty hrozné jemnůstky. Braddoku, ono jich je tolik!" Jo si těžce povzddechla. Zastavila se u lavice, kde nechali své věci, zvedla je a kráčela dál.

"Dej tomu čas," uklidňoval ji Braddok. "Naučíš se to. Podle toho, co jsem viděl na zasedáních Rady, je pan Střelec pravý mistr etikety. Od nikoho lepšího by ses učit nemohla."

"Já to vím, já to vím!" zoufale zasténala Jo. "Já jenom nechápu, proč musí být rozdíl mezi tím, jak se oslovuje královna a jak císařovna! Ale já se to musím naučit, Braddoku, já prostě musím! Tak moc bych chtěla být rytířem jako Flinn - a on byl v etiketě tak dobrý, i když byl tolik let poustevník." Johauna samým rozčilením zvýšila hlas. Její dlouhé nohy rychle mřítly k hradu, tak rychle, že musela po chvíli zpomalit, protože si uvědomila, že Braddok musí klusat, aby s ní udržel krok.

"Zeptej se na to pana Střelce," nadhodil jen tak zlehka Braddok. "Bude ti to schopen vysvětlit tak, abys to pochopila."

Jo se náhle zastavila a podívala se na svého přítele. Přimhouřila oči a stiskla rty. "Braddoku, ale já... já si připadám proti těm ostatním panošům v hrozně nevýhodě."

Trpaslík pozvedl obočí. "Proč?" zeptal se užasle.

Johauna pokrčila rameny a uhnula očima. "Všechno mi to došlo zrovna před pár dny. Víš, Braddoku, že jsem tady jediný sirotek? Já jsem jediná, kdo tady nikdy nechodil do školy a nemá žádné vznešené příbuzné. Já dokonce ani nevím, jak se jmenovali moji rodiče!"

Braddok si těžce povzdychl a podíval se na své naleštěné boty. Otřel si špičku jedné z nich o druhou, pak se zase podíval na Jo a pokýval hlavou. "Johauno, já nevím, co ti na to mám říct - snad kromě toho, že jsem na tebe hrdý. Jsi tady proto, že sis to sama zasloužila - a měla trochu štěstí a vytrvalosti."

Trpaslík mávl rukou směrem k ostatním panošům, jež se scházeli ke vstupu na nádvoří. "Já sám pocházím z královského rodu, a tak velmi dobře vím, co to znamená mít peníze a urozené příbuzné, jako je mají tady tihle. Ale to, že je mají, ještě neznamená, že si jich musím vážit. Tebe si ale vážím - a vážil si tě Flinn a váží si tě pan Sřelec. Dobře si to zapamatuj a zase si na to vzpomeň, když tě něco takového bude trápit." Lehce ťukl Johauně do paže násadou sekery. "Ale teď už půjdeme na tu hodinu etikety."

"Máš pravdu, můj příteli," souhlasila Jo a rozzářeně se na trpaslíka podívala. Kráčeli dál směrem ke klenutému vchodu. Svým způsobem to mám mnohem jednodušší než ti ostatní panoši, pomyslela si Johauna, a neměla bych si stěžovat. Jenom hrozně nerada bych se učila etiketu od paní z Olší - určitě bychom se pohádaly už první hodinu. Kromě toho se nikdo z ostatních panošů nemá možnost učit od pana Sřelce, který je určitě tím nejváženějším rytířem na celém hradě. Jo se rozpačitě pousmála, když si vzpomněla na svého nového ochránce. Vzápětí si všimla, jak ji sledují oči jednoho z panošů, Colyna Madcomba, toho muže, kterému tak nešla střelba z luku. Přidržel dveře do západní věže před Jo a Braddokem otevřeně a úsměv, který dívce věnoval, byl milý a plný zájmu. Jo odvrátila hlavu a rychle vešla do věže. Na Braddoka nečekala.

"Johauno, tak počkej přece!" hnal se za ní trpaslík a jeho krátké nohy se usilovně pokoušely udržet krok s Johauniným.

Jo si ihned nařídila uvolnit se a zpomalit. Právě došli k jednomu z mnoha vedlejších schodišť západní věže a pomalu začali stoupat vzhůru. Před několika týdny se na hrad dostavilo velké poselstvo od krále Everasta XV. a zároveň s nimi vyslanci vévody Štěpána Karamaika, takže Jo a Braddok museli opustit komnaty pro hosty v hradním paláci. Pan Sřelec je laskavě pozval, aby s ním sdíleli jeho prostorné obydlí a nemuseli se stěhovat do ubikací pro vojáky, a panoš i trpaslík bez váhání pozvání přijali.

Když pak vyslanci z hradu odešli, pan Sřelec prohlásil, že si oblíbil jejich společnost a nechal je u sebe bydlet i nadále. Vrchnímu strážci patřilo celé jedno poschodí západní věže - jedna ložnice pro každého, několik komnat pro hosty a velká místnost uprostřed, ze které vedly dveře do všech ostatních. Byla tam dokonce i kuchyň a pan Sřelec měl svého vlastního kuchaře

a kuchyňskou pomocnici. Jo ještě nikdy nežila v takovém přepychu a stále si nemohla zvyknout na to, že za ni někdo dělal špinavou práci. Hodně často jak kuchaře, tak pomocnici, posílala pryč, obzvlášť když pan Sřelec nebyl na hradě.

"Je to škoda, že Dajin a ta čarodějnice odjeli. Ta stará bába by určitě ty schody milovala přinejmenším stejně jako já," brblal Braddok a poněkud funěl. Koneckonců už stoupali do čtvrtého patra a trpaslík to schodiště, které bylo postavené pro lidské nohy, upřímně nenáviděl. Stácelo se středem věže a bylo úzké a strmé. Už když trpaslík stoupal na jeden schod, musel celé tělo napůl otočit, aby mohl vylézt na další.

Johauna se na svého přítele z výšky usmála. "Braddoku, pokud vím, tak je to tento týden teprve potřetí nebo počtvrté, co ses o tom zmínil," řekla škodolibě. "Řekla bych, že se ti po Karleje stýská přinejmenším stejně jako mně."

"Pche!" odfrkl si trpaslík, to ale také bylo všechno, co k tomu řekl.

Konečně se dostali do poschodí, které patřilo vrchnímu strážci, a prošli jedinými dveřmi, které do něj ze schodiště vedly. Kolem točitého schodiště byla stroze zařízená společná místnost. Na podlaze ležely jen dva koberce, utkané z černých a červených nití. Jejich barvy pomáhaly zmírnit spartánský vzhled té místnosti. Všechn nábytek byl určený především k tomu, aby sloužil svému účelu, byl však pohodlně čalouněný. Na drsných bílých stěnách viselo několik drahých tapisérií. Johaunu snad nikdy nepřestávalo bavit se na ně dívat a ptát se vrchního strážce na příběhy, které znázorňovaly obrazy do nich vetkané. Ze společné místnosti vedly dveře do kuchyně a ložnic. V noci ozařovaly komnaty velké svíce, hořící ve svícnech na stěnách, a jejich jemná zlatá záře ty komnaty ještě víc přibližovala Johauninu srdci. Světlo magických lamp ve zbytku hradu bylo pro její oči příliš ostré.

Johauna pověsila svůj krátký meč a luk na kolík ve zdi u schodiště, Hadobije si však jako vždy nechala u sebe. Skvěle kovaný stříbřitě bílý meč pana Sřelce visel na svém obvyklém místě v černé, zlatem zdobené pochvě, a Johauna poznala, že vrchní strážce už na ně čeká.

Vzápětí se dveře do ložnice vrchního strážce otevřely a stárnoucí rytíř vstoupil do společné místnosti. Když spatřil Jo a Braddoka, zasmušilá a ustaraná tvář se mu rozjasnila. "Jsem rád, že jste tady. Mám pro vás důležité zprávy."

Jo a Braddok popošli blíž k vrchnímu strážci a Jo pevně sevřela jílec meče. Trpaslík si odložil své věci na mramorovou podlahu u dveří své ložnice. "Co se stalo, pane Sřeče?" zeptala se Johauna. Trpaslík jen něco zamručel.

Vrchní strážce se zadíval na Jo. "Týká se to toho draka - Verdilitha," řekl zvolna.

Jo zoufale vydechla. Je mrtvý! pomyslela si. A já - myslím Hadobij - jsem mu nezasadila smrtící úder!

"Co se přesně stalo?" chtěl vědět Braddok. "Našli tví rytíři podle mých pokynů to doupě?"

"Pokynů?" Jo se prudce otočila k trpaslíkovi. "Ty jsi jim řekl, kde je Verdilithova sluj? Proč?" Vzápětí se znovu otočila k vrchnímu strážci. "Tak mi přece řekněte, o co tady jde! Je Verdilith mrtvý? To jste za ním poslali četu rytířů a mně jste nic neřekli?" Dívka stiskla prsty jílec Hadobije. "Přisáhala jsem, že pomstím Flinnovi smrt, a..."

"A nejsi ještě tak dobrá bojovnice, abys tu přísahu dokázala dodržet, aniž by to někoho stálo život," skočil jí do řeči pan Střelec. "A to s největší pravděpodobností tebe." Přistoupil o krok blíž k Jo, která jen s námahou potlačila nutkání ustoupit. "Jo, to já jsem Braddocka požádal, aby mi řekl, kde ta sluj je. On mi to řekl a já jsem ho vzal do přísahy, že to nikomu neprozradí."

"Ale proč?" zašeptala Jo, i když už předem znala odpověď.

"Protože bys jela za nimi," řekl chladně vrchní strážce, "a ty na to ještě jednoduše nejsi připravená." Pan Střelec si povzdechl. "Poslal jsem tam pět rytířů a dva mágy, aby toho draka zahnali do kouta a zabili. Je to moje povinnost. Nemohl jsem Verdilitha nechat být, aby se uzdravil a kul proti nám další pikle, zatímco bychom čekali, až budeš připravená se mu pomstít."

"Flinn..." zašeptala Jo.

"Fáin Flinn by byl ten první, kdo by se mnou souhlasil," napomenul ji pan Střelec. "A ty to dobře víš." Vrchní strážce natáhl ruce k Jo. "Johauno, všichni tady na hradě - myslím tím rytíře, ne panoše - stejně jako ty touží po tom, aby toho draka mohli zabít. Mám tady zraněného draka a stovky dychtivých rukou, a tak musím jednat."

Jo se ohlédla po Braddockovi. Trpaslík sešpulil rty a pokrčil rameny. Dívka se zase otočila ke starému rytíři. "Co se ale stalo s těmi rytíři, které jsi tam poslal?" zeptala se nakonec, pokoušejíc se udržet hlas tak klidný, jak se jen na rytíře slušelo.

"Rytíři našli tu sluj a mágové je dostali dovnitř," odpověděl pan Střelec. Otočil se a začal přecházet po místnosti.

"Verdilith tam byl, o to by nešlo. Zabil jednoho rytíře a pak nám unikl -" pan Střelec se zhluboka nadechl - "ale jen s pomocí nějakého čaroděje."

Jo a Braddock se podívali jeden na druhého a pak řekli unisono: "Teryla Aurocha!"

"Správně," řekl vrchní strážce. "Moji lidé ho ihned poznali." Rytíř zase začal přecházet po místnosti. "Bylo vidět, že právě Verdilitha někam stěhují, protože ve sluji už nezbylo skoro žádné zlato. Pochybují, že se tam ten had ještě někdy vrátí."

Jo náhle ucítila, jak ji zaplavila vlna sobecké radosti. Ani ji to ale příliš nerozesmutnilo. Ano, pomyslela si, ano! Ještě stále mám naději, že budu tím, kdo pomstí Flinnovu smrt. Jo se odvrátila, celá zrozpáčitělá tím, že neprojevila - a nemohla projevít - patřičný zármutek nad smrtí rytíře, kterého zabil zlý drak, a ani vhodné zděšení z drakova úniku.

"Jestli ti to nevádí, pane Střelče, rád bych na nějakou dobu odjel," obrátil se Braddock k vrchnímu strážci.

Pan Střelec přikývl, Jo se ale na trpaslíka neklidně zadívala. "Ty odjíždíš?" zeptala se. "Doufám, že... že neodjíždíš kvůli mně?" Pan Střelec diskretně poodešel ke stolu na druhé straně společné místnosti a začal na něm urovnávat nějaké knihy.

Trpaslík sepal ruce a řekl: "Odjíždím jenom na pár dní - vlastně ani nejde o nic důležitého. A neodjíždím kvůli tobě, ani kvůli tomu, co jsi právě zjistila, ani kvůli tomu, že jsi šťastná, že Verdilith pořád ještě žije a ty ho ještě můžeš jít zabít." Odmíchl se a varovně pokýval hlavou. "Jdu se podívat na svůj dům. Vezmu si odtamtud pár věcí a zase se vrátím." Když spatřil Johauninu zrudlou a posmutnělou tvář, mile se usmál. "Jo, neboj se. Na obřad pasování budu zpátky. Neměj strach."

Jo vykročila k trpaslíkovi. "Ale, Braddocku, proč nesmím jít s tebou?" zeptala se a ukázala na vrchního strážce. "Jsem si jistá, že pan Střelec by..."

"Obávám se, Jo, že se mylíš," přerušil ji vrchní strážce a Jo se otočila zase k němu. Pan Střelec odtáhl od stolu židli a ukázal Jo, aby se posadila. Dívka zaváhala, pak ale nabízenou židli klidně přijala. "Děkuji ti," řekl tiše pan Střelec a poklepal rukou na desku stolu. "Do pasování zbývá už jen týden, a musíš se toho ještě hodně naučit. Nemáme času nazbyt."

Jo se dívala, jak se Braddock vrací do komnaty, a poslouchala, jak si sbírá své věci. Vzhledla k laskavé tváři svého mentora a zmateně svažila obočí. "Ale... ale Braddock se mi o té cestě ještě ani nezmínil," začala váhavě.

"Protože jsem ho o to sám požádal," odvětil pan Střelec a popošel směrem k druhému konci stolu. Když vyučoval, raději stál a Jo si už na to docela zvykla. "Nechtěli jsme tě zbytečně odvádět od učení, ať už ses učila zacházet s mečem, nebo s perem."

"Ale on je můj přítel," řekla smutně Jo a pak nahlas vyslovila to, co ji opravdu trápilo. "Je to můj přítel, a mně se po něm bude stýskat."

Vrchní strážce přikývl, světlé oči plné porozumění. "Já vím, Jo, já vím. Stýská se ti po Karleje a Dajinovi, a teď odchází i Braddock. On ale bude pryč jenom chvíli." Starý rytíř zaváhal a pak Jo spatřila, jak lehce přimhouřil oči a skoro se usmál. Pak rozhodně řekl: "Johauno, já jsem také tvůj přítel. Prosím, nezapomínej na to." Pak ukázal na papíry pokryté stůl. "Pojď. Je čas začít s učením."

Jo opřela Hadobije o zed' opodál a přitáhla si židli blíž ke stolu. Pan Střelec nikdy nic nenamítal proti tomu, že jej chce mít pořád u sebe. A kdyby to někdy udělal, Jo by mu jenom odpověděla, že jí přítomnost toho meče dodává klid a jistotu. Lehce přejela prsty po těch čtyřech znameních. Kéž by k ní tak Flinn zase promluvil. Mohla ale zapřisahat Nesmrtelné i meč sám, jak chtěla, tak jako tehdy v těch bolestných mrákotách však Flinna už nikdy nespátřila.

Věř v sebe samu, zašeptal meč.

Jo položila ruku na třetí znamení a vůbec poprvé ji napadlo, proč jí meč asi nikdy nepřipomínal ostatní součásti Kvadriválu. Pak ale v duchu uslyšela: Bez víry nemůžeš dosáhnout toho ostatního. Pan Střelec si odkašlal a Jo se na něho udiveně podívala. Ta slova byla tak slabá a vzdálená, že vůbec netušila, jestli to promluvil meč, nebo jestli v duchu mluvila sama k sobě.

Podívala se na vrchního strážce a vesele řekla: "Jsem připravená, pane Střelče. Jakou zdvořilost nebo dvořanské jednání budeme dneska probírat?" Usmála se na vrchního strážce, aby zmírnila škodolibost těch slov. Její úcta ke starému rytíři rostla s každou novou věcí, kterou se od něho naučila, a velmi ho toužila přesvědčit o tom, že je šikovnou

a schopnou žačkou. Pan Střelec se zachmuřil, jako by se nad něčím zamyslel, a pak otevřel ústa, aby něco řekl. Právě v tu chvíli ale vyšel ze svého pokoje Braddock. Přes rameno měl přehozený vak a pokrývku a v ruce držel asi stopu velkou kovovou skříňku. Jo hned poznala tu zvláštní skříňku, kterou si Braddock odnesl z drakovy sluje. "Už se ti podařilo tu sponu otevřít?" zeptala se.

Trpaslík nepřítomně zvedl hlavu, zjevně překvapený tím, že si někdo všiml stále větší posedlosti, se kterou se pokoušel skříňku otevřít. Dlouze se svým jediným zdravým okem zadíval na Jo, pak zavrtěl hlavou a řekl: "Ne, nedaří se mi to. Řekl jsem o tom jednomu mágovi, nějakému Kellerovi, a on se mi nabídl, že se na to zatím podívá. Je to ta nejsložitější věc, jakou jsem kdy viděl." Braddock znovu zavrtěl hlavou a podíval se přes rameno na tu podivnou skříňku. "Ale je nádherná, prostě nádherná." Když se zase otočil k vrchnímu strážci a jeho žákyni, oko se mu lesklo vlhkostí. "Nyní si, pane Střelče, dovolím odejít," řekl po rytířsku. Lehce se vrchnímu strážci uklonil a pak se otočil k Jo. "Hodně štěstí, Johauno. Brzy se vrátím."

Jo prudce vstala a objala svého přítele, příliš obtíženého výstrojí na to, aby to gesto mohl opětovat. V očích ji zaštipaly slzy, rychle ale zamrkala a slzy zmizely. Braddockovi by se nelíbilo, kdybych se rozplakala, pomyslela si. Vrátila se na své místo u stolu a podívala se na trpaslíka: "Braddocku, prosím, pospěš si," řekla prostě.

Braddockovi přelétl přes tvář podivný výraz, Jo mu ale nedokázala porozumět. "Někdy říkáš ty nejpodivnější věci, Johauno Menhir," řekl trpaslík. Pokýval hlavou, posbíral zbytek svých věcí a bez dalšího ohlížení vyšel z místnosti. Jo se znovu otočila k vrchnímu strážci. "Pane Střelče, chtěl jsi něco říct?" zeptala se a netrpělivě se podívala na starého rytíře.

Sedovlasý muž se na ni překvapeně zahleděl, a pak náhle zavrtěl hlavou. "Ne, nic - to byla jenom taková stará vzpomínka," řekl bezvýrazně. Zvedl jednu z knih, ležících na stole, a začal jí pomalu listovat. "Dnešní hodinu bychom mohli začít s obřady při rytířském turnaji..."

Jo ale přemohla zvědavost a váhavě se zeptala: "Pane Střelče, co to bylo za vzpomínku?" Ještě nikdy se starého rytíře nezeptala na nic osobního a nevěděla, jestli ho ta otázka třeba neurazí.

Kniha se s hlasitým bouchnutím zavřela a pan Střelec se prudce ohlédl po Johauně. Jeho světle modré oči se ani nepohnuly a tvář starého rytíře byla chladná a bezvýrazná. Jediné, čeho byla Jo v tu chvíli schopná, bylo hledět na svého mentora a proklínat se za to, že udělala tak hloupou chybu. Vrchní strážce se odvrátil a položil knihu zpět na stůl. "Myslel jsem na to, jak velice mi připomínáš mou nejstarší neteř," řekl pan Střelec hlasem, který zněl tiše a vzdáleně. Otočil se zády k Jo a zadíval se z okna.

"Vaši neteř?" zeptala se neutrálně Jo. "Nevěděla jsem, že máte neteř."

Vrchní strážce několikrát zamýšleně posunul knihu po červené desce stolu a řekl ještě tišeji: "Vlastně jsem měl dvě." Následoval okamžik ticha. Jo ho rychle přerušila další otázkou: "Měl?"

Vrchní strážce přikývl. Obočí měl svraštělé a pohled upřený na knihu pod svou rukou. "Ano, měl," řekl bezvýrazným hlasem, kterému dodávala na procítěnosti jen přímota těch slov. "Zemřely před... před mnoha lety."

Podle všech pravidel zdvořilosti teď měla Jo zamumlat něco o lítosti, dívka však zjistila, že se nemůže ubránit touze dozvědět se něco víc o příčině zármutku vrchního strážce. "Jak... jak se to stalo?" zeptala se dřív, než se stačila ovládnout.

Pan Střelec dál metodicky posunoval knihu po stole, přestože Jo dobře viděla, že začíná o roh odírat desku. Upozornit se ho na to ale neodvážila. Rytíři zběhly klouby na stařeckých rukou.

"Elowyn bylo čtrnáct a Frith dvanáct," podotkl. Jeho chraptivý hlas zněl tak rozdrásaně, že mu Jo sotva rozuměla. Očima, které se ani nepohnuly, se stále ještě díval na tu knihu na stole. Jo se naklonila k němu, aby slyšela, co říká, protože muž už jen zvolna šeptal. "Jejich rodiče zemřeli na mor. Je nemoc ušetřila, a když se uzdravily, vzal jsem šije k sobě. Byl jsem jejich jediný příbuzný."

Bylo to začátkem zimy. Starý baron tehdy pořádal velký hon," pokračoval ve vyprávění pan Střelec. Jo si domyslela, že myslí barona Artura Penha-ligona, Arterisina otce a také muže, kterému byl Flinn tak oddán. Poslouchala co nejpozorněji, aby ji neuniklo ani jediné slovo. "Ta děvčata výborně střílela z luku, obě dvě, a prosila mě, abych je vzal s sebou."

Nemohl jsem jim říct ne, a nebyl toho schopen ani baron." Teprve nyní vrchní strážce zvedl ruku z knihy a rozhlédl se po místnosti. Jo měla dojem, že hledí do velmi vzdálené minulosti, do dob, kdy hradu vládl úplně jiný pán. "Připojily se tedy k nám a téměř vzápětí jsme narazili na stopu obrovského kance. Běžel na jih odtud, směrem k Močálu, kde měl nejspíš svůj pelech."

Jo zatajila dech. Už mnohokrát slyšela vyprávět o tom, jak jsou divocí kanci nebezpeční, zvlášť když jsou zranění nebo zahnání do kouta.

"Byly příliš mladé," pokračoval vrchní strážce, "a ještě nikdy nebyly na lovu. Našly toho kance a téměř okamžitě se za ním vrhly. Ztratili jsme je z očí. Kanec se otočil a vyrazil proti mně a zbytku mé skupiny. Elowyniny a Frithiny šipky ho poranily, ale ne nijak těžce. To zvíře bylo šílené vzteky a zaútočilo přímo na nás. Než jsme ho konečně dostali, byli tři z mých mužů mrtví." Pan Střelec se odmlčel. Jo spatřila, jak se mu druhá brada chvěje, jak muž několikrát ztěžka polkl. Když uplynula doba, po kterou se slušelo nemluvit, a vrchní strážce stále nic neříkal, Jo tiše promluvila, tak jemně, jak jen dokázala: "Ale co se stalo Elowyn a Frith?"

Vrchní strážce se zhluboka nadechl a zavřené oči mu hluboko zapadly do zestárých tváří. Dotkl se čela a potom si nervózně odhodil dozadu řidnoucí vlasy. Ruka se mu třásla.

"Sledovali jsme jejich stopu tak pozorně, jak jsme jen dokázali, i když v tu hodinu byla tou dobou už velká tma," řekl chvějícím se hlasem. "A co bylo ještě horší, má děvčata byla beznadějně ztracená. Mířila stále hlouběji do Močálu."

Brzy jsme se ztratili i my - nikdo z nás Močál pořádně neznal. My jsme však alespoň měli zkušenosti s tábořením pod širým nebem a věděli jsme, co máme dělat. Pak začalo pršet."

Někteří z mých lidí to pro tu noc vzdali a rozbili tábor, několik statečných mužů však zůstalo se mnou - mezi nimi byl i Flinn. Jeden po druhém se však museli otočit a vydat se nazpátek. Poslední z nich Flinna přiměl k tomu, aby se vrátil s ním. Vysvětlil mu, že ho baron potřebuje. Nemohl jsem jim klást za vinu vůbec nic - Elowyn a Frith byly moje neteře, ne jejich."

Johaunu ani nepřekvapilo, když slyšela, jakou roli v tom příběhu sehrál Flinn, a věděla, že mu neštěstí pana Střelce muselo rvát srdce. Představila si Flinna, jak stojí před vrchním strážcem a oba je zalévá ledový zimní déšť.

Flinn by chtěl věřit, že ta dvě děvčata, ztracená uprostřed zimy v děsivém močálu, ještě mají naději, ale věděl, že to nemůže být pravda. A také věděl, že musí být v první řadě věrný baronovi. Nakonec neměl na vybranou.

"Vedl jsem koně dál. Má lucerna snad desetkrát vyhasla a pak už jsem měl troudu tak mokrou, že jsem ji nedokázal zapálit. Stejně mi k ničemu nebyla - ta vichřice proti mně hnala tolik deště, listů a ulámaných větví, že jsem ani s tím světlem nic neviděl. Doufal jsem však, že by ho mohla zahlédnout má děvčata, a když zhaslo, byl jsem ještě zoufalejší." Střelcův hlas se změnil na sotva slyšitelný, skoro přízračný šepot a dech se mu srážel před ústy v šedých obláčcích páry.

"Snažil jsem se držet, co nejvýš to šlo, a doufal jsem, že moje neteře udělají totéž. Počasí ale bylo čím dál horší a vítr čím dál prudší a studenější. Déšť se změnil na plískanici a pak na sníh. Musel jsem svého koně nutit, aby se brodil tekoucí vodou a přenášel mě z jednoho zledovatělého ostrůvku na druhý." Hlas vrchního strážce byl stále chraptivější a Jo v něm téměř slyšela zlověstné šumění ledové vody, proudící kolem kopyt rytířova hřebce.

"Jel jsem stále dál. Když se můj kůň zhroutil, nechal jsem ho válet v napůl zamrzlé kaluži uprostřed bažiny. Potácel jsem se dál, zcela omámený zimou a vyčerpáním, a ani jsem nepomyslel na to, že bych ukončil jeho utrpení." Vrchní strážce ztěžka polkl a pak pokračoval: "Vydal jsem se do té bažiny. Voda mi na mnoha místech sahala po pás a na jiných až nad hlavu. Vichřice řvala jako zběsilá a sníh mě oslepoval do té míry, že jsem věděl jen to, že chodím stále v kruhu - neměl jsem ani ponětí, kam mířím.

Jak jsem se donutil jít pořád dál, to netuším. Věděl jsem jen tolik, že se nesmím zastavit, dokud má děvčata nenajdu.

Volal jsem. Chodil jsem a volal celou tu noc a celé další ráno. Volal jsem jména svých neteří, dokud jsem neměl celé hrdlo rozdrásané a neplival jsem čistou krví." Rytíř zvedl knihu a snad celou minutu jen přejížděl prstem po poškrábaných deskách. Teprve potom pokračoval.

"Jejich těla jsem našel čirou náhodou až druhý den k polednímu. Ležely ve vodě a byly zmrzlé - ve vodě, která nebyla hlubší než dvě stopy. Hladina té tůně byla pokrytá ledem, který pod sebou skryl i jejich dětské tváře."

Vrchní strážce prudce odložil knihu na stůl. Podíval se na Jo a oči měl náhle ztýrané zoufalstvím. "Hodina etikety dnes nebude," zachraptěl. Dlouhými kroky se vydal ke schodišti a skoro vyběhl ze dveří.

Kapitola 6

KDYŽ JO UDĚLALA NĚKOLIK KROKŮ SMĚREM k němu, pan Lyle Střelec se povzbudivě usmál. Jo se usmála na něho a sklonila hlavu, aby se

na sebe podívala. Vysoké hnědé boty měla vyleštěné tak, až celé svítily, a jejich stříbrné spony se na těžké kůži zářivě leskly. Nové kalhoty, které dostala od baronky pro večerní obřad, byly tmavě modré a ušité z lehké, vzdušné látky.

Jo zatahala za nohavici a trochu přezíravě poznamenala: "Moc dlouho asi nevydrží."

Vrchní strážce se rozesmál a Jo se na něho rozpačitě podívala. "Jo," řekl starý rytíř, "tohle jsou kalhoty určené jenom pro slavnostní příležitosti - možná jenom pro tento večer."

Jo se zamračila. "To je budu mít na sobě jenom jednou?" zeptala se zmateně a znepokojeně dodala: "Není to hrozně výstřední? Copak si může baronka dovolit dávat každému na každou slavnost nové kalhoty?"

Vrchní strážce se poškrábal na mohutné bradě. "Co je to s tebou, má milá?" zeptal se laskavě, i když se to snažil zakrýt tím, že mluvil ještě chraptivěji než předtím. Světle modré oči měl hluboko zapadené v zestárlých tvářích.

Pak si to najednou uvědomil. "Aha," tiše zamumlal. "Byla jsi velmi chudá, že ano?"

Jo jednou nebo dvakrát překvapeně zamrkala. Pan Střelec měl nanejvýš zneklidňující zvyk klást lidem velmi případné otázky. Jo přešla k jednomu z oken. Vyhlédla ven a spatřila houfy sluhů, pobíhajících sem a tam po nádvoří a připravujících večerní oslavy. Pak se otočila přímo k vrchnímu strážci. "Ano," řekla prostě. "Byla jsem velmi chudá."

"Řekni mi něco o svých rodičích," vybídl ji pan Střelec a posadil se na pohovku, stojící opodál. Jo se opřela o hrubou obílenou zeď a podívala se na starého rytíře, který mezitím pokračoval: "Flinn už mi o nich vyprávěl - jak se měli vrátit do přístavu ve Spekularu a nikdy tam nedorazili. Pro malé děvče to musela být strašlivá rána," řekl soucitně pan Střelec. Citlivost pana Střelce ji jako pokaždé vyvedla z míry. Jo ještě nikdy nepoznala člověka, který by byl tak od podstaty laskavý. Dokonce ani Flinn k ní opravdu laskavý nikdy nebyl. Jo sklonila hlavu a podívala se na své ruce, které měla položené na klíně. Mezi prsty ji prosvítala žlutá halena panaose Řádu. Na prsou byla halena zdobená bohatým tmavomodrým vyšíváním ve tvaru květů a stejnou nití byly zdobené i její lemy. Jo byla hrdá na to, že tu halenu bude smět toho večera nosit, protože všichni lidé z celého Penhaligonu poznají, že je toho hodná. Utrhla z ní kousek uvolněné nitě a znovu se podívala na pana Střelce, který seděl kousek od ní a trpělivě čekal. Jo pokrčila rameny.

"Věděl jste, že mám bratra?" zeptala se tiše. "Alespoň si tedy myslím, že mám bratra. Vzpomínám si na to, jak má matka tehdy držela v náručí plačící

dítě a tiskla si je k hrudi tak pevně, že plakalo ještě víc."

"To bylo kdy?" zeptal se tiše pan Střelec a na tváři se mu objevil starostlivý výraz.

"Bylo to tehdy, když mě naložili na tu loď," řekla pomalu Jo a oči se jí zamžily. "Máma mě naposledy políbila a to dítě celou tu dobu plakalo. Máma se ho pořád snažila uklidnit, a tak jsem šla za tátou." Johauna se v myšlenkách vrátila daleko do minulosti a znovu spatřila sebe samu, jak jako šestileté děvčátko stojí na nábřeží.

"Tati, proč musím jet před tebou a před mámou?" zeptala se Jo svého otce.

Poklekl k ní, velký muž s ohnivě rusými vlasy, dlouhým knírem a veselými očima. Přes hrubé šaty měl přehozenou

koženou zástěru a holé ruce, vonící roztaveným železem, měl celé ožehnuté. Johaunin otec pracoval v loděnici a Jo si na ten pach železa a spálených vlasů už dávno zvykla. Popravdě řečeno, když se šel jednou za měsíc obřadně koupat, Jo ho druhý den sotva poznala. Teď jí položil ruce na ramena, políbil ji na tvář a přidržel si k ní. Bylo to vůbec poprvé, co si pamatovala, že by měl oči tak smutné, a vidě-la, že se mu lesknou slzami.

"To by bylo dlouhé vyprávění, Jo," řekl, "a jsi moc malá na to, abys to opravdu dokázala pochopit. Přijedeme... přijedeme brzy. Slibuji ti to, slibuji." Jo ale měla ten stejný špatný pocit jako tehdy, když ji matka jednou v noci poslala, aby se po svém otci podívala. Jo ho našla ležet ve špinavém příkopu, v ruce svíral láhev a kapsy měl prázdné. "Tati," řekla Jo a dotkla se otcových rozčuchaných vlasů, "to už zase nemáme peníze? Jak jste mohli zaplatit za to, že můžu jet napřed?"

Její otec sklopil oči a zamumlal: "Lodi nic nestojí, miláčku. Jezdí se na nich zadarmo." Jo stiskla rty. Táta už zase lže. Otec jí urovnal rozčepýřené vlasy, které měla vzadu spletené do dvou copů, a pak s úsměvem řekl: "Máš u sebe tu létací oháňku?" Jo vážně přikývla a pohládila si malou mošničku u pasu, ve které měla svůj nejvzácnější majetek.

"To je dobře," řekl jí otec. "Používej ji tehdy, když budeš potřebovat utéct před nějakými zlými lidmi nebo před čímkoli jiným, ale musíš dávat pozor, aby si toho nikdo nevšímal. Ti zlí lidé by ti to mohli chtít vzít."

Jo znovu přikývla. "Tati, kdy za mnou s mámou přijedete?" zeptala se. Po tváři se jí skutálela malá slza.

"Brzy, Jo, miláčku, opravdu brzy! Slibuji ti to, slibuji!" řekl jí otec a vzal ji do náruče. "Teď ale chci, abys byla hodná holčička a poslouchala pana stevarda. On ví, kam tě má zavést, až doplujete do města. Rozumíš mi, Jo, miláčku?" Otec vzal Jo palcem a ukazovákem za bradu a lehce ji za ni zatahal. Jo se prázdně usmála.

"Na palubu! Všichni na palubu! Odplouváme!" volal lodní stevard.

Otec Jo ještě naposledy objal, vstal a otočil se ke své ženě, aby si od ní vzal to plačící dítě. Jo matku vášnivě objala, snad aby si co nejlépe zapamatovala ten dotek a teplo jejích širokých, čistých ramen, které stále voněly po chlebu.

Matka neřekla nic, i když jí po pihovatých tvářích stékaly slzy a vsakovaly se do několika zbloudilých pramenů kaštanových vlasů. Naposledy Jo políbila a zase si vzala od manžela to plačící dítě.

"Mami?" zeptala se Jo, která pořád ještě nechápala, proč její matka vůbec nic neříká.

Žena sevřela dítě v náručí a snažila se ho uklidnit. "Ne, Jo, teď ne," řekla. "Děťátko pláče."

"Mohla bych si je ještě naposledy pochovat?" zeptala se Jo.

Matka sevřela své nemluvně ještě pevněji a divoce zavrtěla hlavou. "Ne, Johauno, teď už musíš jít." Ukázala na loď.

"Tak běž, běž!" Jo se od ní odtáhla. Neměla ani nejmenší tušení, proč se na ni matka najednou tak zlobí.

Za jejich zády dva námořníci právě začali vytahovat do lodi můstek a Johaunin otec ji odnesl k lodi. Jeden námořník začal kvůli tomu nečekanému zpoždění klít, druhý ale natáhl ruku a pomohl Jo na loď. Než ji postavil na palubu, dokonce si otřel slzu.

"Sbohem, Jo, miláčku!" křičel její otec a mával jí na rozloučenou. Vedle něj mávala Johaunina matka, i když jenom málo a neochotně. Brzy se odvrátila. Jo slyšela, jak se nemluvně pláčem loučí se sestrou, o které nejspíš ani nikdy netušila, že ji má.

Můstek zarachotil, jak dopadl na palubu lodi, a pak se loď pomalu začala vzdalovat od mola. Jo stála u zábradlí a svírala solí vytvrzené dřevo tak dlouho, dokud jí otec i matka nezmizeli z očí.

V tu chvíli se Jo myšlenkami vrátila zase do přítomnosti a podívala se na vrchního strážce. "Bylo mi jenom šest," zašeptala. "Stevard mě dovedl na to místo, kde byly ještě snad stovky dalších takových dětí, ale tam už pro mě nebylo místo. Poslali mě pryč. Nejdřív jsem si myslela, že to je nějaký dům, kde děti bydlí, než přijedou jejich rodiče. Ale žádný sirotčinec to nebyl, byla to odporná dětská robotárna. Lidé jim prodávali tolik dětí, že ty, co přebýva-ly, prostě posílali pryč."

Jo se poškrábala na čele. "Moji rodiče pro mě samozřejmě nikdy nepři-je-li. Každý den jsem chodívala do přístavu, ale oni nepři-jeli. Jediné, co mi po nich zbylo, je ta létací oháňka. Vlastně jsem se ani nikdy nedozvěděla, jak můj otec k té věci přišel. A teď... teď nemám ani to. Flinn ji použil, když bojoval s Verdilithem, ale já už jsem ji po té bitvě nemohla najít." Jo se odmlčela a dodala: "Někdy jsem ráda, protože si myslím, že mu ta oháňka pomohla k tomu, aby se nás ještě dočkal živý."

"Jo, má milá..." začal vrchní strážce.

Jo se podívala na stárnoucího rytíře a tvář se jí zvolna rozzářila úsměvem. "Nějak tak mi říkal můj otec," řekla pomalu a trhaně, "a já jsem si na to vlastně vzpomněla až dnes. Možná se v mém životě přece jen dá vzpomínat na něco dobrého." Jo se usmála, i když se jí rty lehce chvěly.

"Johauno, jsi velmi pozoruhodná mladá žena," řekl po krátké odmlce velmi vážně pan Střelec. "Přišel čas, aby si to alespoň několik lidí uvědomi-lo, a dnes při tom obřadu se to stane." Vrchní strážce se znovu odmlčel, vzal do ruky pohár, stojící opodál na stole, a chvíli si s ním pohrával. Jo už toho muže znala natolik dobře, že ihned pochopila, zeje nervózní. Mlčela a trpělivě čekala.

"Já... jsem dlouho přemýšlel, Jo, o tvém postavení tady na hradě," začal vrchní strážce.

Jo se ihned vyplašila. Copak jsem udělala něco špatného? Porušila jsem nějaké pravidlo dvorské etikety? "Co... co se stalo?" zeptala se opatrně.

Pan Střelec odložil pohár na stůl. "Jenom něco, co se dá snadno napravit -jestli s tím tedy budeš souhlasit."

"Souhlasit?" zeptala se nechápavě Johauna. "Souhlasit s čím?"

"Byl bych rád, kdyby ses stala mým dědicem, Johauno," řekl pomalu a zřetelně vrchní strážce, upíraje oči na Jo.

Jo prudce vydechla. Teprve v tu chvíli si uvědomila, že celou tu dobu zadržovala dech. "Já... ano," řekla a pomalu přikývla. "Elowyn a Frith byly vaše jediné příbuzné?" zeptala se tak jemně, jak jen dovedla.

Vrásky kolem rytířových očí se prohloubily. "Ano, byly," řekl tiše. "A jak jsem říkal, připomínáš mi Elowyn. Nemám dědice a ty zase nemáš žádné příbuzné, alespoň tedy příbuzné, o kterých bys věděla. Já jsem rytíř a ty jsi panoš, a

kromě toho jsme - alespoň doufám - také přátelé." Rytířův úsměv byl sice zasmušilý, ale zdaleka ne zahořklý.

Jo znovu přikývla, neschopna odtrhnout oči od tváře pana Střelce. "Ano," řekla skoro šeptem. "Ano, jestli chcete, abych byla vaším dědicem, pak tedy ráda přijímám."

Vrchní strážce ji krátce objal a pak zase poodstoupil. "Dobře. Ujednáno. Oznámím to při dnešní slavnosti." Ještě jednou se na Jo usmál a tentokrát nebylo v jeho úsměvu ani stopy po smutku. "Jo, jsem na tebe velmi hrdý, a to, že jsi připravená mě osvojit, mě těší mnohem víc, než jak to dokážu vyjádřit."

Jo se při té chvále lehce začervenala. Poté, co žila šest let v rodině opilce a třináct let na ulicích Spekulára, byla jen pramálo připravená takovou chválou přijímat. Nebyla mocna slova a jen se rozhlížela po komnatě. Když se konečně vzpamatovala, záměrně rychle změnila téma hovoru: "Doufám, že Braddock přijede včas na to, aby stihl obřad pasování."

Pan Střelec se zasmál, spíš to ale bylo jen takové krátké uchechtnutí, skoro jako by jen něco vyštěkl. "Mladá dámo, ty chceš v podstatě říct jen to, že doufáš, že ten dobrý trpaslík uvidí, jak přijímají tebe!" Starý rytíř se usmál při pohledu na Johauninu náhlou nejistotu. Chvilí se jen usmíval a pak řekl: "Je mi líto, že tady dnes nebudou Dajin s Karlejou."

Johauna se podívala na své ruce. Včera od Karleji dostala vzkaz, který říkal přesně totéž. "Ano, to je pravda," řekla váhavě Jo, "Karleja už prý skoro ví, proč přišla o své magické schopnosti. Já chápu, že má starosti..." Jenomže jsem si myslela, že jí může záležet i na mně, pomyslela si Jo, pak se ale ten pocit zklamání pokusila zaplašit.

Někde ve věži zazvonil zvon. Zazněly tři údery, a to znamenalo, že se má sejít nějaké shromáždění. Jo si pomyslela, že se lidé z hradu za chvíli začnou ve velkém sále scházet k večerní slavnosti. Tváře jí znachověly a dívka rychle otočila hlavu k vrchnímu strážci.

Pan Střelec vstal a řekl: "Jo, vydrž ještě chvilku. Něco pro tebe mám." Otočil se a odešel do kuchyně.

Jo vstala a zvedla Hadobije. Znamení vyrytá na jeho čepeli jako by ve večerním šeru zářila, i když Jo měla pocit, že to mohl být daleko spíš odraz světla svíček, které dívka zapálila, když zapadlo slunce. Jo si přidržela meč před očima a zašeptala: "Ach, Flinne, proč tady jenom nejsi se mnou? Proč mám triumfovat bez tebe?" Oči se jí zamžily.

Hadobij byl najednou na dotek teplý a Jo cítila, jak jí teplo toho meče dodává klid. Věř v sebe samu, ozvalo se v její mysli.

Vrchní strážce se vrátil a v ruce držel fialovou pochvu na dlouhý meč, vyrobenou z dobře zpracované kůže. Podal ji Jo a dívka odložila Hadobije.

"Co to je?" zeptala se, prohlížeje si to zvláštní uspořádání řemení.

"Je to závěs na obouručný meč," odpověděl pan Střelec. "Dívej se." Vzal jeden kus řemení, který sloužil jako opasek. Byl širší než její dlaň a posázený stříbrnými cvočky. Vrchní strážce ji jej připjal k pasu a pečlivě se ujistil, že ji nikde nedře. Další kus řemení, velmi podobný tomu prvnímu, jí pan Střelec zavěsil přes rameno. Z obou visely kožené řemínky a stříbrné přezky a háčky. Pan Střelec vzal Hadobije a mlčky začal meč připevňovat na místo.

Jo otočila hlavu a ohlédla se přes rameno. Hadobij byl příliš dlouhý, než aby jej bylo možné opravdu zastrčit do pochvy, protože obouručný meč jednoduše nikdo rychle z pochvy nevytáhne. Kožené řemínky tohoto závěsu však byly tak dovedně vymyšlené, že Jo na první pohled viděla, že se dají rozvázat jediným prudkým trhnutím. Ale dát tam ten meč zase zpátky trvá mnohem déle, pomyslela si Jo, když s tím byl vrchní strážce konečně hotov.

"Tak to bychom měli," řekl pan Střelec. "Máš ten správný závěs na ten správný meč -" rytíř se pousmál a vrásky kolem očí se mu lehounce zachvěly - "pro toho správného panaše."

Jo si vyzkoušela, jak se má ohýbat a klekat, aby s mečem na zádech udržela rovnováhu. Závěs jí držel Hadobije pevně na zádech a hrot meče nebyl nikdy méně než asi stopu od země. S mečem na zádech se sice nemohla posadit, vážně ale pochybovala o tom, že k něčemu takovému bude mít příležitost dřív, než ten obřad skončí. S respektem přejela prsty po tmavofialové kůži a stříbrných sponách.

"Děkuji vám, pane Střelče," řekla prostě. "Ten závěs je nádherný." Vděčně se podívala na muže stojícího před ní.

"Budu ráda, že jej tam dnes nebudu muset držet v rukou. Je to hodně nepohodlné, nemít ruce volné."

Vrchní strážce přikývl a na tváři se mu objevil potěšený výraz. Položil Johauně ruku na rameno a vykročil ke schodišti.

"Pojď, Jo," řekl vážně. "Přišel čas, abys byla přijata za panoše Řádu tří sluncí." Laskavě se na mladou ženu usmál.

Úsměv, kterým mu odpověděla Jo, byl velmi vážný, protože se v myšlenkách zase vzdálila od okolního světa. Když už se mnou v té velké chvíli nemůže být Flinn, bude tam alespoň jeho meč a jeho učitel. A až přijde čas a budu schopná se vydat proti Verdilithovi, budu to já, kdo toho hada najde a zabije ho. Budu to já, kdo pomstí Flinnovu smrt. Jo nepřítomně pokývala hlavou a teprve potom si všimla znepokojeného pohledu v očích starého rytíře.

Braddock Trnikrev si změřil muže před sebou a pak ho kopl špičkou své pevné boty do holeně. Muž zavyl bolestí, otočil se kolem dokola a pátral po útočníkovi. Vypadá to, že jsi trochu moc vysoký, dobrý muži, pomyslel si škodolibě Braddock a proklouzl kolem něj. Pak se protáhl kolem dalších dvou lidí a ulehčeně vydechl, když se konečně dostal k zábradlí horního balkónu. Pod ním byla celá velká síň hradu.

Konečně! pomyslel si trpaslík. Ani jsem si nemyslel, že to tentokrát stihnu. Válečnou sekyru a vak si položil k nohám, naklonil se přes zábradlí a zadíval se na dav pod sebou. Velká síň hradu Tří sluncí byla plná lidí, i když možná nebyla až tak plná, jako v ten soudní den minulou zimu, kdy byli Braddock, Jo, Karleja a Dajin svědky toho, jak se Flinn střetl s těmi, kdo ho před lety obvinili.

Cesta, kterou měl trpaslík za sebou, byla klidná a nerušená nějakými zvláštními událostmi. Jeho dům byl stále v pořádku, i když se dovnitř nastěhoval párek mývalů. Když Braddock svůj dům zase opustil, vydal se na zpáteční cestu oklikou kolem drakovy sluje. Nenašel tam žádné známky toho, že

by tam Verdilith ještě přebýval, i když se samozřejmě nebyl schopen dostat až dovnitř do sluje. Přesto se ale zdálo, že měl vrchní strážce pravdu - Verdilith byl pryč.

Poslední úkol, který si Braddock dal, byl vůbec nejobtížnější, protože se musel vydat k Flinnově pohřební hranici.

Rozptýlil tam poslední uhliky, které po ní ještě zbyly, a v klidu a o samotě se sám za sebe s Flinnem roz-loučil, aby se pak dal do metodického pátrání po tom, co chtěl Johauně dát ze všeho nejvíc - po její létací oháňce. Braddok se podíval, jestli má stále ještě v kapse tu drsnou kožešinu, a znovu poděkoval Nesmrtelným za to, že byl úspěšný. Celkem vzato byla ta cesta nanejvýš úspěšná a velice klidná - až do chvíle, kdy před necelou půlhodinou uvázal svého koně v hradní stáji. Právě když od něj odcházel, zaplácal ve vchodu do stáje křídly velký černý havran a hodil mu do dlaní kus pergamentu. Braddok ještě ani nestačil být překvapený, když havran zakrákal, zamával křídly a byl pryč. Teď když si trpaslík zase vzpomněl na toho podivného ptáka, znovu vytáhl pergamen z kapsy a rozložil jej na kamenném zábradlí před sebou.

Braddoku,

Dajin ani já se obřadu pasování nemůžeme zúčastnit. Už jsem skoro přišla na to, co mi uloupilo mou magii, a doufám, že než se vrátím na hrad, budu mít zase všechna kouzla, která jsem měla předtím. Velmi na tom záleží. I tak bych ale chtěla u toho obřadu být, když ne proto, abych Johauně uděla-la radost, tak pro její bezpečí. Poslala jsem za tebou Ničitele, mého posla, aby tě varoval. Při tom obřadu musíš být neustále ve střehu. Měla jsem sen, že by Jo mohla té noci přijít k újmě, a doufám, že tě tato zpráva dostihne včas, abys tomu mohl zabránit, nebo to nějak zmírnit. Řekni Jo, že se brzy uvidíme.

Karleja Kunzajská

"Čarodějnice stará," zamumlal si pod vousy Braddok. "Jak asi má ta 'újma' vypadat? Taký mohla být o něco více přesnější."

Trpaslík pergamen zase složil a zastrčil si jej za opasek. Přimhouřil oči a rozhlédl se po sálu. Hledal cokoli nebo kohokoli, kdo by vypadal byť jen vzdáleně neobvykle. Přelétl pohledem pravidelné linie klenutého stropu nad svou hlavou, pátraje po nějakém tmavém místu nebo výklenku, který by mohl skrývat úkladného vraha. Nic takového ale nespapřil, jen tmavé pruhy sazí, pocházející z dob, kdy na hradě ještě používali pochodně. Braddok si ztěžka povzdechl. Ze stropu visely čtyři obrovské lustry, připevněné k němu ozdobně kovanými železnými tyčemi. Na každém z lustrů byl

tucet svícňů, složitě zdobených tepaným zlatem a stříbrem. Z horních i spodních konců svícňů svítilo magické světlo, vrhající na klenbu ponuré stíny. Trpaslík se zasmušile usmál. V těch masivních lustrech by se mohl bez potíží schovat nějaký zákeřný lotr s kuší. Přestože se však Braddok usilovně snažil prohlédnout všechny stíny, nikoho takového tam neviděl. Tyče, na kterých lustry visely, se lehce pohupovaly v malých vzdušných vírech, toulajících se pod klenutým stropem. "Na ty si budu muset dát pozor."

Pak Braddokovu pozornost upoutalo ostatních sedm balkónů, čnějících nad velký sál, tři na jeho straně a čtyři na té druhé. Byly plné dychtivých rohlíků a obchodníků -prostých lidí podobných jemu samotnému. Bylo jich tam tolik, že útok mohl snadno přijít z kteréhokoli z balkónů.

"Vomlouvám se," zabručel jakýsi rozsochatý kovář, přitiskl Braddoka ke kamennému zábradlí a skoro ho rozmačkal, jak se tlačil kolem. Když ho mužovo veliké břicho přestalo tisknout k zábradlí, Braddok se rozčileně otočil, ruku na rukojeti dýky. Kovář byl pryč. Braddok se naježeně rozhlédl po tlačícím se davu kolem něj, jestli ho ještě náhodou nezahledne, muž ale zmizel, jako by nikdy neexistoval.

"Narvaný hlupák," zavrčel Braddok, vytáhl z kapsy kapesník a otřel si z ramene šmouhu černé kolomazi. "Špinavý narvaný tupec." Trpaslík se navztekaně podíval na kapesník, který teď hyzdily dvě špinavé skvrny. Jedna byla černá a mazlavá jako kolomaz, druhá červená jako krev. "Zlé znamení," zabručel Braddok a najednou se mu dech zadrhl v pohmožděné hrudi. Aby setřásl ten náhlý chlad, trpaslík zase obrátil svou pozornost k velkému sálu pod balkónem. Podlaha sálu byla jednou velkou mozaikou z navzájem pospojovaných dlaždic, tvořících nějaký monumentální vzor, který ale Braddok nebyl s to rozeznat, protože jej z velké části zakrývali lidé, sedící v hustých řadách na podlaze. Ty řady se táhly od jedné zdi k druhé jako čerstvě vyorané brázdy na polích vesničanů. Do už tak přeplněné místnosti přiváděla pážata stále další a další rohlíky a ukazovala jim, aby srazili řady ještě víc k sobě. Kromě toho pážata, vlastně ještě malé děti, neúnavně čistila uličku uprostřed sálu pokrytou rudým sametem.

"Klidně by to mohl být kterýkoli z nich," zamumlal si pod vousy Braddok a rozhlížel se po davech lidí v místnosti. Znovu strčil ruku do kapsy, aby se přesvědčil, že tam stále ještě má tu létací oháňku. Sevřel prsty perlami posázenou rukojetí a znovu se zadíval na kývající se lustry, balkóny přeplněné lidmi a další zástupy tlačící se dole v sále... "Jenom doufám, že ta věc ještě pořád funguje."

Hluk v přední části sálu zesílil a na šňůrami ohraničeném prostranství, kde stál stůl Rady, se náhle objevil asi tucet lidí s baronkou z Penhaligonů a panem Střelcem v čele. Stůl měl tvar dlouhého obdélníku a i na tu vzdálenost působil velmi impozantním dojmem. Stál na nízkém pódiu a na jeho vzdálenější straně stála řada křesel s vysokými opěradly. Za šňůry, které ohraničovaly prostranství kolem něj, mohli vstoupit jen rytíři, panoši a pážata.

"Doufám, že to už začne," zabručel Braddok. Čekání ho unavovalo, zvláště po té rychlé jízdě do hradu, která skončila vlastně až tady ve velkém sále. Stále ještě byl celý od prachu.

Baronka Arteris počkala, až si vrchní strážce odtáhne křeslo od stolu, a potom se posadila. Členové Rady stáli u svých křesel a čekali. Dav, který už předtím nebyl příliš tichý, teď hlučel ještě mnohem víc. Někaký člověk za Braddokem se začal tláčit k zábradlí a vlastně se trpaslíkovi nakláněl přes hlavu. Braddok cukl loktem a vrazil ho muži do stehna.

"Fuj!" vydechl ten člověk, bez odporu se ale zase stáhl. Kéž bych tak byl doma v Horokraji, povzdechl si Braddok, jak se mu náhle zastesklo po jeho nevysokých soukmenovcích.

Arteris zvedla ruku. Kupředu vykročilo dvanáct trubačů, šest po každé straně pódia, aby fanfárou dali lidem znamení, aby se utišili.

Tak už to začalo, pomyslel si Braddok. Jeho oči se přestaly věnovat pódiu a místo toho se začaly rozhlížet po lidech v

sále.

Jo se přitiskla k tenkým železným mřížím, které oddělovaly malé předsálí od velkého sálu. Nedohlédla však dál než na záda lidí v prvních několika řadách. Braddock může být úplně kdekoli, pomyslela si nešťastně. Mohla jenom doufat, že ho zahlédne, až bude procházet uličkou.

Dívka položila ruce na mříže. V té malé místnosti bylo tak horko, že se jí potily dlaně, a Jo doufala, že jí je železo alespoň trochu zchladí. Spolu s ní tam bylo ještě jedenáct dalších mužů a žen, všichni oblečení ve stejných zlatavých halenách jako Jo. Většinou byli stejně mladí jako ona sama, ale byl tam i nějaký muž s tváří zarostlou prošeďavým vousem. Jo by docela ráda věděla, co ho přimělo k tomu, aby se stal panošem až ve zralém věku.

Opodál stálo v malém houfu několik zkušených panošů, kteří se měli stát rytíři - dva muži a tři ženy. Jedna z nich byla očividně elfka. Jo nebyla schopná se k té elfi dívce přiblížit, byť jen kvůli krátkému pozdravu, přestože elfy obdivovala víc než kterékoli jiné plemeno. Nadcházející obřad byl tak vzrušující a přitom duševně vyčerpávající, že nedokázala překonat nesmělost a oslovit tu zlatovlasou krásku s fialovými očima.

Kradmo pozorovala budoucí rytíře, kteří mezi sebou tiše rozprávěli. Někteří se pokoušeli předstírat lhovost, Jo ale přesto cítila jejich vzrušení.

Měli se přece stát rytíři Řádu tří sluncí! Vzápětí si všimla, jak se jedna z žen usilovně snaží setřít z brnění malou skvrnku. Usmála se. Na rozdíl od panošů, kteří už měli své zlatavé halenky na sobě, dostávali budoucí rytíři ty své tmavomodré přímo od baronky. Ta skvrna pak už stejně nebude vidět, pomyslela si Jo soucitně.

Znovu se ozvaly trubky. Jo se otočila a přitiskla se k mříži. Někjaký mladý muž vedle ní udělal totéž. Dívka se po něm letmo ohlédla. Když spatřila, že se na ni dívá, okamžitě zrudla a zase se odvrátila. "Dobrý den," řekl Colyn Madcomb, tentýž panoš, který Jo před týdnem na cvičišti přidržel dveře.

Jo se jenom červenala a ani tomu mladému muži s veselými očima nebyla schopna odpovědět. Neušlo jí však, že jeho oči jsou zvláštním způsobem složené ze dvou barev, zelené a hnědé, a lemuji je dlouhé černé řasy.

Trubači dotroubili úvodní fanfáru, fanfáru, která se troubila už od dávných počátků penhaligonského dvora. Lidé se pomalu utišili. Baronka z Penhaligonů vladařsky povstala a promluvila. Její silný hlas naplnil celý sál. Jo se natáhla a pokusila se přes hlavy okolostojících lidí nahlédnout do klenuté síně, ale podařilo se jí jen to, že ztratila z očí pódium. Bude muset být trpělivá - ani ona, ani ostatní panoši nebudou smět vejít do velkého sálu dřív, než přijde páže, otevře dveře a přivede je před Radu.

"Milí lidé, buďte vítáni, ať už jste původu prostého, nebo královského," zvolala baronka. Potom se odmlčela a v síni zazněl tradiční pozdravný jásot.

"Následující příkladu našich předchůdců," pokračovala slavnostně baronka, "oslavíme všichni dnes večer pasování těch, kteří byli shledáni hodnými přijetí do Řádu tří sluncí."

Jo si otřela zpoceně dlaně o nohavice a upravila si límeček halenky. Její myšlenky v tu chvíli zabloudily kamsi daleko. Vzpomněla si, jak jí Flinn kdysi říkal, že věří, že se jednoho dne stane rytířem Řádu. Jeho slova a způsob, jakým je vyslovoval, svědčila o takové vážnosti a víře, že mu Jo odpočátku celým srdcem věřila. Od té doby, co ji její rodiče zradili a prodali, to bylo vůbec poprvé, co někomu uvěřila tak naprosto a bezvýhradně.

Ach, Flinne! nařikalo Johaunino srdce. Já tak pochybuji! Jak bych si jen přála, abys tady byl! V duchu však znovu uslyšela ta známá slova: Věř v sebe samu. Smutně se usmála a položila ruku na Hadobje. "Budu se snažit," zašeptala, "ale bez tebe to bude tak těžké."

Pak se dveře náhle otevřely a dovnitř strčila hlavu nějaká mladá žena. "Mají jít panoši," řekla. "Vrchní strážce zakrátko oznámí vaše jména. Až uslyšíte to svoje, běžte uličkou k němu tak rychle, jak vás to učil." Páže se mile usmálo a přidrželo dveře.

Jo cítila, jak jí buší srdce, a sotva slyšela, jak pan Střelec oznamuje lidem shromážděným ve velkém sále: "Dvanáct osob dnes bylo seznáno hodnými

vstupu do Řádu tří sluncí." Tak poslouchej přece, napomenula se Jo. Nesmíš to jméno přeslechnout!

"Colyne Madcombe ze Zelené Hory v hrabství Vyalie, panoši paní Francys z Olší, vítěj v Penhaligonu," zvolal pan Střelec. Mladý muž s veselými očima se začervenal a vkročil na červený samet v uličce. Jo začala pěstí.

Čas plynul jen pomalu a neochotně, jak panoš Madcomb kráčel dlouhou síní k pódiumu. Když došel před Radu, lidé ho pozdravili hlasitým voláním a tleskáním. Jo měla pocit, že omdlí.

Pak zazněla slova, na která tak dlouho čekala. "Johauno Menhir ze Spekulára v panství Marilenev, vítěj v Penhaligonu," zvolal silným, lehce chraptivým hlasem pan Střelec. Johauna se chvíli nemohla ani pohnout. Pak zahlédla, jak k ní běží nějaké páže, a teprve ten pohyb ji přiměl k tomu, aby po sametovém koberci vykročila k pódiumu. Když procházela dlouhou uličkou, byla tím vším tak ohromená, že ani nepomyslela na to, aby hledala Braddocka. Po obou stranách seděly na zemi řady lidí, hledících na ni očima plnými očekávání. Jo křečovitě polkla - pan Střelec něco říkal.

"...u Mocného Flinna - nejproslulejšího rytíře Řádu, který nedávno zemřel v boji proti drakovi Verdilithovi. Johauna Menhir přijala hodnost panoše vrchního strážce Penhaligonu," oznamoval pan Střelec. Když Jo zaslechla hrdý tón jeho hlasu, znovu zrudla. Oči jí zářily jako dvě slunce, když kráčela uličkou k pódiumu. Po obou stranách rudého sametu se lidé otáčeli a přesedávali si, aby se na mladou ženu podívali. Jo už byla skoro na půl cesty k pódiumu.

Pan Střelec pokračoval: "Tatáž Johauna též laskavě svolila, že se stane mou chráněnkyní..."

Jeho slova náhle uťal hrozný skřípavý zvuk, jako kdyby se pod velkým tlakem kroutil a sténal kus železa. Jo se zastavila a rozhlédla se, pokoušejíc se zjistit, odkud ten zvuk přichází. Hlasitě nařikající kov zaskřípěl ještě silněji, až už to znělo jako pronikavé kvílení, zesilované ozvěnou, odrážející se od kamenných zdí sálu. Mnoho lidí zmateně povstalo. Rozčileně na sebe pokřikovali a jejich výkřiky se mísily s tím hrozným skřípem. Ozval se ještě jednou, i když tentokrát o něco tlumeněji. Jo zvedla hlavu.

Čtyři poschodí nad její hlavou se jeden těžký lustr z kovaného železa nebezpečně kýval ze strany na stranu. Jeho magické svícný vrhaly na žebroví stropu mihající se děsivé stíny. Kolem železného závěsu lustru jako by se vznášela jakási šedozelená mlha. Jo jen zalapala po dechu, zvedla ruce nad hlavu a s přimhouřenýma očima se zadívala na ta jasná, hypnotizující světla. Náhle světla lustru začala blikat a spolu s nimi i všechna ostatní magická světla ve velkém sále. Ženy a děti ječely hrůzou a jejich křik přehlušil i kvílení kovu, lámajícího se vysoko nad Johauninou hlavou. V dalším okamžiku

byl sál najednou plný běžících lidí, křičících a prchajících před hrozící zkázou.

Vypadalo to stejně jako tehdy, když na sál zaútočil Verdilith.

Světla doblíkala a zhasla. Náhle do Jo někdo vrazil a odhodil ji do běžící tmy. Jo těžce dopadla na zem. Nejdříve ji zachvátila panika a pak příšerná bolest. Zoufale se snažila vyprostit z útočnickova sevření a bezmocně tahala za velký meč, přivázaný k jejím zádům.

S hlubokým rachotem, který v tom temném chaosu bylo spíš cítit než slyšet, se závěs lustru odtrhl od kamenného stropu. Rachotu odpovědělo zděšené a ohromené mlčení davu a v tom šokovaném tichu naplnil sál cinkot železných řetězů. Jo ztuhla strachy - věděla, že lustr je přímo nad ní. Ten, kdo ji srazil k zemi, ji ale pevnými rukama chytil za límec a s těžkým oddechováním ji vlekl pryč.

Johauniny nohy se najednou připletly do cesty těm útočnickovým a oba spadli na kamennou zem. Železný lustr se se strašlivou, ohlušující ranou zřítíl na zem. Masivní železo jeho rámu zadunělo jen na délku meče od Jo. Světla ještě jednou zablikala a Jo spatřila hrůzou zrůzněný obličej Braddoka Trnikrve, svírajícího ji svými silnými rukama.

Pak byla už jenom tma.

Panikou šílený dav se hnál ke vstupním dveřím, šlapaje po tělech těch, kteří zůstali sedět nebo upadli. Děti plakaly.

Bylo slyšet modlitby a mezi nimi také kletby.

Do toho zazněl velitelský hlas pana Střelce: "Zachovejte klid! Zachovejte klid a zase se posaďte! Jenom zhasla světla - to je vše! Nikdo na nás neútočí! Prosím, zachovejte klid, světlo budeme mít během okamžiku!" Do sálu vstoupilo několik rytířů s lampami v rukou a ihned je začali rozdávat ostatním rytířům, panošům a pázátům.

"Braddoku! Braddoku!" řekla rozechvěle Jo, sedíc na podlaze kousek od trpaslíka. "Jsi v pořádku?" zeptala se.

Oddechovala jen pracně a sípavě.

"Zrovna jsem se tě chtěl zeptat na to samé," chraptivě zabručel trpaslík.

"Takže jsi ten obřad stihl," zamumlala Johauna, už v okamžiku, kdy ta slova vyslovila, si však uvědomila, jak hloupě znějí.

"Máš celkem nadání neříkat věci naplno," řekl sarkasticky Braddok, vstal a odkašlal si.

"Ano," přisvědčila nepřítomně Johauna, zatímco se pokoušela očistit si šaty od prachu a kamenné drtě. Ozářilo je světlo lucerny, vrhající na stěny sálu podivné a pochmurné stíny. Lidé byli stále ještě zmatem a pázata a panoši pobíhali sem a tam a pokoušeli se uklidnit vyděšené muže a ženy a utišit plačící děti. Jo ve tmě chvějící se rukou nahmatala Braddokovo rameno a roztřeseně zašeptala: "Jak... jak jsi to věděl? Myslím ten lustr. Jak ses sem mohl dostat tak rychle, abys mě stačil zachránit?"

"Můžeme říct, že to byl takový můj malý dárek," řekl Braddok a natáhl ruku. Světlo bylo tak slabé, že Jo chvíli trvalo, než poznala zahnutý tvar létací oháňky. "Lépe řečeno tvůj dárek."

Jo mu vzala z ruky tu drsnou kožešinu a přejela prsty po perlami posázené rukojeti. "Jak...? Kde...?" začala, nebyla však s to pokračovat.

Trpaslík pokrčil rameny. "Zastavil jsem se u Flinnovy hranice, abych se s ním rozloučil. Řekl jsem si, že když už tam jsem, mohl bych se podívat, jestli bych to náhodou nenašel. Když trpaslík chce, dokáže být hodně vytrvalý." Braddok vzal oháňku, zamával jí a zase ji podal Johauně. "Myslel jsem si, že už ji nějaké zvíře asi dávno snědlo, ale nejspíš v ní bylo ještě dost magie na to, aby nikomu nezachutnala."

Jo se podívala na svého přítele. "Jak jsi přišel na to, jak s ní máš zacházet? Flinna jsem to bručivé zaklínadlo naučila, ale..."

Braddok se poškrábal na lokti a řekl: "Jednou nebo dvakrát jsem tě slyšel." Zasmušile se usmál a pokýval hlavou, pak ale jako by náhle vystřízlivěl. Upřeně se na Jo podíval svým jediným zdravým okem. "Johauno, já jsem to málem nedokázal. Nebyl jsem schopn si vzpomenout na ten správný tón. Kdybych to býval nedokázal..." Vrásky kolem očí se mu prohloubily neklidem.

Jo se dotkla jeho paže a stiskla rty.

Přiběhlo k nim nějaké páže a řeklo: "Panoši Johauno, máš se ihned dostavit k vrchnímu strážci. Potřebuješ pomoc?"

"Ne, díky," odpověděla mechanicky Jo a vstala. Braddok udělal totéž a společně se začali prodírat davem. Teď, když už bylo v sále přece jen víc světla, se diváci zase začínali uklidňovat. Většinou seděli v malých skupinkách na zemi a choulili se jeden k druhému. Z tváří před chvílí zrudlých strachem teď vyzařovala čirá zvědavost a místo nářku a vzdychání nyní lidé polohlasem debatovali o tom, co se asi stalo.

Trubači znovu fanfárou požádali o klid. Jo a Braddok se rozběhli k pódiu. Baronka Arteris se postavila na okraj pódia a zvedla ruku.

"Lidé penhaligonští," zvolala, "prosím, zachovejte klid. Naši mágové mi sdělili, že závěs lustru byl ve stropě silně zrezivělý. Jak se lustr začal uvolňovat, narušilo to kouzla, která tento sál osvětlovala."

Jo a Braddok došli k pódiu a pan Střelec na ně mávl, aby se k němu připojili. Bez váhání tak učinili.

"Obřad začne bez dalšího čekání, protože jsme příliš hrdí na ty přátele a členy rodiny, které dnes přijmeme do Řádu tří slunců, než abychom obřad ukončili," pokračovala Arteris. "Necht' nám jsou nebesa milostiva, jestliže hrdost

Penhaligonu srazí na kolena zhasínající lampy! Budeme slavit tak,

jako jsme slavili za starých časů!" Barončina neobvykle procítěná slova přiměla zástupy k trochu váhavému aplausu.

"Náš dobrý vrchní strážce se teď bude zabývat tím, jak zajistit více světla, a já tedy tímto předávám řízení obřadu paní z Olší. Oznámí jména zbývajících panošů a představí vám nové rytíře našeho řádu." Lidé byli rádi, že se slavnosti neruší, a tak jí odpověděli bouřlivým potleskem. Arteris se odměřeně usmála a uzavřela svou řeč slovy: "Prosím, užijte si dnešního večera ve zdraví, dobří lidé penhaligonští. Žádám vás, abyste zde zůstali i po obřadu a ochutnali dobrého vína a jídla, které vám budou rozdávat naše pážata. Nyní vás na krátkou chvíli opustím, brzy se ale zase vrátím. Paní Francys, prosím, pokračujte v obřadu." Arteris se lehce uklonila a otočila se k rytíři, která zaujala její místo, zatímco baronka ustoupila do pozadí.

"Děkuji vám, Vaše Výsosti!" zvolala paní z Olší. "Budeme se těšit na váš návrat." Rytířka natáhla ruce ke shromáždění. "A nyní, lidé penhaligonští, přivítejte mladého panaše Aldneye Černého z vesnice Rugalovu..."

Pan Střelec kývl hlavou a kvapně se vzdálil. Jo a Braddock se k němu připojili a všichni tři se u malých dveří po straně pódia setkali s baronkou. Arteris rychle prošla dveřmi a krátkou, ztemnělou chodbou, vedoucí ke schodišti. Jo ani nepřekvapilo, když spatřila, že stěny chodeb lemuji řady pochodní, táhnoucí se daleko do tmy. Takže ty magické lampy zhasly i jinde než jenom v tom sále, pomyslela si, krácejíc po schodech krok za vrchním strážcem. Kousek za ní si něco mumlal pod vousy Braddock.

Jak tak Jo spěchala chodbou a snažila se udržet krok s baronkou, najednou zjistila, že sotva dokáže skrýt vzrušený úsměv. Byla vtažena do velmi důležité události, stala se součástí barončina osobního doprovodu. Nesmírně se toužila zeptat, kam vlastně jdou, když ale viděla barončin rozhodný krok, raději nechala jazyk za zuby. Došli do dobře známé chodby, baronka rázně otevřela dveře do malé zasedací místnosti a pozdravila tři muže a jednu ženu, kteří do ní vešli z chodby na opačné straně. Když byli všichni uvnitř, baronka hněvivě dveře zase zavřela - vlastně je skoro zabouchla - a vrhla se na ty, kteří se před ní shromáždili.

"Tak co se to tady děje?" zeptala se vztekla. "Proč ta kouzla selhala? To nás někdo obléhá?" Její světle hnědé oči se zuřivě zabýskaly na čtveřici mágů, kteří se nervózně podívali jeden na druhého. Arteris vykročila kupředu a posadila se do svého obvyklého křesla ve středu do "U" tvarovaného stolu. Mágové přešli k jedné straně stolu a váhavě se posadili. Jo upřela oči na pana Střelce, stiskla zuby a snažila se vypadat tak klidně a pevně, jak to jen šlo. Pan Střelec se po ní letmo ohlédl a postavil se mezi mágy a svou baronku.

"Tak co mi řeknete?" zvolala Arteris. "Že v ten stejný den zhasla všechna světla na hradě? V tu stejnou hodinu? Jak se může něco takového stát?" Baronka upřela své rozhněvané oči na nejstaršího z čarodějů. "Arante! Co to má znamenat?"

Muž jménem Arant povstal. Než se obrátil k baronce, ještě se nervózně rozhlédl po svých společnících. Jo k němu náhle ucítila hlubokou nedůvěru. Co ten muž skrývá? Čeho se to tak bojí? ptala se sebe sama.

"Vaše Výsosti..." řekl zdvořile mág.

"Arante, přestaň s těmi formalitami," vyštěkla na něho Arteris. Zkřížila ruce a nejspíš jí vůbec nezáleželo na tom, jestli si pokrčí své krásné modré šaty se stříbrným vyšíváním.

"Domníváme se, že se do hradu nějakým způsobem vetřel Teryl Auroch," začal Arant.

Baronka nedůvěřivě přimhouřila oči. "Jaké pro to máte důkazy?"

Arant se smutně usmál a dlouho jen svíral prsty klopky svého pláště. "Přímý důkaz nemáme žádný, má paní. Ale zjistili jsme, že hrad zasáhla jakási celková magická porucha - nějaké skryté, ale mocné kouzlo, které zasahuje všechnu magii na tomto místě. To kouzlo oslabilo osvětlovací kouzla, magické předměty i nová zaklínadla."

"Proč jste mi o té ‚poruše‘ neřekli už dávno?" zahřměla Arteris a její do špičky zastřižené nehty netrpělivě bubnovaly o stůl. "Toto je věc bezpečnosti hradu - mimořádné oslabení našich magických obranných prostředků!"

"Osobně se vám za to omlouvám, má paní," řekl Arant a dotvrdil svá slova zdvořilou úklonou. "Účinky toho kouzla byly pomalé, ale skládaly se jeden s druhým. Domníváme se, že to kouzlo působilo už několik týdnů, ale jeho vliv na naši magii začal být zjevný až dnes ráno. A od té doby ještě podstatně zesílil."

"Ale - pokud tedy mohu být tak smělý -" přerušil ho Střelec a zamyšleně si přejel prsty po bradě, "co má tato ‚porucha‘ společného s Terylem Aurochem?"

"Je to ten jediný mág, o kterém víme, že je dost mocný na to, aby takové kouzlo přivolal," odpověděla paní Irys, penhaligonská čarodějnice, a pomalu vstala. Byla to drobná žena středních let a nevýrazných rysů. "Zjistili jsme, že Auroch je mnohem mocnější čaroděj, než jsme byli ochotni věřit. A kromě toho je to ten jediný čaroděj, který by pro něco takového měl motiv."

"Tím motivem je co, pomsta?" zeptala se Arteris.

"Ne," řekl stručně Arant, pak ale rychle uznal za vhodné dodat: "Vaše Výsosti, obávám se, že jeho důvody jsou ještě hlubší. Teryl Auroch se vetřel ke dvoru a do vaší přízně s nějakým zločinným cílem. - Domníváme se, že když byl odtud vypuzen panem Flinnem, toho cíle ještě nedosáhl. Myslíme si, že to kouzlo má za účel dosáhnout uskutečnění jeho doposud neúspěšných plánů."

"Vlády nad Penhaligonem," zašeptal zděšeně pan Střelec, přestože si to ale říkal jen sám pro sebe, byla ta slova slyšet v celé ztichlé místnosti.

"Cože?" vykřikla Arteris a prudce vstala.

Pan Střelec jen překvapeně zamrkal, jak ho Arteris vytrhla ze zamyšlení, a řekl: "Jenom tak to dává smysl. Auroch je bezohledný mág, lačnicí po moci. Když nedokázal Penhaligon ovládnout zevnitř, pokusí se o to zvnějšku."

"Všechno jsou to ale jen dohady a domněnky," zavrtěla hlavou Arteris a pevně se opřela dlaněmi o desku stolu.

"Všechno ne," řekla na to tichým, chvějícím se hlasem Jo. Pan Střelec se na ni znepokojeně zadíval. V jeho pohledu bylo znát pohoršení nad tím, že baronku neoslovila tak, jak si to žádala etiketa. Jo si ale toho pohledu nevšimla. Váhavě vykročila kupředu a chvějící se rukou se opřela o stůl.

"Panoši Johauno!" poplašeně se k ní otočil pan Střelec a chytil ji za ruku, aby ji podepřel. "Co se děje?"

Jo popadla dech, lehce zavrtěla hlavou a zašeptala: "Mágové mají pravdu. Opravdu je za tím Auroch."

Pan Střelec ji pevně sevřel paži. "Jak to víš?"

Jo se podívala svému učiteli do očí a spatřila v nich hněv a strach. "Vidě-la jsem tady Verdilitha."

"Cože?" zvolali současně Arteris a pan Střelec.

"Ten den, co jsme se vrátili od drakovy sluje, pár dní potom, co jsme sami s Verdilithem bojovali, nás napadl jakýsi černovlasý muž a vysmíval se Flinnovi," vysvětlovala Jo. Hlas se jí třásl, Jo však zaťala zuby a zase sebrala síly a odhodlání. "Měl žluté oči a na levé ruce měl dlouhou koženou rukavici, která mu zakrývala téměř celé předloktí. Verdilith měl také žluté oči, a Flinn mu zmrzáčil levý přední pařát."

"To ale vůbec nic nedokazuje," řekla chladně baronka.

"Má paní, prosím za prominutí," řekl Braddock a postoupil kupředu, "ale ve velkém sále do mne vrazil někdo, kdo by tomu popisu zcela odpovídal. Ušpinil mi halenu od krve, která mohla pocházet jen z jeho levé ruky. A navíc jsem těsně předtím, než spadl ten lustr, spatřil kolem závěsu vířit zelenou mlhu. Domnívám se, že jak ten muž, tak ta mlha byl jen proměněný Verdilith."

"Rozumím," řekla Arteris a úkosem se podívala na Johaunu. "Zdá se, že Verdilith a Auroch jsou zase tam, kde byli."

Odmíkla se - a očima si klidně měřila všechny v místnosti. "Teď už alespoň přibližně víme, co se děje, ale ještě jsem neslyšela ani jediný návrh, jak těm piklům zamezit. Co s tím ničemným čarodějem uděláme?" zeptala se ledově Arteris a její obličej byl

jako vytesaný z kamene. "A co chcete udělat pro to, abyste obnovili magii na našem hradě?" Jo v barončině nesmiřitelném tónu zaslechla lehký náznak zdráhavého obdivu.

Arant si chvíli jen pohrával s prsty. "Samozřejmě tu magii obnovíme tak rychle, jak jen to bude možné, Vaše Výsosti. Ale upozorňuji vás, že to může..."

"Arante, neupozorňuj mě!" zasyčela baronka - a její světlehnědé oči se na mága varovně zablýskaly. "Jsi můj vrchní mág a velmi jsi mne zklamal. Všechny magické obranné prostředky a nástrahy budou obnovené do zítřka do rána. Všechny magie chráněné brány a dveře, magické šňůry - všechno. Říkám to dostatečně jasně?"

Arant se uklonil a řekl: "Rozumím vám, Vaše Výsosti." Usadil se do křesla s očima odvrácenými a rty rozčileně našpulenými.

"A světlo tady budeme mít ještě do půlnoci - všechna světla musí svítit!" pokračovala Arteris. "Rozuměli jste?"

Trí mágové váhavě přikýkli. "Na to, aby se nám to podařilo, ale musíme zjistit, jak zlomit to záhadné kouzlo. To může chvíli trvat."

Barončiny oči byly jako dva kusy ledu. "Čím méně budete mít času, tím lépe pro vás." Pak její pohled trochu změkkl. "A tím lépe pro nás pro všechny. Mezitím chci, pane Střelče, abys nařídil zesílit ostrahu hradu. Zdvoj strážce v celém hradu a ztvoj je před všemi magií chráněnými branami. Je mi jedno, jestli na to budeš muset svolat všechny rytíře. Bezpečnost hradu má přednost přede vším."

"Ano, má paní," odpověděl pan Střelec a zdvořile se uklonil.

"A chci, abyste Aurocha našli," uzavřela debatu Arteris. "Najděte ho, zabijte ho a jeho hlavu nabodněte na píku."

"Uděláme všechno, co je v našich silách, abychom zjistili, kde ten prohnáný mág je, Vaše Výsosti," řekl rychle Arant. "A také napravíme škody, které způsobil."

Arteris se na mága zachmuřila, neřekla však nic. Jo ale naprosto bez obtíží četla její myšlenky: Jsou to blázni, sami neschopní blázni. Jo se na rtech objevil nepřítisť uctivý úsměv, pak ale zase zvažněla, když se Arteris otočila k panu Střelci. "Pane Střelče, moji mágové chtějí Aurocha hledat svými rychle slábnoucími kouzly. Doufám, že můj vrchní strážce bude schopen vymyslet poněkud důvěryhodnější plán. Co tedy navrhuješ ty?"

Koutky Střelcových úst se roztáhly v lehkém úsměvu, jako by vrchní strážce tu otázku očekával. "Moji zvědové našli někoho, kdo ví - alespoň jsem o tom přesvědčen - kde Teryl Auroch je," řekl uvážlivě pan Střelec. Jo cítila, jak jí srdce netrpělivě buší. Uši jí naplnilo hučení proudící krve. "Chtěl bych za tím mužem poslat panoše Johaunu a mistra Trníkrve."

Pan Střelec se odmlčel a na jeho rtech se objevil pochmurný, odhodlaný úsměv. - "Tím mužem je pan Brisbois."

Kapitola 7

"ZTRATIL JSI ROZUM?" ZAKŘÍČELA NA PANA Střelce Arteris. Pak se rozčileně odvrátila a pevně stiskla rty. Když se znovu ovládla, naklonila se k vrchnímu strážci a pevně se opřela dlaněmi o velký stůl před sebou. "Pane Střelče, pověz mi, jaké úvahy tě vedou k tomu, abys vysílal zcela nezkušeného panoše za bývalým rytířem, o kterém všichni víme, že je to muž beze cti, myslící jen na lest a zradu?" zeptala se sarkasticky a pozvedla obočí.

Johauna spěšně udělala ten poslední krok, který jí ještě dělil od pana Střelce. Zvedla ruku a chtěla něco říct, vrchní strážce ji však chytil za zápěstí a hněvivě se na ni zadíval. Jo stiskla rty a zůstala potichu. Vrchní strážce jí ruku lehce sevřel, aby ji vzápětí pustil a otočil se k baronce.

"Vaše Výsosti," řekl suše, "ty 'úvahy' vypadají takto: Navzdory vši své proradnosti a nedostatku cti je pan Brisbois zbabělec - v boji se mému panoši a jeho společníkovi nemůže vyrovnat. Dále je třeba říct, že nám Brisbois může jen ukázat, kde mají skrýš a slabá místa Verdilith a Teryl Auroch, ti skuteční zločinci. Zatímco bude panoš Johauna společně s Braddockem pronásledovat Brisboise, budu potřebovat každého zkušeného rytíře a panoše, aby bránili hrad před dalšími útoky toho mága a jeho spřísežence draka. Sama jste řekla, že bezpečnost hradu je nade vše."

"To jsem řekla," přisvědčila Arteris. Zvedla ruce ze stolu a napřímila se. Zhluboka se nadechla a chtěla něco říct, pan Střelec však byl rychlejší.

"Především jsem ale váš vrchní strážce a jsem jím už mnoho let. A jako takový jsem si naprosto jistý tím, že můj panoš a jeho společník jsou pro tento úkol těmi nejvhodnějšími. Pokud mi jako svému vrchnímu strážci důvěřujete, měla byste

důvěřovat i těm, které vybírám." Lyle Střelec lehce pozvedl své husté obočí a zadíval se na baronku. Arteris stoicky zamrkala a výraz její tváře zůstal nadlouho zcela nečitelný. Pak si jednou zdvořile odkašlala a řekla: "Pane Střelče, v tom, že v tebe mám plnou důvěru, se rozhodně nemýlíš." Baronka upřela svůj pronikavý pohled na starého rytíře. "S ohledem na to budu důvěřovat i tvému panoši. Ale věz, pane Střelče - " Arteris ukázala na rytíře prstem - "že nechci dojít k závěru, že tvá volba byla ovlivněna náklonností nebo stářím. Vyjádřila jsem se dostatečně přesně?"

Pan Střelec se hluboce uklonil. "Ano, Vaše Výsosti, vyjadřujete. A ne, k žádnému takovému závěru nedojdete." Jo zahlédla na rtech vrchního strážce ten nejlehčí úsměv.

"V tom případě navrhuji," řekla chladně Arteris, "aby ses odebral k poradě s panošem Johaunou a mistrem Braddokem. Já bych si nyní chtěla promluvit s těmito - " následovala krátká odmlka - "s těmito mágy. Prosím, přijďte za mnou ještě dnes večer." Baronka Johaunu, Braddoka i vrchního strážce kývnutím propustila a otočila se k mágům. Než vyšla z místnosti, Jo ještě zahlédla Aranta, jak se doslova svíjí v křesle.

Vrchní strážce rychle prošel chodbami a schodišti, které vedly k jejich komnatám. "Tak na to si budeme muset chvíli zvykat," zabručel, když zjistil, že jedna z komnat je téměř úplně temná. Zastavil se, položil Jo ruku na rameno a pevně jej stiskl. "Jo, dnes toho musíme vyřešit opravdu hodně. Mám ale pocit, že jsem se tě měl ze všeho nejdřív zeptat, jestli vůbec chceš jít..."

Jo důrazně zavrtěla hlavou, ze Střelcovy tváře toho však v té tmě moc neviděla. Chytila ho za ruku. "Ne, pane," řekla pevným hlasem. "Já chci tu příležitost - já ji chci! Když mi nedovolíte jít po Verdilithovi a pomstít Flinnovu smrt, alespoň budu moci pomstít jeho čest..."

Pan Střelec varovně pozvedl sukovitý ukazováček. "Tak o tom tady nikdo nebude mluvit," řekl ostře. "Posílám tě za Brisboisem proto, abys ho přived-la sem na hrad, ne abys usilovala o pomstu." V hlase pana Střelce byl tak tvrdý tón, jaký od něj Jo ještě nikdy neslyšela. "Rozumíš?"

V Johaunině duši se střetly zcela protichůdné city a dívka dlouho nebyla schopna odpovědi. Pak všechny ty myšlenky potlačila a skoro vesele řekla: "Samozřejmě, pane Střelče. Můžete se na mě spolehnout."

V tónu jejího hlasu bylo něco, co pana Střelce donutilo pátravě se na tu mladou ženu zadívat, tma však skryla její obličej. "Jo...?" začal a jeho hlas zněl jako výhružné zavrčení.

Jo zavřela oči a cítila, jak rudne. "Ano, pane?" řekla, nutíc se do toho přesného znepokojeného tónu.

Vrchní strážce se na ni ještě jednou podíval. Nejspíš ho to uspokojilo, protože se otočil a vykročil dál chodbou. Jo a Braddok se vydali za ním.

Úsvit zastihl Jo a Braddoka v sedlech koně a poníka, mířících po dobře dlážděné Vévodově cestě na jih. Pravidelné, míle polykající tempo, které nasadili, zbrzdila jen čas od času nějaká jáma, louže nebo námraza na dláždění. Vévodova cesta byla tou nejlepší silnicí v širokém okolí - a používali ji skoro všichni, kteří cestovali přes Penhaligon. Začínala ve Spekularu, pokračovala na sever ke Kelvinu, přes jižní Vlčí kopce k Penhaligonu, a pak zase vedla přes jejich severní hřebeny k pohoří Altan Tepeš.

Západní stranu Vévodovy cesty lemovala řeka Úbočná. Její břehy rychle ožívaly, jak se stromy, kterými byly porostlé, obalovaly listím. Vlčí kopce, kolem kterých Jo a Braddok projížděli, byly oproti tomu až neskutečně šedivé, přestože na břidlicových svazích přece jen tu a tam rostly pokroucené keře a sem tam něco trávy. Jo se podívala na řeku. Její oči upoutaly odlesky slunečních paprsků na rozvlněné hladině. Uvědomila si, že jestli se chtějí dostat do Riflianu, malé vesničky ležící směrem na jih od hradu Kelvinu, musejí tu říčku překročit. Brisbois se podle všeho měl skrývat právě v Riflianu. Jo se otočila k Braddokovi.

"U Kelvinu by měl být brod, nebo ne?" zeptala se.

Braddok přikývl. Jeho vysoký poník rychle klusal, aby udržel krok s dlouhonohým Karsim. "Ano, je tam," řekl trpaslík. "Překročíme řeku a dostaneme se tam, kde Vévodova cesta odbočuje na západ. Dáme se po ní -dovede nás přímo do Riflianu."

A tam najdeme toho zrádce, pana Brisboise, hněvivě si pomyslela Johauna. Velmi se jí dotklo, že mu stále ještě zůstal jeho titul. Díky Flinnovu velkorysému zásahu jej formálně nikdy nebyl zbaven. Onen "rytíř" představoval vážnou hrozbu. Jo nepochybovala o tom, že pošpinění Flinnovy cti lživými výmysly a zrada téhož muže byly jen dvěma skutky v celé řadě Brisboisových odporných zločinů. Sevřela v pěsti Hadobijův jílec a pak se přinutila prsty zase uvolnit. Tak se přece uklidni, napomenula se, jak se pokoušela najít něco, na co by se mohla soustředit. Povinnost, ne pomstu. Tu větu si v duchu už tolikrát opakovala, její slova jí však stále zněla prázdně a neobsahovala žádný význam. Jednou se dokonce přistihla, že doufá, že na ně Brisbois zaútočí, aby ho mohli na místě zabít.

Potřásla hlavou, aby se zbavila té pomstychtivé myšlenky, a ohlédla se po Braddokovi. "Neříkal jsi, že ses v Riflianu poprvé setkal s Flinnem? Jak ta vesnice vypadá?" zeptala se zvědavě.

Braddokovy vousy, svázané do jednoho dlouhého copu, nadskakovaly v rytmu poníkových kroků. Trpaslík si je už před časem pečlivě zastrčil za široký opasek, zdobený stříbrem a safíry. "Riflián?" opakoval a pohrdavě si odfrkl. "Nic moc to není, o tom nepochybuj. Mí kamarádi a já..."

"Braddoku, co jste to vlastně byli? Sám jsi baronce říkal, že jste nebyli žádní opravdoví žoldnéři," vpadla mu do řeči Jo. "Co jste to vlastně dělali?"

Braddok se nečekaně zasmál. "Johauno Menhir, ty toho o mně ještě hodně nevíš!"

"Tak mi to pověz," vyzvala ho s úsměvem Johauna. "Do Riflianu máme ještě jeden - nebo možná dva - dny cesty? Chtěla bych vědět něco víc o tobě a o tom, jak ses setkal s Flinnem."

Trpaslík se na Jo chvíli díval s podivným pohledem v očích. Náhle však jeho poník klopýtl a Braddok se ihned začal zabývat jím. Poník se prudce

zastavil. "Nejspíš to bude nějaký kámen," zamumlal Braddock, seskočil z koně a podíval se poníkovi na nohy. Jo zadržela Karsiho a pozorovala trpaslíka.

Poník se snažil nenašlapovat na levou přední nohu. Braddock se mu opřel o hrud', obrácený proti zvířeti. Onyx poslušně přesunula váhu na zadní nohy, Braddock jí přejel rukama po přední noze a chytil kopyto. Jednou rukou ho přidržel a vytáhl z opasku nůž. Tupým háčkem na konci rukojeti opatrně seškrábal z kopyta upěchované bláto plné drobného šterku. "Tady je to," zamumlal, když se dostal na kopyto. Jemně háčkem vydloubl poníkovi z kopyta ostrý kousek žuly. S nelibostí v očích si jej prohlédl a pak jej zahodil. Položil poníkovi nohu zase na zem a vylezl do sedla.

"Ta noha je asi trochu pohmožděná," obrátil se k Jo. "Zpomalíme a nebudeme je nutit běžet, aby si Onyx mohla odpočinout." Chvilí mlčel a pak dodal: "Budu tak také mít čas na to, abych ti na ty tvé otázky odpověděl alespoň trochu srozumitelně. Jinak bych tady jenom poskakoval v sedle a polovině toho, co říkám, by nebylo rozumět." Trpaslík zase zmlkl.

Jo pobídla Karsiho a ten pomalu vykročil. "Myslíš si, že zchromne?" zeptala se bezděčně. Věděla, že bude muset toho mlčenlivého trpaslíka nějak ponouknout, aby začal mluvit o své minulosti. Takové nějaké banální povídání by se na to mohlo docela dobře hodit.

Braddock zavrtěl hlavou. "Až tak zlé to zase nebude, a ostatně už jde docela dobře." Trpaslík pootevřel ústa, a pak je náhle zase zavřel. Podíval se na Jo a pohládl si rukou vous.

Jo trpělivě čekala, rozhlížejíc se po krajině, která byla tolik odlišná od ulic Spekulára, kde strávila své mládí. Vlčí kopce uvolnily místo nižším kopcům a travnatým rovinám. Úbočná se stále stácela k západu a silnice sledovala každý její záhyb.

Nad hlavami jim občas přelétlo hejno ptáků. Někteří se ještě pořád stěhovali do letních hnízdišť na severu. Vysoko na nebi bylo vidět hejno bílých husí, letící ve tvaru velkého písmene "V". Jejich kejhání doléhalo k Johauniným uším jen slabě a vzdáleně. Pak Jo zaslechla podivný, osamělý křik potáplice, mřící k řece. Samým údivem se usmála. Jak jenom se ti ptáci lišili od těch ukřičených racků ze Spekulára! Celá ta dlouhá léta, která strávila v přístavním městě daleko na jihu, vídala jen racky a holuby, v této divoké zemi však bylo takové nesmírné bohatství nejrůznějších ptáků, že ji to překvapovalo a zároveň těšilo.

Kopce zmizely a krajina už byla jen mírně zvlněná, když se Jo konečně otočila k Braddockovi. "Takže?" zeptala se stručně. Trpaslíkovi to ještě nikdy netrvalo tak dlouho, než odpověděl na nějakou její otázku.

"Takže co?" zeptal se neurčitě trpaslík a Jo zachytila pohled jeho jediného zdravého oka.

Hluchoce si povzddechla. "Chtěl jsi mi vyprávět o tom, jak jsi žil v přestrojení za žoldnéře - a jak jsi potkal Flinna," dodala spěšně. Spatřila, jak se Braddock tahá za vousy - což u něj byla neklamná známka rozrušení - a povzbudivě se na něho usmála. "Braddocku, vždyť jsi můj přítel, nejspíš můj nejlepší přítel na celém světě, když je teď Flinn mrtvý," řekla náhle velmi vážně a upřímně. "Byla by to pro mě pocta, kdybys mi o sobě řekl něco víc."

Braddock se na ni zamyšleně podíval, pokoušeje se udržet poníka po boku Johaunina vysokého koně. Pak se odvrátil a zvolna řekl: "Když jsem říkal baronce, že nejsem žoldnéř, ačkoli se za něho vydávám, byla to pravda. A říkal jsem přinejmenším zčásti pravdu, když jsem říkal, že by mi lidé chtěli s Penhaligonem obchodovat." Braddock se odmlčel, jako by zvažoval, co nebo kolik toho má říct.

"Tak povídej," pobídla ho Jo.

Braddock se podíval někam stranou od cesty a pohládl Onyx po huňatém krku. Jak poník, tak kůň tou dobou právě ztráceli hustou zimní srst. Jo hřebcovala Karsiho dvakrát denně, aby valacha zbavila chomáčů vypadaných chlupů.

"Byl... byl bych raději, kdyby ses mě už na mou minulost neptala," řekl Braddock tak tiše, že se k němu Jo musela naklonit, aby mu vůbec rozuměla. "Už jsem řekl víc, než jsem měl, a cokoli dalšího by mohlo poškodit tvé postavení na hradě."

Jo jen překvapeně zamrkala. V tu chvíli cítila podivnou směsici překvapení, zklamání a možná i odporu. Myslela jsem si, že jsme přátelé, řekla si v duchu zklamaně, ale pak tu myšlenku zase potlačila. Jsme přátelé, napomenula se. Jestli je v Braddockově minulosti něco, o co by se jen nerad dělil, tak ať to tak zůstane. Jo pomalu kývla a řekla: "Braddocku, prozatím budu tvé přání ctít, ale děláš něco, co vůči mně dělat nikdy nesmíš - dráždíš mou zvědavost." Jo se uličnický zašklebila. "Varuji tě. Než se vrátíme na hrad, chci to všechno vědět."

Braddock si pohrdavě odfrkl, nic k tomu ale neřekl.

"Tak mi něco řekni aspoň o tom, jak ses setkal s Flinnem," navrhla Jo. Trpaslík tehdy právě byl ve společnosti svých údajných žoldnéřů - určitě mu uklouzne něco, z čeho bude možné usuzovat na jeho minulost. A navíc, řekla si Johauna, bych se mohla dozvědět něco nového o Flinnovi.

"Jsem si jistý, že jsi už slyšela, jak to viděl Flinn," začal Braddock a pak se náhle usmál. "Dobře si vzpomínám, jak jsem ho viděl poprvé." Trpaslík se hlučně rozesmál.

"Opravdu? Bylo to tak veselé?" zeptala se rychle Jo a cítila, jak ji přemáhá vzrušení, ačkoli se jí srdce při vzpomínce na Flinna chvělo zármutkem a

bolestí. Jo znala všechny pověsti o Mocném Flinnovi a uměla je výborně vyprávět. O tom, jak Flinn žil po vyhnání z Řádu, však nevěděla téměř vůbec nic. Braddock se s Flinnem setkal až potom, a Johauna z něj byla pevně rozhodnutá dostat co nejvíc.

Trpaslík se opět zasmál a pokýval hlavou. "Ano, jistě," uchechtl se. "Byl jsem se svými lidmi v jedné hospodě v Riflianu - U Ohánky se to tuším jmenovalo - pili jsme pivo a hleděli jsme si svých vlastních věcí. V tu chvíli tam vešel ten vzteklý dlouhán. Ten večer se Flinn vyloženě potřeboval s někým servat."

"Věděli jste, že to je on?" zeptala se Jo. Už jako by tu scénu viděla před očima. Viděla, jak Flinnova vysoká, svalnatá postava vrazila do dveří hostince, na kterých byl napůl vybledlý obraz nějakého nerozeznatelného ptáka. Flinn určitě křivil tvář a oči mu musely žhnout jako roztavené železo. Braddock a jeho muži seděli v rohu hospody a hleděli si svého.

"Ale ovšemže jsme věděli, že to je Flinn," odpověděl Braddock. "Tehdy znal Mocného Flinna - tehdy už Flinna Odpadlíka - od pohledu vlastně každý. Lidé v té hospodě se jeden jako druhý zastavili a jen na něho zírali. Jak jsem říkal, vyložené se ten večer chtěl s někým servat, ale v jádru chtěl jen trochu polévky a korbel piva."

"Co se stalo, když se Flinn rozhlédl?" zeptala se Jo.

"Hospodský se ho zeptal, co že si bude přát, Flinn ale poprosil jenom o trochu vody," řekl Braddock. "Věděl jsem, že musí být úplně na mizině, protože bočník chleba tam stál jenom půl měďáku. Flinn očividně neměl ani to."

"A co se stalo potom?" zeptala se zase Jo. Byla trochu překvapená trpaslíkovou nečekanou hovorností, ale vysvětlovala si to tak, že se ji Braddock snaží odvést od toho, aby se ho dál ptala na jeho vlastní minulost.

Trpaslík se rozesmál. "Řekl jsem něco hodně sarkastického - nejspíš něco jako: 'To je teda pití pro opravdového chlapa'. Pochopitelně jsem tím chtěl říct, že Flinn asi není nic moc, když pije jenom vodu." Braddock se znovu uchechtl. Provedl Onyx kolem namrzlého místa na silnici a pokračoval: "To úplně stačilo. Flinn něco zaklel, skočil na mě, moji lidé skočili na něho a pořádně se servali. Flinn byl docela dobrý, ale nakonec to byl on, kdo ležel na zemi a díval se na nás."

"Dál," pobídla ho Jo.

"Tak jsem se tak díval na Flinna, muže, o kterém jsem toho za posledních pár týdnů tolik slyšel. Prohlédl jsem si ho a řekl jsem si, že v tom člověku není ani čtvrt kosti nečestné. A natáhl jsem k němu ruku." Braddock se odmlčel. "Nevzal ji hned, ale mám pocit, že to bylo jenom kvůli tomu, že mu otékaly oči a už skoro neviděl."

"Takže tu ruku nakonec přijal?" zeptala se Jo.

"Ano, přijal," přikývl Braddock. "Pomohl jsem mu vstát, oprášil jsem ho a omluvil jsem se mu za své lidi. Pak jsem ho pozval, ať si jde s námi něco sníst. Rovnou jsme se posadili ke stolu a dali se do jídla. Od té chvíle jsme byli přátelé - až do jeho smrti."

Jo neříkala nic a mlčení, které se kolem rozhostilo, rušilo jen šveholení ptáků a rytmické úderky koňských kopyt.

Braddock chvíli o něčem mlčky přemýšlel a pak řekl: "Než upadl do nemi-losti, lidé za ním pořádkem chodili a prosili ho, aby se jich zastal. On to ale chápal. Věděl, že je jejich hrdina, a věděl, že k němu všichni vzhlížejí." Trpaslík pokrčil rameny a poposedl si v sedle. "Zároveň to ale byl nesmírně uzavřený člověk. Někdy pro něho nebylo jednoduché dát ty dvě stránky své osobnosti dohromady."

"Ti lidé ho ale po jeho pádu určitě pronásledovat přestali, nebo ne?" zeptala se Jo. Začínala poznávat tu stránku Flinnovy osobnosti, o které ještě ani neuvažovala.

"Svým způsobem ano a svým způsobem ne," odpověděl bez váhání Braddock. "Potíž byla v tom, že zbožňování zastoupila krutost a zášť."

"Proto byl Flinn toho večera, co jste se potkali, tak vzteklý?" zeptala se v náhlém osvětlení Jo.

Braddock přikývl. "Určitě. Pochop, že to bylo už několik měsíců poté, co ho vyhnali z Řádu. Chodil od města k městu a snažil se najít práci. To, jak ho přijali v Riflianu, asi bylo typické - samá hrubost a urážky." Braddock si zase poposedl. Zjevně ho z té dlouhé jízdy začínaly bolet jeho krátké nohy.

Odpolední slunce pomalu začínalo klesat k obzoru. Vyjeli na hřeben nějakého kopce a Jo spatřila, jak nad vrcholky stromů o několik mělkých údolí dál vystupuje shluk věží. Blížili se k hradu Kelvinu. Zastaví se tam na noc a druhý den dojedou do Riflianu za Brisboisem. Jo ukázala na věže a zeptala se: "Jak dlouho je to podle tebe ještě do Kelvinu?"

"Asi dvě hodiny, možná o něco málo víc," odpověděl Braddock a zadíval se na mraky, shlukující se nad jižním obzorem. "Než se tam ale dostaneme, možná ještě trochu zmokneme. Onyx už vypadá lip - pojedme trochu rychleji." Trpaslík pobídl poníka do klusu a Jo povolila Karsimu uzdu. Velký valach zaržal a hbitě srovnal krok s poníkem.

Další hodinu jeli mlčky. Silnice byla rovná a koně běželi rychle, mraky však byly ještě rychlejší. Kdysi jasné nebe se zakrátko zatáhlo a ztemnělo. Vzdálené dunění hromu bylo čím dál silnější a neúprosnější a mračna zčernala deštěm. Jo a Braddock ujížděli dál po klikatící se Vévodově cestě, tu a tam skrze stromy zahlédli hrad Kelvin a usilovně doufali, že k němu dojedou dřív, než se mračna protrhnou.

Za nějakou dobu projeli dalším zákrutem a Braddock ukázal na bránu ve vysoké hradbě ani ne pět minut jízdy daleko. -

"Tak tady máme hrad Kelvin," řekl dychtivě. "Zrovna tady na severní straně mají dost velký dům pro kupce. Myslím, že by se nám tam mohlo podařit sehnat slušný pokoj a také místo pro zvířata. Brzy ráno pak vyrazíme do Riflianu."

"Doufám, že Brisbois do té doby neuteče," řekla Jo a její hlas zněl trochu znepokojeně.

"To je jedno," zabručel Braddock, objížděje velký kámen, stojící uprostřed cesty. "Až se dostaneme do hostince, použijeme jeden z těch abelátových kamenů a najdeme ho. Dokud budeme mít ty kameny, tak je úplně jedno, kam jde."

"Ne," řekla tiše Johauna. Oči měla upřené na nějaký bod mezi Karsiho ušima.

"Můžeme..." pokračoval Braddock, pak se ale náhle zarazil. "Cože jsi to říkala? Říkala jsi ne?"

"Ano," přisvědčila Johauna, stále ještě hledící na Karsiho uši. Braddockův pronikavý pohled jako by ji míjel.

"Řekla jsem ne. Nepoužijeme ty krystaly, abychom našli Brisboise."

"Ale proč?" Trpaslíkovi přeskočil hlas o oktávu výš. "Vždyť je to to nejlepší, co můžeme udělat! Najdeme Brisboise pomocí krystalu a pak ho zaženeme do pastí. Budeme přesně vědět, kde ho najdeme, a tak si budeme moci být jistí, že neuteče."

"Já vím," řekla ještě tišeji Jo. "Ale já to neudělám."

"Proč?" nedal se odbýt Braddock.

Jo se mu letmo podívala do jeho jediného zdravého oka a pak se zase zahleděla na cestu. "Protože Karleja říkala, že by se pomocí toho krystalu mohla spojit s Flinnem... a protože mi jich zbývá už jenom málo." Jo zvýšila hlas a přitáhla Karsimu uzdu tak, že valach musel zvednout hlavu do výšky. "Protože chci všechny ty krystaly použít na to, abych mohla mluvit s Flinnem..." Jo polkla poslední slova a zaťala zuby. Na jazyku ucítila chuť teplé krve a uvědomila si, že si rozkousala vnitřek tváře. Povolila uzdu a sklonila hlavu.

Cítila na sobě trpaslíkův upřený pohled a pochopila, že Braddock chce, aby se na něho podívala. Jo zaskřípala zuby.

Nemůžu! Nemůžu! Já se chci pomstít těm, kteří Flinna zradili a zavraždili ho, ale ještě mnohem víc toužím mluvit s jeho duchem. Dobře přitom věděla, že Braddockův plán, jak s krystaly naložit, je mnohem rozumnější než ten její. Karleja Kunzajská jí řekla, že jí nic nemůže zaručit, že když se pokusí promluvit s mrtvými, krystal se nejspíš rozpadne. "Jo..." začal Braddock, pak se odmlčel a zvolna řekl: "Vidím, že oba máme věci, o kterých bychom raději nemluvíli. Nechme to tedy tak."

Uplynulo několik dlouhých okamžiků, když Jo náhle vytrhl ze zamyšlení úder hromu. Dívka zvedla hlavu. Nebe bylo plné temných bouřkových mračen, stromy kolem cloumal vítr a na zem začínaly dopadat první těžké kapky.

Jo a Braddock dojeli k bráně hradu Kelvinu a dívka ucítila hlubokou úlevu, protože to vypadalo, že nebudou muset nocovat pod širým nebem. Kéž bychom tak co nejrychleji našli stáj a hostinec, pomyslela si. Letmo se rozhlédla po nebi. Z temných mračen vylétl doběla rozžhavený blesk a zaryl se do lesů. Vzduch naplnilo burácivé zahřmění.

Jo se podívala na Braddocka a lehce se usmála. Trpaslík se díval někam stranou. "Tak to vypadá, že jsme dojeli zrovna včas," pokusila se Jo o veselý tón. Natáhla ruce k nebi. Kapky na ně dopadaly čím dál častěji.

Trpaslík se ušklíbl a stále se na Jo odmítal podívat. "Hledej nějakou hospodu. Mám hlad a chci se vykoupat."

Muž se opřel zády o opěradlo své hrubé dřevěné židle a upil z korbele velký doušek silného hořkého piva. Jednu dlouhou hubenou nohu si položil na roh stejně hrubého selského stolu před sebou a druhou zkřížil přes koleno.

Podíval se na špičky svých zle rozedraných kožených bot, jejichž kdysi fialová barva už tak vybledla, že z ní zbyla jen matná hněd'. Stříbrné spony byly tak odřené a ušpiněné, že už by je nikdo nedokázal vyleštit. Muž se znovu napil piva a rozhlédl se po krčmě.

Byla to ta nejspínavější hospoda, v jaké kdy byl. Výčep pojmul jen čtyři stoly, pár nestejných židlí a krátký výčepní pult. Ve vzduchu nehnutě visela oblaka dýmu, díky kterým hospoda vypadala ještě menší a stísněnější. Děšť se ale začal z oblak valit proudem a muž neměl, kde by přespál. Hospoda, které říkali Dědkova krčma, byla stejně dobrým úkrytem jako kterákoli jiná.

Kromě toho by se mu mohlo podařit setřást toho chlapce, který ho po větší část dne sledoval. Znovu upil hořkého piva a zasmušile se ušklíbl.

V hospodě byli kromě něho jen dva zákazníci, nějací dva starci. Hráli domino a váleli si na stole dlouhé tyčinky z jakýchsi smrdutých bylin, které pak kouřili. Zápach toho kouře byl přímo děsivý. Každou chvíli se některý z těch starých patronů třaslavě rozkašlal a odplivl si na podlahu. Udusanou hlinu na podlaze krčmy sice pokrývala vrstva pilin, nikdo je však nevyměnil snad od té doby, kdy krčmu otevřeli. Během let na podlahu přidávali další a další piliny a hobliny a celá ta tlustá vrstva se pod nohama hostů podivně pohupovala. Jeden z těch starců zase zakašlal a tentokrát vyplivl s hlenem i trochu krve. Z nějakého tmavého kouta vyběhl chundelatý pes, došel k té krvavé hromádce a soustředěně k ní začíchal.

Směrem k muži se podívala jediná žena v místnosti a vzápětí zachytila jeho pohled. Muž si ji sebevědomě změřil očima. Kdysi asi byla opravdové "děvče pro všechno", teď už ale na jeho vkus byla trochu příliš zralá. Navíc byla až moc boubelatá - podobala se příliš rozkvetlé růži. Zadíval se jí do očí. Rozpačité se usmála. V kulaté tváři se jí objevil mělký důlek a lehce se zhoupla na špičkách.

Už je to docela dlouho, pomyslel si. Vlastně hodně dlouho. Dopil pivo, zvedl korbel a na rtech se mu objevil žádostivý úsměv. Žena mu vzápětí odpověděla podobným. Pomalu si otřela ruce o špinavou zástěru a tlačila přitom prsty do látky, aby zdůraznila tvary svých boků. Zamrkala a ještě jednou se usmála, aby se vzápětí svůdně otočila a vytáhla zpoza výčepu malý soudek piva.

Tak pojď, pojď! pobízel ji v duchu muž. Nechtěl bych se tady někomu celou noc dvořit. Náhle však jeho pozornost upoutalo zaskřípání dveří a pleskání dešťových kapek, dopadajících na práh. Skrze oblaka dýmu spatřil, jak kdosi vstoupil do místnosti a zase za sebou zavřel. Starci ani nezvedli hlavu od hry. Hostinská se zamračila, odložila soudek, který právě zvedla, a začala hledat ten nejčistší džbánec.

Muž viděl, jak ta postava vešla do malého výčepu, zaváhala, a pak vykročila přímo k němu. Oči se mu rozšířily. Byl to ten mladík, co ho sledoval. Nenápadně položil ruku na nůž u pasu.

Ten vychrtlý, špinavý sirotek k němu natáhl ruku, ve které svíral kousek papíru, a řekl: "Tohle je pro vás. Měl jsem vám to donést čtvrtku před desátým zvoněním." Když se muž ani nepohnul, aby si papír vzal, chlapec jej položil na stůl.

Otočil se, vyhnul se hostinské a vyšel z krčmy.

Muž jen hleděl na ten špinavý a zmačkaný kus papíru, ležící na hrubém stole kousek před ním. Mám? ptal se v duchu sám sebe. Jak jsem asi statečný?

Žena se zase chopila soudku a vydala se k němu. Boky se jí svůdně kolébaly. Zamračil se na ni a žena se zastavila. Její přívětivá tvář byla najednou plná nespokojenosti a zklamání. Muž zkřížil rty ve zlém úsměšku. Ještě takových pět let, má milá, a budeš tak vypadat pořád. Možná jenom tři.

Obrátil oči zpátky k papíru. Docela by ho zajímalo, jestli to není nějaká magická past. Ten papír byl ale tak promočený, zohýbaný a zmačkaný rukama toho malého sirotka, že se mu to nezdálo pravděpodobné. Dychtivě se natáhl a zvedl jej. Byl nadvakrát přeložený - muž narovnal první ohyb a celý se napružil. Napůl očekával, že se ozve nějaký magický výbuch, ale nic se nestalo. Hleděl na papír a dumal, jestli náhodou není očarován ten druhý ohyb. Kdyby nebyl tak hloupě zvědavý, nikdy by se to nemusel dozvědět.

Opatrně se nadechl a jemně narovnal i druhý ohyb. Celý sebou přitom trhl a zavřel oči. Žádný výbuch, žádná past.

Poslepu uhladil ten hrubý papír na desce stolu, znovu se nadechl a otevřel oči.

Byl to jen obyčejný vzkaz, ne ve svitku skryté kouzlo, kterého se tolik obával.

Až odzvoní desáté zvonění, přijď do uličky za jatkami. Budu tam na tebe čekat.

Vzkaz byl podepsaný ozdobným písmenem, které připomínalo rohy divokého tura. Muž se ušklíbl. Pak k němu odněkud dolehlo slabé zacinkání, první z deseti, které oznamovaly desáté zvonění.

Skrze něho se hnaly vlny nesmírného žáru, očišťující každou, i tu nejdrobnější tkáň jeho nadpřirozeného těla. Jeho nohy ho však pronesly tím panstvím ohně a jeho čistým zrcadlům podobné oči byly stále upřené na Nesmrtelnou, která ho vedla. A namísto neodbytného tupého bušení smrtelného srdce slyšel ve své hruď jen stále se opakující ozvěny těch naléhavých slov: Věř v sebe sama, věř v sebe sama, věř v sebe sama...

Flinn pevným a jistým krokem následoval svoji patronku, Nesmrtelnou Diulannu. Za života mu byla vůdkyní, po jejíž nesmrtelné cestě vždy kráčel. Teď, když zemřel, ho vedla chaotickou, skalnatou krajinou říše mrtvých, přes ostré kameny a očistným ohněm. Cestou měl mnoho vidění, vidění ostatních Nesmrtelných, o nichž věděl, že jsou přáteli jeho patronky - Thora Hromovládcе a Odina, kterého všichni nazývali Svořitelem světa. Zdravili Flinna a on zdravil je, vzpomínaje si na to, jak je na bitevním poli žádal o požehnání. Teď věděl, že jeho prosby byly vyslyšeny. Zanedlouho dospěje k cíli. - Zanedlouho jeho nohy vstoupí na zemi té roviny, ve které žijí smrtelníci.

Kapitola 8

"ŘÍKÁM TI, ŽE JSME SE ZTRATILI!" BRBLAL Braddok. Procházeli městem, které se rozkládalo kolem hradu Kelvinu, a zabočili už snad do sté malé uličky. "A vůbec netuším, proč jsme museli nechat koně tam v té stáji a nemohli jsme si je vzít do hostince. Určitě by se nám nepodařilo takhle se ztratit -" Braddok si rozčileně stáhl kápi ještě hlouběji do tváře - "a navíc .bych nebyl takhle promočený!"

"Neztratili jsme se," opáčila Jo. Hbitě se vyhnula velké louži, rychlými kroky prošla pod provazy vody, valící se ze střechy, a schovala se pod ni tam, kde už nepršelo. V těchto místech byly ulice Kelvinu osvětlené jen velmi chabě, a pochmurnou náladu těch ulic jen prohlubovala večerní tma a hustý déšť. Jo potlačila zachvění. Na druhé straně Kelvinu našli pro Onyx a Karsiho docela dobrou stáj a pak se vydali touto zkratkou zpátky k hostinci. Domy kolem nich však zvolna přestávaly být upravenými a dobře udržovanými staveními a stávala se z nich stále rozpadlejší a zchátralejší doupata. Už dávno zmizely zářivě nabarvené vývěsní štíty, honosící se jménem toho kterého podniku. Mnohdy to vypadalo, že domy kolem jsou opuštěné, a jenom třeba každý čtvrtý se mohl chlubit číslem nebo jménem.

Kouřem zčernalá okna v té čtvrti zářila nanejvýš slabým světlem svíček. Jo cítila, jak jí v duši zvolna narůstá strach, neboť oken se svíčkami bylo čím dál tím méně a ulice nakonec úplně potemněly. Začala dělat delší kroky, protože se jí zdálo, že se tak dostanou zpátky rychleji, a co nejvíce se snažila držet pod převislými střechami. Braddok šel jen krok za ní a Johauně jeho přítomnost a neustálé tlumené brblání dodávaly alespoň trochu klidu. Najednou se zastavila a k jeho naprostému úžasu ho krátce objala. "Já vím, jak taková města vypadají," řekla tónem, který nepřipouštěl pochybnosti. "Takhle se do té hospody dostaneme mnohem rychleji, věř mi."

Zvon na věži desetkrát zazvonil. Ve zcela opuštěné čtvrti zněl ten zvuk plechově a hluše. Jo si jen přála, aby už byli v té přívětivé hospodě, kterou jim doporučil pan Střelec. Chtěla být v suchu, umytá a v čistém oblečení a toužila si sednout k ohni a usrkávat medovinu.

Všimla si, že po ulici někdo prošel - právě tam, kam už světlo další pouliční lampy skoro nedosahovalo. Ten muž měl nahrbená ramena a někam usilovně spěchal. Jo by docela zajímalo, jestli v Kelvinu je zákaz nočního vycházení, a jestli na to také někdo dohlíží. V těch čtvrtích Spekulára, kde žila Jo, něco takového bývalo. Jo ale dobře věděla, že se stejně nikdo do těch chudinských čtvrtí dobrovolně nevypravil jenom proto, aby hlídal jejich obyvatele.

"Ta stáj v hospodě ale nebyla až tak špatná," řekl najednou trpaslík, možná proto, aby ukončil to zasmušilé mlčení, které mezi nimi zavládlo.

Jo mu byla docela vděčná za to, že zase mohla o něčem mluvit. Kelvin už ji začínal děsit. "Že nebyla tak špatná?" nervózně zvýšila hlas. "Copak jsi neviděl, co bylo ve stání tam té vychrtlé herky? Viděls to?"

Přešli ulici a trpaslíkově zdravé oko zazářilo ve světle kusem plechu zakryté pouliční lampy. "Ne..." zamumlal roztržitě. Jo rozhodně pokývala hlavou. "Tak to je dobře, že jsi to neviděl. Bylo by ti z toho zle. Byla tam jenom hrst kukuřice, a ještě navíc smíchaná s rýží. S rýží! Takového pěkného hřebce bych si tím nikdy nedovolila krmit. Ta rýže mu nabobtná v břichu a jestli ho druhý den jeho jezdec moc unaví, bude mít hroznou koliku."

"Mám pocit, že ses o tom hřebci před chvílí vyjádřila jako o herce," řekl uštěpačně Braddok. V těch slovech byl znát lehký humor a Jo na jeho rtech spatřila neveselý úsměv.

"No, řekla bych, že po jedné noci v té stáji z toho koně herka určitě bude," vrátila mu to Jo. "Bud' to způsobí ta rýže, anebo ty chalupy, co mu tam podkoní dal místo slámy..." Jo začichala a potom se skoro zakuckala. Blížili se k jatkám. Vlhký vzduch byl prosycený pachem vyškvařeného sádla, vnitřností a hnijícího zvířecího masa. Jo ještě zrychlila. "Ale i tak jsme je tam mohli nechat," nepřestal bručet Braddok. "Mohli jsme se o ně klidně postarat sami." Trpaslík vkročil do podezřele malé louže a najednou se ocitl ve vodě až po kolena. Střelhbitě vyskočil a tlumeně zaklel. Otřepal si vodu z kalhot a zase zaklel.

"Cože? A to bys chtěl, aby nám naučtovali třikrát tolik než ve slušné stáji?" odbyla ho Jo a dotkla se váčku s penězi, který si připevnila k opasku a dobře ukryla na zádech. Ve Spekuláru už přistihla při činu hezkou řádku kapsářů. Rozhodně zavrtěla hlavou. "Nechci utrácet Střelcovy peníze za takové hlouposti..."

Johaunu přerušily rozčilené výkřiky, doprovázené řinčením oceli. Dívka i trpaslík okamžitě zůstali stát a ruce jim sklouzly ke zbraním. Jo děkovala bohům, že ani jeden z nich nevstoupil do světla lampy. - Zvuky nepřicházely úplně zblízka, i když se v tom dešti sotva dalo usoudit, jak daleko to ve skutečnosti bylo. Vypadalo to, že se křik ozývá z jedné temné uličky kousek před nimi. Hned vedle jatek, pomyslela si Jo. Podívala se na Braddoka. Trpaslík na ni upřel své jediné oko a pokrčil rameny.

No jistě, Braddok to zase nechává na mně, pomyslela si zklamaně Jo. Uvolnila jeden ze dvou řemínků, které jí držely Hadobije na zádech. Luk nechala v hostinci, kdyby ale na Hadobije měla příliš málo místa, mohla se bránit nožem. Johaunu napadlo, že Nesmrtelní dobře vědí, že s tím velkým mečem ještě neumí zacházet, ale aspoň se ti lotři polekají a

utečou.

Právě v tu chvíli pochopila, co musí udělat. Nejdříve ze všeho zatoužila utéct a nechat toho nešťastníka, ať si své potíže vyřeší sám. To ale byl jen reflex, který se naučila na ulicích Spekulára. Teď byla panošem Řádu tří sluncí. Nepřichází v úvahu, pomyslela si rozhodně, odvažujíc si ze zad Hadobije. Přejela prsty po znameních na jeho čepeli a uvědomila si, že cesta k rytířství, ke Kvadriváli, vede právě tou uličkou. Dotkla se Braddokova ramene a ukázala na levou stranu ulice. Sama vykročila po pravé, zády otočená ke zdi jatek.

Deštivou tmou v ulici pronikalo jen velmi málo světla, v ulici ale našťěstí nebyly žádné trosky nebo jiné harampádi. Jo pomalu kráčela ke konci ulice a jednou rukou se pro větší klid stále dotýkala hrubě opracovaných prken za svými zády. Braddok byl necelých pět kroků od ní, sotva ho ale viděla. Jeho válečná sekyra se jednou nebo dvakrát zaleskla. Zpoza rohu jatek pronikalo do ulice trochu světla a Jo a Braddok se zastavili těsně před osvětleným místem. Ze sousední uličky k nim dolehly výkřiky, kletby a bolestivé sténání, mísící se s řinčením sražejících se zbraní a brnění. Jo se zastavila a snažila se nedýchat ten odporný, zkažený vzduch. Odhrnula si z tváře několik mokrých kadeří a více než po čemkoli jiném zatoužila po tom, aby přestalo pršet. Už byla tak blízko, že rozuměla slovům, a zaslechla, jak jeden z mužů vykřikl: "Špinavý pse...!" Jeho slova ale okamžitě utálo odporné bouchnutí těžké hole do lidského masa. Kletba se rázem změnila na zoufalý sten. Jo mávla na Braddoka a vzápětí dívka i trpaslík vběhli na osvětlené místo za rohem.

Scénu, která se jim otevřela před očima, už Jo mnohokrát viděla na ulicích Spekulára. Stáli tam tři muži a mezi nimi čtvrtý. Nabízely se jen dvě možnosti: Buď to byli zloději - ale v téhle části města nebylo co ukrást. Museli to tedy být nájemní zločinci, které někdo poslal někoho jiného "přesvědčovat".

Muž uprostřed klesl na kolena a kroutil se bolestí. Jeho meč ležel v kluzkém bahně a déšť ho pomalu pokrýval špinavou vodou. Muž se po něm natáhl. Jeden z těch ostatních - veliký ramenatý darebák od pasu nahoru nahý - udeřil zraněného do ruky klackem. Jo tušila, že ten surovec asi bude půlobr. Klečící muž vykřikl a ti dva kolem zvedli zbraně. Jeden držel v ruce těžkou, železem okovanou hůl, a ten druhý měl meč.

Jo a Braddok zaútočili. Jo mávla nad hlavou lesknoucím se Hadobijem a hněvivě vykřikla na půlobra: "Pojď na mě, ty tupá příšero!" Braddok se mezitím postavil mezi zraněného muže a ty dva lidské darebáky. Jeden z nich strčil do toho druhého a zakřičel na něho: "Utíkej!" Sám se rozběhl pryč, zakopl ale o meč zraněného muže a spadl do bláta.

Druhý násilník skočil ke svému druhovi, odrážející Braddoka mečem. Trpaslíkovy oči se hrozivě zaleskly a malý válečník se ještě víc přiblížil hrotu nepřítelovy zbraně. Ležící darebák se pomalu vyškřábal na nohy a prchal pryč, seč mu síly stačily, zatímco jeho společník mával mečem a pokoušel se trpaslíka zastavit. Braddok zaútočil, prudkou ranou odrazil meč a tupou stranou sekyry zasáhl muže do břicha. Ten se zapotácel a o krok ustoupil, aby vzápětí s hněvivým úšklebkem znovu zaútočil. Braddok s námahou meč odrazil a ustoupil, aby si na chvíli odpočinul.

Ruce ho ošklivě brněly. Právě se rozhodoval, že zamíří na protivníkovu nechráněná kolena, když najednou vrazil do jako trám silného lýtka velikého půlobra.

Rychle zvedl hlavu a s užaslým vydechnutím spatřil, jak se Jo rozmachuje Hadobijem a míří rovnoběžně s dlážděním na půlobrovo odkryté břicho. Nestvůra však byla mnohem hbitější, než se na první pohled mohlo zdát. Jediným bleskurychlým pohybem se stáhla a odkopla trpaslíka, jako by kopala do toulavého psa. Braddok dopadl na hromadu beden na druhé straně uličky, Hadobijův hrot však přece jen letmo zasáhl půlobrovo vypasené břicho. Polonahá nestvůra si ale toho škrábnutí vůbec nevšimla a vykročila směrem k Jo. Byla skoro osm stop vysoká a celá pokrytá hrubými chlupy. Na nose a uších se jí klímaly velké zlaté kruhy. Půlobr se zašklebil a ve světle lampy se zaleskly dlouhé tesáky.

Netvor zamával holí a mnoho nechybělo a zasáhl dívku do obličeje. Uhnula právě včas, skoro ale spadla do kluzkého bláta v uličce. Déšť ustával a Jo doufala, že to pro ni bude výhoda. Ta příšera je ale rychlá, pomyslela si, když půlobr mrštně uhnul před další ranou. Kampak na něho s povídačkami o hloupých a pomalých obrech.

Jo se zapřela nohama o kluzké dlažební kostky a znovu se rozmáchla. Obr opět ustoupil, Jo to ale očekávala. Jako břitva ostrý hrot meče se lehce zabodl do půlobrova mohutného břicha a vyjel z něj asi o stopu níž. Z rány vystříkla krev a zalila Jo obličej. Zachvátilo ji až chorobné vzrušení a prudce zatoužila po tom, aby tomu půlobrovi mohla zasadit ještě jednu ránu. Její náhlá krvežíznivost ji na okamžik skoro znechutila, pak ale tu myšlenku zase zaplašila. Mávla Hadobijem a mířila tak, aby jedinou ranou rozsekla půlobrovo břicho vejpůl.

Netvorův klacek ji zasáhl přímo do žaludku a Jo unikl ze rtů sípavý vzdech. Ten úder ji zastihl zcela nepřipravenou a pronikl pod Hadobijem. Jo se zapotácela, ustoupila o několik kroků a zoufale zalapala po dechu. S námahou se nadechla - žebra neměla zlámaná, jenom pohmožděná. Hadobije držela v natažených rukou - jednou rukou jej držela za jilec a druhou jej svírala uprostřed čepele. Rychle zamrkala, pokoušejíc se proniknout očima skrz hustý déšť.

Netvor vykročil k Jo a zvedl klacek. Jo se znovu nadechla, sevřela meč oběma rukama a připravila se k ráně. Kyj se snesl k zemi a narazil na ostrou čepel Hadobije. Meč se pod tím hrozným nárazem celý rozechvěl, chvění proniklo do Johauniných dlaní a skrze ruce až do jejích ramenou. Jo se zkroutila bolestí a klesla na kolena. Kdyby ještě měla dechu nazbyt, začala by křičet.

Půlobr zvedl kyj nad hlavu a chystal se dalším úderem srazit svého protivníka na dláždění. Rozmáchl se svými dlouhými, chlupatými rukama, až se mu jeho veliké, krvácející břicho celé zatřáslo. Jo si se zoufalstvím uvědomila, že další podobný úder už nepřežije.

Stáhla Hadobijův jilec k zemi a hrot namířila vzhůru. Půlobrovy ruce se začaly snášet k její hlavě a okamžik za nimi následoval ten obrovský klacek. Jo chytila Hadobije uprostřed čepele a neobratně bodla směrem vzhůru. Hrot meče zasáhl půlobra do břicha a pronikl obnaženou kůží a svalstvem. Jo vstala a vši silou svého těla trhla Hadobijem. Přitom jím surově zakroutila. "Za Flinna," procedila skrz obnažené zuby. Půlobr se zaječením upustil klacek, který se Jo jen oťel o rameno. Pak se zapotácel a vrávoravě ustoupil nazad. Jo ale

Hadobije nepustila a s náhlým, děsivě krutým uspokojením pozorovala, jak se na čepel jejího meče lepí půlobrovy vnitřnosti. Obrovitá nestvůra se svalila na zem a zůstala ležet.

Jo vytrhla Hadobije ze změti střev a ohlédla se po Braddockovi, který právě zaútočil na zbývajících zločinců. Trpaslíkovi se ještě stále na rameni nějakým podivným způsobem držel roh rozbité bedny. Jeho válečná sekyra se jasně zaleskla a zakousla se do mužova lokte. Jo s děsivým zájmem sledovala, jak se utáť předloktí chvíli houpá na posledním kusu slachy a pak s tlumeným plesknutím padá na bahnitou zem. Muž jedinkrát přihloupě zamrkal a pak se zhroutil na zem. Braddock přikročil k ležícímu tělu a sáhl mu na krk. Když nenašel ani stopu po tepu, s uspokojením se otočil k Jo.

"Jsi v pořádku?" zeptal se věčně.

Jo si lehce odkašlala a zhluboka se nadechla. "Jistě," řekla, i když dýchala jen s námahou. Opřela se o Hadobije a trochu víc se napřímila. Už se jí dýchalo o trochu lépe, a tak se mohla klidně podívat i dál než jen na padlého půlobra. Lupič, který bojoval s Braddockem, ležel tváří k zemi v kaluži krvavé vody. Meč měl kdesi pod tělem. Jo přimhouřila oči a teprve v tu chvíli si uvědomila, že přestalo pršet. Unaveně si pomyslela, že aspoň s tím už nebudou muset zápasit, a podívala se na zraněného muže, kterého právě s Braddockem zachránili. Muž zasténal a přejel si rukou po opuchlé tváři. Jo se opřela rukou o trpaslíkovo rameno a společně opatrně vykročili ke zraněnému. Muž se vyškřábal na nohy a rukama si stále držel rozbitou a krvácející hlavu. "Děkuji vám," zašeptal hlasem ochraptělým bolestí, "nevím, co bych si bez vás..."

V tu chvíli otočil tvář ke světlu a Johauniny oči se rozšířily. To je on! Oholil si knír a bradku, ale je to on! Co dělá v Kelvinu? Má přece být v Riflianu! Jo ale znala odpověď ještě dřív, než v duchu tu otázku vyslovila: Ta malíčká vesnice nemohla tak mizerného darebáka příliš zajímat. Do boku se jí zabodla krutá bolest a uši se jí naplnily příšerným hučením, které přehlušilo zbytek Brisboisových slov. Dívka zaťala pěsti.

Rozlíceně vykročila proti tomu muži a odplivla si. "Ty!" Oči se jí zablýskaly hněvem. Chvilí ho nechala, ať se na ni dívá a světlé oči se mu naplňují poznáním, pak máchla rukou a surově ho udeřila do tváře.

Stará vlčice se prodírala hustým jehličnatým lesem, nyní už svěže zeleným, jak na stromech začínalo rašit nové jehličky.

Větvě se jemně dotýkaly její zjizvené černé kůže, která už ztratila hustou zimní srst. Sklonila hlavu k zemi a tu a tam začenichala v mokřinách jehliček. Jedenkrát tiše zakňučela a hledala dál.

Karleja Kunzajská nastražila uši. Zaslechla jakýsi tichý zvuk, který by v lidské podobě nikdy nemohla uslyšet. Králík, řekly jí její vlčí smysly. Zvedla hlavu, nasála do nozder vzduch a několikrát pootočila hlavu, aby přesně zjistila, kde se králík skrývá. O chvíli později to už věděla a upřela své žluté oči do hustého podrostu před sebou.

Tak tam je! Vlíčí tlama se pootevřela a objevily se stále ještě bílé a ostré tesáky. Šelma se vrhla vpřed a začala divoká honička. Chlupaté zvířátko, vypasené dobrou svěží trávou, uhnulo pod nízkou větev a rozběhlo se do hustšího křoví.

Vlčice šetřila drahocennými silami a přiskočila větev tak, že mezi jejím tělem a dřevem nezbylo ani čtvrt palce místa.

Hnala se přímo za králíkem.

Zvířátko uhnulo doleva a stará vlčice se usmála. Je ještě mladý, pomyslela si, a není ani moc chytrý. Mazanější králík by uhnul doprava, směrem k těm trnitým křovinám. Tenhle ale utíkal na holý břeh nedalekého potoka. Vlčice běžela za ním, při běhu kňučela a zhluboka oddechovala. Dostihne svou kořist kousek od potoka, kde byl podrost jen velmi řídký a králík se v něm nemohl schovat.

Hlodavec vyběhl na otevřené prostranství a zakvičel strachy. Vlčice se jediným skokem dostala ke své oběti. Otevřela tlamu a ve vražedném úšklebku odhalila tesáky. Mladý králík se na chvíli zastavil a celý se roztrásl, pak ale náhle vlčici kopl silnými zadními nohama. Zásáhly jí přímo do čenichu, Karleja ztratila rovnováhu a vzápětí se ocitla na měkké jamě zemi.

Rychle ale zase vyskočila a vrhla se za králíkem. Mládě se rozběhlo k potoku a vlčice zavrčela. Další chyba, pomyslela si. Ten mladý králík měl utéct do hustšího lesa. Bez váhání po něm skočila. Zvířátko vyděšeně klíčkovalo, kvičelo hrůzou, ale nebylo mu to nic platné. Za několik okamžiků už jeho měkké tělíčko svíraly zuby staré vlčice.

"Au! Karlejo, to bolí!" zakňučel králík hodně zvláštní a legrační směsicí králíčtiny a obecné. Vlčice uvolnila své silné čelisti a upustila proměňujícího se Dajina Kine na zem. Dlouhé uši se mu zase zkrátily, tělo vyrostlo a měkkou kožešinu nahradila holá kůže. Místo hnědých králíčích očí se už zase na svět dívaly nebesky modré oči malého nevinného chlapce. Zamrkal a podíval se na vlčici, stojící přímo nad ním. Těžce oddechovala, z čelistí jí kanuly sliny a stékaly na chlapcovu holou kůži. Dajin je rychle utřel a nahněvaně se zamračil. "Vůbec to nemám rád!" postěžoval si rozčileně. Vlčice si sedla na zem. Karleja se na Dajina podívala svými žlutými vlčíma očima a její vlčí instinkty jí začaly našeptávat, že ten jedenáctiletý chlapec by mohl být velmi chutnou pochoutkou. Čarodějníci ale ty vlčí choutky nechávaly zcela lhostejnou.

"Karlejo, jak se ti to zdá?" zeptal se už veseleji Dajin. "Bylo to dobré? Tentokrát ti to trvalo mnohem déle než minule."

Karleja zase zakňučela a chystala se promluvit. Trvalo jí to celé roky, než se naučila, jak má ohýbat rty, jazyk a pohybovat hlasivkami, aby i ve vlčí podobě dokázala mluvit obecnou. Pomalu a namáhavě promluvila: "Je to lepší, chlapče... ale pořád špatné." Vlčice znovu zakňučela a olízla si rty, jak se usilovně snažila zvládnout namáhavou obecnou. "Mohla... mohla jsem tě zabít."

Dajin se posadil a objal starou vlčici kolem krku. "Karlejo!" vykřikl. "Ty bys mi přece nikdy neublížila!" Pohlídl vlčici po černé srsti a dodal: "Kromě toho už jsem se zase naučil jedno ze svých kouzel! Dívej se!" Chlapec zamával rukama ve vzduchu a nad hlavou se mu náhle objevil párek bílých holubic. Odletěly na nedalekou větev a zadívaly se na chlapce a na vlčici. "A už umím vykouzlit celé ptáky, ne jenom peří. Než jsi mi to řekla, jak to mám dělat, vůbec jsem to nevěděl," řekl spokojeně Dajin.

Vlčice temně zavrčela a pak vydala několik krátkých štěknutí. Dajin Karleju upřeně pozoroval a snažil se porozumět vlčí řeči, kterou k němu mluvila. "Myslím, že ti rozumím," řekl. "Že chceš vědět, jak jsem se ta kouzla zase naučil?"

"A... a kdy," zachraptěla vlčice obecnou. Jazyk se jí zkroutil a chvíli to trvalo, než jej zase dokázala narovnat.

Chlapec se lehce dotkl její srsti a řekl: "Bylo to buď včera, nebo předevěčirem. Zase jsem to kouzlo zkoušel. Vzpomínáš si, jak jsi říkala, že mám ta ztracená kouzla zkoušet aspoň několikrát za den?"

Stará vlčice přikývla a její myšlenky se na chvíli zcela odpoutaly od toho místa a času. Byl to děsivý objev, když v drakově sluji zjistila, že z ní cosi vysálo většinu jejích magických schopností, a bylo to ještě děsivější, když se jí ty schopnosti nevrátily ani do té doby, než se dostali na hrad. Karleju zčásti uklidnilo, když zjistila, že ani Dajin nedokáže přivolat ani jediné z těch dvou kouzel, která znal, tedy kouzel, kterými vytvářel z ničeho růže nebo bílé holubice. Už se začínala bát, že je na magii příliš stará.

V bezpečí jejího údolí se jí ze všeho nejdříve vrátila schopnost proměňovat se ve vlčici, jako by v ní ta magická schopnost byla zakořeněná mnohem hlouběji než ta z paměti naučená kouzla, která se zcela ztratila. Nemohla teď Dajina naučit nic jiného, než ty nezákladnější zásady magie, a tak se soustředila na to, aby ho naučila, jak se proměňovat ve zvíře. Tuto schopnost se ovšem bylo možné naučit jen pro jedno jediné zvíře. Vlčice zavrtěla hlavou. Neměla tušení, proč si ten chlapec za to jediné zvíře vybral právě králíka. Její vlčí já jí ale připomnělo, že ta volba může mít své výhody, a Karleja si vzpomněla na chuť králíčího kožichu. Tiše zakňučela.

"No, zkoušel jsem to a zkoušel, pořád dokolečka," řekl Dajin. "A pak to prostě zase šlo." Chlapcova tvář se stáhla soustředěním, Dajin zase zamával rukama ve vzduchu a tentokrát tleskl dlaněmi o sebe. Chlapce a vlčici zasypala sprška červených okvětních lístků.

"Pěkné," zabručela vlčice.

Dajin potřásl hlavou. "Tohle kouzlo se mi snad nikdy nepodaří. Udělal jsem to jednou pro Jo, to bylo ještě ve Flinnově srubu. Chtěl jsem celé růže, ale zase jsem vyčaroval jenom ty kousky." Roztržitě se poškrábal na lokti.

Vlčici na tom pohybu něco zaujalo a instinktivně mu začala očichávat vnitřní stranu lokte. Vycenila zuby a strčila studeným čumákem do chlapce, aby jí ukázal i druhý loket. Dajin srahl obočí a nastavil ruku, aby si ho Karleja mohla také očichat. Karleja žlutýma vlčíma očima vůbec poprvé spatřila malé kulaté jizvy na chlapcově kůži, jizvy už několik let staré. Její citlivý vlčí čenich zachytil podivnou, výraznou vůni, vycházející z kůže kolem těch jizev. Vlčice zavrčela a stáhla se. Chlupy na krku se jí naježily.

"Karlejo?" vykřikl Dajin. "Co se děje?"

"Obleč se," řekla vlčice. "Hned... běž honem domů." Černá vlčice se otočila a vklouzla mezi borovice. Její kroky nedoprovázelo ani to nejtišší zašustění.

Pomalou běžela mezi stromy, které zakrývaly její údolí. Obešla své území a jen občas se zastavila, aby na stromech a na zemi zanechala svůj pach. Musela se alespoň zčásti zbavit toho děsu, který se jí zmocnil při pohledu na chlapcovy jizvy. Jednotlivé střípky odpovědi na otázku, co uloupilo její magii, začaly pomalu zapadat jeden do druhého. Ta odpověď se v její mysli pomalu začínala zhmotňovat, stále ještě však neznala některé z jejích nejdůležitějších součástí. Vlčice netrpělivě zakňučela. Tak odpověď tam někde je, proč ji tedy pořád ještě celou nezná? Nakonec s bolavýma nohama a unaveným tělem zamířila zpět do údolí, které střežilo její domov, zcela zapomínajíc na hlad, který jí trýznil žaludek.

Její vlčí tlapy zašustily o stále zelené psí víno, plazivou rostlinu, která byla první obrannou Unií Karlejina údolí. Houževnaté stonky psího vína zachytily každého, kdo se tam pokusil proniknout, a zároveň telepaticky sdělily Karleje všechny podrobnosti ze života svých zajatců. Minulou zimu vstoupili do údolí Flinn, Jo, Braddock a Dajin, a dokonce i v zimě ty zelené šlahouny Karleje sdělily všechno, co se o nich jen mohly dozvědět - jen o Johauně jí neřekly nic, protože její krev se kdysi smísila s abelátovou. Vlčice temně zavrčela - cítila, že má na dosah další krok k řešení té hádanky.

Zastavila se, poškrábala se za uchem a zažívala. Tak myslí přece, odpověď je na dosah! napomenula se přísně. Jo pokoušel abelát, bytost z jiného světa. Karleja nad tím chvíli uvažovala. Když Člověk takový útok přežil, poskytovalo mu to propříště jistou výhodu: jed ze slin toho tvora způsoboval, že takový člověk byl zcela imunní vůči pozorování krystaly i většině ostatních druhů magického sledování. Psí víno tehdy Johauninu přítomnost vůbec nezaznamenalo, protože pro ně tam vlastně ani nebyla.

Karleja si uvědomila, že má velmi blízko k úplnému řešení celé té záhady. Kráčela dál a její tlapy šustily o zelené šlahouny. Náhle se zastavila a srahlila obočí tak, že se skoro po lidsku zamračila. Ale vždyť to víno mi nic neřeklo ani o Dajinovi!

Vlčice vyrazila kupředu. Náhle zatoužila po tom, být co nejrychleji doma. Vběhla do hustého borového háje, který obklopoval její srub. Pavučina kouzel, kterou před mnoha lety opředla lesy v údolí, byla stejně silná jako předtím a zakrývala její dům nepřírodným závojem tmy a ticha. Karleja se vrhla přímo do začarovaného lesa a kouzla rázem začala účinkovat. Vlčice se náhle ztratila ve světě bez světla a jediného zvuku. Přestože tím lesem procházela skoro každý den, stále ještě ji to černé ticho omračovalo a zneklidňovalo. Docela i soucítila s těmi, kdo k jejímu domu přicházeli poprvé. Teprve díky dlouholeté zkušenosti nyní dokázala tím lesíkem projít, aniž by ji jeho magie svedla z cesty. Ti, kteří do toho lesa vkročili nezvaní, chodili v panice kolem dokola v nikde nekončících kruzích a nebyli s to se dostat ven. A několik málo skutečně opovržených lotrů v tom nevelkém lesíku zašlo hladu a žizni.

Stará vlčice se vynořila z temného borového háje a objevila se na jasné, sluncem zalité mýtině. Na mýtině stál její dům, čtyři kamenné zdi, došková střecha a dvě malá okénka. Dveře byly otevřené a pohostinně čekaly na příchozí.

Karleja se přinutila změnit podobu. Ruce a nohy se jí prodloužily, vlčí srst spadla na lesní zem a s tichým lupnutím zmizela. Stejně tak zmizel i její ocas. Čenich se jí najednou zkrátil, hlava zakulatěla a její tvář nabyla lidskou podobu. Karleja udělala jeden váhavý krok tím, co bylo jejím předním nohama, a skoro spadla na zem. Podívala se na své lidské ruce a zamračila se. "Tak to vyloženě nesnáším," zabručela rozčileně.

Kousek ode dveří ležely její beztvářé šedé šaty, zdobené zelenými větvičkami. Karleja si je přetáhla přes své stařecké tělo a zvedla hůl, kterou nechala ležet hned vedle šatů. Ani neměla strach, že by se s tou holí v jejím údolí mohlo něco

stát. Kolem bylo příliš mnoho nástrah, které by zadržely

ty, co by po takové magické holi zatoužili. "Ne že by tě teď někdo chtěl," zabručela Karleja směrem k holi, "protože se mi zdá, že jsi v podstatě úplně k ničemu." Přejela prsty po hladkém dřevě a všimla si, že na stářím rozpraskaném povrchu hole už zůstalo jen několik nezřetelných run.

Z domku vyšel Dajin a zůstal stát na zápraží. Podíval se na čarodějnici a očekával, že zase řekne to, co od návratu do údolí říkala skoro každý den. Nezklamala ho.

"Podívej se!" zakrákorala a natáhla k němu tu krásně vyřezávanou dubovou hůl. Na obou koncích ji obepínaly hladké bronzové plátky. Dajin došel ke stařeně a na chvíli zadoufal, že se na dřevě hole znovu objevily některé zmizelé runy, zároveň se ale bál, že zmizely další. Karleja měla v té holi hodně kouzel - nebo je tam alespoň měla předtím, než utekli z Verdilithovy sluje.

"Tak se na to podívej!" vybidla ho a zamávala holí. "Nevyzaňuje skoro žádnou magii! Je pořád ještě prázdná! Když už máš ta svoje kouzla ty, člověk by řekl, že se vrátí i do té hole!" postěžovala si zahořkle stará čarodějnice.

"A co tvoje vlastní kouzla?" zeptal se Dajin. Vzal Karleju za ruku a pomohl jí do její malé chaloupky.

Stařena opřela hůl o hrubě otesaný stůl nalevo ode dveří a zvedla nějaký amulet, ležící na lavici opodál. Nepřítomně vykročila napříč místností a usadila se do svého houpacího křesla, snad jediného pohodlného kusu nábytku v těch stísněných prostorách, a položila si nohy na další lavici. Z ohně v krbu zbylo jen pár doutnajících uhlíků, jinak ale bylo v místnosti docela teplo. Stařena pomalu a toužebně přejela pohledem po hrncích, džbánech a vácích, které byly naskládány na krbové římse, a po svazcích sušených bylin, zavěšených na stropních trámech nad krbem.

"Ne, ještě se mi nevrátilo ani jedno kouzlo," řekla smutně. Seschlými prsty přitom mnila ten drobný amulet. "Mám pocit, že už jsem daleko spíš kořenářka než čarodějnice."

"Ale mě to taky vysálo," utěšoval ji Dajin, "a teď už jsem úplně v pořádku." Podal stařeně šálek čaje a posadil se jí k nohám.

"Ano, a já si myslím, že také vím proč," přitakala Karleja. "Dajine, vyhrň si rukáv a ukaž mi ruku. Chtěla bych se ještě jednou podívat na ty tvoje jizvy." Chlapec jí mlčky vyhověl a Karleja mu svými zkroucenými, kostnatými prsty lehce přejela po kůži. "Ty jizvy jsou dost staré," zabručela. "Pamatuješ si ještě, jak jsi k nim přišel?"

Dajin zavrtěl hlavou. "Ne. A ani jsem nevěděl, že je mám." Dotkl se kůže na ruce a zadíval se na ta světlá místa. "Ale co to má společného s tvými kouzly?" zeptal se zvědavě.

Karleja se v křesle pohodlně opřela a podívala se na chlapce. Kdysi by ses na to ptal se strachem a netrpělivostí, pomyslela si čarodějnice. Jsem ráda, že vidím, že začínáš být odvážnější a sebevědomější. Naklonila se k chlapci a prohrábla mu vlasy.

"Dajine, řekni mi něco o tvém otci," řekla místo odpovědi. "Řekni mi všechno, co si pamatuješ o tom, jak dělal ty abelátovy krystaly. Je to pravda, že sis myslel, že zahynul při nějakém výbuchu?"

"Ano - aspoň tehdy zmizel," řekl Dajin a lhostejně pokrčil rameny. Oči měl prázdné a pohled upřený někam do dálky, jako by se znovu díval na to, co se tehdy odehrálo, tentokrát ale z bezpečné vzdálenosti. "Ano, byl tam nějaký výbuch a úplně to zbořilo celou věž. Pak můj... ten muž zmizel. Hledal jsem a čekal, ale on se už nikdy neobjevil." Chlapec zase tak lhostejně pokrčil rameny. "Myslel jsem si, že je mrtvý... a pro mě pořád je. Když si začal říkat Teryl Auroch a stal se zlým čarodějem, tak můj táta umřel." Dajin se podíval přímo na Karleju a stařena v té prázdnotě spatřila hluboko skrytou bolest.

Přitáhla si ho svými hubenými rukama k sobě, rychle ho objala a zase ho odstrčila. "Máme hodně práce, chlapče," řekla chraptivě, "a nemáme čas." Zhoupala se ve svém křesle. "Teď bys mi mohl něco říct o těch krystalech."

Chlapec se zamračil. "Karlejo, to už bylo hrozně dávno. Řekl jsem ti všechno, co si pamatuju. Copak na mně nemůžeš zkusit ten amulet z psiho vína, aby sis to sama zjistila? Víš, ten, o kterém jsi říkala, že donutí lidi prozradit všechno, co ví?" Dajin se podíval na čarodějnici.

Karleja se opřela lokty o kolena a položila si bradu do ohnutých dlaní. Kdysi dávno, před stovkami let, když ještě dělala magické předměty, jeden takový amulet také vyrobila. Možná jej pořád ještě měla. Karleja beze slova vstala a začala se prohrabovat policemi a skříňkami, stojícími kolem stěn domku.

Dobře si na ten amulet vzpomínala, protože jej tehdy dělala s velikou péčí. Vzala tři listy psiho vína, odlila je do mědi a pak je zasadila do bílého dřeva jejich vlastní mateřské rostliny. Dlouhá léta pak amulet polévala směsí čisté šťávy z téže rostliny, dalších mocných pravdu vyvolávajících tekutin a mnoha dalších substancí, jejichž jména si už dávno nepamatovala. Amulet postupem času zcela zarostl do dřeva silného kmínku psiho vína a Karleja na něj málem zapoměla. Jednoho dne ale na jedné z rostlin svého vína narazila na podivný nádor. Odřízla ho a uvnitř našla amulet, skrývajícím v sobě samu esenci moci té magické rostliny. Za získání amuletu však bylo třeba zaplatit - velká mateřská rostlina odumřela.

Karleja luskla prsty a sáhla po kulaté dřevěné krabici na klobouky, která ležela hned pod víkem velké dřevěné truhly.

Vytáhla krabici z truhly a zaváhala. Chvějícími se prsty přejela po stále ještě krásném saténu, kterým byla ta věc potažená. Jeho kdysi zářivě modrá barva se však už dávno změnila na bezvýrazně šedou. "Tak se přestaň chovat jako vykulené srnče," napomenula se Karleja. "To už je hodně let. Vzpomínky na něho ti přece nemohou ublížit."

"Na koho, Karlejo?" zeptal se Dajin. Došel k čarodějnici a postavil se vedle ní, zatímco Karleja postavila skříňku na stůl. Vůbec si chlapce nevšímala. Sejmula víko skříňky a objevila se lehounká látka s jemným vzorkem. Stařena ji vytáhla ven a objevil se bílý sametový klobouček. Kousek nad uzounkým okrajem na něm bylo připevněné nádherné, azurově modré ptačí pírko. Druhou stranu krásil mnohostěnný diamant.

Dajin úžasem zatajil dech. "Je to... je to magické?" hlesl tiše.

Karleja si pohrdavě odfrkla. "Ani ne," řekla stroze, "ale o to víc je to jedinečné." Opatrně odložila klobouček na stůl, znovu sáhla do skříňky a vytáhla poslední předmět, který v ní byl. Byl to ten amulet ze psiho vína. Karleja přejela

pohledem po jeho zmatných listech. Kdysi zářivě lesklé listy byly nyní pokryté zelenou patinou. Zlatému řetízku, na kterém byl amulet zavěšený, se ale očividně vedlo lépe, protože se stále ještě leskl. Karleja se usmála a řekla: "Nu což, ta zelená je pro amulet ze psiho vína stejně vhodnější."

Dajin soustředěně přimhouřil oči. "Co to dělá? A co mám udělat já?"

"Nic," řekla stařena. Pověsila chlapci řetízek kolem krku a podívala se mu do očí. "Nyní si můžeš vybrat, chlapče," řekla pomalu a ukázala na první z lístků. "Když se dotknu tohoto prvního lístku, oba se dozvíme, co chceš vědět. Alespoň v to tedy doufám - moje kouzlo možná nebude až tak silné."

Pak Karleja ukázala na list uprostřed. "Když se dotknu tohoto listu, dozvím se, co se chceš dozvědět, aniž bys tu příhodu musel znovu prožít. A ten třetí list prozradí pravdu buď mně, nebo někomu jinému, kdo bude stát v tvé blízkosti, ale nikdo o tom nebude vědět." Karleja se odmlčela a podívala se na amulet. "Přinejmenším si tedy myslím, že to tak nějak bylo. Jistá si tím už ale nejsem." Stařena pokrčila rameny. "Když už to ale musím říct, je to docela pěkná věc. Který list to bude, chlapče? Chceš si pamatovat to, co chceš vědět, nebo bys raději zůstal tím vším nedotčený?"

V chlapcových rozšířených očích byl najednou jenom zmatek a strach. "Kdybych... jestli nebudu muset vědět, co se děje, tak bych si radši vybral to," řekl třesoucím se hlasem. Pak našpulil rty a tiše dodal: "Vím, že to není moc statečné..."

Karleja pokývala hlavou a rychle Dajina přerušila: "Dobrá, chlapče, já ti rozumím. Možná to bude to nejlepší. Dost pochybuji o tom, že ten amulet má vůbec ještě nějakou moc. A i kdyby ji měl, nemusel by fungovat - ještě nikdy jsem jej nepoužila. Jenom prostě zůstaň stát a ten amulet udělá všechno za tebe." Karleja začala zvolna přejíždět prsty po tom prostředním ze tří měděnkou potažených lístků. Podívala se Dajinovi do očí a otevřela svou mysl. Její myšlenky vstoupily do amuletu a z něj pak do Dajinovy paměti. Opatrně ji otevřely.

Stařena měla mlhavé tušení, co asi ty rány na Dajinových rukou způsobilo, a ani nebyla překvapená, když její kouzlo narazilo v chlapcově krvi na odpor. Vrásky na jejím obličejí se ještě prohloubily a hluboké rýhy kolem úst se jí stáhly do nepříjemného úšklebku. Její podezření bylo čím dál silnější, ale Karleja chtěla důkaz - nezvratný důkaz. Postupovala hlouběji a hlouběji do Dajinovy paměti, pomocí amuletu vstupovala i do jejích nejskrytějších zákoutí a snažila se vyhnout jedu v chlapcově krvi, který jí stále bránil postupovat dál.

Stařena upřeně hleděla do Dajinových nebesky modrých očí a vlastně si ani neuvědomovala, že její drobné černé oči už ani nejsou vidět - tak hluboko byly zapadlé. Vzpomínky, které potřebovala, byly tam, už skoro na dosah ruky. Karleja se je s největším úsilím snažila uchopit a prodírala se stále blíže a blíže, opatrně rozhrnujíc opony myšlenek, které je zakrývaly. Její pohled neúprosně pronikal do chlapcových očí a její ruka stále pomalu hladila prostřední list amuletu. Stařena si tiše povzddechla a dotkla se i prvního listu. Potřebovala chlapcovu pomoc.

V Karlejině mysli vybuchla strašlivá bolest, bolest působená obrovskou čelistí s osmi tesáky, zakusující se do chlapcovy měkké ruky, bolest z děsivě pálicích stop jedovatých slin, kolujících v krvi toho malého chlapce. Karleja o krok ustoupila, neschopná déle snášet tu hroznou bolest trpícího těla, týraného ostrými zuby. Těžce klesla do křesla a podívala se na chlapce.

Dajinova tvář byla bílá jako stěna, jako by mu něco vysálo krev z těla. Oči měl nesmírně rozšířené a bolestí plné slz a upíral je kamsi do dálky. Karleja si v duchu rozzlobeně vyčetla, že ho donutila to utrpení znovu prožít. Otevřela ústa a chtěla něco říct, Dajin se však ozval jako první.

Vlastně jenom sotva šeptal. "Můj... můj otec," zajíkal se, "přivedl to zvíře a nechal ho, aby... aby mě jedlo, že to tak bylo?" Dajin nejistě zamrkal a přejel si rukou po předloktí. "A pak - pak z mé krve dělal ty krystaly. Krystaly, do kterých se díval. A taky, taky mě vždycky zase uzdravil, aby mohl udělat těch krystalů ještě víc. Dělal to těmi bylinami, které jsem dal Flinnovi, aby uzdravil Jo. Vůbec jsem nevěděl, jak jsem to věděl..." Chlapec se celý roztřásl.

Karleja sevřela chlapce v náručí. Neměla slov a jediné, co cítila, bylo zděšení a soucit.

Kapitola 9

"ŘÍKÁM TI, ŽE JSEM NEVINNÝ!" VYKŘIKL Brisbois. Hřbetem ruky si setřel ze rtu krev a zadíval se na Johaunu Menhir, stojící přímo před ním. Zapotácel se a mnoho nechybělo, aby spadl do mokrého bláta. Jo se celá napjala. Tak už spadni! pomyslela si vztekle. Spadni, abych tě mohla nakopnout! Brisbois si neobratně přitiskl levou ruku k boku a zachraptěl: "Neměl jsem s tím nic..."

"Lháři!" zaječela Jo a znovu ho udeřila do rozbitého obličejce. Tentokrát skutečně skončil na slizké zemi. Jo zvedla nohu a chtěla mu rozdrtit botou špinavou dlaň.

"Jo, uklidni se," řekl trpaslík a odtáhl ji stranou. "Ten člověk je zraněný."

Jo se na něho skoro vrhla. Chytila ho za rameno a zatřásla jím tak silně, jak jen jí to pohmožděná žebra dovolila. -

"Braddocku, jak jen můžeš něco takového říct? Ten člověk slíbil, že bude Flinnovým vazalem, a pak na nás zaútočil! Je..."

Braddock jí sevřel zápěstí a jeho prsty se stáhly s takovou silou, že Jo vykřikla bolestí. "On na nás nezaútočil! Byl to Auroch!" řekl důrazně trpaslík.

Jo se mu vytrhla a rozhněvaně se na něho zadívala. Rty jí zkřivil ohyzdný úsměšek. "Když jsme my všichni bojovali s tou Aurochovou ohnivou bouří, on jenom stál a díval se!

Co chceš víc?" křičela jako šílená. Roztřásla se, potom ale zaťala zuby a zase se uklidnila.

Braddock ji znovu vzal za ruce a přinutil ji, aby se mu podívala do očí. "Johauno... zabitím Brisboise Flinna neoživíme," zašeptal.

Jo potlačila nešťastný vzlyk a několikrát nervózně zamrkala. Nebudu plakat! Nebudu! rozkázala si v duchu. Před očima se jí míhal jeden obraz Mocného Flinna za druhým. Znovu spatřila tu zledovatělou ulici v Úvodu toho dne, kdy slyšela tamější děti trýznit Flinna pokřikem "Flinn Odpadlík! Flinn Blázen!" Znovu spatřila jeho zachmuřenou tvář a slyšela ho

pomalou a přerývaně vyprávět, jak upadl v nemilost. Viděla nesmírnou slávu, jasně zářící v jeho očích v okamžiku, když se opět shledal s Hadobijem. Viděla jeho krví zalité mrtvé tělo, ležící v závějích rudého sněhu.

O několik kroků ustoupila, zvedla ruku a potřásla hlavou. Podívala se na Braddoka, na Brisboise, ležícího na zemi, a usilovně zápolila s neodbytným nutkáním do toho muže kopnout. Srdce se jí naplnilo nenávistí. "Říkám ti, zabijeme ho," zasyčela. "Řeknu panu Štělci, že jsme ho nemohli najít..."

"Říkám vám, že jsem nevinný," přerušil je chraptivým hlasem Brisbois, za tou odvahou se však skrýval strach. Jednu stranu obličeje měl tak oteklou, že skoro nebyl k poznání. Pohnul se a pokusil se vstát z toho lepkavého bláta, vzápětí sebou ale trhl bolestí - levá ruka se mu jen bezvládně komíhala u těla. "Nezaútočil jsem tehdy na Aurocha jenom proto, že jsem věděl, že by to k ničemu nebylo! Já..."

"Ztichni, lotře!" Jo si klekla k Brisboisovi a hrozivě zvedla ruku. Bodavou bolest v boku už ani nevnímala - žebra se jí zahojí, ale srdce už nikdy.

"Jo, nech ho mluvit!" vyštěkl náhle Braddock. Jo se k němu otočila a otevřela ústa, aby trpaslíka vykávala do patřičných mezí, Braddock ji ale ostře napomenul: "Johauno, aspoň chvíli přemýšlej o tom, co tady děláš! Přemýšlej! Pan Štřelec ti dal svou důvěru a věřil, že jdeš najít zběhlého rytíře, ne vykonat mstu! Jestli ho zabiješ - ať už si to zaslouží, nebo ne - zradíš přísahu, kterou jsi dala baronce... a také panu Štělci!"

Johauna pomalu vstala a bezohledně potlačila tu výčitku svědomí, kterou jeho slova přivolala. Šťouchla ho do prsou a hněvivě řekla: "Ty bys měl ale přemýšlet o tom, kdo Flinna falešně obvinil, kdo navedl všechny ty rytíře, aby ho strhli z koně a zbili. Přemýšlíš?"

Braddock popadl Jo za ruku a přitiskl si ji k hrudi. Ve slabém světle pouličních lamp, které ozařovalo uličku za jatkami, se zaleskly jeho oči, upřené na dívku. Zalesklo se i jeho zakalené oko a Jo jeden dlouhý, hrůzu nahánějící okamžik přemýšlela, co trpaslík tím okem asi vidí. "Poslouchej mě!" řekl naléhavě. "Za tím vším byl Verdilith..."

"Brisbois popírá, že by ho drak kdy očaroval!" opáčila Jo. "Říká, že..."

"Jestliže byl Verdilith schopen přimět Flinnovu ženu, aby pošpinila jeho čest, zcela jistě to byl schopen udělat i v případě pana Brisboise," řekl Braddock a pustil dívčinu ruku. Johauna o krok ustoupila.

"Ano?" řekla a rozčileně si přitom mnula zápěstí. "A co navrhuješ?" Ta poslední slova doprovázely kapičky pění, odletující jí od úst.

Braddock si prohrábl vousy. "Navrhuji...", začal.

Jo zavrtěla hlavou a mávla rukou, jako by jí chtěla něco rozseknout. "On zradil Flinna!" vykřikla na trpaslíka. "Dal mu své slovo, že mu bude rok sloužit jako jeho vazal!" Jo rozčileně dokračela k Brisboisovi, stále ještě ležícímu na zemi. Jediným rychlým pohybem ho chytila za šaty a zvedla ho na nohy. Silnými prsty ho chytila za límec a její šedé oči se na něho hněvivě zadívaly. "A jakmile se ti naskytla první šance utéct, běžel jsi za svým přítelem Terylem Aurochem! Jako vazal se ti sloužit nechťelo!" Hrubě ho odstrčila, ustoupila o krok zpět a plivla rytíři k nohám - doufala, že se jí tak Brisboise podaří vyprovokovat k násilí.

Brisbois se oteklýma očima vztekle zadíval na mladou ženu a to plivnutí přešel mlčením. "Tak v tom se mylíš," neochotně procedil mezi zuby a přitom si stále tiskl k boku zraněnou ruku.

Jo na něho jen zírala, neschopná být jen pohnout víčky. "Kdybys Flinna neopustil, mohl jsi to být ty, kdo by zemřel místo něj!" vydechla a pak se posměšně ušklíbala. "Protože se paktuješ s Aurochem..."

"Nespojil jsem se s Aurochem! A nikdy jsem ani jeho spojencem nebyl!" zkrivil tvář Brisbois. "A můžu to dokázat!" Opatrně vytáhl z kapsy kus hrubého papíru a podal jej Jo, nespouštěje z ní oči.

Jo se chvíli dívala na papír a na krvavé otisky, které na něm zanechaly Brisboisovy prsty, pak jej otevřela a nahlas Braddockovi přečetla: "Po desátém zvonění přijď do uličky za jatkami. Budu tam na tebe čekat." A pak je tam znamení býčího rohu." Johauniny oči se zaleskly na Brisboise. Zvedla jedno obočí a tiše řekla: "Bezpochyby znamení Teryla Aurocha."

"Ano," odplivl si Brisbois. Jak utíkal z vašich komnat, proti mě vůli mě odnesl s sebou. Utekl jsem mu, ale od té doby mě pronásleduje. Myslel jsem si... myslel jsem si, že bych s ním možná mohl dojednat... aby mě nechal být. Ale on... on na mě poslal ty darebáky." Brisbois mluvil přerývaně a těžce oddechoval.

Jo si přidržela papír před očima. "Opravdu? To si opravdu myslíš, že to, že bys byl ochoten vyjednávat s Aurochem, nás přiměje k tomu, abychom ti věřili?" zeptala se popuzeně. Hodila papír do bahnitě vody, stoupla na něj a podpatkem jej zašlápla do bláta.

Braddock vykročil k Brisboisovi, který byl na pokraji zhroucení. Nečestný rytíř ho chabě odmávl pryč. "Nech mě domluvit," řekl Brisbois. Už jen sotva šeptal. "Jo, ty přece nejsi tak hloupá. Vždyť jenom hledáš obětího beránka, na kterém by sis vybíla zlost."

Jo sebou při té familiárnosti prudce trhla a začala pěstí. "Brisboisi, dávej si pozor na jazyk!" zasyčela.

"Auroch mě honí," pokračoval s dost velkým vypětím Brisbois. "Vím toho o něm příliš mnoho a mohl bych ohrozit jeho bezpečnost. Kdybych si ale od jednoho mého známého mága nekoupil tady ten amulet, našel by mě mnohem dřív..."

Ukázal na jednoduchý přívěšek, visící mu na ušpiněném krku. "A taky jsem chodil z místa na místo... abych ho svedl ze své stopy. Jeho náhončí mě ale i tak našli docela rychle. Poslali mně ten vzkaz... a já jsem si myslel, že bych se s ním možná mohl nějak dohodnout. Navždy bych utíkat nemohl." Muž se odmlčel a po chvíli dodal: "Buď bych se s ním dohodl, nebo bych ho zabil."

"Jenomže Auroch měl ten stejný plán," suše poznamenal Braddock.

Brisbois přikývl svou oteklou hlavou, podíval se na Jo a začal se třást. Zoufale se nadechl ústy se rty tak oteklými, že je byl sotva schopen rozevřít.

Jo se podívala z Brisboise na Braddocka a potom zase na rytíře. Zkrivila ústa a řekla: "Ty mizerný lhář!" Pak se nadechla

a plivla Brisboisovi do tváře.

"To stačí!" zahřměl Braddock. Chytil Jo za ruku a odtáhl ji o několik kroků stranou. Upřeně se na ni zadíval a tvář se mu chvěla hněvem. "Johauno, stydím se za tebe! Slyšíš mě? Stydím se za tebe!" Jako by chtěl svým slovům dodat na důrazu, pustil dívčinu ruku.

Jo se na trpaslíka rozzuřeně obořila: "Ty blázne, on lže! Řekne cokoli, jen když se nebude muset vrátit na hrad! Zabil by Aurocha, aby si zachránil vlastní kůži, a zabil by i nás."

Braddock jen mávl rukou. "Kdybychom tady náhodou nebyli, ten muž by byl..."

"Předstíral to! Všechno to jen předstíral!" vykřikla Jo. "Nějak se dozvěděl, že jsme tady! Najal si ty lotry..."

"Promiňte," pronikl vlhkým vzduchem toho místa Brisboisův šepot. Rytíř se neúspěšně pokusil zvednout ruku.

"Nechci rušit vaši... debatu o mém osudu," řekl a jeho pohled nervózně přeskakoval z místa na místo, "ale myslím si..." Brisbois zbledl, rozbité rty jako by se mu zkřivily v pohrdavém úsměšku a rytíř se zhroutil na mokrou zem.

"Věděl jsem, že se to stane! Věděl jsem, že se to stane!" vybuchl Braddock. Podal Jo svou sekýru a klekl si ke zraněnému. Jo se ani nepohnula, jen jako vytesaná z kamene sledovala, jak Braddock Brisboise prohlíží. "Má zlomenou ruku - našťěstí ne tu, ve které drží meč - a je hodně potlučený. Ta tvář vypadá hrozně." Braddock vstal a začal si nakládat mužovo hubené tělo na ramena.

Jo si olízla rty a přimhouřila oči. Vitr lehce změnil směr a zápach jatek ji zasáhl přímo do tváře. "Hoď ho mezi ty mrtvoly," řekla krutě. "Zítra už to nebude jeden zrádce, ale hromada svíček." Jo zkřivila rty.

"Přál bych si, abych tady měl opravdového panoše," nečekaně vyštěkl Braddock. "Odesu toho muže zpátky do hostince. Možná je nevinný a možná taky ne, ale určitě je zraněný. Můžeš buď zůstat tady a trucovat, nebo můžeš jít s námi." Trpaslík ztěžka vydechl a nadhodil si Brisboise na rameni. Pak vykročil zpátky stejnou uličkou, kterou přišli.

Jo se bez jediného pohybu dívala, jak Braddock pomalu kráčí z dosahu světla osamělé lampy. Všimla si, že mu vyklouzla Brisboisova zlomená ruka. Nepřirozeně a trhaně se kývala trpaslíkovi po boku. Johauna se studeně usmála. Oči se jí stále ještě nepohnuly. Dlouho, velmi dlouho se dívala se ztuhlou tváří za mizející dvojicí, dokud neutichly i poslední ozvěny Braddockových šouravých kroků.

Johauna Menhir se otočila a prudce zvedla ruce k nebi. Zvrátila hlavu dozadu a šílená hněvem vykřikla: "Flinne!!" Zase začalo pršet.

Karleja sepjala prsty a natáhla ruce, až jí zároveň zapraskalo v prstech i v loktech. Letmo se ohlédla po chlapci a začala se prohrabovat v košíku se sušenými bylinami, ležícím na stole před ní. Zatímco se její prsty zabývaly sušenými stonky a váčky z husté tkané látky, její oči se zpod hustého obočí dívaly na Dajina. Už měla skoro na jazyku slova "Výrostl jsi", Dajinův výraz však byl na tak neškodnou poznámku příliš smutný a zmatený.

"Karlejo, co to hledáš?" zeptal se tiše. Jasně modré oči měl zakalené bolestí, neplakal však. V jeho pohledu bylo odhodlání, které mu ještě toho rána scházelo. Karleja tušila, že ten chlapec už nikdy plakat nebude.

"Chtěla bych ti položit jednu těžkou otázku," řekla a dlouhými prsty obratně vytáhla ze svazku řimbaby stonek orčíku.

"Uvidíme, jestli ji zodpovíš stejně jako já. Posad' se."

"Co je to za otázku?" zeptal se Dajin a v jeho hlase bylo znát zájem. Oči mu zazářily o něco jasněji.

Karleja se na něho zadívala a zamračila se. "Proč si myslíš, že si drak přinesl na souboj s Flinnem bezcenné kouzelné hůlky?" zeptala se. "Verdilitth věděl, že se s Flinnem střetne, věděl, že ho Flinn nakonec najde na tom palouku, kde spolu před mnoha lety bojovali poprvé. Tak proč si s sebou přinesl tu zbytečnou veteš? A proč nepoužil žádné ze svých kouzel? Na tohle mi odpověz, Dajine."

Chlapec se zadíval na Karleju a dvakrát mrkl očima. Pak zavrtěl hlavou a řekl: "Z těch věcí muselo něco vysát magii - zrovna tak, jako to vysálo ta tvoje kouzla." Dajin se odmlčel a čekal, až Karleja něco řekne. Mlčela, a tak chlapec pokračoval: "Takže to, co vysálo tu magii, muselo být buď přímo na tom palouku, nebo v drakově doupěti."

"Skoro správně," usmála se Karleja. Dajinova přímočarost ji pobavila, zároveň ale byla ráda, že se tu otázku snaží sám vyřešit. "Kde jsem ztratila svou magii, na palouku, nebo ve sluji?"

"Ve sluji," vyletělo z Dajina. Náhle už tomu začínal rozumět. "Takže to, co ti vzalo magii, muselo být v tom doupěti, že ano?" Chlapec zmlkl a jasně modré oči mu o něco potěmněly.

Karleja pokývala hlavou. "Správně. Pokračuj, Dajine." Ať se tím prokouše sám, rozhodla se stařena.

"Ale to také není úplně správně," řekl náhle chlapec a podepřel si rukou bradu. "Já jsem přece v tom doupěti vůbec nebyl, a taky jsem všechno zapomněl. A ty jsi přece přišla ještě o spoustu dalších kouzel, i když jsme z toho doupěte odešli. Z té tvé hole se ztrácela kouzla i potom, co jsme se vrátili na hrad."

Karleja si chvíli pohrávala se sušenou pomněnkou a pak obrátila oči k chlapci. "A...?" zeptala se.

Dajin opět svraštil obočí. "A..." řekl zvolna a obočí se mu zase narovnálo,

"a to znamená, že jsem byl blízko něčeho, co vysálo magii z tebe i ze tvé hole. Muselo to být něco, co se na tebe přichytilo v té jeskyni. Něco jako prach, voda, nebo nějaká semena..."

"...nebo poklad," napověděla netrpělivě Karleja.

Chlapec se dost užasle podíval na starou čarodějnici. "Karlejo, ty si myslíš, že všechny ty věci fungují jako nějaký magický magnet? Že vysávají kouzla ze všeho, k čemu se přiblíží?"

Karleja povolala do boje všechnu svou trpělivost a klidně odpověděla: "Ty jsi přece viděl ty věci, které Jo a Braddock přinesli ze sluje. Popiš mi je."

Dajin zabloudil očima ke stropu. "Jo měla takový hrozně hezký opál, to si dobře pamatuju, a taky měla takovou korunku s nějakými modrými kameny. Pak měla spoustu peněz, takový divný nůž a nějaké věci s perlami..."

"A Braddock?" skočila mu do řeči Karleja.

"Braddock měl - no měl takovou dýku s drahými kameny, do které se dala schovat spousta věcí, a velikánské husí

vajíčko, celé ze zlata a drahých kamenů." Dajin náhle ukázal prstem na starou čarodějnici. "Ano! Taky měl tu bedničku! Takovou legrační skříňku, která se nedala otevřít!

Karleja se usmála, jedním prstem se dotkla svého nosu, natáhla ruku a dotkla se Dajinova. "Dajine, tys na to přišel! Draci shromažďují věci obrovské ceny. Všechno to, o čem jsi teď mluvil, by na trhu stálo spoustu peněz - úplně všechno, jenom ta železná skříňka ne. Drak musel mít nějaký důvod pro to, aby si ji k sobě bral, muselo to pro něho mít velikou cenu, a já si myslím, že to bylo proto, že ta věc saje magii."

"Karlejo, víš to určitě?" řekl Dajin a náhle jako by ztratil všechnu odvahu. "Vypadalo to hrozně obyčejně - jenom samé železo a tak vůbec."

"Ano, ale určitě jsi viděl, co se stalo, když se Braddock pokusil tu tak 'obyčejnou' skříňku otevřít," opáčila Karleja.

"Chlapče, v té skříňce je něco, co oči nevidí."

"Ale ona ani nevypadá, že by byla magická..."

"Ovšemže ne," zabručela Karleja o něco ostřeji, než měla v úmyslu. "Je antimagická. Nějak přitahuje magii a vysává ji ze všeho, co se k ní přiblíží." Usmála se na Dajina. Chlapcovo velmi bystré uvažování ji docela těšilo. "Takže tu hádanku bychom měli vyřešenou." Dajin na její strohý úsměv odpověděl ustaraným pohledem. "Ale ne, neměj strach. Donutím Braddocka, aby to hodil do nějaké propasti uprostřed Vlčích kopců. To by..." Karlejin hlas se zvolna vytratil, protože na chlapcově tváři vystřídala obavy hrůza. "Dajine?" zeptala se znepokojeně Karleja.

Dajin zavrtěl hlavou. "KKarlejo!" zašeptal. "Copak Braddock v tom vzkazu neřikal...? Nedal náhodou tu skříňku nějakému mágovi z hradu? Nebylo to tak nějak?"

Karleja upřela oči na Dajina. Silnými bílými zuby si přejela po dolním rtu a nakonec řekla: "Tak. A mě patří zabít." Stařena pokývala hlavou, popadla svou hůl, opřela se o ni a vstala. "Osedlej koně, chlapče. Musíme se vydat na cestu."

"Nechod' k tomu oknu."

Ten zvuk přicházel z místnosti za jeho zády. Verdilith nebyl s to rozeznat, kdo by to mohl být, a ani se o to nepokoušel. Ta slova byla pouhou součástí tupého řevu bolesti, který chvílemi jen neodbytně hučel, daleko častěji však strašlivě burácel v jeho rozbité mysli. Bolest. Byla mu prokletím i požehnáním. Neopouštěla ho ani na tak dlouho, aby mu dovolila usnout, svou příšernou silou však přesně vymezila jádro jeho bytosti a nedovolovala mu, aby se rozplynulo ve větru. Přitiskl si zraněnou ruku k hrudi a s lehkým potěšením sledoval, jak jeho tělo neustále mění podobu - bylo lordem Maldrakem, kovářem, Brisboisem, tou prokletou holkou, Terylem Aurochem. -Neměl ani dost síly, ani dost vůle na to, aby v nějaké z těch podob setrval déle než krátkou chvíli. A kromě toho ty proměny bezpochyby vyváděly z míry muže za jeho zády.

"Říkal jsem, abys nechodil k tomu oknu! Uvidí tě!"

Verdilith nevěděl, kdo to promluvil, a ani ho to nezajímalo. Věděl jenom tolik, že to nebyl Hadobij.

Hadobij.

Jestli měla bolest jméno, jmenovala se Hadobij. Jeho duši ničila představa, že ten meč stále ještě existuje, že jím stále ještě vládnu ruce té bláznivky, že je někde tam venku a každou chvíli může udeřit. Ten meč ho děsil a čtyři jasně zářící runy na jeho čepeli se mu vpalovaly do křečovitě se svíjející mysli jako rozžhavený cejch.

Drak zase zaslechl ten neodbytný zvuk - zaslechl ho lidskýma ušima, přesněji řečeno ušima lorda Maldraka. "Maldraku! Naposledy ti říkám - nechod' k tomu oknu! Nechci, aby tě někdo viděl!"

Verdilith otočil hlavu směrem, odkud zvuk přicházel. Mluvil k němu ten mizerný lidský tvor, mág, který si říkal Maloch Kine... anebo Teryl Auroch. Ach, ano, jeho "zachránce" před penhaligonskými rytíři, drakův přítel a pán. Verdilith ale dobře znal Aurochovy skutečné cíle - byl to právě Auroch, kdo mu dal skříňku, která sála magii, byl to Auroch, kdo ho připravil o všechnu čarodějnou moc, byl to Auroch, kdo ho vydal napospas tomu meči. Verdilith se mu ale brzy pomstí. Ještě předtím ho ale bude trpělivě doprovázet a hrát jeho hru. Jen tak se může dostat ke kouzlům, která by byla schopna zlomit ten prokletý posvěcený meč.

Verdilith odstoupil od okna, vykročil napříč pokojem a roztřesenými kroky zamířil k mágovi. Prošel kolem postele, na které se poslední týden zmítal v bolestech a beze spánku, a minul mágovy stoly, pokryté magickými nástroji a předměty. V řadách velkých nádob, lahviček a trubek tam bublaly Aurochovy děsivé lektvary, jejichž pach byl pro Verdilitha sladkou vůní. S pomocí všech těch rekvizit bude Auroch jistě schopen najít něco, čím by bylo možné zlomit ten nenáviděný meč. Verdilith měl ve skutečnosti dojem, že Auroch něco takového už dokonce má. Než mu ale Auroch cokoli poskytne, protáhne ho celým bludištěm lži. Tak už to s Aurochem chodilo - ať už řekl cokoli, byla to lež. Zvlášť pokud se jednalo o jeho nabídky, že draka vyléčí.

"Neposadíš se, Maldraku?"

Verdilith se soustředil na to, aby si zachoval Maldrakovu podobu, a donutil svou bolestí rozvířenou mysl k tomu, aby se soustředila na tu malou místnost a na muže, který na něho stále naléhal. Když se mu zase vrátil zrak, Verdilith zkrivil své lidské rty do lehkého, téměř zdvořilého úsměvu. Došel k tomu seschlému starému mágovi a přitom cítil, jak ho rána na ruce pálí jako kyselina. Nedopustil však, aby se mu na tváři objevila byť jen jediná známka utrpení. Jeho doširoka otevřené zelené oči dychtivě hleděly na čaroděje. Přijal nabídnutou židli a žádostivě přelétl pohledem bublající křivule.

"Moji lidé by už měli být hotovi s Brisboisem."

Verdilith přimhouřil oči a zlověstně se na čaroděje zadíval. Auroch před tím upřeným pohledem raději ucukl. Drak vypustil z Maldrakova nosu malý obláček jedovatého dýmu.

"Ale proč toho Brisboise prostě nejdeš zabít sám?" zasyčel. Pak si ale vzpomněl na to, proč Aurocha vlastně ještě snáší, a zdvořile dodal: "Něco takového by pro tebe mělo být jednoduché."

Auroch nejdříve neodpověděl a jen se otočil k jedné křivuli, postavené nad kahanem, ve které právě něco začalo vřít. Vzal skleněnou křivuli holou rukou a uložil ji do malé černé dřevěné skříňky. Pak postavil nad kahan další nádobu a

řekl: "Brisbois je v celém domě jen malá myš. Pán domu mě zajímá mnohem víc."

Verdilith přiměl Maldrakovu hlavu k tomu, aby lehce přikývla a znovu se rozhlédla po pokoji. Přestože znal magii a věděl, jak se vytváří, žádný z mágových nástrojů nepoznával. Věci, se kterými si Auroch pohrával, vypadaly, jako by ani nebyly z tohoto světa - vypadaly stejně cize jako ta skříňka, která požírala magii. "Ach ano. Předpokládám, že ten pán domu, o kterém mluvíš, jsem já."

"Přirozeně to předpokládáš," opáčil s náznakem rozčilení v hlase Auroch.

Verdilith si neklidně poposedl v křesle, kůže šatů se mu však zaryla do rány na boku. Bylo to, jako by ho sám Hadobij bodal do těla a připomínal mu jeho utrpení. "Určitě se shodneme na tom, člověče, že toužíš po tom, abys mě udržel ve své moci."

"Abych mohl vyhojit tvé rány, Maldraku, abych mohl vyhojit tvé rány," uklidňoval ho laskavým hlasem Auroch. "Ty věci, které tady vidíš..."

"Jsou jen součástí tvých sobeckých machinací," vpadl mu nevzrušeně do řeči Verdilith. "A ty si myslíš, že k nim patřím i já. A teď mě chceš vydírat, abys mě zatáhl do svých plánů."

Mág upustil věci, které držel v rukou, na desku stolu a rozzlobeně se zamračil. Prohrábl si prsty husté vlasy a těžce dosedl do křesla za stolem. Po chvíli si povzdechl a zvedl hlavu.

"Co tedy chceš?" zeptal se smutně.

Verdilith by si nikdy nedovolil nechat se ošálit výstupy toho člověka. Ten muž byl příliš mocný a příliš tkvěl v jiném světě, než aby ho drakův hněv mohl tak vyvést z míry. Nebylo pochyb o tom, že drak má sehrát zásadní úlohu v jeho plánech na zničení vši magie. Pokud by ale byl Hadobij zničen, Verdilithovi už nezáleželo na tom, jestli by Auroch uvrhl svět do ohnivé zkázy.

"Aurochu, ty víš, co chci. A také víš, že abych to dostal, udělám, co mi řekneš," odpověděl tiše drak a vypustil z plic skrze Maldrakova ústa další obláček jedu. Lhal. Mágovy touhy mu byly naprosto lhostejné.

"Ty mi nedůvěřuješ," poznamenal klidně Auroch.

"Vrať mi mou magii, a já ti budu zase důvěřovat," odsekl Verdilith.

Auroch vlastně jen sám pro sebe pokýval hlavou a vstal. Otočil se k velké skřínce přímo za sebou. "Vrátit ti magii? To by byl čin, kterého nejsem schopen. Ale chci ti dokázat, že mé úmysly s tebou jsou jen dobré, a tak ti dám to, po čem toužíš, ještě předtím, než pro mě vůbec něco uděláš." Mávľ levou rukou, ve dveřích skříňky to hlasitě klaplo a dvířka se napůl otevřela. Verdilith se pokusil nahlédnout dovnitř, bolest ve zraněném boku mu však vypudila vzduch z plic. Z Maldrakových rtů skápla na zem kapka jedu. Koberec vzplanul.

Čaroděj dalším gestem skříňku zase zavřel a položil na stůl dlouhý narudlý drahokam. Kámen byl asi tak dlouhý jako Aurochova třesoucí se ruka, hlučně zarachotil na dřevěném stole a jeho hrany se pod mágovým pohledem zlověstně zableskly.

"Poklady jsou mi k ničemu," zamumlal Verdilith, prohlížeje si třpytící se drahokam. "Tvá ‚záchrana‘ mě připravila o poklad, který měl větší cenu než milión takovýchto kamenů."

"To ti ten tvar není ani trochu povědomý?" posměšně se zeptal Auroch a přejel prstem po hraně kamene. "Ten tvar a ta barva?"

"Není to abelátský kámen?" zamručel Verdilith. "Hadobije tím ale nezničím."

"To není abelátský kámen," opravil ho Auroch a prohnane se přitom usmál. "Je to magický nástroj, který má tvar a podobu abelátského kamene."

"A k čemu to je?" zeptal se Verdilith a vyfoukl Aurochovi do tváře další oblak svého jedovatého dechu.

"Tento kámen ti bude oknem, ze kterého velice snadno dohlédneš na Flinnova následovníka - na panoše Johaunu, majitele Hadobije. Budeš ji moci sledovat, ať už půjde kamkoli, a uslyšíš každé slovo, které řekne. Poznáš všechna tajemství meče, který nosí, jeho nesmírné síly a jeho jediné, avšak veliké slabiny."

Verdilith pomalu sklonil hlavu k lehce zářícímu drahokamu. "Jaké slabiny? Držel jsem ten meč ve svých vlastních rukou a snažil jsem se ho zlomit o kámen, zlomit se mi jej ale nepodařilo."

"Každá zbraň má svou slabinu," řekl Auroch, "právě tak, jako má svou slabinu každý člověk. - Ty jsi našel Flinnovu slabinu v jeho slávě a nesmírné hrdosti... a v jeho ženě Yvaughan."

"Ano," zamumlal Verdilith a přejel si prsty po zmražené ruce. "Ale tehdy jsem mohl mluvit přímo do jeho duše a rozsévat v ní zkázu."

"A skrz tento kámen budeš zase moci hovořit s jeho panošem," řekl Auroch, zvedl kámen ze stolu a opatrně jej Verdilithovi položil do dlaně. "Můžeš na sebe vzít podobu Fáina Flinna a ukázat se jí v tom kameni."

Drahokam páčil draka v jeho lidské dlaní. Verdilith se zadíval do jeho krvavých hlubin a ze rtu mu stekl tenký pramínek žlučovitých slin.

"Můžeš jí otrávit srdce přesně tak, jako jsi otrávil srdce Flinnovi," pokračoval vzrušeně Auroch. "Můžeš ji donutit k tomu, aby ti dala ten meč - a dokonce ti jej pomohla zničit."

Ano, pomyslel si Verdilith, dívaje se do krystalu. Ano, ten drahokam mu vydá Flinnův meč i jeho panoše. V mihotavém světle mnoha plošek kamene se Verdilithova zuřivá touha Hadobije zničit uklidnila a prohloubila. Drak začal přemýšlet o pomstě, která by byla ještě vznešenější a ještě víc ho uspokojila. Ano, Hadobij bude zničen a dívka zemře, ale až potom, co se Verdilith vetře do jejího srdce.

Johauna se jmenovala.

Uloupí Flinnovi Johaunu, jako mu uloupil Yvaughan. Soukolí ve Verdilithově dračí hlavě zacvakala, zaklapala a roztočila se.

"Jak s tím toho panoše najdu?" zeptal se Verdilith hromovým dračím hlasem, který však nechal vyjít z úst lorda Maldraka. "Jak ji uvidím? Jak s ní mám mluvit?"

"Prostě jí ten kámen dej," řekl Auroch. "Řekni jí, že v něm může spatřit Flinna. Řekni jí, že o něm nesmí nikomu říct, protože jinak by se rozbil. Když se pak skrze ten kámen budeš chtít podívat nebo něco říct, stačí se postavit před zrcadlo a přát si to."

Verdilith zvedl oči od drahokamu, který teď pevně svíral v dlani. "Proč bys mi ale měl něco takového dávat?"

Auroch došel zpět ke stolu a pohodlně se o něj opřel. Upřel své hluboké modré oči do drakových zelených a řekl: "Slouží to mým cílům jako ostatně všechno, co dělám. Výměnou za ten neocenitelný dar po tobě chci jen jednu malou službu. S vlastníkem toho meče cestuje chlapec, kterému říkají Dajin. Chci ho mít tady."

"Proč si ho ale nepřivedeš sám?" zeptal se Verdilith ústy lorda Maldraka a dál zíral na drahokam.

Aurochovy oči se hněvivě zablýskaly. "Udělej, co ti říkám, draku, a já ti možná dovolím se mnou spolupracovat." Pak ale mágovy ochablé rysy zase změkly. "Na znamení mého přátelství ti řeknu jedno tajemství. Ta zranění, která ti způsobují to hrozné utrpení, se nezahojí, dokud bude Hadobij celý. Jakmile jej ale zlomíš, zase se zahojí." Mág se lehce naklonil kupředu a ještě hlouběji se zadíval do velkých pláží očí před sebou. "Ale jestli mi toho chlapce nepřivedeš, postarám se o to, aby bylo celé tvé tělo roztrháno na kousky, a nikdo už tě nikdy neuzdraví."

Člověk už nepromluvil a vrátil se ke svým bublajícím křivulím. Při poslední zmínce o tom prokletém meči se Verdilithovo tělo zkroutilo pod dalším náporom bolesti a drak jen stěží potlačil zasténání. Bolest byla tak hrozná, že až skoro uvěřil tomu, co mág říkal. Drak ale dobře věděl, že jeho zranění už nikdo nikdy nezhojí. Nezáleželo na tom, jestli Hadobij zůstane celý nebo ne - Verdilith si byl jistý, že si ty rány vezme s sebou do hrobu.

Když ale drak v tu chvíli vstával z křesla, bylo mu to zcela lhostejné. Kyselina, která vytekla z jeho lidských úst, stačila zničit celé křeslo a kus podlahy. Pomalu došel ke stolu a natáhl ruku, aby si kámen strčil do kapsy. Do těla mu opět vyšlehla bolest, Verdilith ale najednou ucítil, že si jedné její malé části ani nemusí všimnout. Kámen v jeho dlani byl tak křehký, drak ovšem tušil, že díky tomu křehkému kousku kamene může nakonec dosáhnout pomsty, po které toužil. Nebo své vlastní smrti.

Vlastně na tom opravdu nezáleželo. Jakmile budou ten meč i ta dívka zničeni, bez váhání Aurocha zradí a nechá se roztrhat na kusy.

Když Johauna poznala hospodu U měďáku, kde chtěli s Braddockem přenocovat, její unavené nohy vykročily přece jen o něco rychleji. Ne že by toho z té noci ještě moc zbývalo, pomyslela si, když si vzpomněla na to, že možná celou hodinu stála za jatkami a pokoušela se vyrovnat se záští vůči Brisboisovi a zármutkem z Flinnovy smrti. Zastavila se a posunula si na

zádech Braddockovu válečnou sekýru, která v řemeni pro Hadobije sotva držela. Celou cestu od jatek držela Hadobije v rukou - dodával jí pocit bezpečí, po kterém víc než toužila, procházejíc o samotě ztemnělými uličkami.

Téměř pudově její prsty nahmataly ta čtyři vystouplá znamení. Dnes večer jsi ztratila víru, ozval se znovu meč, ale ještě ji můžeš získat zpět. Věř v sebe samu, Johauno Menhir, věř v sebe samu. Ta slova zněla Johauně v mysli, ne však v srdci. Jen povinnost to byla, co ji přinutilo vrátit se k Braddockovi, aby mu pomohla dopravit Brisboise zpátky na hrad. Jen povinnost to byla a vědomí, že nemůže zklamat pana Střelce. Johaunin ochránce se za ni přimluvil u samotné baronky.

Dívka došla k uličce vedoucí k vnějšímu schodišti. Vystoupila na první schod a tam zůstala stát. Ulice byla celá temná, ještě mnohem temnější než ta za jatkami. Nemělo by u těch schodů být světlo? napadlo Jo. Copak tady jedno nesvítílo, když jsme se vypravili ke stáji? Pak si ale pomyslela, že tu lampu mohl uhasit vítr nebo déšť. Letmo se podívala směrem k průčelí hostince. U dveří tam visela plechová lucerna, vrhajíc do okolí uzoučké paprsky světla, vycházející z děr v jejích stěnách. Bylo to krásné, ale mnoho světla z toho nebylo. I tak tam ale bylo víc světla než v té temné uličce. Jo zvedla Hadobije o něco výš. Možná bych mohla projít předními dveřmi - může se stát jenom to, že šlápnu na někoho, kdo spí ve společné místnosti. Vykročila tím směrem.

Ve tmě u schodiště se něco pohnulo. Jo se okamžitě skrčila do podřepu a napřáhla Hadobije před sebe. Meč sice zářil, tma ale byla tak hustá, že viděla jen nezřetelné obrysy. Směrem k ní tam šel jakýsi shrbený tvor, oblečený v roztrhaných cárech.

"Kdo je tam?" zvolala Jo silným hlasem, ve kterém byla jen nepatrná stopa strachu.

Postava se na okamžik zastavila, několikrát v té tmě začenicchala a pak se zase vydala k dívce. Jo o krok ustoupila, pokoušejíc se dostat k předním dveřím hostince. Stvoření se zase zastavilo a jeho tmavé oči si Jo zpod roztrhané kápě soucitně prohlédly.

Prosím, zůstaňte," ozval se hluboký, sípající hlas. "Nechci vám ublížit. Chci se jen zeptat, jestli... jestli jste panoš Johauna? Ta, kterou v lesích pokoušel strážce?"

"Strážce?" váhavě se zeptala Jo. Oči se jí o něco víc přizpůsobily a už rozeznala i pokleslá ramena toho tvora.

"To je staré jméno," odvětil hlas. Jo nebyla s to říct, jestli je mužský, nebo ženský, zněl jen staře a rozechvěle. "Někteří jim říkají abeylauti nebo také abeláti. Jste ta žena?" Postava se přiblížila k Jo o jeden nesmělý krok a Johauna tentokrát neustoupila. Stále však držela Hadobije připraveného k ráně.

"A kdybych byla?" odsekla.

"Jestli jste ta žena, tak pro vás něco mám," zaskřípěl ten hlas. Postava si klekla na zem, vytáhla něco ze svého pláště a položila tu věc na kamenitou zem. "To je pro vás," řeklo to, otočilo se to na podpatku těžké kožené boty a vykročilo zpět uličkou.

"Počkej! Co je to?" vykřikla za tou záhadnou bytostí Jo.

Pláštěm zahalená postava se zastavila a Jo měla pocit, že se zase otočila tvář k ní. "Je to krystal," řeklo to, "krystal toho prvního abeláta. Skrze něj budeš moci hovořit s Fáinem Flinnem. Ale věz, že pokud o něm s kýmkoli či s čímkoli promluvíš, rozbije se na tisíc kusů, které se ti zabodnou do těla a proniknou až k tvému srdci." Postava znovu vykročila

pryč.

Jo si skousla dolní ret. Nebyla s to uvěřit té třesoucí se postavě, ale na druhé straně ani nebyla ochotná nevěřit. "Jak mám poznat, že to není podvod?" vykřikla.

Postava se ani nezastavila. "Zkus to a poznáš pravdu," dolehlo slabě k Johauniným uším.

Vzápětí už v temné uličce zbyly jen černé stíny. Johauna rozechvěle poklekla na dláždění a podívala se na drahokam. Dávala si přitom pozor na to, aby se jej nedotkla. Na rozdíl od všech abelátových kamenů, které doposud viděla, slabě zářil, a také byl o mnoho větší. Ať už to byl nebo nebyl abelátův kámen, byla to bezesporu věc velmi mocná. Ale proč jsem to dostala zrovna já? Proč?

Jo tu věc obezřetně zvedla. Bylo to skoro tak velké jako její dlaň a na dotek teplé. Přejela prsty po čtyřech znameních na meči a zašeptala: "Hadobiji, je ten kámen abelátův krystal?" Čekala, že jí Hadobij nějak odpoví, meč ale zůstal na dotek chladný a žádné ze čtyř znamení se nerozzářilo. Zkusila ještě několik dalších otázek, týkajících se buď toho kamene, nebo té zakuklené postavy, a nejdříve na každou z nich odpovědělo to stejné ticho.

Pak na ni ale promluvil něčí hlas. Jo, nechej si ten kámen. Je v něm mé srdce. Je v něm má láska. Ta slova nevyšla z Hadobije, ale tak či onak je Johauna uslyšela. Možná to byla její vlastní unavená mysl, co na ni promluvalo. Možná to byl ten kámen sám. Jakási neodbytná, zcela zoufalá naděje ji ale přesvědčovala, že to byl hlas Fáina Flinna.

Jo si náhle uvědomila, že se nebe začíná rozjasňovat přicházejícím úsvitem. Ulička, která byla ještě před chvílí téměř úplně temná, teď byla ozářená světlem nového dne. Jo se staženým hrdlem zvedla kámen a jakoby přitahována nesmírnou silou se do něj zadívala.

"Flinne," zašeptala chraptivě, "ty jsi v tom kameni, že ano?"

Odpovědělo jí jen ticho.

Jo se kradmo rozhlédla kolem sebe a v naději, že ten vzácný kámen nikdo neviděl, si krystal zastrčila do mošny u opasku. Napadlo ji, že by o tom mohla říct Braddokovi, pak jí ale náhle sevřel srdce strach. Braddok by trval na tom, že ten poklad musejí dát baronce, která by jej - protože to bylo srdce Fáina Flinna - dala do skleněné vitríny a vystavila by jej tak, aby se na něj mohli chodit dívat lidé z celého světa. Ne, pomyslela si Jo. Bude to mé tajemství, bude to má tichá a nikdy se neztrácející upomínka na Flinna. Pokývala hlavou, došla uličkou ke schodišti a vyběhla po něm nahoru k chodbě, vedoucí skrz celý hostinec.

U sedmých dveří na levé straně se zastavila a položila ucho na borová prkna, ze kterých byla vyrobená. Zaslechla, jak se uvnitř něco hýbe. Tak to je dobře, pomyslela si, Braddok je vzhůru a já ho nebudu muset budít. Otevřela dveře a vešla do pokoje, který chtěla sdílet společně s trpaslíkem. Vrchní strážce jí sice dal tolik peněz, že to bohatě stačilo na dva pokoje, Johauna však byla po tolika letech strávených na ulici až pošetile šetrná.

Do malého pokoje vešla právě ve chvíli, kdy se Braddok posadil na jedinou židli v místnosti, stojící vedle jedné ze dvou úzkých postelí. Nezakryté okno za trpaslíkovými zády propouštělo do pokoje trochu světla, které ještě doplňovalo světlo svíčky, stojící na stolku mezi oběma lůžky.

Podle toho, kolik bylo kolem svíčky rozpuštěného vosku a jak málo z ní jen zbývalo, si Jo domyslela, že trpaslík byl po větší část noci vzhůru. Braddok se na ni podíval, něco zabručel na pozdrav a otočil se k Brisboisovi.

Johaunin pohled sklouzl na rytíře, ležícího na posteli. Všimla si, že mu někdo ošetřil rány. Zlomenou ruku měl přivázanou k dlaze a zavěšenou v šátku a jednu polovinu obličeje mu skoro zakrýval bílý obvaz. Mumlal ze spaní a volná ruka mu křečovitě škubala. Jo odložila Braddokovu válečnou sekuru do kouta k jeho ostatním věcem. Stáhla si ze zad řemení, protáhla se a opřela meč o zeď vedle postele na opačné straně pokoje.

Potom se posadila na okraj Brisboisova lůžka, dávala si ovšem pozor na to, aby se rytíře ani nedotkla. Chvilí se dívala, jak spí, a potom se otočila k Braddokovi. Trpaslík na ni upíral své jediné oko.

Jo se na něho lehce usmála. "Doufám, že pro tebe nebylo příliš těžké ho sem donést."

Braddok si pohrdavě odfrkl a zavrtěl hlavou. "Už jsem nechal zavolat ranhojiče. Přežije to, jestli ti to nevadí." Trpaslík se na mladou ženu ostře zadíval.

Johauniny oči se na okamžik rozšířily a dívka odvrátila hlavu. "To je v pořádku," řekla tiše. "Omlouvám se za to, jak jsem se chovala. Udělám to, o co nás pan Sťelec požádal." Zase se otočila tváří k trpaslíkovi. "Alespoň to chci udělat teď. Večer to bylo jiné."

Braddok se na ni podíval a zvolna řekl: "Já ti nerozumím, Johauno. Nerozumím ti." Sklonil se ke zraněnému rytíři, natáhl ruku a přitáhl mu přikrývku těsněji k bradě. Svíčka na stole vedle něj zaprskala a zhasla. Pokoj zaplavilo jemné světlo vycházejícího slunce, které každým okamžikem sílilo. Jo cítila, jak se lehce dotýká její tváře, zavřela oči a nechala se jím hladit.

Za chvíli vstala a šla si lehnout na druhou postel. Jak se její ztuhlé svaly začínaly uvolňovat, bolestivě zasténala.

Pak ukázala na Brisboise a zeptala se: "Bude tak za hodinu schopen vyjet?"

Braddok se na ni zadíval a tiše řekl: "Ano... ale myslím si, že..."

"To je všechno, co jsem potřebovala vědět," řekla chladně Jo. "Víc už vědět nepotřebuji."

Kapitola 10

ANI ZACHMUŘENÉ, MRAKY POKRYTÉ NEBE nemohlo pokazit náladu panoše Johauny, když dojížděla ke hradu Tří sluncí. Cílevědomě skrývala vítězný úsměv a ujížděla za mladým rytířem, který je přivítal na cestě ke hradu. Rytířův hřebec lehce klusal k bráně a Johauna se dívala, jak modrá pera na mužově přílbě poskakují v rytmu koňských kroků. Když si všimla, jak má mohutná záda a široká ramena, pokusila se posadit v Karsiho sedle tak rovně, jak seděl v sedle on.

"Ty jsi stejně hrozná jako Flinn," zasyčel za jejími zády Braddok.

Johauna se ohlédla po trpasličím válečníkovi. Seděl v sedle svého poníka a tvářil se přísně a nabručeně. "Chtěl jsi říct

,tak dobrá jako Flinn'," odsekla s pohoršeným úsměvem. V tu chvíli se jí také podařilo zahlédnout jejich soucit vzbuzujícího vězně, jedoucího několik kroků za Braddockem. Byl pevně svázaný a sklesle se kymácel v sedle jedné z nákladních mul. Pan Brisbois. Stále ještě má svůj titul, pomyslela si Jo, ale dlouho už jej mít nebude. Pomsta chutnala sladce. Vrací se už druhý den poté, co ji pan Střelec poslal za Brisboisem, její úkol je splněn, nepřítel zlomený a poníženy - a ochotný mluvit. Stejně dopadne Verdilith a nejinek Teryl Auroch. Flinnův duch dosáhne své pomsty. Rytíř v čele průvodu pozdravil strážce a vjel do hlavní brány hradu. Jo Karsiho na chvíli zadržela, neboť si teprve tehdy všimla, jak těsně za rytířem vlastně jede. Za to může vzrušení z úspěšného lovu, pomyslela si a znovu pobídla koně. Když skupinka projela branou a vjela na břidlicí dlážděné nádvoří, tlačící se zástupy se rychle stáhly, aby jim udělaly místo.

"Podívejte se! To je Brisbois, ten zrádce!" zvolal nějaký šedovlasý žebrák.

To zvolání přivábilo pozornost opodál stojícího obchodníka s látkami. Nedůvěřivě se odklátil od svého vozíku. "Nikdy bych si nemyslel, že ho chytí!"

"Tak ho dostali, toho hrdopýška!" zakřičel z malé dílny u hradby jakýsi vytáhlý kameník.

K průvodu zamířila skupinka několika pradlen. Tlačily se k jezdcům a cestou pokřikovaly a výskaly.

Rytíř v čele skupinky pevně sevřel v rukou uzdu svého hřebce, který nervózně přešlapoval uprostřed klubka sbíhajících se lidí.

"A podívejte se, kdo to dokázal!" vykřikl kameník a rozběhl se k zástupu. "To je to Flinnovo děvče!"

Jo při té poznámce viditelně zrudla. Nebyla si ani trochu jistá, jestli se má cítit polichocená, nebo uražená. Jedna z pradlen ale za ni hned odpověděla tím, že kameníka přetáhla mokrým hadrem. "Ta není žádné Flinnovo děvče! Ta patří jenom sobě!"

"Je to panoš Johauna," navrhl se zdvořilým zakašláním Braddock. Jo po něm střelila pohledem, trpaslík ale na ni jen lehce kývl.

Průvod zpomalil a bezmála se před rostoucím zástupem zastavil. Z rohu tržiště plného lidí si to přidupala tlupa dětí a jejich pronikavé hlasy se přidaly s halasným pokřikem.

"Brisbois Hlupák! Brisbois Křupan!"

Jo se nahlas rozesmála a v tu chvíli ji napadlo, jak se jejich posměšný pokřik podobá tomu, kterým lidé častovali Flinna. Zaslechla, jak se do dětské-ho křiku mísí další hlasy: "Kde jste ho našli?" "Jak jen přišel k těm zraněním?" "Kdo je ten trpaslík?" "Řekněte nám, co se stalo!" "To se tak bránil?"

Chumel lidí kolem Johauny se stahoval čím dál těsněji a tlačil se jí na nohy a na koně. Jo si všimla, jak je Karsi neklidný, a mávla na rytíře před sebou. Muž se značnými obtížemi otočil koně a zvolal: "Z cesty! Pusťte nás do paláce!"

"Řekni nám, jak to bylo!" naléhalo na Jo hned několik hlasů - lidé si rytíře vůbec nevšimli. Jejich volání přimělo k výkřikům i mnoho dalších a křik zástupu zcela přehlušil rozkazy, vykřikované mladým rytířem.

Jo stiskla rty a dívala se, jak se ten muž se zrudlou tváří zoufale snaží prorazit lidmi kolem. Když pochopila, že se stejně nikam nedostanou, sklesle se otočila k Braddockovi. Trpaslík jen pokrčil rameny a zabrblal: "Ty jsi tady úřední vypravěč."

Jo zachmuřeně přikývla a rozhledla se po moři tváří kolem. Hlasy těch lidí se spojily do takového rámusu, že je muselo být slyšet i v samotném paláci. Chtěli, aby jim řekla, co se stalo, chtěli, aby jim řekla, jak zajala Brisboise. Jo však předtím ještě nikdy nevyprávěla tolika lidem najednou, a vlastně ještě nikdy nevyprávěla nic, co by nebylo o Flinnovi. Náhle měla pocit, že se jí jazyk změnil v ústech na kus olova a všechny ty události jako by se jí pomíchaly v hlavě.

Karsi zaržal a udělal jeden krátký krok stranou. Jo se ohlédla a zjistila, že do něj Braddockův poník šťouchl hlavou. Trpaslíkova tvář byla jako z kamene, přesto ale znovu na Jo lehce kývl. "Do toho," zabručel.

Jo odpověděla stejným způsobem a na rtech se jí objevil nervózní úsměv. Ztěžka polkla a zvedla ruku, aby se zástup utišil. "Vlastně to ani žádný krásný příběh není," vykřikla do davu, když se lidé trochu uklidnili.

"Stejně ho řekni!" zakřičel na ni kameník.

Jo skousla dolní ret - vůbec nevěděla, jak má začít. "Byla... ne..." začala a vzápětí zrudla. Úplně zapoměla změnit tón hlasu. Zhluboka se nadechla a hlubokým hlasem promluvila: "Před několika dny se ctěný pan Lyle Střelec, vrchní strážce této mocné pevnosti, dozvěděl, kde se skrývá tento hanebný padouch, bezectný pan Brisbois." Jo se odmlčela a cítila, jak jí srdce buší v hrdle. Zástupu se slova hanebný padouch zjevně líbila, protože odpověděl hlasitým voláním "Fuj!" a "Hanba mu!". To, s jakým důrazem vyslovila rytířův nezasloužený titul, rozradostnilo lidi ještě víc.

Bylo to dobré obecenstvo.

Jo se ten úkol začínal zamlouvat, a tak pokračovala: "Pan Brisbois, pravím vám, ten had v rytířské podobě, ten rytíř hada Verdilitha - " další volání "Hanba mu!" - "byl tím, kdo falešně obvinil Mocného Flinna. Pan Brisbois byl tím, kdo ochotně přivodil konec Flinnovy slávy a konec slávy jeho meče Hadobije. A přestože Flinn tomu nenasytnému netvorovi odpustil - přestože ho ušetřil a učinil ho svým vazalem - pan Brisbois se za tuto laskavost odměnil zradou a zběhnutím."

Lidé začali sborově vyjadřovat své znechucení a ti, kteří stáli kolem Brisboisovy muly, začali do skleslé a zničené postavy šťouchat prsty. Rytíř nehnutě seděl a odpovídal jen hněvivými pohledy svých krví podlitých očí.

"Vznešený pan Střelec se tedy rozhodl, že Brisboise je třeba polapit a postavit před soud. Kdysi býval učitelem Mocného Flinna, a proto nyní poslal za tím zločincem Flinnova bývalého panoše a jeho starého přítele. Rozkázal jim, aby Brisboise přivedli zpět na hrad, aby se všichni lidé penhaligonští mohli pomstít za svého padlého hrdinu."

"Byli jsme požádáni, abychom ho přivedli k výslechu," opravil ji nahlas Braddock, který jí znenadání vpadl do řeči. "Tím by to bylo uzavřeno a teď nás ve jménu baronky pusťte do paláce."

"Ticho!" zakřičel na něho někdo z davu. "Nech panoše domluvit!"

Jo si svého společníka hněvivě změřila a vykřikla: "Putovali jsme přes

rozeklané hřebeny Jižních Vlčích kopců k hradu Kelvinu - ve srovnání se zářícími věžemi Penhaligonu jen prasečímu chlívku." Dav jí odpověděl pískáním a radostným pokřikem. "Tam jsme toho muže našli přímo uprostřed toho, co je mu nejvlastnější - válel se v bahně příkopu hned vedle bečky s hniječím zdechlinami a kolem něj stáli tři ušpinění lotři."

"Hej, panoši, dělali vám ti lotři nějaké potíže?" zvolal vzrušeně kameník.

"S tím jejím mečem asi těžko," znovu ho přerušila ta stejná pradlena a hravě ho plácla po tváři mokrým hadrem.

"Popravdě řečeno s nimi nebyly vůbec žádné potíže," odpověděla téměř se smíchem Johauna. "Dělali to, co jsme měli udělat my. Když jsme je našli, už nějakou dobu pana Brisboise řádně tloukli."

Zástup vydechl překvapením a někteří z posluchačů začali tleskat.

"A vy jste mu nic neudělali?"

"Ale jistěže udělali," opáčila pohrdavě Johauna. Natáhla ruce a každou jednou máchla. "Nejdřív jsem ho praštila pravou a pak levou!"

Do hlučného smíchu přihlízejících se ozval hlučný hlas

nějakého kováře: "A co bylo pak?"

"Pak mi můj chladnokrevný společník - " Jo uštěďřila

Braddokovi jeden podrážděný pohled "poradil, že bych se měla ohledně toho mizerného darebáka zdržet dalších rozhodných činů." Jo znovu úmyslně snížila hlas a řekla: "I když pěti panoše Johauny ještě na tom padlém rytíři nevykonaly své dílo, i když v tu chvíli toužila po tom, aby ukončila život pana Brisboise tím stejným mečem, který jeho zlo pošínilo - " Jo v teatrálním gestu popadla jílec Hadobije a s hlasitým lupnutím jej vytáhla z ramenního závěsu. Prudce jej zvedla k šedivému nebi, chladnou a majestátní stříbrnou zbraň, lesknoucí se nad její hlavou - "Hadobijem, mečem Flinna Mocného, postrachem Velkého zeleného draka Verdilitha, i když sami Nesmrtelní jako by na panoše volali, aby tu mizernou špinu setřela z tváře světa, ten trpaslík jí zadržel ruku. Ano, zadržel jí ruku, přestože na ni všechno naléhalo, aby ho zabila!"

Za Johauniny zády se ozval jakýsi hluk. Dívka se ohlédla, aby se podívala, co se děje. Zástup se rozestoupil a k Johauně se natlačila velká skupina vesničanů. V davu zaznělo několik výkřiků a vzápětí už hlasy lidí kolem zněly jako prudká bouře. Johauniny oči se náhle rozšířily - spatřila, že ten zástup k ní přivádí Brisboise. Stáhli ho z muly, kopali do něj, křičeli a vlekli ho bouřícím davem. Co vlastně křičí, to ale Jo rozeznała až ve chvíli, kdy už byli přímo u jejího koně.

"Zabij ho!" ječeli. "Zabij ho! Hned teď!"

Zvedli rytíře k ní a Johauna měla pocit, že se Hadobij, stále ještě namířený k obloze, v lehkém větru nedočkavě zachvěl. Drahokam v mošně u

opasku ji pátil, jako by hořel plamenem, a tichý hlas v hloubi mysli jí našeptával: Jo, zabij toho zrádce. Udělej to, po čem jsi celé ty dlouhé měsíce toužila. Věděla, že to nemluví meč, ale slova o pomstě přesto zněla tak sladce...

"Zabij ho! Zabij ho!"

Prsty, které svíraly jílec Hadobije, povolily a meč zamířil ke spoutané postavě. V tu chvíli obemkla Johauninu pěst ruka pevná jako ocel a zvedla meč ještě předtím, než stačil zasáhnout cíl. Jo vedle sebe spatřila neúprosnou tvář pana Střelce, otevřela oči dokořán a zbledla. Rytíř seděl v sedle těsně vedle ní - právě se mu podařilo proklestit si cestu davem. Už jen jeho přítomnost stačila k tomu, aby se lidé uklidnili.

"Tak, má milá," řekl a v jeho hlase nebylo ani stopy po laskavosti, "to by stačilo."

Jo, Braddock a pan Střelec spěchali dlouhými chodbami hradu a mezi sebou vedli Brisboise. Za trojicí kráčeli dva strážníci, kteří se s nimi setkali u brány, a dohlíželi na to, aby Brisbois neměl ani tu nejmenší naději uprchnout. Od té doby, co unikli před hlučícím davem, ještě pan Střelec neřekl Jo ani slovo a Johaunu to mlčení přivádělo k zoufalství. Já jsem přece Brisboise vůbec nechťela zabít, vysvětlovala sama sobě, bylo to jen to vyprávění, co se mi tak vymklo z rukou. Jo špatně došlápla a celá sebou trhla, jak jí pohmožděnými žebry i navzdory Braddockovu pevnému obvazu projela krutá bolest. A to přitom její zranění ve srovnání s Brisboisovými ani nestála za zmínku. Ten den v sedle rytířovu zdravotnímu stavu očividně neprospěl. Jeho obličej byl jen změtí fialových modřin a ztrhaných rysů a muž zatínal zuby bolestí. V jednu chvíli se po Jo záštitně ohlédl, pak ale zase upřel oči na chodbu před sebou.

Zatímco rychle kráčeli chodbami, Jo si všimla, že mnoho z těch magických lamp ještě stále nesvítilo. Docela by ji zajímalo, co Arteris udělala s těmi provinivšími se mágy. Mihotající se světlo pochodní dodávalo některým delším chodbám podivného vzhledu a ještě podivněji vypadala místa, kde se shromažďovala oblaka kouře, štipajícího Jo v očích i v nose. Toto nebyl ten rozzářený hrad, do jakého vstoupila před několika měsíci s Flinnem.

Před vchodem do zasedací místnosti stáli dva strážníci. Jeden se otočil a otevřel před Jo a Braddockem dveře, aby mohli vstoupit a potom silným a jasným hlasem oznámil: "Vaše Výsosti, vrchní strážce Střelec přivádí do komnat Vaší Rady panoše Johaunu, mistra Trnikrve a pana Brisboise." Strážný se uklonil a ustoupil stranou.

Střelec, Jo, Braddock, Brisbois a ti dva strážníci vstoupili do místnosti. Byli tam shromážděni všichni členové Rady a příchod návštěvníků zjevně přerušil nějakou poradou. Jo si všimla, že v místnosti jsou také tři ze čtyř hradních mágů. Seděli před Radou, jako kdyby jí podávali hlášení.

Těžké dveře komnaty se s bouchnutím uzavřely. Jo a Braddock vykročili kupředu a Brisbois je neochotně následoval. Strážníci se mu postavili za záda.

Tři mágové a patnáct členů rady se otočili tváří k Jo. Baronka z Penhaligonů vstala a zvolala: "Panoši Johauno, podej hlášení!"

"Mistr Trnikrev a já jsme se rozhodli jet do vesnice Riflianu, kde se měl mistr Brisbois skrývat," začala pomalu Jo a snažila se být stručná. Stále ji ještě v duchu pronásledovaly nepříjemné vzpomínky na ten přehnaný výčet událostí, který skončil tak špatně, a tak se snažila vyhnout jakémukoli vychloubání. "Po celodenní jízdě jsme se zastavili na hradě Kelvinu. Během našeho pobytu tam jsme narazili na pana Brisboise, kterého právě v tu chvíli bili nějakí tři násilníci..."

"Ty a mistr Trnikrev tedy nejste odpovědní za stav toho rytíře?" vpadl jí do řeči pan Střelec.

"Ne, pane," řekla rychle Jo a neušlo jí, jak vrchní strážce ulehčeně kývl.

"Pokračuj, panoši Johauno," řekla Arteris a posadila se na své místo u stolu.

"Vysvobodili jsme mistra Brisboise z rukou těch lotrů. Dva jsme zabili, třetí nám ale utekl." Jo se otočila a podívala se na Brisboise, rytíř se jí však odmítl podívat do očí. "Pan Brisbois tvrdí, že byl jen pouhou loutkou a Teryl Auroch ho unesl. Měl u sebe jakýsi vzkaz, který už bohužel nemám. Mistr Trnikrev vám potvrdí, že na tom vzkazu bylo znamení Teryla Aurocha."

"Mistře Trnikrvi, je to pravda?" zeptal se pan Střelec. Trpaslík přikývl. "Pan Brisbois říká, že to bylo mágovo znamení - dlouhá, několikrát ohnutá čára - vypadalo to jako býčí rohy."

"To je jeho znamení," řekl vrchní strážce. "Při cti tvého lidu toto svědectví přijímáme." Znovu lehce kývl a přes rty mu přelétl prchavý úsměv.

Jo mluvila dál: "Ten vzkaz sděloval mistru Brisboisovi, že se má na udaném místě a v udaném čase setkat s tím mágem..."

"Na tom místě a v té době, kde jste mě našli, jak mě ubíjejí k smrti," přerušil ji hněvivě Brisbois.

Arteris bouchla pěsti do stolu. "Ticho, mistře Brisboisi! Dostaneš možnost říct, co uznáš za vhodné. Toto je soud cti - i když jsou tady i někteří, kteří jen předstírají, že ji mají." Arteris se zlobně zadívala na ušpiněnou tmavomodrou halenu, kterou měl Brisbois stále ještě na sobě.

"Panoši Johauno, pokračuj," řekla baronka.

"Je pravda, že jsme mistra Brisboise našli na tom místě i v tom čase, o kterém se mluvilo v tom vzkazu," řekla Jo. A je pravda, že tam po Aurochovi nezůstala ani stopa, mistr Brisbois říká, že k Terylu Aurochovi nechová žádné přátelství..."

"Panoši Johauno, ten muž bude mluvit sám," přerušila i podrážděně Arteris. "Sděluj nám jen to, co víš, že je pravda." Johauno přikývla. "Vrátili jsme se do našeho hostince, ošetřili jsme mistru Brisboisovi jeho zranění a dnes ráno jsme vyrazili na zpáteční cestu."

Pan Střelec se podíval na Brisboise a zeptal se: "Dal vám mistr Brisbois nějaké vysvětlení ohledně toho, proč se nechce vrátit na hrad Tří sluncí? Pokusil se včera nebo dnes ráno o útěk?"

Jo na tu otázku nechtěla odpovědět - věděla, že její odpověď dodá Brisboisovu tvrzení o jeho zášti vůči Aurochovi na důvěryhodnosti. Za každou cenu chtěla dosáhnout toho, aby byl Brisbois potrestán, dobře však věděla, že musí odpovídat po pravdě.

"Ne, pane Střelče, mistr Brisbois se nám nijak nevzpíral." Jo zaváhala. Už už chtěla dodat: Ale nebyl v takovém stavu, aby toho byl schopen, pan Střelec však zvedl ruku a zarazil ji.

"Děkuji ti, panoši Johauno," řekl vrchní strážce. Varovně se na dívku zadíval a Jo byla najednou ráda, že si tu malichernou poznámku odpustila.

Pan Střelec kývl na jednoho ze strážných. Muž odešel, aby se vzápětí zase vrátil s třemi dalšími židlemi. "Panoši Johauno a mistře Trnikrvi, prosím, posaďte se," řekl přísně formálním tónem vrchní strážce. "Nepochybuji o tom, že po celém dni v sedle je to ta poslední věc, po které byste toužili, snad si tak ale budete moci během zbytku jednání trochu odpočinout."

Jo se s radostí posadila a Hadobije opatrně postavila mezi svou židli a tu, na kterou se vzápětí posadil Braddock.

Trpaslík si úlevou tiše povzdychl, slyšela to však jen Jo. V duchu se usmála.

V místnosti zavládlo ticho - všichni čekali, až promluví Arteris. Baronka složila ruce na stole a probodávala Brisboise upřeným pohledem svých světle hnědých očí. Byly tvrdé jako kámen, ani se nepohnuly a nebylo v nich ani půl gramu slitování. Pan Střelec Jo kdysi řekl, že se baronka čím dál víc podobá starému baronu Arturovi, a její chování toho dne to očividně jen potvrzovalo.

"Mistře Brisboisi, je ti známo, proč jsme za tebou poslali panoše Johauno a mistra Trnikrve?" zeptala se nevzrušeně Arteris.

Brisboise to zcela zaskočilo. "Pro - promiňte, Vaše Výsosti?"

"Víš, proč tě sem přivedli?"

"Ne, Vaše Výsosti, to nevím." Brisbois se tvářil, jako by se ho to netýkalo, zjevně ale nebyl s to čelit pronikavému pohledu té ženy.

"Pak mi dovol, abych ti sdělila, že jsi zde proto, že se naši dvorní mágové domnívají, že Teryl Auroch zničil všechnu magii na Hradě tří sluncí," řekla vladařským tónem Arteris.

"Zničil...?" vyhrkl Brisbois. Obrátil svou pozornost k Radě a podíval se na jednoho rádce po druhém.

"Musíte mi věřit! Nemám o Aurochových plánech ani ponětí..."

"Tak proč jsi uprchl společně s ním poté, co zde na hradě napadl pana Flinna a jeho doprovod?" přerušil ho pan Střelec.

Brisbois hněvivě zavrtěl hlavou. "Neodešel jsem s ním dobrovolně! Při mém útěku mě unesl!"

"Máme tedy věřit tomu, že jsi ho opustil?" zeptala se Arteris a hned nato dodala: "Jestli jsi to ale udělal, jak se ti podařilo uprchnout tak mocnému mágovi?"

Brisboisovou tvář zmítaly snad všechny emoce od hněvu až po hanbu. Rytíř sklonil hlavu k zemi, po chvíli ji ale zase zvedl, otočil se k Arteris a zřímá ji oslovil: "Vaše Výsosti, Auroch nás pomocí své magie odnesl do Spekulára. Objevili jsme se na molu přečpaném lidmi a já jsem využil toho zmatku k útěku. Útok na pana Flinna Aurocha vyčerpal, a tak nebyl schopen mě zadržet."

Baronka z Penhaligonů rytířova slova mlčky zvažovala, tvář prostou i té sebemenší emoce nebo stopy zamyšlení. "Mistře Brisboisi, co jsi dělal během těch dlouhých týdnů, které následovaly po tom únosu?" zeptala se chladně.

Brisbois se zhluboka nadechl, jako by se chystal prozradit nějaké hluboké osobní tajemství. Jo cítila, jak ji i navzdory hněvu ten rozhovor přitahuje.

"Zpočátku jsem se snažil uniknout Aurochovi. Je samozřejmě mnohem mocnější než já, bál jsem se tedy o holý život," odpověděl ztěžka Brisbois. "Ale pak jsem si uvědomil, že pokud by ten muž byl tak mocný, jak jsem si myslel, nemohlo by se mi o skutečném útěku ani zdát. Měl jsem jedinou možnost - zabít ho dřív, než on zabije mě. Utíkal jsem před ním jen proto, abych získal čas a mohl se rozhodnout, jak ho mám zabít."

"Kde je Auroch teď? V Riflianu? V Kelvinu?" zeptal se pan Střelec.

Brisbois si přejel rukou po obočí a řekl: "Nějakou dobu byl ve Spekuláru a já jsem se snažil přijít na to, jak bych ho dostal tam. Pak se mu ale podařilo mě vystopovat. Utekl jsem tedy z města a putoval po Vévodově cestě na sever. Zastavil jsem se v Kelvinu, protože jsem doufal, že tam zase získám nějaký čas." Brisbois se odmlčel.

"V Riflianu jsi nikdy nebyl?" zeptal se Střelec.

"Ne, pane, nebyl," odpověděl bez váhání Brisbois. Jo se na rytíře upřeně zadívala.

"Mí zvědové..." začal vrchní strážce.

"Byli uvedeni na špatnou stopu, pane Střelče," řekl pevným hlasem Brisbois. "Lépe řečeno, zařídil jsem to tak, aby po ní šli."

"Cože?" vykřikli zároveň pan Střelec a baronka Arteris. Ostatní členové

Rady si mezi sebou cosi šeptali a i tři mágové vysílali k Brisboisovi tázavé pohledy. Vrchní strážce vstal a zvolal:

"Mistře Brisboisi, to musíš ihned vysvětlit!"

Rytíř pokrčil rameny. "Přivedl jsem vaše zvědy k přesvědčení, že jsem v Riflianu, protože jsem doufal, že se mi tím podaří svést z cesty také Aurocha," řekl klidně a zřetelně. "Také jsem doufal, že byste za mnou mohli někoho poslat a ten někdo by Aurocha v Riflianu mohl potkat a zabít."

"To nevíš, že pro Řád jsi psancem?" vykřikla Arteris. "Musí ti být zřejmé, že porušení slibu panu Flinnovi tě zbavilo práva být členem Řádu. Tento nový zločin - úmyslné klamání Řádu v zájmu vlastních cílů - tě může bez dalšího stát hlavu."

Brisbois naklonil hlavu směrem k baronce. "Ano, Vaše Výsosti, já to všechno vím," řekl. "Také ale vím, že sám proti Aurochovi nic nezmůžu. Doufal jsem, že by mi někdo z hradu mohl pomoci. Kdybych dokázal své dobré úmysly tím, že bych bojoval s Řádem proti Aurochovi, možná by mi bylo dovoleno se vrátit." Brisbois se podíval na členy Rady. Johauniny oči do něj bodaly jako dvě dýky, rytíř se však jejímu pohledu vyhnul.

Místnost byla děsivě tichá. Nakonec povstal pan Střelec. "Doufal jsi ve velmi mnoho věcí, mistře Brisboisi," řekl zvolna, "a jsem zděšen tím, jak málo máš v sobě pokory!" Pan Střelec se otočil a pomalu došel k jednomu z oken. Potřásl hlavou. Slunce zapadalo, magické lampy však stále ještě nezářily. Jeden ze strážných začal rozsvěcovat lucerny.

Arteris vstala a tiše řekla: "Mistře Brisboisi, máme si tedy myslet, že si přeješ, aby ti tento soud ještě jednou prokázal shovívavost?" Hlas se jí chvěl naprostým úžasem.

Brisboisovi zacukalo v tváři. Přikývl a řekl: "Ano, Vaše Výsosti, přeji si to."

"Mistře Brisboisi, toto je nanejvýš neobvyklé," řekla ledově Arteris. "Prosím, pověz nám, jaké máš důvody pro to, aby ses považoval za hodná této zcela mimořádné pocty!" Baronka se znovu posadila.

Brisbois ukázal na Jo. "Vrátil jsem se bez odporu s panošem Johaunou a mistrem Trnikrvem. Žádným způsobem jsem neuškodil panu Flinnovi..."

Johauna vyskočila ze židle. "Ano, ale ani jsi mu nepomohl! Nechal jsi Aurocha zaútočit..."

Vrchní strážce se u okna prudce otočil. "Panoši Johauno, nemáš slovo!" zvolal přísným hlasem a ukázal přítom na Jo. "Ihned se posad', nebo odejdi!"

Johauna se užasle posadila. Podívala se na pana Střelce a všechna krev jí rázem zmizela z tváře. Rychle se otočila k Braddockovi a hledala u něj podporu, trpaslík však jen varovně potřásl hlavou.

Vrchní strážce se vrátil ke stolu a formálně se baronce uklonil. "Vaše Výsosti, omlouvám se vám za jednání mého panoše," řekl chraptivým hlasem. "Ujišťuji vás, že ten nevhodný čin byl tím posledním, kterého se dopustil."

Baronka se zadívala na vrchního strážce a ledově odvětila: "A já tě ujišťuji, pane Střelče, že to skutečně je poslední takový čin, který jsem ještě strpěla." Arteris se obrátila k Jo a přísně se na mladou ženu zadívala. Jo těžce polkla.

Pan Střelec se podíval na členy Rady a pak znovu oslovil baronku: "Vaše Výsosti, rozhodnutí o Brisboisově osudu můžeme odložit, obávám se však, že obnovení magie na tomto hradě odkládat nelze." Vrchní strážce se lehce uklonil a posadil se.

Arteris se podívala na Brisboise, který se už jen sotva držel na nohou. Sešpulila rty a pak mávla na jednoho ze strážných, aby mu přistavil židli. Když se Brisbois posadil, Arteris řekla: "Stačí tvé spojení s Verdilithem a Terylem Aurochem a tvá účast ve spiknutí proti panu Flinnovi a zásadám Řádu tří sluncí - už to jsou samy o sobě zločiny, které nám dávají plné právo se domnívat, že jsi zapleten i do těch intrik, kterými byla zničena naše magie."

"O něčem takovém nic nevím!" protestoval Brisbois. Jeho slova se prázdně rozlehla místností a členové Rady se na něho upřeně zadívali. Brisbois už ale neřekl ani slovo a Arteris mluvila dál.

"Jen několika našim mágům ještě zbyla nějaká kouzla či magické schopnosti a z našich magických předmětů se nedá použít vlastně ani jediný." Baronka se odmlčela a sepjala ruce. "Mistře Brisboisi, řeknu to stručně a jasně: podezřívám tě z toho, že ses spojil s Terylem Aurochem s cílem zničit naši magii. Co na to povíš?"

Brisbois zbledl jako křída. "Vaše Výsosti, jsem nevinný." Jeho hlas zněl upřímně, Jo se však musela velmi přemáhat, aby mu uvěřila. Stejně jsi vinen ještě mnoha jinými zločiny, pomyslela si, a ty budou jednoho dne všechny odhaleny.

"Stále ještě jsi ale neodpověděl na otázku, kterou ti položil vrchní strážce. Víš, kde se Auroch zdržoval během posledních několika týdnů, a víš, kde je nyní?" zeptala se chladně Arteris.

"Jak jsem už řekl, Auroch byl ve Spekuláru a pak se vydal po Vévodově cestě na sever. Včera večer byl ještě v

Kelvinu..." řekl pomalu Brisbois.

"Prosím za prominutí," přerušil ho na chvíli vrchní strážce. "Mistře Brisboisi, opravdu jsi Aurocha spatřil v Kelvinu? Nemohl ti ten vzkaz třeba poslat odněkud odjinud?"

Brisbois jen zamrkal. Jedno oko už se mu úplně zavřelo a modřiny na tváři měl sytě fialové. "Máš pravdu, pane Střelče," odvětil po chvíli. "Skutečně jsem Aurocha v Kelvinu neviděl. Vlastně jsem jenom předpokládal, že jím prošel, protože jsem tam dostal ten vzkaz a protože cestoval na sever." Brisbois se otočil k baronce. "Podle toho, co vím, Auroch v Penhaligonu po útoku na Flinna vůbec nebyl." Pak muž ale pokýval hlavou. "To ale neznamená, že by na cestu na hrad neměl čas nebo magické schopnosti."

"Mistře Brisboisi, víš, kde je teď?" opakovala podrážděně baronka.

"Ne, Vaše Výsosti, to nevím," odpověděl pomalu Brisbois. "Naposledy jsem ho viděl na Vévodově cestě kousek na jih od Kelvinu. Domníval jsem se, že potom vstoupil do města." Brisbois si povzdechl a pak ještě řekl: "Proč si ale myslíte, že je za to selhání vaší magie odpovědný právě Auroch? Nebylo by možné, že by vám to udělal Verdilith?"

"Na tom nesejde, je to jedno a totéž," řekl pan Střelec. "Copak jsi to neslyšel? Poté, co pan Flinn zahynul v osamělém souboji s tou nestvůrou, střetla se s ním v jeho doupěti celá četa rytířů. Drak ale s Aurochovou pomocí uprchl."

Brisbois netrpělivě přikývl. "Ano, ten příběh jsem slyšel! O Flinnově životě se teď vykládá v každé hospodě. A někteří z pěvců dokonce říkají, že Mocný Flinn nezemřel, že se stal Nesmrtelným."

Jo zatajila dech a ruka jí mimoděk vylétla vzhůru, Braddok ji však za ni chytil a zatřásl jí. Jo se na něho podívala, neřekla nic a dál už jen napjatě poslouchala, co rytíř říká.

"...neobvyklá událost," právě tvrdil Brisbois, "pokud vezmeme v potaz všechny obtíže, které by s tím byly spojené."

"Na druhé straně je pravda," přerušil ho pan Střelec a tvářil se přitom velmi zasmušile, "že pokud by se někdo z lidí, kteří kdy žili, mohl stát Nesmrtelným, pak by to byl pan Flinn."

"Jistě, pane Střelče," řekl kvapně Brisbois. "Chtěl bych ale říct to, že pěvci dokážou vyprávět téměř cokoli, a tak jsem jim vůbec nevěřil, když jsem slyšel, že jsou Auroch a Verdilith zase spolu. Zvlášť s ohledem na to, jaký se ten mág zdál mít zájem na tom, aby mě zabil."

Jedny z dveří do místnosti se otevřely a vstoupil další strážný. Zdvořile si odkašlal, než ale stačil promluvit, prodrala se kolem něj nějaká stařena. Za ní šel jakýsi malý chlapec. To jsou přece Karleja a Dajin! uvědomila si Johauna. Už už chtěla vstát, ještě včas si ale uvědomila, kde vlastně je a jak se má chovat.

Strážný se ale nedal tak lehce porazit. Postavil se před vetřelce a ohlásil směrem k baronce: "Vaše Výsosti, čarodějnice Karleja Kunzajská a její učedník prosí..."

"Já jsem se o nic neprosila. Důrazně jsem o něco žádala," přerušila ho Karleja a rázně strážného obešla. Arteris muze pohybem ruky propustila a strážný se vrátil na své místo přede dveřmi. - Karleja vykročila kupředu, Dajin vedle ní. Letmo se na Jo a Braddoka usmál.

"Co má tento nehorázný vpád znamenat, stařeno?" zeptala se Arteris. Hlas jí zněl ještě studeněji, než když mluvila k Brisboisovi nebo k Jo. "Měla jsem tě nechat vyhodit, ale předpokládám, že to, co chceš, je důležité." Arteris vladařsky pozvedla obočí.

"Kde je ta skříňka?" zeptala se bez okolků Karleja. Dlouhé šedivé vlasy jako by jí vstávaly na hlavě.

"Jaká skříňka?" zeptala se rozčileně Arteris.

Braddok vyskočil na nohy a došel ke Karleje. "Vaše Výsosti," oslovil baronku s očima náhle rozšířenými obavami.

"Vím, o jaké skříňce Karleja mluví - je to ta, kterou jsem přinesl z Verdilithova doupěte." I Jo v tu chvíli vstala a připojila se ke svým přátelům. Všimla si Střelcova pohledu a stiskla rty. Přátelé byli pro ni mnohem důležitější než protokol.

"Je to klíč k celé té magické hádance," řekla stará čarodějnice.

Arteris se otočila ke svým mágům, kteří celou tu dobu mlčeli. "Mistře Kellere," oslovila toho nejmladšího, "neříkal jsi mi náhodou, že ta skříňka - že ta skříňka je prostě jenom záhadná, že na ní určitě není vůbec nic magického?"

Mág vstal, podíval se na Karleju a potom na Arteris. "Ano, V - Vaše Výsosti, řekl jsem to," zajíkal se.

"Ty blázne!" zaječela Karleja. Zamávala ve vzduchu svými kostnatými rukama a vyřítla se proti mágovi. "To jste to opravdu nevěděli? Ta skříňka je to, co vám tady sebralo všechnu magii - a taky většinu mé vlastní!"

Mladý mág celý zbledl. "Já... já jsem to nevěděl," breptal.

"Tu skříňku je třeba schovat někde velmi, velmi daleko," řekla smrtelně vážným tónem Karleja. "Musíte ji hodit do té nejhlubší propasti, do toho nejhlubšího oceánu, prostě někam - to už je jedno kam! Musíte ji okamžitě odvézt co nejdál od všech zdrojů magie!" Stará čarodějnice vztekla šťouchla svou dubovou holí do mága. "Tak utíkej, dones sem tu skříňku a dej ji Braddokovi, tomu nemagickému trpaslíkovi, který ji měl jako první. On ji pak odnese pryč."

Mladý muž se třásl tak silně, že se téměř skácel na Karleju. "Já... já... já nemůžu, stará paní," řekl hlasem plným děsu. "Já tady tu skříňku nemám!"

"Cože?" zaječela Karleja. Jo ji ještě nikdy neviděla tak rozčilenou. Skoro jako by měla hrozný strach, pomyslela si náhle. To je ta skříňka opravdu tak nesmírně mocná? "Co jsi s ní udělal, ty blázne?" zaburácela Karleja a zvedla hůl.

Arant, nejstarší z mágů, postoupil kupředu a odstrčil Kellera stranou. I on se třásl, ale přece jen ze sebe se zdáním klidu dokázal vypravit několik slov: "Ta záhadná skříňka mé mágy ustavičně rušila v práci. Pořád se točili jenom kolem ní a snažili se ji otevřít místo toho, aby pracovali na tom, jak by obnovili magii na hradě. Poslal jsem ji pryč, abychom mohli konečně začít pracovat."

"A kam jsi ji poslal?" zeptala se skoro bez dechu Karleja.

"Svému bratranci," řekl Arant. "Miluje takové hádanky - koneckonců, všichni ti čarodějové tam nahoře v Armětově je milují."

Karlejina tvář zbělela jako vápno a Jo by byla ochotna přísahat, že té staré čarodějnice v tu chvíli zbělelo i několik vlasů.

"Ty... ty jsi tu věc poslal do Armětova?" zašeptala Karleja. "Ty jsi tu skříňku poslal do nejmagičtějšího místa v celé

zemi?"

Stařena obrátila oči v sloup a zhroutila se na zem.

"Karlejo!" vykřikl Dajin a klekl si ke stařeninu ležícímu tělu. Jo si k ní také spěšně klekla a položila si její hlavu do klína. Podívala se na pana Střelce, ten však právě něco šeptal Arteris.

"Karlejo! Karlejo!" šeptala Jo a hladila stařeninu tvář s tak nesmírně hlubokými vráskami.

"Členové Rady, prosím, okamžitě odejděte," zazněl barončin velitelský hlas. "Toto je věc, o které si chci promluvit jen s mágy. Strážce, odveďte mistra Brisboise do vězení. Pane Střelče, postarejte se o kouzelníky a její společníky.

Paní z Olší se na baronku rozčileně zadívala. "Vaše Výsosti, to je nepřipustné. Bez naší rady a vědomí nesmíte o tak důležitých záležitostech sama rozhodovat."

Arteris probodla znalkyni etikety ledovým pohledem. "V dobách vážného ohrožení má naše bezpečnost přednost před svobodou vědění," řekla ostře. Tak nahlas, aby to slyšeli i ti rádcové, kteří už byli u dveří, pak ještě řekla: "A pokud se o tom kdokoli - opakují, kdokoli - dozví byť je jediné slovo, postarám se o to, aby nikdo z vás už v Radě nikdy nezasedal." Rádcové se pokradmu podívali jeden na druhého a pak pomalu opustili místnost.

Dva vojáci už Brisboise drželi mezi sebou, když v tom rytíř vykřikl: "Baronko, prosím, dovolte mi zůstat!"

Arteris zaváhala a pak se podívala na vrchního strážce. Pan Střelec se poškrábal na bradě a pak zavrtěl hlavou. "Ne," řekl, "to nedovolím. Za bezpečnost hradu odpovídám já. Pokud je příčinou našich potíží Auroch nebo Verdilith, mohl by Brisbois vyrazit naše plány." Pan Střelec mávl na strážce, aby Brisboise odvedly. Muž opustil místnost bez jediného slova.

Jo a Dajin mezitím neklidně sledovali, jak se Karleja pomalu probírá z mrákot. Jo jen koutkem oka zahlédla, jak na Střelcův pokyn většina rádců opustila místnost.

"Co... co se stalo?" zamumlala Karleja.

Jo a Dajin ji pomohli vstát a posadili ji na židli. Baronka a pan Střelec stáli opodál a tváře měli ustarané. Tři mágové za nimi se také snažili vypadat, jako kdyby měli veliké starosti o stařenino blaho, bylo na nich ale vidět, že se ze všeho nejvíce bojí o své vlastní. Karleja se podívala na pana Střelce a pak zase na Arteris. "Tak do Armětova ji poslali, no fuj," odplivla si. "Který pitomec si to vymyslel?"

Vrchní strážce se podíval na tři mágy, choulící se k sobě jako zmoklé slepice, pak se otočil k Arteris a zašeptal: "Vaše Výsosti, tuším, že jste se o té věci chtěla poradit se svými kouzelníky, ale domnívám se, že bychom měli poslat pryč i je. Každý z nich je v té věci stejně podezřelý jako mistr Brisbois."

Baronka probodla každého z čarodějů hněvivým pohledem a Jo si domyslela, že ten pohled už mnohokrát předtím donutil slabší lidi povědět všechno, co věděli. Po chvíli Arteris stiskla rty a sama pro sebe pokývala hlavou. Nato se otočila ke Karleje a řekla: "Pane Střelče, nemohu podezřívát všechny. Mám pocit, že ti mágové jsou daleko spíš břídilové než zrádci. Nechej je tady."

Mágové se i navzdory té urážce zjevně uklidnili.

"Jak si přejete," řekl pan Střelec a obrátil se k mágům. "Kdy jste tu skříň-ku odeslali?"

"Odvezli ji čtyři vojáci už skoro před týdnem," odpověděl Arant. "Už by měli být každým dnem v Armětově. Opravdu chceš říct, že ta - ta věc zničí všechnu magii i tam?"

Karleja sešpulila rty a vtáhla tváře. Její tvář v tu chvíli vypadala přetažená a ztýraná vyčerpáním. "Ano," vážně přikývla a sklonila hlavu. "Ale nemyslím si, že ta skříňka prostě jen saje magickou energii - proč by si ji Verdilith nechával ve svém doupěti? Ten drak ji musel u sebe mít z nějakého důvodu - a z nějakého důvodu nás ji také musel nechat ukrást. Ta věc musí mít ještě nějaký jiný účel."

"Možná ke splnění toho účelu musí nejdříve nasát určité množství magie," nadhodil váhavě Arant. "Jestli se ta skříňka dostane do Armětova, může tam nasát tolik magické energie, že... že bude moci zničit celý Penha-ligon."

"Pokud ji vyrobili Auroch s Verdilithem, tak bych s tím docela souhlasila," přisvědčila Karleja.

Baronka lehce zasténala a pan Střelec jí položil ruku na rameno. Arteris se o něho na okamžik opřela. Bylo to vůbec poprvé, co si Jo u té ženy všimla nějaké slabosti. "Co můžeme dělat?" zeptala se tiše baronka.

"Jsem si jistý, že té katastrofě zabráníme," naklonil se pan Střelec ke Karleje. "Zrádcovská magie ještě Kvadriviál nikdy nepřemohla." Jeho drsný

hlas zaduněl ve ztichlé místnosti a Jo náhle cítila, jak se jí zase vrací odvaha.

Karleja pokrčila rameny. "Řekla bych, že tu skříňku ještě můžeme zachytit na cestě," řekla pomalu a rozvážně. "Možná jsou vaši vojáci pomalí, anebo je potkala nějaká nehoda."

Pan Střelec přikývl, pomohl baronce ke křeslu a posadil se vedle ní. Jo a všichni ostatní udělali totéž.

"Uděláme toto," začal vrchní strážce a jeho hluboký hlas zněl rozhodně a dost povzbudivě. "Panoši Johauno," řekl formálním tónem, "na základě toho, že jsi tak rychle přivedla pana Brisboise, tvých průkazně dobrých vztahů s Karlejou, která o té skřínce ví ze všech nejvíce, a na základě skutečnosti, že jsem si v této chvíli mnohem jistější tvými pohnutkami než pohnutkami kteréhokoli z ostatních rytířů a panošů, tě vysílám za tou skříňkou. Nařizují ti, abys za každou cenu zabránila tomu, aby se dostala do Armětova."

Baronka se úkosem podívala na vrchního strážce a řekla: "Pane Střelče, je mi to líto, ale domnívám se, že by tím úkolem měl být pověřen některý ze zkušenějších rytířů."

"Vaše Výsosti, jindy by to bylo správné, v tomto případě však za mou volbou stojí jeden důvod, který převážil všechny ostatní. Panoš Johauna má něco, co nemá žádný jiný rytíř."

"A to je?"

"Hadobij. Jestli je do té věci zapleten ten had Verdilith, musí proti němu jet i meč, který byl vykován, aby ho zabil."

"Ale ona je jen panoš."

"Jako doprovod s ní pošlu mistra Trnikrve, bojovníka, který se vyrovná i našim nejzkušenějším rytířům." Pan Střelec se

přítom díval na Braddoka, který lehce přikývl. "A Karleja Kunzajská pojede také, neboť jako mág daleko překonává naše vlastní mágy jak zkušenostmi, tak intuicí - což dokázala i objevem skutečné moci té skříňky.

Panoš Johauna a její společníci byli při prvním útoku na Verdilithovu sluj mnohem blíže úspěchu než celý pluk mágů a rytířů, které jsme tam poslali my. A vzhledem k tomu, jaké máme potíže s vlastní bezpečností, bych raději vyslal malou, ale účinnou jednotku než celou armádu."

"Karlejo Kunzajská, jsi s tím srozuměna?" zeptala se Arteris.

Stará čarodějnice se chvíli škrábala na bradě. Pak se podívala na Jo a řek-la: "Tak jest, půjdu, ale jen pod jednou podmínkou: Bude nás doprovázet ještě jedna osoba, a já si sama vyberu, kdo jí bude." Karleja se otočila k panu Střelci a baronce Arteris, kteří si jen vyměnili překvapené pohledy.

Střelec se zahleděl na starou čarodějnici. "A bude jí kdo?"

"Mistr Brisbois," zavrčela Karleja.

"Cože?" vykřikla Jo a vstala. "Karlejo, přišla jsi o rozum? Ten člověk je Aurochovým spojencem..."

"Buď zticha, mladá dámo," zasyčela Karleja. "Mám víc intuice v malíčku levé nohy, než jsi máš ty v celé té zrzavé palici! Brisbois je nevinný. A je to také jediný člověk, který tady něco ví o tom, kde Auroch je a co plánuje. On je tím posledním členem úderné skupiny. Máme tu, která nese meč..." Kar-leja se podívala na Jo a na Hadobije, opřeného o její židli, a pak její pohled sklouzl na Braddoka. "Máme válečníka, a máme také kouzelnici (a jejího pomocníka)," pokračovala ve výčtu Karleja a poplácala přitom Dajina po rameni. "Takže potřebujeme ještě někoho, kdo by nám dodával informace, a tím člověkem je Brisbois."

"Když ale bude Brisbois v našem táboře, tak Auroch zcela jistě přijde na to, co zamýšlíme!" vykřikla Jo. Vrchní strážce ji chytil za ruku a varovně se jí podíval do očí. Jo se nepříteli ochotně posadila a zkřížila ruce na prsou.

Promluvila baronka Arteris: "Zdá se mi, že ortel nad mistrem Brisboisem musí být vyneseno teď, a ne až později, jak jsme se předtím domnívali." Odmlčela se a podívala se na Jo. "Rada v té věci nedospěla k rozhodnutí, a nyní se objevily nové skutečnosti, které by její soud mohly ovlivnit."

Baronka znovu sepjala prsty a upřela oči na Jo, která se náhle cítila malá a bezbranná.

"Panoši Johauno, jako dědice Flinnova meče se tě ptám, jak bychom podle tebe měli naložit s mistrem Brisboisem? Dala bys mu milost, nebo smrt?"

Jo se zděšeně zadívala na baronku. Ústa měla suchá a její ruce jako by byly z olova. Klesly jí k bokům. "Vaše Výsosti, chcete mé rozhodnutí?" zeptala se zcela bez dechu.

Baronka přikývla. "Ano, panoši. Sama se rozhodni. Není sporu o tom, že mistr Brisbois nedostál svým povinností, a to hned dvakrát. Poprvé nás pan Flinn požádal, abychom ho ušetřili, a chtěl, aby mu pan Brisbois sloužil po dobu jednoho roku jako vazal, neboť doufal, že by se mohl napravit. Milosrdenství pana Flinna se však nakonec ukázalo být scestným."

"To všechno vím," zašeptala Jo.

Arteris přikývla. "A nyní mistr Brisbois porušil své povinnosti podruhé, když nedostál přísaze, která ho zavazovala sloužit jako vazal," řekla baronka a smutně pokývala hlavou. "Je ale třeba říct, že jsme nezjistili, zda se Brisbois k Aurochovi připojil dobrovolně, nebo zda byl tím mágem unesen. Ať už to ale bylo jakkoli, neodvedl panu Flinnovi nic z toho, čím mu byl jako jeho vazal povinován. A nakonec při chabém pokusu vrátit se pod naši ochranu mistr Brisbois Řád úmyslně oklamal." Arteris se odmlčela, aby si všichni uvědomili, co říká. "Podle všeho si ten muž žádnou další shovívavost nezaslouží," pokračovala pomalu baronka. "Je očividně zcela bezectný a velmi pravděpodobně je ve spojení s Aurochem a Verdilithem. A může nám způsobit velké škody. Jeho poprava by byla nanejvýš oprávněná. Stačí jen jediné slovo, a já ji povolím."

Pan Střelec položil ruce na Johauniny a řekl: "Panoši Johauno, rozhodnutí je na tobě. Jsi Flinnův bývalý panoš, a nejenže opatruješ jeho meč a jeho památku, ale také na tebe přešly jeho závazky." Odmlčel se a pak dodal: "Jak jsme všichni viděli tam na tržišti, kdyby ses rozhodla pro pomstu, lid Penhaligonu by s tím vřele souhlasil, ať už je můj vlastní názor jakýkoli. Proto nyní ponechávám rozhodnutí na tobě. Vyber si: milost, nebo smrt."

"Milost, nebo smrt?" zamumlala zmateně Jo. Ta dvě slova jí bila do duše jako ocelová kladiva. Ano, toužila po pomstě, v tuto chvíli ještě víc než předtím na tržišti. Během zasedání Brisbois bez váhání předkládal Radě výmluvu za výmluvou, lež za lží a Jo byla čím dál rozhněvanější. Nebyl nevinný, Brisbois přivodil Flinnův pád, spálil jeho dům a přátelil se s jeho vrahem. Složil mu vazalskou přísahu, a když Auroch na Flinna zaútočil, uprchl. Před Johauninými očima defilovaly tucty Brisboisových skutečných provinění a stovky těch, kterými byl vinen jen v její fantazii. Její hněv byl stále silnější. Kámen v mošně u pasu jako by také pulsoval nenávistí a kdesi hluboko v mysli jí zašeptal tichý hlas: Dej mu smrt, Johauno, ve jménu Flinnovy duše mu dej smrt.

Flinn ale toho muže nechal žít. Jo si náhle uvědomila hlubokou ironii celého toho příběhu: Brisbois pošpinil Flinnovu čest tvrzením, že Flinn na bitevním poli odepřel milost nepříteli. To obvinění nejenže bylo falešné, ale bylo přímo absurdní. Flinn prokázal svou shovívavost tím, že dal ještě jednu šanci muži, který ho předtím falešně obvinil. Byla to Flinnova velkorysost, co Brisboise zachránilo, nechalo ho žít a dovolilo mu dál používat rytířský titul.

Jo cítila, jak hněv v její duši pomalu slábne. Tak dlouho už ta zlá touha po pomstě zatemňovala její mysl a vrhala stín na celé její bytí. V tom temném stínu Johauna pomalu uvadala. Její zarputilá a bezohledná snaha najít a zabít Flinnovy vrahy se nyní najednou zdála být prázdnou a beze smyslu -spis její duši ničila, než by ji posilovala.

Ta touha z ní dělala Brisboise, Flinna ne.

Ne, rozhodla se nakonec Johauna. Práví rytíři neznají pouze Čest, Statečnost, Víru a Slávu. Práví rytíři znají také Velkorysost.

"Jestliže jsem dědicem Flinnova majetku i jeho závazků," řekla pevným a jasným hlasem, "pak se mohu rozhodnout jen

tak, jak by se býval rozhodl on: Dávám mistru Brisboisovi milost." Oči se jí náhle zaleskly. "Ale mistr Brisbois musí dostát přísaze, kterou složil."

Na tváři vrchního strážce bylo vidět, jak jím zmítají protichůdné pocity, a

Jo by docela ráda věděla, co si ten člověk v tu chvíli myslí. Nakonec se ale vrchní strážce otočil k Arteris a řekl: "Vaše Výsosti, pokud souhlasíte..."

Baronka vladařsky přikývla.

Karleja na okamžik zachytila Johaunin pohled. "V tom případě by ale bylo nejlepší, kdyby někdo toho člověka rychle vytáhl z vězení. Musíme hodně rychle najít jednu skříňku."

Jo pomalu přikývla. Srdce jí divoce bušilo a hluboko v duši slyšela jakýsi neodbytný hlas. Říkal, že si vybrala špatně a z ještě horších důvodů.

Kapitola 11

"NEJRADĚJI BYCH JEL S TEBOU," ŘEKL PAN Střelec, pomáhaje Johauně do sedla. Podíval se na dívku a na rozloučenou si s ní stiskl zápěstí. Jo se upřímně zasmála a podívala se starému rytíři do očí.

"Také bych byla ráda," zašeptala.

Pan Střelec se zasmušile usmál. "Povinnosti mi to nedovolí." Vrásky kolem světle modrých očí se mu o něco prohloubily.

Dívka přikývla. "Povinnosti jsou důležité. Já vím, že se v první řadě musíte starat o hrad." Jo potřásla hlavou a upřela své šedé oči na vrchního strážce. "Dal jste mi to, co mi nikdo jiný nemohl dát. Jsem vám zavázána a udělám vše, co bude v mých silách, abych vás nezklamala."

"Víc po tobě nemohu chtít," řekl pan Střelec a podíval se na cestu, vedoucí od hradu. "Doufám, že víš, kterým směrem máš jít," řekl naléhavě.

"Ještě aby ne," odpověděla se smíchem Jo. "Jenom jsme se museli půlku noci učit nazpaměť všechny ty mapy!" Vrchní strážce se však na ni stále díval s nevyslovenou otázkou v očích. Potřásla hlavou a začala odříkávat: "Pojedeme přímo na severozápad přes Vlčí kopce. Dojedeme až k pohoří Altan Tepeš. Pak na sever a severozápad, až dojedeme na konec Altanu a začnou Černé štíty.

U Černých štítů narazíme na cestu do Armětova." Podívala se na vrchního strážce. "Jaké to bylo?"

Pan Střelec přikývl. "Dobré, Jo, dobré." Vzápětí se ale zase zamračil. "Už jsou to celé roky, co jsem byl u Černých štítů naposledy. Zrádnější hory ale neznám. Po cestě nenajdete žádné vesnice a ani žádné stavení, ve kterém byste mohli přespát."

"Já vím," řekla Jo. "Máme Kapradinu a ještě jednu mulu úplně naloženou zásobami, a kromě toho už je jaro. Sil máme dost. Tu skříňku určitě najdeme a doufám, zeji najdeme ještě předtím, než dorazí do Armětova."

"To není příliš pravděpodobné," pokýval hlavou pan Střelec, "ale zase to není tak neproveditelné, jak jsme si zpočátku mysleli. Poslal jsem poštovní

holuby za těmi rytíři, kteří střeží Vévodovu cestu na jih od Kelvinu, a nařídil jsem jim, aby se vydali na západ k Riflianu a na sever k Okraji a Prahovu. Je možné, že se dostanou do Prahová ještě dřív, než tam dorazí ta skříňka.

"Máme se pokusit se s nimi v Prahově setkat?" zeptala se Jo.

Pan Střelec zavrtěl hlavou. "Ne, projedte skrz vesnici a jeďte pořád dál na severozápad, dokud nedojedete do Armětova. Z Armětova pak zpátky směrem sem a pokusíte se tu skříňku zachytit."

"Rozumím," řekla skoro vesele Jo. "Jestli je to všechno, tak můžeme vyrazit. Do východu slunce máme ještě hodinu nebo dvě a do té doby můžeme být bez obtíží za hranicemi Penhaligonu." Jo chvíli mlčela a pak se zeptala: "Máš pro nás ještě nějaká moudrá slova na cestu?"

Vrchní strážce se usmál a druhá brada se mu lehce zahoupala. "Ano, tato: Věř v sebe samu. Já ti věřím." Střelec odstoupil od Johaunina koně. "To je vše, co od tebe mohu žádat, a víc ani nechci." Zvedl ruku a strážce otevřely jednu z vedlejších bran, aby Jo a její družinu vypustily z hradu.

Jo cítila, jak se jí stáhlo hrdlo, a už jen stačila naposledy kývnout směrem k vrchnímu strážci. Zabořila paty do Karsiho boků, velký valach vyrazil kupředu a podkovy mu zazvonily na dlažebních kostkách nádvoří. Za Jo jela Karleja, sedící v sedle klisny stejně šedivé jako čarodějnice sama. Po Karleje následoval Dajin, ten zase na jednom z Braddokových dlouhonohých poníků. Za Dajinem jel Brisbois. Když uviděl Johaunina koně, začal hlasitě protestovat, protože valach patřilval jemu, Jo ho ale rychle umlčela. Dali mu na výběr několik velkých, silných koní, ke všeobecnému překvapení si však vybral podsaditou strakatou klisničku. Bylo to docela ošklivé zvíře, Brisbois však trval na tom, že je to právě to, co chce. K sedlu měl stejně jako Braddock přivázanou nákladní mulu. Trpaslík jel na Onyx, svém černém poníkově, a za sebou vedl Kapradinu.

Všech sedm zvířat teď rychle klusalo po úzké ulici vedoucí k jedné z vedlejších bran Penhaligonu. Tak časně zrána bylo kolem jen málo lidí a Jo si víc než jasně vzpomněla na den, kdy tak odjížděli z hradu naposledy. Tehdy ji Flinn zastavil, aby jí ukázal, jak za Zbabělými sestrami vychází slunce. Jo se podívala k východu a zase spatřila ty dva špičaté kopce, slunce však ještě nevycházelo. Tak někdy jindy, pomyslela si. Na to, abychom znovu spatřili to nádherné slunce, podle kterého má hrad své jméno, sem musíme přijít ještě někdy jindy.

Dívka otočila Karsiho na sever a povolila valachovi uzdu. Velký kůň se rozběhl volným, pravidelným cvalem, takovou rychlostí, při které mile na rovné silnici rychle ubíhal.

Daleko široko nebyl žádný vhodný brod a Jo vůbec neměla v úmyslu jet na jih ke Kelvinu, aby se dostala k tomu nejbližšímu. Místo toho se rozhodla, že se pokusí řeku nějak přejít několik mil na sever od Penhaligonu, kde se Úbočná rozlévala do šířky. Navrhl jí to pan Střelec, i když ji zároveň nabádal k velké opatrnosti. Jarní deště velmi pravděpodobně o trochu zvedly hladinu řeky a proud by mohl být příliš silný. Nějak ale Úbočnou přejít museli.

Když vyšlo slunce, mrazivé šero předcházející rozbřesku ustoupilo teplému dni. Naštěstí se neobjevily žádné mraky. Ze skupiny stromů u cesty se vzneslo hejno hlasitě krákajících ptáků, vyrušených zvukem Karsiho kopyt. Jo ztuhla překvapením, protože stejný zvuk zaslechla i těsně za zády. Otočila se v sedle a podívala se na Karleju. Stará čarodějnice upřeně hleděla za odlétajícími ptáky a občas otevřela ústa, aby vydala zakrákání, které bylo k nerozeznání od ptačího. Jo se usmála a zase se otočila. Pokývala hlavou a pomyslela si, že Karleja je sice podivná a trochu legrační stařena, ale že je to pro ni jen dobré, když se může počítat k jejím přátelům.

Po chvíli se dívka znovu ohlédla, aby se podívala, jak se vede jejím společníkům. Udržovali mezi sebou rozestupy dlouhé několik koňských délek, přesně jak jim to nařídila. V duchu znovu uslyšela Střelcovu varování ohledně banditů, potloukajících se po kraji a útočících na pocestné. Ne že by asi nebyli podobní těm bandám, které zaplavovaly Spekulárum, pomyslela si Jo a celá se otřásla. Lupičských band měla dost na celý život.

Počasí jim přálo a silnice byla rovná, takže ujížděli velmi rychle. Bylo teprve asi devět hodin, když Jo sjela z cesty a zamiřila na západ k brodu. Ještě že mě pan Střelec donutil se ty mapy naučit nazpaměť, pomyslela si Jo a vedla Karsiho do zeleného podrostu. Jinak bych si těch tří suchých jilmů určitě nevšimla.

Přímo před nimi se zaleskla hladina řeky. Ten kus země nad Úbočnou nebyl ani zdaleka tak rovný jako břehy, kolem kterých Jo s Braddockem projížděli cestou na jih ke Kelvinu. V těchto místech vystupovaly ze země nesčetné uzlovité kořeny a travnaté pahrbky.

Karsi těsně u vody uklouzl na měkké jarní půdě nasycené vodou ze silných dešťů a pokryté mokřým listím. Jo pevně sevřela valachovu uzdu a nechala mu jen tolik vůle, kolik potřeboval k tomu, aby našel pevnou půdu pod nohama. Když se mu to podařilo, Jo ho zadržela. Otočila se a zakřičela na Karleju, jedoucí kousek za ní: "Karlejo! Sesedni, ta cesta není bezpečná! A řekni to všem ostatním!"

Jo svižně seskočila ze sedla, když ale přistála na kluzké zemi, sama uklouzla. Zachytila se sedla, aby nespadla, a nohama jen zoufale klouzala po blátě a listí. Karsi otočil hlavu, podíval se na bezmocného panoše a krátce zaržal. "Dobře, dobře, já tě přece slyším," odpověděla nahlas Johauna. Natáhla ke Karsimu ruku a dodala: "Už jsem přece dole, nebo snad ne?" Karsi jí přejel čumákem po prstech a když nenašel žádnou pochoutku, znechuceně si odfrkl. Jo vylovila z kapsy mrkev, strčila ji koni před oči a vyčítavě řekla: "Tak dobře, no!" Valach otočil hlavu a jemně si od ní nabízenou mrkev vzal.

"Jo, jak to vypadá dál?" zeptala se Karleja a opatrně sváděla svou šedou klisnu po úzké stezce, po které před ní sešel Karsi.

"Moc dobře ne," odpověděla Jo, vzala valacha za uzdu a vykročila. K řece to odtamtud nebylo ani sto kroků, dostat se k ní ale nemělo být jednoduché. Stromy na břehu - většinou vrby a topoly - rostly hustě u sebe a jejich větve se navzájem proplétaly. Kořeny jim vystupovaly vysoko nad zem. Jo si kromě toho dobře povšimla, že ta místa musela v minulosti mnohokrát zaplavit velká voda. Pomalu vedla valacha tou nejpřímější a nejbezpečnější cestou mezi stromy a pokaždé, když kůň uklouzl, se mu snažila co nejrychleji dostat z cesty. Když pracovala u podkoního, jednou na ni nějaký kůň šlápl a nebyla to zkušenost, kterou by chtěla hned tak opakovat.

Tou dobou už byla celá udýchaná. Slunce stálo vysoko na obloze, páliho jako oheň a sotva vyrašivší lístky na vrbách ho nedokázaly zcela zastínit. Jo měla občas potíže, aby se vůbec udržela na nohou, a jindy zase musela valacha silou nutit, aby šel cestou, kterou zvolila. Pomalu se blížili k vodě.

Kousek před nimi byla široká prohlubeň a za ní už hráz vodomilných rostlin. Jo se ohlédla a spatřila, že se ostatní pomalu dostávají ke břehu. Zavolala na Karleju a ukázala na prohlubeň. "Karlejo, tady se zastavíme a domluvíme se, jak se přes tu řeku dostaneme. Tady je dost místa na to, abychom se sem všichni vešli a poradili se, jak dál." Jo vykročila kupředu a opatrně převedla Karsiho přes pokroucené kořeny jedné z vrb.

Za kořeny pokrývala zemi tlustá vrstva starého listí. Nad hlavou se dívce skláněly křivé větve s mokrou tmavou kůrou a dlouhými nově dorostlými výhonky. Tu velkou otevřenou prohlubeň zalévaly sluneční paprsky a zvaly Jo dál. Dívka i kůň udělali několik kroků.

Okamžitě se ocitli po kolena v blátě.

Jo znechuceně sklonila hlavu. "No to snad ne," zamumlala. "Chybami se člověk učí. Pojď, Karsi, otočíme to zpátky a radši z toho svinstva vylezeme." Zamlaskala jazykem a zatahala za uzdu a pak se pokusila zvednout nohu a otočit se. Nešlo to. Lesknoucí se černé bláto jí pevně drželo nohy pod zrádnou vrstvou listí. Jo se chytila rukama pod kolenem a zatahla. Noha se jí pomalu začala uvolňovat z bláta, které ji obklopovalo. Pak se ozvalo hlasité šluuup, noha se konečně vyloupila z těžkého bláta a Jo měla dost rozumu na to, aby se na ni už nestavěla. Opřela se o Karsiho a valach si nevrle odfrkl.

Karleja se postavila na okraj močálu a skřehotavě se zasmála. "Jsi v pěkné kaši, jestli to tak mohu říct," zachraptěla. "Můžeš a už jsi to také řekla," s předstíraným ledovým klidem opáčila Jo. "A teď mi pomoz ven, než do toho zapadnu ještě víc!"

Karleja našla několik kusů dřeva, které byly dost lehké na to, aby je mohla zvednout a donést k Jo. Přenesla je k močálu a naházela je do bláta. Jo jednu po druhé posbírala. Jednou se přitom znechuceně zašklebila, protože ji do tváře zasáhla řádná sprška bláta plného brouků ze ztrouchnivělého polena. "Díky, Karlejo," zavrčela a začala si stavět jakousi plošinu, na kterou by se mohla postavit.

Když s tím byla hotova, váhavě položila na plošinu tu volnou, blátem obalenou nohu, přesunula na ni váhu a s potěšením zjistila, že ačkoli se polena o kousek potopila, vypadalo to, že ji udrží. "Tak dobře," zamumlala si pro sebe, zatímco Karleja zase sbírala dřevo, aby dívka mohla udělat další krok. "Připrav se! Budu to muset udělat správně hned napoprvé."

Ostrčila Karsiho a zároveň ztěžka přesunula váhu na plošinu. Když vytahovala druhou nohu z bláta, zase se ozvalo to nevrle mlaskání. Jo se na tom primitivním voru napřímila a ztěžka oddechovala, celá pokrytá blátem. K pasu jí dolezl

jakýsi zbloudilý brouk a Jo ho zhnuseně smetla pryč.

"Jestli to správně chápu, tak toho takové městské děvče moc o močálech neví," ozval se nějaký znělý hlas.

Jo rozčileně zvedla hlavu. Ten hlas patřil Brisboisovi, stále ještě sedícímu na své strakaté kobylce. Dívka jen vztekla zaskřípala zuby. Chytila poleno, které jí Karleja hodila, a připravila se na další krok. Teprve potom promluvila. "Karlejo, to stačí," řekla, otočila se k Brisboisovi a podívala se přímo do jeho drzých očí. "Pane Brisboisi, budu velmi ráda, když se s největší laskavostí budeš starat o něco jiného."

"Jako třeba o to, jak zachránit toho koně před důsledky tvé... menší prozíravosti?" uštěpačně se zeptal Brisbois. Otočil se a usmál se na Braddoka a Dajinu, kteří právě příjížděli.

Jo se rozhodla tu poznámku přejít mlčením. Sebrala všechny síly a přeskočila na další hromadu polen. Uklouzla a téměř ztratila rovnováhu, jak se jí pod nohama jedna z větví ponořila do bahna. Neváhala a zase skočila, aby vzápětí dopadla na okraj močálu a vyškrabala se na pevnou zem. Rychle se otočila a posadila se na vlhkém listí. Karsi otočil hlavu, podíval se na ni a smutně zaržal.

"Já vím, Karsi, já vím," uklidňovala ho Jo a snažila se popadnout dech. "My tě odtamtud nějak dostaneme." Sebrala ze země kus větve a začala si seškrabávat z nohou tlustou vrstvu bláta. V té řece to zase odplave, domlouvala si v duchu. "Jak odtamtud Karsiho vytáhneme?" zeptal se Dajin. "Řekl bych, že zapadá pořád hloub."

Jo se podívala po valachovi. Byla to pravda, kůň jako by se ponořil do bahna ještě hlouběji. "Karsi!" zavolala na něho. Zvíře otočilo hlavu ke své paní a zase zaržalo.

Braddok sundal z Kapradinina sedla dvě lana a jedno podal Brisboisovi. Oba na nich hbitě uvázali smyčky, pomalu je roztočili nad hlavou a vrhli smyčky Karsimu na krk. Brisbois minul, Braddok však zasáhl cíl. Karsi podrážděně zafikal. Jo se vesele usmála na Braddoka, jako by mu chtěla blahopřát k úspěšnému hodů. "Po tolika letech chytání poníků to už člověk umí," řekl s úsměvem Braddok. Brisbois se ušklíbl a znovu hodil - tentokrát se trefil i on. Jo se od rytíře odvrátila a zarputile mlčela.

Člověk a trpaslík vši silou zatáhli, zatímco se Jo Karsiho pokoušela uklidnit. Lana se valachovi zaryla do krku a zvíře vyděšeně zaržalo. Zadní nohy se mu chvěly napětím, jak se pokoušel vyprostit z bláta. Braddok a Brisbois na břehu usilovně tahali za lana, dávali ale přitom pozor na to, aby koně nezranili.

"Do toho, Karsi! Do toho, chlapče, ty to dokážeš!" volala Jo. Natáhla ke koni ruku, ve které držela kus mrkve, a Dajin, stojící vedle ní, zamával Karsimu před očima velkou hrstí trávy. Chvilí se zdálo, že se valach konečně osvobodí, protože se mu za notného čvachtání bahna podařilo vytáhnout přední nohy. Jo vykřikla nadšením a Braddok s Brisboisem zatáhli za lana ještě silněji.

Karsi se celý zkroutil a otočil a kopyta se mu zase zabořila do bláta. Zoufale se snažil udržet v pohybu, zadní nohy mu ale zůstaly v bahně. Valach sebou zběsile házel a bil předníma nohama do bahna, jeho úsilí ale bylo marné. Braddok a Brisbois se naklonili dozadu a zapřeli se patami o zem. Lana se zařízla do Karsiho šíje, ani spojené síly obou mužů však nedokázaly s koněm pohnout. Jo zase na valacha začala volat, slova jí však uvízla v hrdle. Upírala oči na zmítajícího se koně a v uších jí zněl jen zoufalý chrapot, který mu vycházel z hrdla pokaždé, když se pokusil zaržat. Kůň měl krk celý pohmožděný od napjatých lan, zraňujících ho při každém pohybu.

Jo doběhla k oběma mužům, celou svou vahou se opřela do lan a vykřik-la: "Teď!" Byla si jistá, že to je jejich poslední šance. Ona, Braddok i Brisbois ze všech sil zatáhli za lana. Valach zoufale ržal. Nahrbil záda a zadníma nohama vířil bláto. Náhle se mu všechny čtyři nohy uvolnily a valach spadl bokem do bláta. Ještě jednou sebou zazmítal a jako zázrakem se mu podařilo proplácet bahnem na pevnější půdu kolem močálu. Jo a její společníci ještě jednou zatáhli a špinavý, třesoucí se kůň skoro vyletěl z močálu.

Zastavil se před Jo a celé tělo se mu třásl hrůzou a vyčerpáním. Jo chvíli počkala, a teprve až si byla jistá, že se kůň najednou nesplaší, mu sundala z krku smyčky a podívala se mu na rány po lanech. Hrubé provazy mu do hloubky rozedřely kůži, bylo ale jisté, že se zase vzpamatuje. Pak Jo prohlédla svému koni nohy, aby se přesvědčila, jestli si nenatáhl nějaký sval nebo nepřetrhal šlachy v kloubech. Ulehčeně si oddechla. Nesmrtelní jim museli být nakloněni - na chvějících se nohách velkého valacha nebylo ani stopy po zatvrdlinách, které byly pro natažené svaly příznačné. Brisbois svinul lana a došoural se k Jo. "Ještě že jsme tady. Řekl bych, že bys bez nás odtamtud Falara nedostala," řekl lhostejným tónem.

Jo jen stiskla rty. Sehnula se k poslední noze a aniž by se obtěžovala na rytíře podívat, stroze odsekla: "Teď se jmenuje Karsi!" Karsi se jmenoval ten podkoní, u kterého pracovala ve Spekuláru. Byl to muž strohý a přísný, v koních se ale vyznal - a tím si také získal Johauninu úctu. Na druhé straně by ale musela přiznat, že po něm svého koně nepojmenovala jen z úcty, ale hlavně proto, aby mohla "mistru" Karsimu také jednou sama poroučet. Dívka skousla dolní ret a hněvivě dodala: "A kromě toho, kdybych tady byla sama, nikdy bych tam bývala nezajela."

Brisbois se ušklíbl a otočil se ke svému vlastním koni. Karleja a Dajin stáli opodál. Chlapec stařenu jemně podepíral. Jo se podívala na čarodějnici a zarazila se. Karleja měla tvář bledou jako stěna a jednu ruku si tiskla k boku.

"Karlejo?" zeptala se váhavě Jo.

Stařena zvedla ruku a zavrtěla hlavou. "Budu v pořádku. Jenom už nejsem zvyklá být svědkem takových rozmarů přírody," řekla zasmušile. Letmo se ohlédla po Dajinovi a dodala: "I když musím říct, že takový pěkný hon na králíka mi čas od času vůbec nevadí." Stařena i chlapec se rozesmáli a Jo jim také odpověděla úsměvem, ačkoli vůbec netušila, proč se smějí.

Pak popadla Karsiho uzdu a řekla: "Řeka je kousek za těmi stromy. Myslím, že to Karsi dokáže. Přebrodíme řeku a uvidíme, jak daleko ještě dnes dojdeme." Jo se odmlčela, podívala se všem kromě Brisboise do očí a zamyšleně dodala: "Přátelé, jenom my můžeme zabránit tomu, aby ta skříňka dorazila do Armětova."

Otočila se a vykročila s Karsim směrem k řece. Ostatní ji následovali. Blížili se k okraji močálu, odkud se břeh svažoval

dál do řeky. Jak se pomalu prodírali kupředu a brodili se vodou a blátem, do nohou je řezala ostřice. Trsy té jako břitva ostré trávy vyčnívaly ze zakalené vody, která byla čím dál hlubší. Jo se zachmuřila. Voda už jí sahala až po pás a řeka byla pořád ještě mnoho sáhů daleko. A to močál, kterým právě procházeli, vypadal ze břehu tak úzký. Jo se zadívala k řece, pokoušeje se nevnímat stále hlasitější projevy nesouhlasu, ozývající se za jejími zády. Na chvíli ji téměř oslepily jasné sluneční paprsky, odrážející se od vodní hladiny. Uprostřed té mihotavé záře však Jo náhle spatřila jakýsi temný mrak, zvolna se zvedající z hladiny.

Dívala se, jak ten mrak pomalu stoupá, a oči se jí rozšířily hrůzou, když zjistila, že se s děsivou rychlostí blíží k ní a jejím společníkům. "Komáři!" vykřikla a vzápětí se celý ten roj snesl na ni a na Karsiho.

Čirý vzduch se změnil na temnou noc. Jo plácala rukama do vody napravo nalevo a zalévala sebe i svého koně gejzíry šplouchající vody. Komáři ji štípali a kousali do odhalené kůže a dokonce i skrz šaty. Jo sebou zběsile zmítala a snažila se ty štípající přišery setřást. Karsi vedle ní mával hlavou ze strany na stranu a bil kolem sebe ocasem. Tlamu měl otevřenou a veliké zuby obnažené.

"Jo! Jo!" volal na ni kdosi skrz černý závoj komárů.

"Jo!" Byla to Karleja a volala na ni zezadu z močálu. Jo zaplácla několik svých trýznitelů a podívala se směrem, odkud na ni Karleja křičela. Stařena na ni mávala a ukazovala jí, ať jde dál. "Běž! Běž! Ta řeka je docela pomalá! Běž dál!"

Dívka chytla Karsiho za uzdu, zakryla si rukou obličej a vykročila. Všude kolem ní bzučeli komáři, bodali ji do uší, prolézali jí mezi vlasy a štípali ji do víček a jazyka. Jo už to nemohla vydržet. Vrhla se kupředu a začala plavat, odrážejíc se rukama i nohama od trsů ostřice. Karsi po jejím boku byl napůl pod vodou, mířil však přesně stejným směrem jako Jo.

Dívka zjistila, že mezi ní a otevřenou řekou jsou už jen tři trsy ostřice, a nebe nad ní se náhle rozjasnilo, jak se konečně dostala na okraj komářích roje. Ještě několik kroků se brodila a pak se zachytila sedla. S největším vypětím sil se vytáhla z vody a znovu se posadila do sedla. Karsi se začal pomalu brodit přes tu širokou, líně plynoucí řeku.

"Jed' dál! Na řece už nejsou!" vykřikla Jo na Karleju, která právě na své sedé klisně vjížděla do řeky. Pak otočila hlavu a podívala se na širokou řeku před sebou. Navzdory jarním deštům tekla pomalu a líně a nějakým zázrakem se stalo, že je ani nepronásledovali ti komáři.

Náhle se celá zachvěla a oči se jí rozšířily hrůzou a odporem. Zajela si rukou pod lem košile a pomalu zamířila prsty k místu na boku, kde cítila slabé píchání a svědění. Dotkly se něčeho měkkého a slizkého a Jo ruku zase reflexivně stáhla zpět. Potom se ale vzmužila, znovu si sáhla pod košili a vytáhla snad šest palců dlouhou pijavici, naštěstí ale ještě dřív, než se stačila přisát k jejímu tělu.

Celá se otrásla a odhodila tu věc tak daleko do řeky, jak jen dokázala. Zaslechla hlasité šplouchnutí, jak pijavice dopadla do řeky, a vzápětí další, prozrazující, že nějaká velká ryba našla svou kořist. Jo se pomstychtivě usmála, vzápětí se ale její úsměv změnil na bolestivý úšklebek. Pod šaty ucítila druhou pijavici a pak třetí. Tam, kde byla, uprostřed široké řeky, je odtamtud jen sotva mohla vytáhnout. Jo se znovu otrásla odporem a přitiskla se ke Karsiho šíji. Hledala útěchu na valachově širokém hřbetě a pokoušela se zapomenout na to, jak ji svědí kůže.

Úbočná byla čistá, široká a její vody se jen pomalu a líně valily korytem. Valach plaval klidně a jistě a ani na okamžik neprestal mířit k protějšmu břehu. Jo se podívala na jeho rychle se pohybující přední nohy a spatřila velkou pijavici, jako dlouhá stuha se mu vznášející u boku. Už už chtěla tu věc odtrhnout, ale ještě se včas zadržela. Hlava pijavice by se nejspíš utrhla a otrávil koni krev. Ne, bude muset počkat a odtrhat ty krvežíznivé věci až na břehu.

Jo se ohlédla dozadu a usmála se. Její přátelé pluli řekou jako malá flotila. Povzbudivě mávla rukou na Karleju, ta však to gesto neopětovala. Jo jí to neměla za zlé. Určitě si myslí, že jsem pěkně hloupá, že je nutím překračovat tu řeku na tak hrozném místě. Samé bláto, kůň zapadlý v bažině, ostřice, komáři, a teď ještě pijavice. Co nás čeká příště? Jo potřásla hlavou a raději zase upřela oči na blížící se břeh.

Tento břeh se zvolna svažoval k řece a byl spíš skalnatý. Za pásem skal se pak země rychle zvedala. Břeh lemoval hustý les, který ale rychle přecházel ve strmé svahy Vlčích kopců.

Karsi narazil na dno a hbitě vykročil ke břehu. Když došel na mělčinu, Jo sklouzla ze sedla a nechala ho jít dál samotného. Zaběhla za strom a tak rychle, jak to jen šlo, ze sebe strhala šaty. Ostatní se už blížili, v tu chvíli jí na tom ale vůbec nezáleželo. Musela se zbavit těch pijavic, a na cudnost se při tom příliš ohlížet nedalo.

Nožem ze sebe sházela pijavice, které se jí ještě nepřisály ke kůži, a otrásla se odporem, když se podívala na těch šest, kterým se to podařilo. Od hlav pijavic stékaly tenké pramínky krve a rozpíjely se jí na stále ještě mokré kůži.

Se zoufalým pohledem v očích se otočila ke svým přátelům. Už také vyjeli na břeh, svlékli se a začali ze sebe strhávat pijavice. Jestli mám umřít, tak mám umřít, pomyslela si odevzdaně Jo. Pořád to ale bude lepší, než aby ze mě ty věci sály krev. Rychle si pijavice odtrhala od kůže, zabila je nožem a sehnula se ke svým šatům.

Vedle té malé hromádky stál nahý Brisbois a díval se na ni. Jo cítila, že rudne rozpaky a pak hněvem. Zvedla halenu a rozčileně se zadívala na nečestného rytíře. Brisbois neřekl nic, jen pozvedl obočí a natáhl k ní dlaň s malým mokrým váčkem. "Aspoň si do těch ran nasyp sůl," řekl klidně, otočil se a přešel ke své vlastní hromádce šatů. Jo se přistihla, že upřeně hledí na mužovo tělo umazané od krve a soli a rychle se odvrátila. Vzala z váčku hrst mokré soli a s bolestivým úšklebkem si ji vetřela do ran. Když byla hotova, prohlédla si šaty, vytřásla z nich dalších pět pijavic, a oblékla se.

I ostatní už s pijavicemi skoncovali a Jo se rozběhla ke Karsimu. Valach

měl svěšenou hlavu a kůže se mu křečovitě chvěla. Jo rychle zasypala pijavice soli, a když spadly na kamenitou zem, rozdrtila je podpatkem. - Pohlédla Karsiho po sametovém čumáku a zašeptala mu do ucha: "Neopust' mě, chlapče.

Potřebuji tě. Ted' se nesmíme zastavit." Valach zastříhal ušima a začal čenichat po zemi a hledat jedlou travu. Jo se dala

do ošetřování ostatních zvířat.

Trvalo to skoro půl hodiny, než byly všechny pijavice odstraněny a rány ošetřeny. Jo se s přimhouřenými očima nevrle podívala na slunce, sklánějící se k západu, zvedla ze země Karsiho uzdu a otočila se k ostatním. "Do soumraku máme ještě aspoň tři hodiny. Vyrazíme."

Karleja si rozčileně vyždímala lem rukávu a odsekla: "Jsem celá mokrá, jsem unavená a dneska už nikam nepojedu!"

Koutky otekých úst měla rozladěně svěšené. Jo se podívala na ostatní a v tu chvíli by docela ráda věděla, jestli i ona je tak poštipaná.

"Ani já nikam nepojedu," zavrtěl hlavou Brisbois. Koutkem oka přitom Johaunu vychytrale pozoroval. Buď alespoň trochu shovívavá, nabádala se v duchu Jo. Další rytířova slova ji však z těch myšlenek zase rychle vytrhla. "Je jasné vidět, že vůbec nevíš, co děláš - nic by nás to nestálo, kdybychom jeli o pár mil dál na sever, kde je mnohem lepší brod." Brisbois nonšalantně pokrčil rameny a sedl si na zem.

Jo se na muže chvíli dívala a přemítala, jestli náhodou nemluví pravdu. Tak jako tak si ale nemohla dovolit, aby se jí vymkl z rukou, a tak chladně řekla: "Ať už je to, jak chce, teď jsme na druhém břehu Úbočné a je čas na to, abychom zase vyrazili."

"Jsme celí mokří, je nám zima a jsme unavení," zavrčel Brisbois a jeho světle hnědé oči si dívku výhružně změřily. "A říkám, že bude nejlepší se utábořit tam na tom kopci." Rytíř ukázal někam za Johaunina záda.

Dívka zaskřípala zuby. Nesmím před ním ztratit tvář! pomyslela si vztekle. Nesmím mu dovolit převzít velení! "Říkám, že vyrazíme, a že vyrazíme hned teď!" řekla panovačně.

Zadívala se Brisboisovi do očí. Muž jenom sardonicky pozvedl jedno obočí. Johauniny oči se zúžily hněvem, když si uvědomila, že Flinn dělal přesně totéž. Od toho zločinného rytíře jí to však připadalo jako svatokrádež. Brisbois odvrátil zrak jako první. Otočil se k Braddokovi a s úsměvem řekl: "Braddoku, nemyslíš, že bychom se měli utábořit a trochu si odpočinout? Copak má nějakých pár hodin takového utrpeného trmácení smysl?"

Trpaslík se letmo podíval na Jo, z jeho tváře se ale nedalo nic vyčíst. Pak pohlédl na usmívajícího se Brisboise a vzápětí nato na Dajina a Karleju. Čarodějnice se očividně necitila dobře a chlapec byl z jejího stavu a sporů mezi svými přáteli celý rozrušený. Braddok se nakonec otočil k Jo a pevným

hlasem řekl: "Souhlasím s Brisboisem, že další cesta by nebyla tím nejrozumnější, co bychom mohli udělat." Trpaslík se odmlčel a Jo sešpulila rty. Měla pocit, že se od toho upřeného pohledu jeho jediného oka není s to odtrhnout. "Na druhé straně," - začal znovu Braddok a povzbudivě na Jo kývl, "na druhé straně tomu tady velíš ty, Jo, a tedy stojím při tobě." Trpaslík složil ruce na prsou a široce se rozkročil.

Jo se na svého přítele jen němě dívala. Nikdy Braddokovi nebyla za tu neochvějnou oddanost vděčnější. Upřela své šedé oči na rytíře. Tak, Brisboisi - co uděláš? pomyslela si pohrdavě.

Brisbois jako by jí četl myšlenky. Znovu pozvedl obočí a lehce se usmál, aby se vzápětí otočil ke Karleje a Dajinovi a hlasem sladkým jako med řekl: "A co říkáte vy dva? Jistě byste raději rozbili tábor a trochu se zahřáli."

Dajin stiskl Karleje prsty paži a podíval se jí do očí. Jo byla ochotná přísahat, že se mohou dorozumívat, aniž by řekli jediné slovo. Karleja se otočila k Brisboisovi a zaskřehotala: "Každá kost a každý sval v mém těle s tebou souhlasí, Brisboisi." Stařena kývla směrem k Johauně a pokračovala: "Ale jsem s Jo a Dajin také. Pokud se ti to líbí, můžeš si zůstat tady." Společně s Dajinem jako jeden muž vykročili ke koním.

Jo přistoupila k Brisboisovi, který pomalu vstal. Podívala se mu do očí a klidně řekla: "Byla bych raději, Brisboisi, kdybys tady zůstal, ale jsi můj vazal a pan Střelec ti nařídil, abys mě doprovázel." Tvář jí náhle ztvrdla a i její hlas zněl o mnoho ostřeji. "Takže nasedni na koně!"

Dívčiny oči se rozhodně zaleskly. "Pojedeme k Prahovu a pokusíme se tu věc dostat dřív, než se ona dostane do Armětova."

Té noci se utábořili na skalnatém hřebeni, vypínajícím se vysoko nad okolními pustými Vlčími kopci. Kamenný vrchol hřebene lemovaly nízké keře, které mohly zakrýt malý oheň před očima těch, kdo by putovali po kopcích kolem. Jo měla radost, protože dobře věděla, že kdyby ostatním odepřela oheň, nebyla by s to zabránit vzpouře.

Její společníci se pomalu a unaveně postarali o koně, převlékli si mokré šaty a uložili se kolem malé hranice, kterou Jo postavila. Jen Dajin a Brisbois ještě měli dost síly na to, aby si předtím, než tvrdě usnuli, ještě z vaků se zásobami vytáhli trochu jídla.

Protože její společníci nic neříkali, Jo si domyslela, že na ni připadla první hlídka. To jí docela vyhovovalo - alespoň se bude moci skrze ten kámen, který dostala, spojit s Flinnem. Přesvědčila se, že jsou koně řádně vyhřebelcovaní a její přátelé tvrdě spí, vytáhla z ohně doutnající větev a vystoupila na vrchol hřebene. Odtamtud se rozhlédla po černých kopcích kolem tábora, jestli náhodou neuvidí něco, co by prozrazovalo přítomnost banditů, kteří se v této pustině údajně měli skrývat. Té noci se však ve Vlčích kopcích nic nehýbalo, nic než vítr a větrem ohýbaná sporá tráva.

Když Jo vytáhla kámen z mošny, byl už teplý. Jen zřídka vychládal a Jo z jeho tepla čerpala naději a útěchu, jako by v něm byla Flinnova duše, jako by to byla jeho ruka, něžně ji držící za boky. Jo sevřela kámen oddaně v dlaních a zahleděla se do jeho nezměrných, lesknoucích se hlubin.

"Flinne, bylo to tak dlouho," zašeptala a oči se jí žahly slzami. Utřela si je rukou a připravila se na to, co se mělo stát. Pak zvolna přiblížila drahokam k rudým uhlíkům. Ze žhnoucích uhlíků vystupovaly vlny tepla, zahřívajícího kámen a pálícího ji do prstů.

Ve slabé záři uhlíků se pak začala zvolna objevovat něčí tvář. Byla jen matná a nezřetelná, a docela dobře to mohla být jen hra světla, zdání vložené do stěny krystalu jejím rozbolavělým srdcem. Ať už ale byla skutečná, nebo se jí to celé jen zdálo, o jednom nemohlo být pochyb - byla to Flinnova tvář.

"Johauno," zašeptal. Možná to bylo jen zdání, že se mu rty v pochmurném šeru krystalu pohnuly.

"Ach, Flinne," zašeptala Johauna. Chtěla být silná, to odhodlání ji ale rychle opouštělo. "Ach, Flinne, tolik se mi po tobě stýskalo."

"A mně se stýskalo po tobě, má lásko," odpověděl přiškrceným hlasem stín v krystalu. Mluvil hodně sykavě a jakoby z veliké dálky.

"Udělal jsem to, co bys na mém místě udělal ty, můj milovaný," řekla Johauna. "Darovala jsem Brisboisovi život, ačkoli i ta nejmenší část mého já křičela, že ho mám zabít. Já..."

"Stále ještě máš můj meč," přerušil ji Flinn. "Stále ještě nosíš v mém jménu Hadobije, je to tak?"

Jo přikývla, utírajíc si slzy. "Ano, Flinne, ano, pořád jej mám."

"Velký zelený drak se jej už jednou pokusil zničit. A stále ještě po tom touží. I na tomto místě stínů cítím jeho nenávisť."

"Ano," přisvědčila Johauna a nervózně se přitom usmála. "Ale Flinne, on jej nezničí. Nemůže. Já vím, že by to nedokázal. Hadobij je naplněný tvou slávou."

Flinnova tvář potemněla a Jo si celý jeden nešťastný okamžik myslela, že zmizí v hlubinách kamene. Posunula kámen ještě blíž ke žhnoucím uhlíkům, nevšímajíc si žáru, který jí pálil špičky prstů. Tvář zase vystoupila z kamene a Flinn znovu zašeptal: "Má milovaná, pořád ještě k tobě ten meč mluví?"

"Ano," odpověděla s usazeným úsměvem Johauna. "Často ke mně mluví. Říká mi, abych věřila v sebe samu."

Na Flinnově tváři se objevil jako ocel chladný úsměv a rytíř přikývl. "Ano, jistě. Ano, Johauno, věř v sebe samu. Věř v Hadobije."

"Bardi zpívají o tvé slávě, můj milovaný," přerušila ho Johauna. Nechtěla, aby se mluvilo jen o tom meči. "Říkají, že ses stal Nesmrtelným. Říkají, že se vrátíš do Penhaligonu."

Flinnova tvář jako by se rozjasnila a jeho úsměv byl náhle o něco veselejší. "Ano, bardi zpívají pravdu. Vracím se, Johauno. Vracím se za tebou, abych bojoval po tvém boku."

"Kdy?" chtěla vědět Johauna. Ta slova z jejích rtů splynula jen jako sotva slyšitelné zašeptání. Krystal však ztemněl a vidění zmizelo.

Kapitola 12

VPŮLI ODOPOLEDNE TOHO DNE, POTÉ, CO přečkali noc v táboře na skalním hřebenu, dojela pětice jezdců do Prahová. Braddockův kůň měl zle pohmožděné kopyto od nějakého kamene, na který cestou šlápl, a byl na pokraji zhroucení, a Karsi se stále ještě zcela nevzpamatoval z té hrůzy v močálu. I obě muly a Dajinův poník vypadali unaveně. Jen Karlejina šedá klisna a Brisboisova nevzhledná strakatá kobylka stále ještě vypadaly čerstvé a veselé. Jo si uvědomila, jak hluboce se mylila, pokud šlo o Brisboisovy znalosti koní - přestože kobylka nevypadala ani zdaleka tak, jak by asi vypadat měla, bylo to statečné zvíře.

Jo a její společníci přišli do Prahová z východu. Prošli Vlčími kopci a sešli do údolí, ve kterém se skrývala ta maličká vesnice. Rolníci na polích přestávali s prací a zírali na cizince a kovář v kovárně na okraji vesnice na dlouho odložil dočervena rozžhavenou podkovu, aby si je mohl dobře prohlédnout. Jo několika lidem kývla na pozdrav, jen jeden jí však váhavě odpověděl. Přátelští lidé, pomyslela si ironicky. Doufejme, že to je jenom proto, že přicházíme z té špatné strany vesnice. Jo si v duchu připomněla mapy, které jí ukazovali na hradě, a podívala se směrem k východu. Docházeli k západní větvi Vévodovy cesty, která před Prahověm procházela drsnou, bandity přeplněnou pustinou. Jo byla docela šťastná, že se s nikým z těch lidí z pustých hor nesetkali.

Vesnice sice měla svoji vlastní tvrz, byla však ještě menší než Úvodí. Střed města sestával z šesti velkých dřevěných stavení, které obklopoval asi tucet nevzhledných chalup. Jo spatřila dvě krčmy - jmenovaly se U Kohoutího kokrhání a U Pannina ruměnce - a celá se zachmuřila. To, že v tak nepatrné vesnici byly dvě krčmy, mohlo znamenat jen jediné.

Vesnice byla rozdělená na dva nepřátelské tábory. Budou muset být opatrní. Když se bude lidem zdát, že drží s jednou stranou, od těch druhých už nic nedostanou. Johauna Menhir potřásla hlavou a namířila Karsiho k sešlé stáji. Na zrezivě-lém háčku na ní visel štít s názvem podniku, už ale ani nebyl čitelný.

Jo seskočila z koně a ostatní ji následovali. Brisbois hodil uzdu Dajinovi

a řekl: "Jdu se napít, chlapče. Postarej se mi o koně." Otočil se a vykročil pryč. Jo se zamračila.

"Brisboisi, stůj!" zvolala pevným hlasem. Rytíř se nezastavil a Jo začala pěstí. Zvýšila hlas a vykřikla: "Vazale! Vrat' se ke mně!" Její pronikavý pohled se muži nejspíš zaryl do zad, protože zaváhal a zastavil se. Založil si ruce v bok a naklonil hlavu. Jo nevěděla, jestli má říct ještě něco, Brisbois se ale pomalu otočil. S kyselým úsměvem zavrtil hlavou.

"Cokoli si přeješ, paní," řekl výsměšně. Spustil ruce k bokům a vydal se zpět k ostatním. Dajin mu podal uzdu jeho koně a Brisbois mu ji vztekle vytrhl z ruky.

Johauně se při Brisboisových slovech a při pohledu na to, jak hrubě zachází s Dajinem, stáhla tvář hněvem. Už už se chystala toho muže přísně napomenout, vtom se ale dveře stáje otevřely. Jo se otočila a spatřila drobného starce, stojícího půl kroku za prahem. Zvědavě se díval na lidi před sebou, z celé postavy mu ale byla vidět jen plešatější hlava a pravá ruka. Světlé, téměř bezbarvé oči mu několikrát zvětšovaly dvě čočky, balancující na jeho nose. Jo už sice brýle viděla, z takové blízkosti ale ještě nikdy. Zcela ji to uchvátilo.

Pak si odkašlala a řekla: "Ach, dobrý pane -" ukázala na nečitelný štít - "promiňte, ale obávám se, že nejsem schopna přečíst tvé jméno."

Muž se podíval na vývěsní štít, a ještě než odpověděl, odplivl na zem trochu tabákové šťávy. "Stojí tam, Galat', ale to byl předchozí majitel. Já jsem Hruddel. Co pro vás můžu udělat?" Zamžikal na Jo a dívka fascinovaně sledovala, jak obrovská jsou najednou mužova víčka, když se míhají za silnými skly brýlí.

"Kdyby to bylo možné, rád bychom si tady na noc nechali koně," začala zdvořile Jo.

Hruddel se podezřívavě podíval na její žlutou halenu a pak na sice ušpiněnou, ale stále modrou halenu Brisboisovu.

"Nemáte nic společného s těmi čtyřmi penhaligonskými vojáky, co tady byli předevčirem, že ne?" otočil se zpátky k Jo.

Pak pomalu a váhavě otevřel dveře. Jo se na něho zářivě usmála a zamumlala nějaké poděkování.

"Ale kdepak, dobrý muži. S těmi lidmi, o kterých jste se zmiňoval, skutečně nic společného nemáme." Jo náhle vypadala velmi ustaraně. "Udělal ti něco zlého? A kde jsou teď? Bez rozmyšlení to ohlásím vrchnímu strážci!" Jo se v předstíraném hněvu rozhledla kolem.

"Ale ne, ne, už jsou pryč," spěšně zavrtěl hlavou Hruddel. "Buďte klidní. Odjeli už předevcírem." Hruddel mluvil ještě dlouho a celou tu dobu si stěžoval na to, jak vojáci zacházeli s ním a s jeho pomocnicí, Johauna ale slyšela jen to „předevcírem“. Jak je jen dohoníme? pomyslela si zoufale.

Podkoní se obrátil k ostatním a začal prohlížet jejich koně. Karleja přistoupila k zadumané mladé ženě a řekla: "Jo, nemohla jsi vědět, že ta skříňka už je pryč. Kromě toho jdeme přesně tou cestou, kterou nám nařídil jít pan Střelec."

Jo se na čarodějnici vyděšeně podívala. "Ale já jsem to měla vědět! Měla jsi pravdu, když jsi říkala, že nemám žádnou intuici," zašeptala Jo.

"Měla jsem na tebe zlost," potřásla hlavou stará čarodějnice. "Udělala jsi to, co jsi udělala, a už se to nemůže odestát." Přestože mluvily jen šepem, ukázalo se, že podkoní má dobré uši. Otočil se ve stání, do kterého zaváděl Karsiho, a zavolal na Johaunu: "Neříkali jste něco o nějaké skřínce? Ti vojáci jednu měli a byla hodně divná."

Jo a Karleja si vyměnily udivené pohledy, Jo se ale vzápětí s úsměvem otočila k Hruddelovi. Popošla k tomu drobnému mužíkovi a zeptala se: "Říkáš, že ti vojáci měli nějakou skříňku?"

Hruddel upíral oči na slámu na hliněné podlaze a nervózně přešlapoval. Jo se podívala na Braddoka a Brisboise, kteří stáli kousek od mužíka, a kývla hlavou. Pochopili a začali zavádět zbývající zvířata do stání. Jo došla až ke Hruddelovi a naklonila se přes vrátka stání. Mile se usmála na mužíka, který na ni poulil oči zpoza tlustých skel svých brýlí.

"Hrudele," zeptala se přátelsky, "co víš o té skřínce?"

Hruddel postoupil o krok blíž k dívce a spiklenecky se k ní naklonil. "Ta skříňka není vůbec taková, jaká má být," řekl a ustaraně potřásl hlavou. "Má se to tak, že polyká magii."

"Cože?" skoro vykřikla Karleja a letmo se podívala na

Jo, jako by se omlouvala za to, že ji přerušila. Jo slabě za vrtěla hlavou.

Hruddel se se stisknutými rty zadíval na stařenu. "Karleja je dobrý člověk," řekla Jo.

Hruddel se zamžikáním pokýval hlavou a otočil se ke Karleje. "Tak bych řekl, že víš, že to ta skříňka dělá. Když ti vojáci vzali zdejšímu veliteli amulet a on zmizel, všichni jsme z toho byli celí pryč."

"Že zmizel?" zeptala se ostře Karleja. Černé oči měla přimhouřené tak, že z nich zbývaly jen úzké škvíry.

"Tak jest, jeden z těch vojáků vzal ten amulet a zamával jím nad skřínkou," řekl Hruddel a v očích se mu zase objevil tehdejší úžas. "A pak se ta skříňka úplně sama od sebe otevřela a ten amulet spolkla."

"Spolkla jej? Ta skříňka se otevřela? Nevyšlo z ní náhodou něco?" zeptala se vyplašeně Jo.

"Nic - alespoň tedy ne něco, co bych ještě neviděl," řekl Hruddel. "Víko se otevřelo, zasvítilo takové fialové světlo a amulet byl pryč. To bylo všechno."

Jo už už měla na jazyku další otázku, Karleja se však dotkla jejího ramene a řekla: "Děkujeme ti, Hruddeli. Tvá stáj je dobrá." Stařena položila mužíkovi do dlaně zlatou minci.

Hruddel zastrčil do vrátek stání závlačku a kývnutím Karleje poděkoval. Pak se podíval na Jo a zeptal se: "Slečno, zdržíte se dlouho?"

"Ne, Hruddeli. Odjíždíme zítra ráno," odpověděla Jo. "Mohl bys nám poradit, kde máme přespát?"

"U Panny mají pár pokojů k pronajmutí," řekl Hruddel. "A jestli nemáte moc zlatáků, tak zkuste zajít za starou Strážkyní Graingerou - nechává lidi přespávat u sebe ve stodole. Ale je opravdu dost divná." Hruddel se podíval na minci ve své dlani a zkusmo do ní kousl. Když se mu zuby zabořily do měkkého kovu, zastrčil si ji do opasku a potěšeně pokýval hlavou.

Jo pomyslela na ty dvě krčmy a zjevné nepřátelství, vládnoucí vesnici, a rozhodla se pro stodolu. Někakou výstřední babiznu snad ještě snesou. Jo potlačila smích, který se jí dral na rty. Koneckonců dělali totéž s Karlejou. Navíc tak ušetří část střelcových peněz. Položila Hruddelovi ruku na rameno a zeptala se: "Proč se jí říká Strážkyně?"

Hruddel pokrčil rameny. "To nikdo neví, alespoň tedy nikdo, koho bych znal. Její matce se říkalo Strážkyně - a před ní její matce taky. Ty ženské se tak vždycky jmenovaly."

Jo přikývla. "Mohl bys nám ukázat, jak se ke Strážkyni Graingerě dostaneme? A dá nám ta žena najíst?"

"Jestli o to požádáte, tak ano," řekl Hruddel. "Je to ten poslední dům na severním konci vesnice, ještě za tvrzí."

Jo se ještě přesvědčila, že Hadobij pevně drží v závěsech, pak sebrala své věci a otočila se k podkonímu. "Díky, Hruddeli. Přijdeme si pro ně ráno. A mimochodem, nemohl bys tomu valachovi a tam tomu poníkovi dát trochu otrub? Za minulé dva dny toho měli víc než dost."

Hruddelova tvář se náhle rozjasnila. "Bude mi potěšením, slečno. A dám jim taky trochu soli, aby se jim do nohou vrátila síla. Oba budou zítra, jako by se zrovna narodili - a ti ostatní taky."

Jo spokojeně kývla. Potěšilo ji, že Hruddela napadlo přidat do otrub sůl, a pomyslela si, že asi zná svoji práci. Karsi by měl být druhý den v pořádku. Před námi jsou Černé štíty a všichni si potřebujeme dnes v noci odpočinout. Jo i Karleja se otočily a vyšly ze stáje. Braddok, Brisbois a Dajin na ně čekali před vraty. Trpaslík byl ve střehu a pozoroval nepočetné vesničany, procházející kolem stáje. Brisbois a Dajin si nakreslili v hlině kruh, prsty u nohou sbírali kameny a házeli je do kruhu a zase ven.

Jo se na všechny po řadě podívala a řekla: "Přespíme u nějaké stařeny, která se jmenuje Strážkyně Graingera. Nechá nás za pár drobných přespát ve stodole a dá nám něco k jídlu." S těmi slovy vykročila pryč od stáje.

Brisbois pomalu vstal, rozkročil se a zkrřížil ruce na prsou. "Já s vámi nejdu," řekl pevně. "Chci slušnou postel. Ten člověk nám zrovna řekl, že v té hospodě mají místo k přespání. Ve stodole spát nebudu." Neústupně sešpulil rty, zčásti

skryté knírem a bradkou, které mu zase pomalu dorůstaly. Jo nepochybovala o tom, že si je oholil, aby ho nemohli poznat.

Shodila věci na zem, podívala se na Brisboise a ležérním pohybem uvolnila jeden z řemínků, držících Hadobije na jejích zádech. "Jen přes mou mrtvolu," řekla drsně.

Brisbois tasil meč. "Tak to můžeme hned zařídit!" vykřikl a vykročil proti Jo. - Mezera mezi nimi se rychle zmenšovala. Jo jediným škubnutím vytrhla Hadobije z řemení a přikřčila se.

Koutkem oka zahlédla, jak se Braddock s Dajinem rozbíhají a míří mezi ně. Vztekla na ně mávla rukou a sykla: "Vraťte se! Tohle je naše věc!" Ti dva se ale nezastavili. Braddock se postavil před Johaunu a Dajin se rukama opřel o Brisboisovu hrud'. Rytíř se zastavil a jen na Jo klidně hleděl - hněv rázem potlačil. Jo se ušklíbala.

"Nechtě toho, vy dva!" postavila se mezi ně i Karleja a přísně je napomenula. "To už stačilo. Kdo tomu tady vlastně velí?" Svými černými očima si Jo pohrdavě změřila.

"Já!" řekla rychle Johauna a ukázala si palcem na hrud'. Dívala se přitom na Brisboise, rytíř ale jen výsměšně pozvedl obočí.

"Tak se podle toho chovej!" vyštěkla Karleja.

Jo se na ni podívala, celá v rozpacích. Asi jsem nejednala správně, pomyslela si. Ach, co by tak jenom udělal Flinn.

Podívala se na Brisboise, na Braddocka a na Dajina, narovнала ramena a energickým tónem řekla: "Posbírejte si své věci. Jdeme ke Strážkyni Graingerě." Dívka se upřeně zadívala na Brisboise, snažila se ale přitom chovat nenuceně. Posbírala si své věci a vykročila, s napětím naslouchajíc krokům, které se přidávaly k těm jejím. Ulehčeně si oddechla, když slyšela, že se ke krokům jejích společníků přida-lo i dupání Brisboisových těžkých bot.

K domu Strážkyně Graingery to nebylo daleko. Cestou nikoho nepotkali, dokonce ani tehdy, když procházeli kolem malé, vysokou hradbou obehnané pevnůstky. Kus od nich pracoval na poli nějaký sedlák, ani se ale nezastavil, aby se na ně podíval. Jo by docela zajímalo, proč jsou ti lidé tak nedůvěřiví.

Po chvíli odbočila na úzkou cestu vedoucí k poslední chalupě na severním konci vesnice. Dům oddělovala od zbytku vesnice hrubá kamenná zeď, za kterou byl široký, dobře ošetřovaný trávník, na několika místech ozdobený právě rozkvétajícími květinami. Dům sám byl sice nevelký, ale zato čistý a úpravný, stejně jako malá stodola, kterou Jo zahlédla v pozadí. Zaklepala na dveře z nazelenalého borového dřeva a v duchu přemýšlela, kolik asi má stará Strážkyně Graingera pomocníků. Její dům byl každopádně tím nejúpravnějším, který Jo v Prahově spatřila.

Braddock, Karleja, Dajin a Brisbois se shromáždili za jejími zády právě v okamžiku, kdy se dveře otevřely. Objevila se v nich vysoká, štíhlá žena neurčitěho věku s nezvykle dlouhými rukama a nohama a změřila si je tázavým pohledem svých zelených očí. Jo v tu chvíli stačila odhadnout jen tolik, že žena před ní má asi stále blíž k narození než ke smrti. Barva jejích očí se podobá barvě těch citrónů, které jsem viděla na trhu, pomyslela si Jo, vzpomínajíc na ty podivné tropické plody, které kdysi vidě-la na tržišti ve Spekuláru. Byla to čistá, chladná barva, podobající se barvě hlubokého jezera. Mohla by ta žena opravdu být tou, kterou hledá? Jo potřásla hlavou a váhavě promluvila: "Promiňte...

Strážkyně Graingera?"

Žena se usmála a přikývla. "Ano. Mohu pro vás něco udělat?" Světlé oči jí na chvíli spočinuly na Jo a úzké chřípí se jí jemně zachvělo. Přes tvář jí přelétl temný stín, vzápětí se ale žena otočila k ostatním.

Brisbois se protlačil kupředu. Jeho tvář zářila oslňujícím úsměvem. Vzal Strážkyni za ruku a uctivě se k ní sklonil, stále se jí přitom dívaje do očí. "Dovolte mi..."

"Promiňte, řekli nám to správně, že pronajímáte svoji stodolu?" vpadla mu do řeči Johauna a varovně ho chytila za ruku. Brisbois se stáhl a zmlkl.

Strážkyně se na Brisboise dlouze zkoumavě zadívala a pak se zase otočila k Johauně. "Ano," řekla prostě, "ale nemohu do ní pustit zvířata."

Jo zavrtěla hlavou. "Už jsme je nechali u Hruddela. To on nám vás doporučil."

Strážkyně Graingera pozvedla jedno obočí. "Že mě doporučil Hruddel?" zeptala se chladně a přimhouřila svá bledá víčka.

"Bylo by to jenom na jednu noc," řekla Jo. "A také bychom vám zaplatili za nějaké jídlo k večeři a něco na ráno."

Odjedeme zase za úsvitu."

Graingera si Jo změřila zkoumavým pohledem a pokývala hlavou. "Nechám vás tady přespat a asi tak za hodinu vám připravím něco k jídlu. Ale bude to stát - " žena se rychle podívala na Jo a její přátele - "čtyři zlaťáky. Ráno vás odtud vypustím s plnými žaludky a ještě vám dám něco na cestu. Stačí?" Graingera bez jediného mrknutí stále upírala oči na Johaunu.

Dívka přikývla. "Ano, to je víc než dost," řekla, vytáhla čtyři zlaťáky a položila je Strážkyni do dlaně.

"Děkuji," řekla tiše Graingera a pak jako by zaváhala. "Mohla bych znát vaše jména?" Její světlé oči znovu pohledem přelétly skupinku a na chvíli spočinuly na Brisboisovi.

"Jsem panoš..." začala Johauna, vzápětí se ale odmlčela, protože jí Karlejiný kostnaté prsty sevřely rameno.

"Strážkyně, mám pocit, že by bylo nejlepší, abychom zůstali bezejmennými poutníky," řekla čarodějnice. Jo se na stařenu udiveně podívala a zjistila, že se tváří tak odměřeně a nezúčastněně, jak to jen bylo možné. Copak se tady děje něco, co ani netuším? ptala se Jo sama sebe, náhle však zjistila, že cítí, že Karleja jedná správně.

Strážkyně pokývala hlavou. Jo náhle zatoužila té ženě stisknout ruku, Karlejiný prsty ji ale zadržely. Rychle se zase ovládla.

"Ovšem, jak si přejete," řekla vzápětí Graingera. "Prosím, pojdte se mnou, ukážu vám cestu ke stodole. Je docela teplá a pohodlná. Už řadu let jsem tam neměla žádná zvířata." Zavřela dveře domku a vzala dvě lucerny, stojící na kameni opodál. Pomalými a rozváznými kroky se pak vydala kolem domu směrem ke stodole.

Jo se ohlédlá po Brisboisovi, který jako by byl jejich novou hostitelkou zcela očarován. Dívka si uvědomila, že i ji ta okouzující žena podivně přitahuje. Pozorně ji sledovala a umínila si, že přijde na to, v čem spočívá kouzlo její osobnosti. V každém případě byla tělesně téměř dokonalá a její vysoká, pevná postava působila dojmem vnitřní síly. I z jejího obličejce vyzařovala síla - a navíc krása. Jo z jejich hostitelky po celou cestu ke stodole ani na okamžik nespustila oči. Každý její pohyb byl tak nesmírně ladný a elegantní, že si Jo okamžitě začala připadat nemotorná a nevychovaná. Jako kdyby to byla úplná pravda, najednou zakopla o nějaký kořen, napůl skrytý pod zemí, a jak široká tak dlouhá se natáhla na zem. Strážkyně Graingera k ní okamžitě přiběhla a ptala se, co se jí stalo. I Brisbois k ní přiběhl a pomohl jí vstát. Jo zamumlala směrem ke Graingeře nějaké poděkování a probodla Brisboise zničujícím pohledem. Rytíř si toho ale ani nevšiml, protože už zase měl oči jen pro Graingeru.

Jo si oprášila z šatů listí a špínu a všimla si, že se Strážkyně shýbá a zvedá něco ze země. "Mám pocit, že jsi to upustila," řekla a podala Jo váček, ve kterém měla schovaný ten velký drahokam, který dostala od neznámého stvoření v Kelvinu. Když Jo zase sevřela váček v dlani, připadal jí podivně studený. Celá zrudla, protože měla pocit, že její tajemství musí být až příliš nápadné. Graingera se ale zase sklonila, protože si na zemi všimla ještě něčeho jiného. "A ještě je tady tohle."

Strážkyně upřeně hleděla na jeden z Johauniných abelátových krystalů.

"Ach, mockrát ti děkuji, Strážkyně Graingero," řekla nervózní Jo. "Je to amulet, který jsem dostala při narození. Kdybych jej ztratila, bylo by to pro mě veliké neštěstí." Natáhla ruku, Graingera ale krystal jen zvedla a podívala se na něj proti jasné obloze. Světlé oči měla najednou plné strachu. V tu chvíli Karleja natáhla ruku a vyškubla Graingeře krystal z prstů. Zároveň stará čarodějnice pomohla Johauně vstát. Strážkyně Graingera se rozhlédla po lidech, stojících kolem ní. Oči už měla zase jasné a klidné a ruce zastrčené do kapes. Pomalu vstala a ukázala rukou na dveře stodoly několik kroků za svými zády. "Prosím," řekla a hlas se jí jen nepatrně zachvěl, "ubytujte se tam, jak vám to jen bude vyhovovat. Musím vám teď jít připravit jídlo." Graingera se otočila a vykročila pryč, po několika krocích se ale zase zastavila. "A pak si budeme muset promluvit," zašeptala.

Karleja se ještě víc zachumlala do šedé koňské pokrývky, kterou si přes sebe přehodila. Na jedné straně jí sice opravdu bylo chladno, na druhé straně ale chtěla zůstat mimo dosah světla, které jejím směrem vrhaly plameny ohně, hořícího v koši na žhavé uhlí. Strážkyně Graingera pečovala o oheň a Karleja a její společníci pomalu dojívali a čekali, až žena promluví. Mezi Karlejou a Graingerou leželi na svých pokrývkách ještě Jo, Dajin a Brisbois.

Karleja si tiše ulehčeně oddechla. Její přátelé ji přece jen kryli před očima té čarodějnice. Navzdory tomu, že ke Graingeře přistupovala velmi opatrně, však Karleja byla ráda, že tu ženu našli. Kdyby se jim podařilo odhalit tajemství, která Strážkyně skrývala, mohlo by jim to hodně pomoci v souboji s tou skřínkou. Karleja, ještě stále skrytá ve stínu, souhlasně pokývala hlavou, když si všimla, že Jo ukazuje Braddokovi, aby měl válečnou sekýru připravenou a měl se na pozoru. Ne že by toho proti Strážkyni hodně zmohl, pomyslela si rozmrzele stařena.

Graingera elegantně vstala a začala sbírat prázdné talíře. Její pohled se setkal s Karlejiným a i stařena si na chvíli povolila podlehnout tomu podivnému, smutnému okouzlení, které pohled na tu ženu vzbuzoval. "Hmmm!" zahučela a zase se odvrátila. Ji ty zelené oči o rozvahu nepřipraví, ji tedy ne.

Na druhé straně ale bylo nad slunce jasnější, že všichni ostatní jsou z té ženy zcela bez sebe - zvláště Brisbois. Choval se, jako by ještě nikdy neviděl ženu. I Dajin, jindy pudově tak obezřetný, jako by Strážkyninu kouzlu zcela podlehl. Skoro celý večer jí pomáhal vařit jídlo a chystal stodolu na noc. Když se na Graingeru díval, jasně modré oči mu zářily jako jarní slunce a Karleja skoro začínala žárlit.

Stařena se otřásla a rychle se vzpamatovala. Už jsem příliš stará na to, abych tak uvažovala, napomenula se a obrátila svou pozornost k Jo a trpaslíkovi. V Braddokovi se vůbec nevyznala. Ke Graingeře se choval uctivě a s respektem, ale nebyl v tom ani strach, ani okouzlení, na první pohled zjevně u Dajina a Brisboise. Vlastně už od chvíle, kdy ke Graingeře přišli, byl Braddok neobvykle tichý a zamlklý a Karleja netušila proč. Znovu se ohlédlá po trpaslíkovi, stojícím opodál. Nehybně stál a válečnou sekýru držel jako obvykle v natažených rukou kousek nad koleno. Svým jediným okem se stále díval na Strážkyni, která pocházela po stodole, natřásala polštáře a urovnávala přikrývky. Tak aspoň že ten trpaslík nepřišel o rozum, pomyslela si Karleja.

S tou myšlenkou se otočila k Jo, sedící se zkříženýma nohama přímo před ní. Dívka už si očistila šaty a svázala vlasy do copu. I ona se stále dívala na Strážkyni, občas ale svraštila obočí napětím. Karleja si všimla, že přejela rukou po čepeli Hadobije, kterého měla jako obvykle položeného u boku. Stařena se usmála. Tak k tobě zase ten meč mluví, pomyslela si v duchu. To je dobře, protože jestli ti něco může pomoci zachovat si zdravý rozum, tak je to Flinnův meč. V druhé ruce svírala Jo podivnou malou mošničku, kterou nosila přivázanou k pasu. Když dívka jednou zvedla ruku, aby si přitáhla spony na botě, Karleja si všimla, že na váčku zůstaly vlhké otisky jejích zpocených prstů. Vzápětí už jej dívka zase svírala v dlani.

Unavené oči staré ženy se zase zahleděly na Strážkyni Graingeru, sedící kousek od ohně. Pod záhyby dlouhé róby byly vidět obrysy ladných nohou té podivné ženy. Karleja pochybovala o tom, že kdy viděla ženu, která by byla po tělesné stránce dokonalejší než tato. A k tomu má ještě mozek, který je přinejmenším stejně dokonalý, napadlo náhle starou čarodějnici. Možná právě v tom spočívá tajemství jejího kouzla.

Karleja sešpulila své tenké rty a opřela si hlavu do dlaní. "Pověz nám ten příběh, jak ho znáš ty," zašeptala tiše. "Přišel tvůj čas."

Strážkyně Graingera hodila do železného koše poslední kus dřeva a prohrábla uhlíky. Z ohně se vznesl palčivý dým a dírou ve střeše stodoly stoupal k obloze. Graingeřiny světlé oči letmo přelétly pohledem skupinku kolem ní a očividně se snažily prohlédnout skrz šero, ve kterém se skrývala Karleja. Pak se žena zase otočila k ohni a tiše promluvila.

"Je pravda, že neznám vaše jména," řekla, "ale znám vaše záměry - a cíl vaší cesty."

"Cože?" vykřikla Jo.

Karleja potřásla hlavou. Děvče, děvče, budeš se muset naučit trochu víc ovládat, pomyslela si smutně. Budeš muset. Jinak tě ta nerozváznost jednou zahubí.

Dívka ale nejspíš přišla na totéž, protože se rychle uklidnila a přiškrceným hlasem se zeptala: "Co tím myslíš, Strážkyně? Máš pravdu v tom, že někam cestujeme, což samozřejmě znamená, že naše cesta musí mít nějaký cíl."

Strážkyně přikývla a usmála se na dívku. Světlo ohně ještě víc ozářilo její náhle se rozjasnivší tvář. "Možná by bylo nejlepší, kdybych vám ze všeho

nejdříve vysvětlila, proč mi říkájí Strážkyně. Teprve potom budeme mluvit o vaší cestě."

"Rádi si tvé vyprávění poslechneme, Strážkyně Graingera."

"Tak poslouchej, dítě, a poslouchej dobře," řekla tiše Graingera, její slova se však nesla až ke stropu stodoly. Zkřížila nohy a naklonila se k Jo, Brisboisovi a Dajinovi. Braddock ustoupil ještě o krok dál do stínu a totéž udělala Karleja. Stará čarodějnice se přikrčila pod pokrývkou, jako kdyby hledala ochranu mezi vlákny šedé vlny, ze které byla vyrobená. Vůbec netušila, kolik toho bude Graingera ochotná prozradit a kolik toho bude muset na oplátku říct svým společníkům ona sama. Ale co, ať je to, jak chce, řekla si Karleja. Sevřela svou hůl o něco pevněji. Ne že by se jí do ní vrátila další kouzla, ale tak či tak se sní cítila jistější.

"Povím vám nyní, proč mne nazývají Strážkyní, a povím vám to tak, jak jsem to sama slyšela a jak to slyšela i má matka," začala Graingera. Světlé oči upírala ke stropním trámům a ke stropu obrácenou tvář jí křivily míhající se stíny. "Jsem poslední Strážkyní, protože jsem nevěřila, co mi vyprávěli - až do dnešního dne jsem nevěřila, do té chvíle, kdy jsem spatřila tvé kameny z abelátovy krve, Panoši beze jména."

Karleja si všimla, jak Jo stiskla prsty jilec meče, nevydala však ze sebe ani hlásku. Stařena souhlasně pokývala hlavou.

"Nevěřila jsem tomu, co v mém rodu vyprávěla matka dceři a dcera své dceři," pokračovala Strážkyně Graingera.

"Nechtěla jsem být Strážkyní, tak jako jí nechtěla být ani má matka. Nichtěla jsem mít dceru, které bych předala tajemství, která mě učili, a odmítala jsem všechny milostné návrhy a nabídky manželství. Přála jsem si, aby mnou skončila řada Strážkyň, a tak se mnou zahynulo i to celé věky přechovávané tajemství."

"Co je to za tajemství?" zeptal se tiše Brisbois. Karleja se otočila a pozorně se na muže zadívala. Opravdu by to mohlo být tak, že by se na Graingeru díval nějak jinak než jako pouhý předmět žádostivosti a násilnického chtíče? Zdálo se to být nepravděpodobné.

Strážkyně přelétla pohledem skupinku před sebou. "Je to už tisíce let, tak dávno, že i elfové a trpaslíci -Graingera kývla směrem k Braddockovi, který odpověděl stejným způsobem - "o těch dobách vědí jen to nejmenší, byl náš svět, Mystara, těsně spojený s jiným světem, světem, jehož jméno se ani neodvažují vyslovit. Bylo to místo temna, stínů a mocné magie, nebylo to však místo zla. Naopak, mělo v sobě krásu a vznešenost, jaké Mystara nikdy nedosáhla. Na tom světě totiž žilo plemeno nesmírné krásy. Ve starém jazyce se těm bytostem říkalo a'ba'jotové - lidé to jméno ve své řeči zkomolili na abelát."

Jo se instinktivně dotkla zjizveného levého ramene a Dajin zkřížil ruce na prsou a pěsti zakryl stopy na vnitřní straně loktů. Jak je to zajímavé, pomyslela si Karleja, že na přivolání vzpomínek stačí jen jedno jediné slovo.

"Abeláti... byli krásní?" vydechla nevěřící Johauna. "Na celém světě jsem nikdy neviděla ohavnější stvoření."

"Ano," odpověděla prostě Strážkyně a dodala: "Ti abeláti, kteří zde žijí nyní, jsou jen strašlivě zkažené napodobeniny těch, kteří zde žili kdysi. Staří abeláti žili ve svém světě v krásě a nádheře a stavěli magické brány, vedoucí na Mystaru. Bylo to plemeno čarodějů a i jeho svět byl čarodějný. Mystara však v těch dobách byla prostá jakékoli magie. Anebo nebyla, trpaslíku?" Strážkyně Graingera se obrátila k trpaslíkovi, stojícímu ve stínu opodál.

Braddock si neochotně odkašlal a řekl: "Ne... nebylo to tak, jak je to teď - alespoň tedy podle pověstí."

"Braddocku, proč jsi nám o těch abelátech nic neřekl?" zeptala se Jo.

Trpaslík pokrčil rameny. "Je to stará, velmi stará pověst, tak stará, že už jí nikdo nevěřil. Znáš spoustu starých pověstí, se kterými jsem vás ani nechtěl obtěžovat."

"Věř té pověsti, trpaslíku," řekla suše Graingera. "Věř jí, protože je pravdivá." Zase se otočila k ostatním a vyprávěla dál: "Abelátů v jejich soumravném světě přibývalo. Byli jeho pány - krásnými a zářícími nádherou. Vystavěli magické mosty, kterými překlenuli propast mezi svým světem a Mystarou, a rozšířili se i zde." Strážkyně Graingera se na okamžik odmlčela, aby nabrala dech, a nastalé ticho rušilo jen praskání ohně.

"Na úsvitu dějin Mystary se však ze svých kolébek vydala do světa i jiná plemena. Pomalu zde nabývali síly elfové a totéž se dařilo trpaslíkům. Abe-láti žili s těmito novými plemeny v míru, se zručnými trpaslíky obchodovali a elfy učili drobná kouzla. Dokonce těm mladým národům prodávali i krystaly ze své krve.

Abeláti si však neuvědomili, jakou moc ty krystaly mají. Netušili, jak mocná magie se skrývá v jejich krvi a slinách. Přitom v nich elfům a trpaslíkům prodávali svoji podstatu, samu magickou esenci svého bytí. Krystaly Mystaru změnil. Začala toužit po magii tak silně, jako hladovějící člověk touží po jídle. Začala sát magii ze světa abelátů a využívala k tomu ony čarodějné brány, postavené samotnými abeláty.

A pak se na Mystarě objevilo další plemeno - lidé." Strážkyně se potom odmlčela a podívala se na Johaunu a Brisboise. Její oči téměř jako by je obviňovaly. Karleja stiskla rty. Zajímalo by ji, jak ta žena ví, že se nemá dívat na ni a na Dajina.

"Pokračuj, Strážkyně," zašeptal Dajin. "Vyprávěj dál."

Zena přikývla. "Zrození lidí znamenalo záhubu abelátů, protože lidé abeláty nenáviděli a nazývali je stvořeními zla. Rychle se rozmnožili a převzali vládu nad Mystarou. Abeláti byli vyháněni ze svých domovů a pobíjeni." Graingera na okamžik svěsila hlavu. "Vraždění neznalo hranic. Lidé abeláty lovíli ze strachu, z krutosti i pro zábavu a nechávali jejich těla hnit nepohřbená.

Tehdy začali abeláti proti lidem vést svou nikdy nekončící válku. Začali je lovit a jíst. Až tak strašlivý zločin to ale nebyl - abeláti se už celá tisíciletí živili jeden druhým."

"Abeláti... se navzájem požírali?" zeptala se Jo a hrůzou jen sotva hledala slova.

Strážkyně Graingera zavrtěla hlavou. "Ne. Čerpali sílu z krve svých druhů. Jak se ale jejich počet na Mystaře zmenšoval a brány, vedoucí na jejich vlastní svět, se jedna po druhé hroutily, abeláti začali hledat sílu v krvi lidí."

Tón Strážkynina hlasu ochladil a ztvrdl. "Lidé pobili skoro všechny abeláty - zbylo jich jen pár. Ti, co přežili, se skrývali v horách, hlubokých údolích a nejlubších roklicích a snažili se najít úkryt před hordami nájezdníků. Nakonec zbyl jen jediný skutečný abelát - jmenoval se Aeltik."

"Abeláti měli jména?" zeptala se nedůvěřivě Jo a nervózně se poškrábala na zjizveném rameni.

"Mají, panoši, ne měli," jenně ji napomenula Strážkyně Graingera. "Dokonce i ta ubohá stvoření, která zranila tebe a toho chlapce, mají jména."

Jo se užasle ohlédla po Dajinovi a chlapec její pohled opětoval. "Jak... jak vis, že jsme byli... že nás oba zranili abeláti?" zeptala se nejistě Jo. Karleja cítila, jak se jí srdce při pomýšlení na ty dva sevřelo soucitem. Něco takového si nikdo nechtěl připomínat.

Strážkyniny světle zelené oči se zaleskly ve světle plamenů. Dívala se na Dajinu. "Ve vašich tělech stále ještě je abelátova žluč. Vydává velmi zvláštní pach... a někteří z nás jej cítí."

Karleja se naklonila kupředu, zcela soustředěná na Strážkyni. Odhalí nám své tajemství? ptala se sama sebe.

Graingera se podívala na své bílé ruce a pak pomalu přiložila na oheň další kus rašeliny. Svráštělé obočí se jí zase narovnal a zdálo se, jako by dospěla k určitému vnitřnímu klidu. Chvilí to vypadalo, že už vůbec nepromluví.

"Řekni jim to konečně, a budeme s tím hotovi," sykla Karleja.

Bolest a zármutek v Graingeriných očích se ještě prohloubily. Strážkyně je zavřela a řekla: "V žádné z těch legend se však nic nepraví o tom, že ze světa abelátů bylo vysáto tolik magie, že ti abeláti, kteří tam ještě zůstali, pomalu slábli a nakonec zvolna zkameněli. Magie byla podstatou jejich života a bez ní nemohli být ničím jiným než hrubými, spícími sochami. A jak

magická energie mizela, hroutily se i poslední brány mezi jejich světem a Mystarou. Abeláti na Mystaře se nemohli vrátit a nemohli svému světu navrátit magii, která by jejich spící bratry vysvobodila z objetí skal."

"A z těch několika posledních abelátů pocházel Aeltik," řekla tiše Karleja.

"Ano. Aeltik byl poslední skutečný abelát."

Karleja zhluboka vydechla a stáhla si pokrývku z obličeje. "To, co Strážkyně vypráví, je velmi krásný a velmi smutný příběh, pravdivý je však jen způl."

Karleja povstala, ostatním ale naznačila, aby zůstali sedět. Na jejich stařeckých ústech se objevil náznak úsměvu. "Z toho tvého příběhu jsme se dozvěděli velmi mnoho věcí, které jsme potřebovali vědět. Dovol mi, abych zbytek mým společníkům dopověděla sama. Abeláti byli opravdu krásné a vznešené plemeno, stejně krásní, jako jsou vampýři a podobná stvoření temnot. Jejich krása je studená a smrtící. Abeláti nemají žádný vztah k dětem dne - žijí z jejich krve a zacházejí s nimi jako s dobyt看. Je jim lhostejné, jestli to jsou lidé, elfové nebo trpaslíci."

"Abeláti jsou vampýři?" zeptala se zmateně Johauna.

Karleja zavrtěla hlavou. "Ne. Jsou podobní vampýřům, ale jsou to živé bytosti, ne nemrtví. Abeláti se zrodili z temné magie a touhy po krvi."

Jo se znepokojeně podívala po Strážkyni. Obávala se, že to Graingera přijme jako urážku. Žena ale jen prázdně hleděla do železného koše se žhavým uhlím.

Karleja došla k Braddokovi a prstem ho šfouchla do prsou. "Trpaslíci cítí, že jsou s abeláty jistým způsobem spřízněni, protože abeláti i trpaslíci jsou tvorové z kamene a tmy. Podle trpasličích pověstí jsou abeláti a trpaslíci bratři. To ale je nesmysl - bez lstí a důmyslných iluzí by se abeláti mezi Braddokovým lidem ani nemohli pohybovat.

"Už jsi toho navykládala dost, bábo," zavrčel Brisbois, vstal a položil Graingeře v soucitném gestu ruku na rameno.

Jo se rychle postavila mezi rozčileného muže a Karleju, Hadobije připraveného k ráně. Neúprosným pohledem varovala Brisboise, aby se držel zpátky, a zároveň promluvila ke Karleje za svými zády: "Karlejo, prosím. Copak nevidíš, že to Strážkyni bolí..."

"Bolí?" - vykřikla stará čarodějnice. "Bolí? Johauno, vždyť bys sama mohla vyprávět, co je to bolest. Přece víš, jaké to je, když tě pokouše abelát. A ty, ty natvrdlý rytíři - copak tě kouzlo té ženy pohltilo tak dokonale, že ani netušíš, co je příčinou její přitažlivosti?"

Brisbois se jenom užasle zadíval na Strážkyni.

"Je to ta abelátská krev," zamumlal nesměle Dajin. Ani při tom nezvedl hlavu.

Karleja přikývla, nespouštějíc rozhněvané oči z obou bojovníků. Brisbois jen zamžikal, jako kdyby ho někdo uhodil, a Johauně bezmocně klesly ruce, ještě před chvílí hotové se bránit.

"Ano, tak je to," řekla Karleja. "Abeláti mají celou řadu magických schopností, a tahle 'přitažlivost' je tou, která jim umožnila tak dlouho přežít uprostřed lidí," prohlásila stařena. "Ta krása byla společná všem abelátům, kteří se dostali na Mystaru ještě předtím, než se brány zhroutily. Ti, kteří sem přicházejí nyní, jsou znetvoření tou hroznou cestou a proměnění na strašlivé příšery." Karleja namířila kostnatý ukazovák na Strážkyni, stále ještě sedící na zemi vedle koše s doutnajícím uhlím. "Strážkyně ale pochází ještě ze staré krve."

Strážkyně Graingera přikývla a po tváři jí sklouzla slza. "Aeltik - poslední skutečný abelát na Mystaře - byl můj otec."

Kapitola 13

"TVŮJ OTEC!" VYKŘIKLA JO A VNAPROSTĚM ohromení jen nevěřicně zírala na Graingeru. Její společníci - počítaje v to i Karleju, skrývající se ve tmě - se obrátili k ženě, sedící u ohně.

Strážkyně přikývla. "Ano, je to můj otec, i když je mi tolik generací vzdálený, že už nemůže být tím, koho jste si za otce zvykli označovat vy. Je to praotec všech Strážkyň, těch, kdo udržují při životě vzpomínky na abeláty. Aeltik byl

poslední abelát a za svou družku pojal lidskou ženu. Jejich potomkem byla dcera s vlastnostmi člověka i abeláta, která se opět spářila s člověkem. A tak to pokračovalo po tisíce let, dokud jsem se nenarodila já. Já, poslední Strážkyně, mám v sobě jen téměř neznatelnou stopu otcovy krve."

"To ale pořád k ničemu nevede," promluvila svým skřípavým hlasem Karleja, skrytá v hlubokém stínu stodoly. "Jsi poslední Strážkyně - řekni nám, co potřebujeme vědět."

Strážkyně Graingera se zadívala tím směrem, odkud se ozýval Karlejin hlas. "Ty jsi troufalá, Karlejo Kunzajská z Rudých," řekla hněvivě. "Když jsme se setkaly naposledy, byla jsem malé děčko, ale přesto jsem tušila, že bys to mohla být ty."

"Staré zvyklosti ti přikazují, Strážkyně, abys odpověděla na naše otázky," řekla pevným hlasem Karleja a zastínila si tvář pokrývkou.

"Těm zvyklostem jsem odepřela poslušnost, čarodějnice," odsekla Strážkyně Graingera, "když jsem si nenašla druha. Rod Strážkyň mnou končí."

"Ovšemže končí," vyštěkla Karleja. "Ale teď přišel čas, abys nám dala to, co si Strážkyně předávaly z pokolení na pokolení - a ty to víš."

Tvář Strážkyně Graingery potměněla jako bouřkový mrak. Sklonila hlavu, její bledý obličej zrudl a Jo musela napjatě poslouchat, aby rozuměla tomu, co Strážkyně říkala. "Přišli jste sem, abyste našli abaton - vy mu říkáte podivná skříňka - který Auroch použil proti Mystaře."

"Ano," řekla Karleja a její seschlá postava se konečně objevila v ozářeném kruhu.

"Abaton vytvořili proto, aby zachránil abeláty," pokračovala Strážkyně. "Měl být novou branou, skrz kterou by mohli přicházet na Mystaru a zaseji opouštět."

"Počkej - k čemu je brána, když nejsou žádní abeláti, kteří by jí mohli procházet?" zeptala se Jo a několikrát nedůvěřivě zavrtěla hlavou. "Ve svém vlastním světě abeláti spí - sama jsi říkala, že to jsou už jenom spící kamenné sochy. A ti abeláti, kteří jsou tady, jsou hrůzostrašní netvoři, kteří nemají dost rozumu na to, aby nějakou bránu vůbec použili."

"Ta brána ale nemá sloužit k tomu, aby jí procházeli abeláti," odpověděla Graingera, "alespoň ne zpočátku. Ze všeho nejdříve má ta brána sloužit jako otvor, kterým bude magie odtékat z Mystary a usazovat se ve světě abelátů. Teprve tehdy, až vysaje dost magie na to, aby se první abeláti probudili, začne abaton sloužit jako brána pro samotné abeláty."

"Proč by se ale měli vracet na Mystaru, kde je všichni nenávidí?" zeptal se tiše Dajin.

Strážkyně se na mladého učedníka zasmušile usmála. "Abeláti ze všeho nejvíce touží po tom, aby přenesli svoji magii zpět na svůj vlastní svět. Chtějí oživit své spící soukmenovce. A až je probudí, vydají se na Mystaru, aby ji zabrali pro sebe."

Jo se otočila a podívala se na Brisboise. Byl očividně zmatený. Náhle ji však osvitilo poznání, hrozná myšlenka, kterou zatím nikdo nevyslovil. "To ale musí znamenat, že Teryl Auroch je s nimi spojený!"

"Je."

"Protože je, stejně jako Strážkyně Graingera, zčásti abelát," nadhodila Karleja.

Strážkyně těžce přikývla a řekla: "Matka Teryla Aurocha byla lidská čarodějnice, která se odvážila vypravit do světa abelátů. Vzala si s sebou dost magie na to, aby mohla jednoho z těch prastarých tvorů oživit. Nikdy se nevrátila, ale porodila syna..."

"Který postavil abaton, aby rovnováhu magie opět zvrátil," uzavřela Jo.

Strážkyně jen přikývla.

Dajin tiše zasténal. Po tvářích se mu valily slzy. Jo si k němu klekla a jemně ho vzala kolem ramen. "Dajine, to bude zase dobré," řekla hloupě. Vzápětí si za tu větu v duchu vyčínila a rychle dodala: "Dajine, patříš už jenom sám sobě. Ten člověk, Auroch, už není tvým otcem o nic víc, než jsem já tvou matkou. To zlo, které způsobil, ti už nemůže ublížit."

Chlapcovy světlé modré oči si Jo chladně měřily. "Ty tomu vůbec nerozumíš," řekl až neobvykle smutně. "Já v sobě mám taky abelátskou krev. Zrovna teď jsi slyšela, jak je lovili a mučili. Slyšela jsi celý ten nešťastný příběh. Všechno se mě to týká. Teryl Auroch je můj otec."

Karleja se posadila k Dajinovi a sevřela ho v náručí. "Jo, ten chlapec má naprostou pravdu. Nech ho cítit, co cítí."

Brisbois začal nervózně pocházet po místnosti. "Takže to znamená, že jestli ten... tu mizernou skříňku nechytíme, budeme tady mít armádu nestvůr, která nám půjde po krku. Je to to, co nám chceš říct?"

"Ano."

"Proč nám pomáháš?" vyhrkla Jo, vstala od Dajina a nervózně sevřela Hadobije. "Přece máš i ty v sobě abelátskou krev...?"

"Teryl Auroch se abelátům hnusí. Chce pomstu, chce, aby Mystara trpěla za to, že abelátům vzala jejich magii. Nechci, aby se to stalo. Musíte mě pochopit - Mystara je můj svět, jediný svět, který jsem kdy poznala. Po tom, aby byl zničen, toužím stejně málo jako vy," řekla Graingera a konečně vstala. "Kromě toho bude při své snaze očistit Mystaru od všech jejích lidských rysů usilovat o mou smrt. Čím bude jeho síla větší, tím více si bude uvědomovat mou přítomnost. Brzy si pro mne přijde. Viděla jsem to."

"Dajine, vstávej, budeme si muset najít jiné místo k přespaní," zašeptala Karleja a pomalu vstala. Pomohla chlapci na nohy a Dajin ji smutně vzal kolem pasu.

"Přece musí být něco, co bychom mohli udělat!" řekla Jo a napůl rozhněvaně a napůl zmateně potřásla hlavou.

"O něčem vím," řekla unaveně Strážkyně a vykročila ke dveřím, které před ní Braddock otevřel. "Najděte abaton, odstraňte jej od všech zdrojů magie a najděte způsob, jak jej zničit." Na chvíli se odmlčela a sáhla do kapsy. "Vezměte si tohle." Natáhla ruku a ukázala jim krásný jantarově žlutý krystal. Měl osm stěn a na obou koncích byl zašpičatělý.

"Je to krystal mého otce - ten nejmocnější magický nástroj, který vám mohu dát."

A teď byste asi měli jít. Ubytovat se můžete U Pannina ruměnce," řekla Strážkyně. Když vyšla ze stodoly, dodala: "A už se sem nevracejte."

Jo se neklidně převalovala na posteli a ze všeho nejvíc si přála, aby už vyrazili k Armětovu. O něco dřív však prohrála spor ohledně toho, jestli mají vyrazit ještě před svítáním. Dokonce i Braddock odmítl a řekl jí, že je vidět, že ještě nikdy nebyla v horách Altan Tepese. Karleja jen suše poznamenala, že na to, aby abaton zadrželi, musí nejdřív dojet živí do Armětova. Přesto

prese všechno však Jo chtěla odjet, už jen proto, aby Brisboisovi oplátila ty jeho nemístné ironické posměšky. "Měla jsem ho v té uličce zabít," vyčetla si a rozčileně se převalila na druhý bok.

Brisbois ale nebyl tím jediným mrzoutským nespokojencem. Když dorazili do hostince, Jo se hostinského zeptala, jestli by nebylo možné poslat zprávu do Penhaligonu, muž jí však odpověděl jen nechápavým, přihlouplým pohledem. Už tak byl navztekáný - probudili ho dlouho po půlnoci - a ta prosba ho zcela vyvedla z míry. Dokonce mu museli zaplatit za čtyři samostatné pokoje. Brisbois toho samozřejmě využil ke svému prospěchu a nárokoval si jeden pokoj pro sebe. Karleja, Dajin, Braddock a Johauna byli příliš unavení na to, aby se s ním přeli, a tak si jen rozebrali ostatní pokoje. Takové plýtvám penězi Jo sice nesmírně rozhořčilo, na druhé straně jí ale bylo jasné, že jiné ubytování už tu noc neseženou.

Z pokoje o patro výš - Brisboisova pokoje - se náhle ozvalo řinčení skla, hlasitý výkřik a dunivá rána. Jo vyskočila z postele a zaslechla, jak ve vedlejším pokoji vstává Braddock a s hlasitým zarachocením sundává válečnou sekyru z kliky, na kterou ji předtím pověsil. Sáhla po Hadobiji, vzápětí se ale zarazila, protože si uvědomila, že tak dlouhý meč by jí v rytířově pokoji byl k ničemu. Přehodila si přes sebe košili, popadla opasek a zapnula si jej kolem pasu a vyrazila ze dveří ke schodišti. Podívala se, jestli má dýku stále v pouzdře, a v tu chvíli na schodech za sebou zaslechla Braddockovy těžké kroky.

Doběhla na vrchol schodiště, vrhla se ke dveřím Brisboisova pokoje a rozrazila je jako vichřice. - Ve slabém světle olejové lampy spatřila Brisboise, ohromeně stojícího před rozbitým oknem. Na zemi se válelo bezpočet lesknoucích se trojúhelníků rozbitého skla a na některých z nich byly vidět stopy krve. Vzápětí si všimla, že nečestný rytíř má na ruce krvácející ránu.

"Co se tady stalo?" zahřměl Braddock, který se právě se sekyrou v ruce objevil ve dveřích za Jo.

Brisbois mávl rukou a škubl sebou, jak mu zraněnou rukou projela náhlá bolest. "Nic," zabručel. "Tím oknem se na mě dívala nějaká sova nebo něco takového, takový nějaký pták..."

"Dívala se ti do okna nějaká sova?" zeptala se Jo a hněvivě si Brisboise změřila pohrdavým pohledem. "Ty jsi asi opilý?"

"Ne," odplivl si Brisbois. Najednou se narovnal, několikrát zamrkal a pokusil se Jo podívat do očí. "Dívalo se to na mě!" trval na svém, jazyk ztěžklý kořalkou. "Myslím, že to byl - určitě to byl Verdilith, Velký zelený drak Verdilith!" Braddock se znechuceně odvrátil a zamířil ke dveřím. "Ano, Verdilith, Velká zelená sova. S tou rukou bys asi měl něco udělat." S těmi slovy trpaslík zmizel.

"Takže sis myslel, že to okno vyrazíš a pustíš tu sovu dovnitř?" zeptala se sarkasticky Jo. Přešla k oknu a vyhlédla ven. Srdce jí bušilo vzrušením.

"Ne, má paní," pronesl s výsměšnou úklonou Brisbois. "Chtěl jsem to probodnout mečem." Ukázal na zkrvavenou zbraň, ležící v koutě místnosti.

Je to blázen, opilý blázen, jen opilý blázen, zašeptal Johauně v hlavě nějaký tichý hlas. Cítila teplo abelátova kamene, který nosila ve váčku u opasku. Ano, Flinne, pomyslela si, já vím, že to je blázen. Vyhlédla ven a podívala se na zem pod oknem. "Kde je ta sova?"

"Myslel jsem si, že spadla tam dolů," řekl Brisbois a naklonil se Johauně přes rameno, aby viděl ven.

Nepříjemný pach jeho dechu přesvědčil Jo o tom, že je opilý. Odtáhla se od něj a zavrčela: "Brisboisi, ta sova tam byla tak nanejdůležitější ve tvé opilecké fantazii. Nebodl jsi do Verdilitha, ale do sebe samotného. A to okno ráno zaplatíš ze svého."

Brisbois se k ní prudce otočil a bylo vidět, že má na jazyku nějakou ostrou odpověď, když se však jeho pohled střetl s jejím, odvrátil se a neřekl ani slovo. Došoural se k háčku, zaraženému do zdi, rychle otevřel svou tornu a vytáhl z ní malou krabičku. Odklopil víko a vytáhl smotek gázy, několik ostrých nožů a jehel a malou láhev. Odzátkoval ji, trochu upil a zbytkem tekutiny si polil zraněnou ruku. Zuby utrl ze smotku kus gázy a začal si ovazovat ránu. Jo se na něho dívala, jak se v mizerném světle lampy ošetřuje.

Brisbois toho na chvíli nechal a hněvivě se na mladého panoše zadíval. "Jestli mi nechceš pomoci, tak běž pryč." Jo si uvědomila, že se mimoděk pohrdavě usklíbila. "Kéž bych tak mohla říct to stejné tobě," zamumlala a vykráčela z pokoje. Dveře nechala otevřené.

Zneuctěný rytíř dveře kopnutím zavřel a dál si ovazoval ránu. Usmál se.

Od nosu mu stoupal tenký proužek jedovatého dýmu.

Jo a její společníci projížděli Horami Černých štítů v době, kdy tam jaro teprve začínalo. Mířili na sever až na severozápad a hledali malou vesnici Armětov, která měla ležet někde v divočině před nimi. Cesta, kterou Jo vybrala, se sice klikatila mezi horami, její smysl pro orientaci ji však ani tentokrát nezradil. Horské stezky byly naneštěstí příliš zrádné na to, aby si mohli dovolit spěchat.

Jak Jo dumala o abatonu, ani si nevšimla, že výška těch hor způsobila, že se počasí změnilo z jarního na zimní. Roke a soutěsky mezi Černými štíty místy pokrýval led a nečekaně hluboký sníh. Skály byly většinou z obsidiánu, díky němuž dostalo pohoří své jméno. Na některých horských svazích navíc ležely tlusté ledové příkrovy, začernalé od tmavého obsidiánu pod nimi.

Stezka byla nerovná a kamenitá, jen o málo schůdnější než krajina kolem. A když se stočila na východ, přátelé z ní také

sešli a místo na východ jeli dál na sever až na severozápad. Brisbois jednu chvíli tvrdil, že spatřil otisky podkov, na kterých byl znak hradu, žádný z jeho druhů je však ve zdupaném sněhu nebyl s to rozeznat.

V poledne Jo zvedla ruku a zastavila skupinku. Poplácala Karsiho po krku a dívala se, jak se pomalu rozplývají bílé kotouče páry, která mu šla od tlamy. Velký valach se stále dobře držel. Jo si několikrát dýchla na ruce, zammula jimi, aby si je zahřála, a přitáhla si vlněný plášť těsněji k tělu. Vlastně ani panu Střelci nevěřila, když jí říkal, že na ty hory bude takové teplé šaty rozhodně potřebovat, nyní ale byla ráda, že na tom starý muž trval.

Zvedla hlavu a podívala se na strmé skalní stěny a ledové příkrovy na svazích hor kolem. "A to jsem si myslela, že Vlčí kopce jsou vysoké," zabručela si pro sebe. Do té doby hory nikdy neviděla. Popustila Karsimu uzdu, aby mohl čenichem pátrat po zemi po něčem jedlém, a seskočila ze sedla, aby si protáhla nohy.

Těch pár drsných trav, které v té neplodné zemi mohly přežít, se ještě nezazelenalo jarní zelení. Karsi a ostatní zvířata se tak museli spokojit se suchou trávou z minulého roku. Uždibovali horskou travu, a jak přitom odfrkovali, od nozder jim stoupaly kotouče studené bílé páry. Tu a tam nějaký kůň nebo mula narazili na chutný suchomilný sněžný krokus nebo na nějakou časně kvetoucí květinu.

Jo se připojila ke svým přátelům. Braddok se usmíval pod vousy a Jo si uvědomila, že se trpaslík musí v těch kopcích cítit jako doma. Karleja se usklíbila a posadila se na plochý kámen opodál. Zvedla měch a napila se. Strmým stěnám z ledu a skal kolem nevěnovala sebemenší pozornost. Jen Dajinovi zůstal při pohledu na srázné skály kolem na tváři výraz naprostého úžasu. "Viděli jste ještě nějaké další stopy, které by svědčily o tom, že tudy prošli ti vojáci?" zeptala se podrážděně Karleja. Stařena si přitáhla ke kostnatým ramenům roztrhaný pozůstatek šedého hedvábného šálu. Dajin došel k ní a postavil se jí po boku.

Jak Jo, tak Braddok zavrtěli hlavami. "Od rána ne, Karlejo," řekl Braddok. "Johauna se zastavila na dobrém místě. Ty dvě rokle před námi by docela dobře mohly být cestou, kterou ti vojáci procházeli. Půjdu na průzkum a podívám se, jestli bych nenašel ještě nějaké další stopy"

"Tady v tom ledu a kamení to bude hodně těžké," řekla Jo. "Ale možná cestou prošli jednou nebo dvěma závějeji a budeme mít štěstí." Johauna přešla ke Kapradině a vytáhla z vaku se zásobami bochník chleba a kus sušené zvěřiny. Pak se vrátila ke svým přátelům, vzala nůž a začala jídlo krájet a rozdávat.

Karleja zabručela poděkování, ukousla svými silnými bílými zuby veliké sousto a řekla: "Dejte mi tak minutu... che... mám hlad jako vlk, a já se pak půjdu podívat na ty rokle. Možná tam něco ucítím." Karleja se usmála a špičáky se jí zaleskly v jasném světle poledního slunce, zářícího na obloze nad jejich hlavami. Vysoko na nebi kroužil orel, snad přilákaný poutníky pod sebou. Jeho pronikavé skřeky se odrážely od svahů hor.

"Karlejo, mohl bych jít s tebou?" zeptal se Dajin a i on začal hltat jídlo. "Možná bych mohl ucítit něco, co ty ne," zamumlal pusou plnou chleba.

Čarodějnice zavrtěla hlavou. "Ne, chlapče. Jenom bys mě zdržoval a přidával bys mi starosti." Namířila jeden kostnatý prst na kroužícího orla. "Měl by tě v drápech dřív, než bych stačila zaslechnout, že se snáš k zemi. Tady tě nemůžu chránit tak jako v mých lesích. Tam každý ví, že se mého malého králíčka nesmí ani dotknout." Stařena ukousla další sousto. Chvilí je žvýkala a zároveň prohlásila: "Za to, že ses chtěl stát králíkem, za to už prostě nemůžu."

"Karleja se mění na vlka a ty na králíka?" zeptala se Johauna. Uřízla si další kus zvěřiny a podala jej Karleje. Braddok na ni kývl a panoš uřízl kousek i jemu.

"Proč zrovna na králíka?" zeptal se Braddok. "A proč se můžeš měnit jenom na jednoho králíka? To mi nepřípadá zrovna užitečné." Mávl rukou směrem k dravci, kroužícímu nad jejich hlavami. "Kdyby ses dokázal proměnit na orla, vsadím se, že bys rychle našel vojáky, co nesou ten abaton. A pak bychom hned věděli, kterým směrem máme jít - a jak bychom je třeba mohli i odříznout." Trpaslík pomalu a rozvážně žvýkal svou porci jídla.

Dajin pokrčil rameny, skrytými pod tlustou kožešinovou vestou, kterou mu dal Flinn. "Mám králíky rád a chtěl jsem být jako oni," řekl. "Jsou o moc chytřejší, než si lidé myslí. Kromě toho jsou malí a dostanou se i tam, kam spousta jiných zvířat ne. A taky jsou rychlí." Dajin se široce usmál na starou čarodějnici. "Karleja se za mnou v lese docela naběhala." Stařena si pohoršeně odfrkla a pak se otočila k Braddokovi. "K té tvé otázce, trpaslíku - existují mágové, kteří se mohou naučit proměňovat se na víc než jen na jedno zvíře, ti ale na sebe berou jen jejich podobu, nemají jejich duši. Když jsem vlkem, jsem tím zvířetem. Chtěla jsem, aby i Dajin poznal ten pocit, a on jej také poznal." Stařena kývla hlavou směrem k chlapci. "Byl bys tak hodný a chytil ty koně? Zde v těch horách by nebylo dobré, aby se nám splášili a utekli." Dajin se zvedl a nechal své přátele, aby se dál zabývali jídlem.

"Ale jako králík?" zeptal se znovu Braddok. Dajin se na trpaslíka zamračil a už s ním dál nemluvil.

Karleja natáhla ruku směrem k Johauně. Mladší žena natáhla svoji v domněnku, že ta starší potřebuje pomoc. Stařeniny suché, kostnaté prsty se dotkly Johauniny dlaně, aby Karleja vzápětí ruku zase stáhla. Jo se podívala na dlaň.

"To... to je krystal od opravdového abeláta?" zeptala se váhavě a zvedla si ten osmistenný krystal k očím. Byl víc než dvakrát větší než ostatní Johauniny krystaly. Sluneční světlo, které jím čas od času proniklo, vrhalo do divčinych očí odlesky ve všech barvách duhy a Jo jím byla zcela uchvácená. Slyšela, jak Brisbois lapá po dechu a tiskne se blíž k ní. Karleja přikývla. "Ano, to je to, co mi dala Strážkyně Graingera," řekla. "Její soukmenovci byli nejen strážci dějin abelátů, ale také strážci jejich krystalů. Toto je poslední opravdový abelátský krystal - krystal, vyrobený z Aeltikových vlastních slin." Karleja si otřela ruce a začichala ve vzduchu. "Je načase, abych se proměnila."

Braddok i Jo jen němě zírali, jak se Karleja začíná proměňovat. Dlouhé rovné vlasy se jí zkrátily, tělo jí porostlo chlupy, tvář se prodloužila a uši vyrostly. Ještě předtím, než začala poslední část proměny, Karleja odhodila poslední kus svého oděvu.

"Jak dlouho budeš pryč?" zeptala se Jo ženynvlíce.

"Dlouho ne," pronesla namáhavým, vrčení podobným hlasem Karleja. "Postarejte se o... ten krystal," pokračovala. "Je to má jediná ochrana... před tím abatonem." Z jejich černých očí se najednou staly oči žluté a růžový jazyk se jí

prodloužil tak, že jí visel z ještě ne zcela proměněných úst. Žena si protáhla prsty - ty se vzápětí zkrátily a narostly na nich drápy. Ruce a nohy jí zeštíhly a pod černou srstí se jí zavlnily svaly. Nakonec změnil tvar i její trup a narostl jí ocas. Stará vlčice jednou zakňučela a odběhla pryč.

Jo jen závistivě sledovala, jak Karleju její pevné vlčí nohy odnášejí k soutěskám. "Kéž bych se tak také dokázala proměňovat," povzddechla si směrem k Braddokovi. "Myslím, že by to muselo být nádherné, když bych se mohla jako Karleja proměnit ve vlka a putovat po zemi, schopná se s ní sžít tak dobře, jak to lidé nikdy nedokážou."

Braddok neurčitě pokrčil rameny. "Brzo bude zase zpátky. Chtěl bych se teď podívat na ty balíky na mule. Řekl bych, že by potřebovaly přerovnat." Trpaslík pomalu vstal.

"Půjdu s tebou," řekla Jo. "Sama jsem Kapradinu naložila až trochu moc rychle." Dajin je doprovodil ke zvířatům. Brisbois, který od té doby, co našel první stopy vojáků, neřekl ani slovo, jim úslužně ustoupil z cesty. Jo se na něho zmateně podívala a začala prohlížet balíky na hřbetě své muly. Chvilí bylo ticho a pak se Jo zeptala: "Na co se to tak díváš?"

Brisbois se lehce usmál a pokrčil rameny. "Co bys dělala, kdyby na tebe Verdilith zaútočil přímo tady v těch horách?" zeptal se.

Braddok se na něho upřeně zadíval. Jo opět chvíli jen stála a mlčela. "Co to má být za otázku?"

"Mám pocit, že je docela oprávněná," odpověděl ten muž. "Tady na tom otevřeném hřebeni jsi velmi zranitelná - nemáš jak se bránit a nemáš kam utéct."

"Ty jsi stejně zranitelný jako my," přerušil ho Braddok.

Brisbois pokrčil rameny. "A možná mnohem víc. Ale ať už je to jak chce, nenesu Hadobije, postrach Velkého zeleného draka - nebo snad ano?" Rytíř vykročil s hadími, elegantními pohyby směrem k Jo a natáhl ruku po meči, který měla zavěšený na zádech.

Jo ucukla a neklidně sledovala, jak od Brisboisova chřípí stoupá nažloutlá pára. "Co to do tebe zase vjelo?"

Brisbois ustoupil tak daleko, aby to vypadalo bezpečně, a řekl: "Hodně tomu meči důvěřuješ. A podle mě mu důvěřuješ až příliš."

"Na nic jsem se tě neptala," odsekla Jo, prohlížeje řemeny, kterými měla Kapradinu přivázaný náklad k hřbetu.

"Myslíš si, že tě ten meč zachrání," nedal se odbýt Brisbois a na rtech se mu objevil zářící úsměv, "ale Flinna přitom nezachránil."

Jo se prudce obrátila, vytrhla Hadobije ze závěsu a namířila ho na Brisboisovo srdce. "Ještě jednou vyslovíš Flinnovo jméno, a vyříznu ti tím mečem srdce z těla."

"Jo," ozval se Braddok a varovně se na ni podíval.

Brisbois se usmál a gestem ovázané ruky trpaslíka poslal pryč. "Nemyslela to vážně. Ten meč je pro ni vším. Drží se ho a myslí si, že se drží Flinna. Flinn ji ale zklamal a stejně tak ji zklame ten meč."

Jo se s rozruženým zavrčením vrhla kupředu. Hadobijův hrot pronikl rytířovým pláštěm, prorazil hrudní pancíř a vmáčkli Brisboisovi do hrudní kosti železné kroužky kroužkového brnění. Brisbois němě zalapal po dechu, uklouzl a spadl na zem.

Johauna došla k němu, položila hrot meče do prosekutého otvoru v hrudním pancíři a vztyčila se nad rytířem. Braddok ji chytil za ruku a pokusil se ji odtáhnout, Jo ale jen zaskřípala zuby a opřela se o meč.

"Slitování," vykřikl s hravým zděšením Brisbois. "Prosím tě o slitování na bitevním poli, panoši mocného Flinna."

Zabiješ mě, přestože tě prosím o slitování?"

Johauna se na okamžik zmateně zachmuřila a zrudla. Braddok ji táhl pryč od rytíře a její tlak na meč zeslábl. Když Brisbois s námahou vstal, trpaslík odvedl Jo k mulám a upřeně se na ni zadíval svým jediným okem.

"Tak to jsi prohrála, Jo. Nedovol mu, aby se ti takhle vysmíval," řekl, ale jeho hlas zněl klidně a vyrovnaně. "Všichni už víme, že je to hlupák, a ty mu nesmíš dovolit, aby dělal hlupáka z tebe."

Náhle se před nimi mihlo něco napůl vlčího a napůl lidského - Karleja se vrátila ze své výpravy. Když se vlčice znovu proměnila na nahou starou ženu, Braddok se zdvořile odvrátil. Čarodějnice si natáhla své šaty a suše prohlásila:

"Braddoku, jsem si jistá, že ženské tělo pro tebe není nic nového. Jestli jsi viděl jedno, jako bys viděl všechna."

"Žádné však nebylo tak seschlé jako to tvoje, bábo," opáčil Braddok, zjevně proto, aby zmenšil napětí mezi nimi. Aby ta slova trochu zmínil, věnoval stařeně lišácký úsměv.

"Pche!" odpověděla mu na to Karleja a vzápětí řekla: "Našla jsem jejich stopu. Jeli tím průsmykem na západě." Pak ale stařena zavrtěla hlavou. "Mají určitě celý den, možná den a půl náskoku. Nespěchají, ale obávám se, že už je moc nedoženeme."

"Jistě víš, že je prasklý, že ano?" zamumlal tiše Brisbois směrem k Jo, zatímco ztěžka kráčel ke svému koni.

"Cože?" vykřikla Jo a vztekla se na něho zadívala.

Brisbois soustředěně upravoval postroj svého koně. "Je na něm vlasová puklina. Viděl jsem ji, když jsem ležel na zemi a na ten meč svítilo slunce."

Jo si přidržela Hadobije před očima a neklidně si čepel prohlédla. Po chvíli zvedla hlavu - obličej měla temně rudý - a posměšně se usklíbila. "Nic nevidím."

Nečestný rytíř lhostejně pokrčil rameny a jediným pohybem se vyšvihl do sedla. "Jeďme," řekl, "marníme den!"

Braddok sevřel Johauninu třesoucí se ruku a tiše řekl: "Nech to být, Johauno, nech to být." Vzal jí z rukou Hadobije a začal jí ho upevňovat do závěsu na zádech. Ustaraným pohledem si přitom pečlivě prohlížel bílou ocel té čepele.

Kapitola 14

KARLEJA ZVEDLA RUKU A JEZDCI ZA NÍ okamžitě zadrželi své koně. Čarodějnice poznala, že se blíží k Armětovu, a ani jeden z nich by se neodvážil do vesnice vjet nepřipravený. Karleja i skrz kůži váčku, který měla zavěšený kolem

krku, cítila, jak z abelátova krystalu vychází tím více tepla, čím byli blíže k abatonu. Usilovně doufala, že se nemýlila, když předpokládala, že krystal dokáže abatonu zabránit v tom, aby ji i podruhé připravil o její magii. Mimoto se celým srdcem radovala z toho, že od té doby, kdy se krystal dostal do její moci, navracely se jí její staré schopnosti mnohem rychleji.

Čarodějnice pomalu a opatrně slezla z koně. "Na tohle jsem příliš stará," zamumlala, "víc než příliš. Chci se vrátit do svého údolí."

"Karlejo, děje se něco?" zeptala se zvědavě Johauna.

Karleja se otočila k mladé dívce. Napadlo ji, že Johauně ta cesta prospěla - hněv a zoufalství, které ji trýznily od Flinnovy smrti, byly stále ještě patrné, ale už je lépe ovládala. Karleja doufala, že to už nebude dlouho trvat a Jo bude schopná ty myšlenky zcela zapudit. Zavrtěla hlavou.

"Nic, Jo," odpověděla a otočila hlavu k severu. "Řekla bych, že Armětov je hned za tím kopcem. A podle toho krystalu bych řekla, že tam je i abaton." Karleja se dotkla váčku s krystalem. "Navrhovala bych, abys jela s Braddokem v čele - to proto, že bychom se mohli srazit s těmi vojáky. Dajin a já pojedeme vzadu. Abaton nás tak snad nepohltí."

"Karlejo, přece by se ta bedýnka neotevřela a 'nespolkla' tě tak jako ten amulet v Prahově?" zeptal se Braddok.

"No ne, že bych tady cítila nějakou starost." zaskřehotala Karleja, aby před svými přáteli skryla dojetí z trpaslíkových slov. Dotkla se Braddoka svou dubovou holí. "Popravdě řečeno, místě trpaslíku, kdyby mě býval ten abaton spolkl, byla by to asi jedna z těch příjemnějších věcí, které by mi mohl udělat."

Johauna je v sedle svého koně vedla na sever, s Braddokem po boku. Každý z nich vedl jednu nákladní mulu. Karleja ukázala Brisboisovi a Dajinovi, aby jeli před ní, a pak se zařadila na konec skupinky, mířící k posledním vrcholům Černých štítů.

Hory nezpůsobily Karlejinu prastarému tělu nic menšího než dva dny utrpení. Mezi Černými štíty vanul chladný, rezavý vítr končící zimy a i když si každou noc rozdělávali oheň, studená kamenná lůžka jim ohřát nedokázal. A aby to bylo ještě horší, byl úplněk - a Karleja víc než jednou cítila touhu proměnit se do své vlčí podoby. Nebude to dlouho trvat, přemítala stařena, a proměním se na vlka jednou provždy. Budu běhat po kopcích a budu žít a zemřu jako stará vlčice. Někdy mě lidská podoba tak unavuje. Tak blízko abatonu se však stará čarodějnice poddat svým touhám neodvážila.

Skupinka se pomalu, ale jistě, proplétala mezi posledními horami a chlad zledovatělé obsidiánové stezky pronikal i Karlejinými těžkými botami. Cesta byla pro pěšího poutníka velmi zrádná a Karleja zase zatoužila po tom, aby byla v sedle své klisny. Obsidiánové kameny tak dokonale splývaly s kusy ledu, že bylo často obtížné rozeznat, co je co. Ani paprsky odpoledního slunce cestu nedokázaly ozářit, protože se jim stavěly do cesty všechny ty obrovské hory kolem. Tma jen té pouti dodávala na obtížnosti.

Anebo se něco děje se mnou? napadlo náhle Karleju. Přece bych neměla mít takové potíže? Ostatní jsou na tom docela dobře. Anebo už skutečně, opravdu stárnu? Jedné části její bytosti ta představa naháněla strach, jiné - té nejstarší - se však představa konce jejího života celkem zamlouvala. Karleja se s náznakem závidy v očích zadívala na Johauninu štíhlou mladou postavu.

Pak ale stařena ty myšlenky bezohledně potlačila. "Na další život ještě nejsem připravená," zabručela do větru.

Uplynula další hodina, než Karleja a její přátelé projeli tím posledním záhybem stezky. Tou dobou už byl žár z krystalu téměř zničující a Karleja jen doufala, že bude schopna jej snést v ještě větší blízkosti abatonu. "Aspoň to ale vypadá, že mě to chrání," zamumlala si pro sebe. Pozvedla svou dubovou hůl, která jí poslední dobou sloužila jen jako obyčejná poutnička hůl. "S tím kamenem cítím, jak se mi mé síly zase vracejí."

Kus před ní Jo překvapeně vykřikla. Zastavila se a její kůň a mula se zastavili za ní. Braddok se k ní připojil a vzápětí se k nim rozběhli i Brisbois s Dajinem. Karleja zaslechla ušaslé mumlání a modlitby a snažila se k nim dostat, jak to šlo nejrychleji. Proklínala kamenitou zem, rozhořčeně bojovala o každý nejistý krok a toužebně si přála, aby jí její hůl mohla vyčistit cestu tak, jak to udělala v jejím údolí. Čarodějnice vystoupila na úzký hřeben, kde stáli Brisbois, Braddok a Dajin. Protlačila se mezi chlapce a trpaslíka, podívala se do údolí pod sebou a zalapala po dechu.

Armětov byl v troskách.

Ani jediná věž nebyla zkázy ušetřena. Vesnice a její okolí vypadaly, jako by se ocitly uprostřed velikého ohně, který se v prudkých vlnách rozšířil i do okolních lesů. Země byla zčernalá a pokrytá popelem a sazemí. Z domů zbyly jen dýmající ruiny a jejich stěny ležely celé na zemi, jako by je skácely nohy strašlivého obra. A dokonce i vnější hradby, mnohem ozdobnější než všechny ostatní zdi v Armětově, byly zcela srovnány se zemí. Potok, který Armětovem kdysi protékal, po sobě zanechal jen spálené dno plné popela a kamení, neboť v jednom místě hromady stromů vytržených i s kořeny a trosky mostů a domů vytvořily přirozenou přehradu, propouštějící jen slabý pramínek vody. Vzduch byl plný jemného popela ze spáleného dřeva, ve kterém se tvořily matné, ironické duhy. Karleja se náhodou příliš zhluboka nadechla a dostala silný záchvat kašle.

Pak se nejistými kroky skoro rozběhla po svahu vedoucím k vesnici. "Ne, ne," šeptala. "Ne v Armětově..." Mysl jí naplnilo hučení ženoucí se krve, rozpálené jako žhavé železo. Bylo tak silné, že Karleja zapoměla na bolest, kterou jí působil rozžhavený krystal pravého abeláta.

Skupinka pomalu prošla zhrouceným obloukem v hradbě. Karleja jen zírala na sežehnuté kameny. Její oči upoutala hladká dlažba silnice, vedoucí k vesnici, aby se vzápětí zadívala na zničené domy opodál. V té malé vesnici nebylo nikdy víc než asi padesát mágů. Teď rozbité a zničené domy - velké, nádherné budovy neuvěřitelných tvarů - bývaly kdysi považovány za jedny z nejlepších stavitelských výtvorů na světě. Armětovské věže tvořily proslulý Kruh mágů, v jehož středu byl nevelký amfiteátr, kde se odehrávaly všechny veřejné události.

"Karlejo, to udělal abaton?" zeptala se Jo.

"Ano," řekla polohlasem Karleja. "Nepřišli jsme včas. Podívej se tam na tu věž!" Kouzelnice ukázala na zbytky jedné z

věži. "Bydlíval tam Wazel, jeden můj starý přítel. Až by přišel čas, chtěla jsem k němu poslat Dajina na doučení."

"Karlejo, co vlastně byl Armětov?" zeptal se Braddock.

Stařena si těžce povzddechla a vykročila po hlavní ulici, která vedla ke středu vesnice. Dobře si vzpomínala na podivuhodné cizokrajné stromy, které ji kdysi lemovaly. Všechny byly zlomené v půli. "Armětov je... byl... místem čar a kouzel," řekla unaveně, šourajíc se po ulici. Při každém kroku se opírala o hůl. "Jak stará ta vesnice je... byla..., to nikdo neví." Zastavila se, aby převrátila nějaký kus zříceného obydlí.

Vzápětí prudce uskočila, protože se před ní objevila tvář seschlé mrtvoly, zabalené do zuhelnatělých šatů.

Čarodějnice opatrně převrátila další hromadu zuhelnatělé látky a opět našla tutéž vysušenou látku a lidské tělo.

Rozhlédla se po ulici a po dalších hromádkách, o kterých si myslela, že to jsou jen další pozůstatky rozbitých domů.

Smutně potřásla hlavou.

"Cos říkala, Karlejo?" zeptal se Dajin. Jeho pozornému sluchu slova jeho paní neušla. "Ti mrtví lidé?" Oči měl rozšířené skoro morbidní dychtivostí. Karleja ho zasmušile pohládila po vlasech.

"Přinesli abaton sem do vesnice. Energie, která se tady uvolnila, musela být skutečně obrovská." Karleja ukázala na několik sežehnutých míst a rozbitých budov, které musely zasáhnout magické blesky nebo podobná kouzla.

"Domnívám se, že armětovští čarodějové pustili abaton do vesnice, protože uvěřili vojákům, podle kterých to byla prostě jenom podivná skříňka," pokračovala Karleja. "Pak se abaton otevřel a začal sát všechnu magii, která tady v Armětově byla. A nemusím ani říkat, že byla velmi mocná."

"Ale co ti čarodějové?" zeptala se Johauna, zatímco dál kráčeli ke středu vesnice. "Proč jsou mrtví? Proč nebyli jenom vysáti jako ty a Dajin? Proč ne?"

"A navíc, Karlejo, ta skříňka tady ještě někde pořád bude," dodal Braddock. "Jsi ty a ten chlapec v pořádku?"

Ukázal na tři seschlé hromádky. "Nestane se z tebe tamhleto?"

Karleja se dotkla váčku s krystalem a náhle byla ráda, že ji pálí do kůže.

"Ne," zavrtěla hlavou. "Aspoň si to nemyslím. Dajine, bolí tě něco?"

Chlapec zavrtěl hlavou a dál se rozhlížel kolem.

"Dokud budu mít ten krystal, budeme v pořádku," řekla Karleja. "Zdá se mi, že dělá všechno, co je v jeho silách, aby vzdoroval moci abatonu, která se nás snaží připravit o magii." Stará čarodějnice se ztěžka opřela o hůl a vlekla se kupředu, protože ostatní se už dostali před ni. Už jednou kvůli ní zpomalili, a Karleja se rozhodla, že podruhé se to už nestane. "Ano," zasípě-la, "abaton vysál z těch čarodějů všechnu jejich moc - až do té míry, že je připravil o život. Jsem ráda, že byl tak slabý, když jsem u něj byla naposledy."

Stařena ukázala někam nalevo. "Tady bývala hospoda," oznámila svým společníkům. "Doufala jsem, že tam budeme moci přenocovat, protože tam měli tu nejlepší cibulovou polévku, jakou jsem kdy jedla - hustou, dobrou a plnou nejrůznějších přísad."

Došli k amfiteátru, ve kterém kdysi armětovští mágové pořádali své velkolepé oslavy a obřady. Karleja sestoupila z prvního kamenného schodu. Kráčela pomalu, protože už před několika lety se jí v kloubech usadil bolestivý zánět a ty dlouhé, chladné dny v sedle jej podstatně zhoršily.

"Podívejte!" vykřikla Jo.

Karlejiným očím to chvíli trvalo, než se soustředily na jeviště sto stop pod ní. Navíc jako by je úmyslně šálily paprsky klesajícího slunce.

Abaton stál uprostřed jeviště, černý a pochmurný. Víko měl zavřeně, Karleja však i přesto cítila jeho moc.

Jo vyrazila kupředu a její nohy bušily ve zběsilém rytmu do kamenných schodů. Braddock ji o něco pomaleji následoval. Brisbois zůstal stát na vrcholu schodiště a odmítl k tomu cokoli dodat. Dajin vzal Karleju za zápěstí, aby jí pomohl sejít po schodišti, stařena ho ale odehnala. "Tak stará zas nejsem," řekla podrážděně. Dotkla se toho váčku, aby si dodala jistoty. Ano, ten abelátský krystal mě před tím abatonem ochrání. Stará čarodějnice si jednou krátce povzdychla a spěšně vykročila.

Teprve tehdy si všimla, že Jo vytahuje Hadobije z pochvy a pomalu se blíží k abatonu. Kráčela se sebejistotou prozrazující, že si myslí, že ví, jak abaton zničit.

"Jo!" vykřikl Braddock a teď už letěl po schodišti jako vítr. "Co to děláš?"

Jo neodpověděla, poněvadž již byla skoro na jevišti. Trpaslíkovy krátké nohy ho nesly kupředu s překvapující rychlostí. Na pódiu byl jen okamžik po ní a vrhl se na dívku právě ve chvíli, kdy se rozmáchla nad hlavou Hadobijem. Vrazil do ní, rukama ji popadl v pase a strhl ji na zem. Společně klesli na tvrdé žulové dno amfiteátru. Ke cti mladého panoše bylo třeba říct, že nepustila meč, i když jí jedna ruka sklouzla z jílce a dech jí byl z varné části vyražen z těla.

"Johauno Menhir," řekla zvolna a vyrovnaně Karleja, která teprve v tu chvíli došla k jevišti, "jestli se ještě někdy pokusíš udělat něco tak bláznivého, postarám se o to, abys už to na tomto světě nemohla udělat potřetí."

Jo chvíli váhala a pak zahanbeně svésila hlavu. "Najednou se mi zdálo, že bych to tím mečem mohla zničit." Odmlčela se, protože si zjevně uvědomovala, jak hloupě to muselo znít. "Slyšela jsem v hlavě ten hlas, a on říkal: Hadobij může abaton zničit. Hadobij to může zničit." Zamumlala nějakou úmluvu, starou čarodějnici ale omluvy nezajímaly.

"Podívejte," řekl Brisbois, stále ještě stojící na vrcholu schodiště, "my tu věc nějak zničit musíme. Nechte ji, ať to zkusí tím mečem."

"Zavři ústa a otevři oči," křikla na něho Johauna. "Potřebujeme tam nahoře hlídku."

"Však právě to tady dělám," zněla jízlivá odpověď.

Karleja zaťukala na žulu u Braddockových nohou a řekla: "Zkus, jestli tu skříňku dokážeš zvednout. Zkus, jestli ji dokážeš odnést."

Trpaslík zasmušile přikývl a přistoupil ke skřínce. Byl to jeden z prvních okamžiků, kdy Karleju okamžitě poslechl, aniž

by poskytl nějaký opovržlivý komentář o "staré bábě". Sklonil se nad abatonem, chytil jej za stěny a zatáhl. Ani se nepohnul. Trpaslík to zkusil znovu, přičemž tentokrát jej držel o něco níž. Ani teď se ale skříňka nepohnula. Braddok se tedy zapřel nohou o hranu skříňky a prudce jí trhl, jestli by náhodou nesklouzla po žule jeviště. "Nepohne se," řekl se zrudlou tváří.

Karlejin obličej byl vážný a zamyšlený. "Právě to jsem si myslela. Ta věc se zakořenila. Když pohltila dost magie na to, aby se stala skutečnou branou, přichytila se k tomuto bodu Mystary."

"Ale jestli už pohltila tolik magie a stala se branou," přerušila ji Jo, "neměli bychom se připravit na nějaké abelátské návštěvníky?"

Zdálo se, že nad tím stařena uvažuje. "Proto se musíme utábořit právě tady, abychom tu skříňku mohli hlídat, dokud se nedozvíme, jak ji odnést nebo zničit."

"My budeme tábořit tady?" zeptala se Jo a rozhlédla se po zčernalých sedadlech a popelem zasypaných uličkách.

"Když tady došlo k tak hroznému výbuchu, Auroch bude úplně přesně vědět, kde jeho drahá bednička skončí-la."

"Přesně tak," řekla stará čarodějnice.

Kapitola 15

KARLEJA SE OPŘELA O SEŽEHNUTÉ SCHODY amfiteátru a zamračila se. Popel poletující ve vzduchu způsoboval, že noční nebe bylo černé a bez jediné hvězdy. I když Jo a Braddok hlídali, Auroch mohl snadno tou černočernou nocí proklouznout a spustit abaton. Mág to ale neudělal. Karleja viděla, že abaton je stále ještě na svém místě a že je zavřený. Skříňka, která zničila Armětov, nyní jen ležela na jevišti, tichá a studená.

"Soustřed' se," nařídila si čarodějnice. Odvrátila svou pozornost od skříňky - a zahleděla se do čirých zlatých hlubin kamene. Nepochybovala o tom, že jí ten krystal řekne, kde jsou slabé stránky abatonu. Přidržela kámen nad kouřícím košem se žhavým uhlím a nechala žár ohně olizovat jeho ostré hrany. Znovu se soustředila na tu skříňku, na Aurocha, na svou naději, že se jí podaří abaton zničit. S neutuchajícím zájmem sledovala, jak se matné plošky krystalu rozsvěčují a zase temněji. Kolem kamene vířily mlžné přeludy, vnitřek krystalu však zůstával prázdný.

Bylo to zbytečné. Krystal ležel v Karlejině dlani tiše a bez života. Stařeniny zkroucené a zjizvené prsty sevřely kámen a čarodějnice obrátila zrak k černému nebi vysoko nahoře. Povzdechla si a chvíli nechala svou mysl odpočívat. Snažíš se až příliš, drahá, napomenula se. A proto to stále nechápeš. Ten abaton byl příliš nebezpečný, příliš mocný, než aby jej Auroch ztratil z očí. Nemohlo být pochyb o tom, že součástí mágových plánů bylo i to, že jej dostane Verdilith. A nemohlo být pochyb o tom, že Auroch už na začátku zosnoval i to, že jej Braddok ukradne, že jej na hradě budou zkoumat - a dokonce i to, že jej pošlou do Armětova. A to, že na ně zatím nezaútočil, aby svou drahocennou trofej získal zpět, znamenalo, že mu hraje přímo do karet.

Možná jsem měla Johauně dovolit, aby na tu skříňku zkusila Hadobije, pomyslela si Karleja. Ale také to mohlo být přesně to, co by Auroch chtěl.

"Ne," řekla nahlas Karleja. Takhle bych jenom pořád úplně zbytečně běhala v kruhu. Není možné, aby všechno, co mě napadne, bylo součástí Aurochových plánů.

Stařena zavřela oči před tmou kolem a zašeptala: "Ty jsi nezapomněla na to, jak Armětov vypadal. Ty si pamatuješ, jak krásný býval na jaře. Ty si pamatuješ na kvetoucí plané jabloně lemující dlážděné chodníky a na krokusy a tulipány, vykukující pod stromy."

Povzdechla si a pokusila se zadržet proud slz. Nemohla si dovolit ten přepych, že by podlehla své bolesti.

Karleja otevřela oči a zadívala se na pět menších krystalů, které jí dala Johauna. Ležely před ní v pochmurném uspořádaném řídku, stejně netečné jako ten skutečný abelátský kámen. Karleja ještě nedávno doufala, že ty malé kameny by mohly být klíčem k tomu velkému. Už je prohlédla všechny, snažíc se v nich najít nějakou odpověď, náznak pohybu nebo záblesk barvy, pokaždé ale selhala.

Čarodějnice si skříňku ještě jednou prohlédla. Víko oddělovala od spodní části skříňky zřetelná rýha a obě části spojovala jednoduchá spona. Abaton, předmět bez jediné ozdoby, byl zárukou jednoduchosti.

Karleja sražená obočí soustředěním, sevřela v ruku velký krystal a zírala na skříňku. V tu chvíli si přála, aby se pro ni otevřela. Toužila spatřit to podivuhodné místo, kde žili legendární abeláti, toužila je spatřit ještě předtím, než se z nich stanou zlé a pokřivené nestvůry. Chtěla by přejít přes most, který se pnul mezi oběma světy.

Krystal v její dlani se jí zabořil do masa a jeho žár se smísl s žářem její krve.

Jo, stojící na hlídce u krystalu, bezmyšlenkovitě přejela prsty po Hadobijově ostří. Jako břitva ostrý meč jí málem rozřízl kůži. Překvapilo ji to, protože kdysi věřila tomu, že ji Hadobij nikdy neporaní. Meč ji ale v poslední době překvapil už vícekrát.

Měla jej dát baronce - to bylo jasné. Byl o celý palec větší než ona, a byla nanejvýš naivní, když si myslela, že s ním bude moci bojovat.

A co bylo ještě horší, věděla, že meč ničí. Byla to citlivá, inteligentní zbraň, která čerpala sílu ze svého nositele. Když Flinn upadl v nemilost, meč zčernal tmou jeho zachmuřené duše, a když rytíř znovu získal ztracenou čest, meč se znovu rozzářil starým jasnem. Jen čtyři dny po rytířově smrti byl ten meč tak silný, že jej Verdilith nedokázal zlomit. V Johauniných nepevných rukou však pověstný Hadobij slábl tak nesmírně, až byl ještě slabší než obyčejný meč. Byl tak křehký, že kvůli tomu posmívajícímu se Brisboisovi praskl. Jo tu prasklinu nenašla, ale věděla, že tam je. Cítila ji.

A od Kelvinu k ní ten meč už ani jednou nepromluvil. V duši jí rostlo cosi jako neodbytné, trýznivé zoufalství. Johauna se už bála meč jen vytáhnout ze závěsu, aby jej náhodou nezlomila. Kéž by jej tak jen mohla donést celý zpátky na hrad Tři slunci, aby jej mohli jako největší svátost uložit do vitríny. Ano, právě tím se teď stal: skleněným mečem.

Dokonce i Flinn cítil její trápení, když k ní naposledy mluvil skrz krystal. Opakovaně se na meč ptal a stále říkal, že cítí, že s ním něco není v pořádku.

Jo se podívala přes oheň po Dajinovi, celá unavená těmi neveselými myšlenkami. Spal tvrdě a klidně, jako kdyby na něho to pochmurné okolí nemělo vůbec žádný vliv. Briscois ležel opodál. Ani se nepohnul, stále ale ještě nespal a jen hleděl na Hadobije. Jeho temné rysy zářily něčím velmi podobným chtíči. Nejspíš si uvědomil, že se na něho Jo dívá, přešel si prsty po krátkých

vousech a natočil si konce svého kníru.

Jo skryla Hadobije před rytířovým pohledem a muž tiše vzdychl zklamáním.

"Na co se to díváš?" zeptala se dívka.

Briscois kývl hlavou a usmál se. "Na nic. Jenom jsem přemýšlel o tom, jak by asi Verdilith tu věc mohl zničit."

"Nezničí ji."

"Hm," zabručel muž, vstal a došoural se tam, kde stála Jo, aby se jí upřeně zadíval do očí. "Doufám, že už máš nějaký nový plán, jak se Velkého zeleného draka zbavit. Určitě tě něco hrozného napadlo. Třeba mu tak podříznout krk a nechat ho, ať se zadusí vlastní krví, nebo mu rozpárat břicho a nechat ho, ať se klouže po svých vlastních vnitřnostech."

"Co kdyby mu tak uřízla tlapu a tím zkrvaveným pahýlem ho utloukla?" ozval se kysele ze svého nedalekého stanoviště Braddock a znechuceně zavrtěl hlavou.

"No, to zní docela dobře. Tak co, Jo, co uděláš? Ubiješ ho k smrti jeho vlastními tlapami?"

"Co je ti do toho, jaké mám plány?" odplivla si Johauna.

"Mám takový dojem, že se to týká nás všech," opáčil Briscois a širokým gestem ukázal na zbytek skupinky.

"Verdilith nás zcela bezpochyby hledá. Je to jenom otázka času..."

"Jak víš, že nás hledá?" přerušil ho Braddock.

Briscois věnoval svou odpověď Johauně: "Johauno, on ten meč nenávidí. A nenávidí toho, kdo jím vládne. Nenávidí ten meč tak nesmírně, že podle mě zradí každého, včetně svého starého spojence Teryla Aurocha, jen aby dosáhl jeho zničení."

"A to víš jak?" zeptala se Jo a přitáhla si Hadobije ještě blíže k tělu, aby jí dodal síly.

"A jak bych to asi nevěděl?" zeptal se jí nevěřičně Briscois. Smetl si z boku popel a dodal: "Hado... tomu meči určili jen jediný cíl: měl zabít Verdilitha. Pokud jde o toho draka, i sama existence toho meče je pro něho hrozbou."

"Ovšem pokud nás Velký zelený drak ještě nenašel, musí být hodně hloupý," zavrčel Braddock.

"Tak jest."

"Vy dva jste jenom staří tlachalové," řekla Jo, po zádech jí však přešel mráz.

"Kdybych byl Verdilithem a věděl, že ten meč byl vykován, proto, aby byl mou zhoubou, v tu chvíli bych jej zničil, a tebe hned potom. Zvlášť když to je zkažený meč Flinna Odpadlíka."

"Mocného Flinna!" zasyčela Jo a vyskočila na nohy. "Nemysli si, že jsem zapoměla, co jsi mi se svými ničemnými plány způsobil! A nemysli si, že svůj dluh splatíš příliš snadno!"

Briscois vypadal zcela ohromeně a o krok ustoupil. Zvedl ruce ve smířlivém gestu a řekl: "Je mi to líto, slečno Johauno. Nechtěl jsem tě urazit."

"Co to všechno má znamenat?" zeptal se Braddock a velitelským gestem Johauně nařídil, aby meč zase sklonila. Nebyla ráda, když Braddock stále narušoval tu krevní mstu mezi ní a Briscoisem, udělala však, co jí nařídil.

Briscois se chvíli tahal za bradku a přes tvář mu přelétl nejistý a pochybovačný výraz, aby se muž vzápětí zase usadil u ohně. "Chtěl jsem tím říct jenom to, že nás Verdilith nakonec určitě najde, lákán k tomu meči jako mūra ke světlu. Tady v tom rozbitém městě se nemáme čím bránit. Nemáme kam utéct a nemáme kam se schovat. Pobíjí by nás jediným vydechnutím."

"Ale my musíme hlídat abaton," řekla Jo a úkosem se na Briscoise podívala.

"Jeden z nás jistě," řekl rytíř. "Ti ostatní by měli čekat v záloze a zaútočit, až to bude potřeba."

"A co tedy navrhuješ?"

"Nic," odpověděl klidně Briscois. "Proto jsem se tě ptal, jestli máš ještě nějaké jiné plány, jak se bránit."

"Proč se nezeptáme Karleji? Zná tohle místo mnohem lépe než my. Možná by nám mohla najít místo, které není tak... zranitelné," navrhl Braddock.

Briscois zavrtěl hlavou. "Neřekl bych, že to je právě teď ten nejlepší nápad. Ta stařena vypadá, že je úplně ponořená do toho, co zrovna dělá, ať už je to, co chce."

"Pro tentokrát s tebou souhlasím," řekla Jo. "A říkám to jenom hrozně nerada, ale asi máš pravdu i v tom, že bychom se měli stáhnout tady z toho otevřeného prostranství."

Dívka se ohlédla přes rameno po nehybné postavě staré čarodějnice. "Chvilku bych tady mohla zůstat s ní."

"Tak to můžeme hned začít," řekl Briscois, vstal a znovu se oprášil. "Ty hlídej Karleju a Dajina a já a Braddock půjdeme najít nějaké místo, kde bychom se mohli schovat."

Jo už na to skoro přikývla, když vtom se v její hlavě ozval jakýsi hlas a prohlásil: Nedovol mu rozhodovat. Jestli to bude on, kdo vybere místo, kde se utáboříte, bude jej znát lépe než ty. Johauna však na druhé straně Briscoisovi nedůvěřovala natolik, aby ho nechala hlídat Karleju a Dajina. Hněvivě máchla rukou, jako by něco sekala sekýrou.

"Zůstaneš se mnou, vazale! Braddock bude hlídat a ty a já půjdeme hledat úkryt."

Briscois se otočil k Braddockovi a pokrčil rameny. Trpaslík neodpověděl a opřel se o sekýru. "Já s tím souhlasím."

Jo se otočila k Briscoisovi, který tam stál a čekal, rukou svíraje jílec meče. Dívka na něho mávla velitelským gestem a společně vykročili do ulic pochmurného a temného Armětova.

Karleja soustředila všechnu svou vůli na ten jantarový krystal a cítila, jak se jí vbodává do dlaní a prořezává se její kůží. A pak se objevila krev. Vůbec poprvé od chvíle, kdy vytáhla ten jediný kámen pravého abeláta z váčku, jej pustila

z ruky a nechala jej spadnout na zem k ostatním.

"Za to může ta prokletá skříňka - saje z něj jeho magickou moc," zabručela si pro sebe Karleja, znepokojeně upírajíc oči na dlaně. Krev jí z nich tekla mnohem rychleji, než očekávala. Karleja několikrát zamžikala a setřela jí tolik, kolik jen mohla. Podrážděně se na ty šrámy zadívala. Nijak netoužila po tom, aby musela přestat ve svém úsilí odhalit slabé stránky abatonu. Tenké stružky krve, pomalu jí stékající po pažích, ji však přesvědčily, že si bude muset rány zavázat. Potřásla hlavou, popadla lem šatů a začala z nich odtrhávat dlouhé pruhy látky.

Když si rány tím hrubým obvazem konečně ošetřila, zvedla hlavu a podívala se směrem k ohni na okraj amfiteátru. Oči se jí rozšířily úžasem, když zjistila, že u stále ještě hořícího ohně je jen spící chlapec a zasmušilý trpaslík.

"Jak se ti daří ty čaromáry?" zakřičel na ni Braddok.

"Dobře," zalhala a ještě víc utáhla jeden z obvazů. "Kde jsou ostatní?"

"Šli... někam na průzkum," řekl Braddok.

Staré čarodějnicki se ten nápad příliš nezdál a Braddok její neklid zjevně vytušil.

"Chceš, abych je zastavil?"

Stařena se usmála. Navzdory tomu neustálému popichování si s Braddokem stále víc rozuměli. "Ano."

Trpaslík přikývl a odklátil se do tmy. Karleja se za ním nervózně zadívala a znovu si uvědomila, jak klidně ten chlapec leží. V mihotavém světle táborového ohně vypadal stejně mrtvý jako armětovské domy. Vlastně už od Prahová byl celý zoufalý. Karleja si uvědomila, že ta zpráva o původu jeho otce, o tom, že i v jeho žilách koluje abelátská krev, chlapce úplně zdrtila.

"Ale není se čemu divit," zašeptala sama k sobě, nespouštějíc oči z chlapcovy temné postavy. "Ví o sobě mnohem víc, než kdy měl vědět."

Zase se obrátila ke skříňce a teprve tehdy si s hrůzou uvědomila, co udě-lala. Jediný kámen pravého abeláta vyklouzl z jejího sevření a přestal se dotýkat její kůže. Už ji nechránil.

Zoufale hmatala po černé zemi, kámen však byl pryč. Zvedla hlavu a se strachem v očích spatřila, že se víko abatonu pomalu otevírá.

A tma tam uvnitř byla nesmírná.

Nemohla křičet - cítila, že jí abaton pomalu vysává život z těla. Nemohla se ani pohnout a zdálo se jí, že její tělo je duté a prázdné, že je kamennou sochou, věznicí její duši. A přestože věděla, že se víko abatonu otevřelo jen na zlomek palce, měla pocit, že se dívá do hlubin věčnosti.

Viděla všechno a neviděla nic. Viděla ohnivé koule veliké jako celá Mystara, veliké jako tisíce světů, řítící se nepředstavitelnými rychlostmi po cestách, ze kterých neuhnuly ani o píď. - Viděla celé národy rozlézat se jako lišejník po holých skalách a drtit je na písek a hlínu. Viděla červy, prožirající se těly mrtvých. Viděla barvu bolesti a tvar křiku. Co však bylo nejhorší, v tomřvoucím víru spatřila účel zla abatonu - poznala, co Auroch zamýšlí.

"Vrací se pro Dajina!" zasípěla ústy, která jí už nepatřila. Pokusila se vstát, skříňka však táhla její kamenné tělo přímo k sobě. Její hlava narazila do černé stěny skřínky a v její mysli se kosti jejího těla roztříštily jako křehké sklo. Pak Karleja spatřila další vidění - spatřila Teryla Aurocha, jak sestupuje z nebes a odvádí Dajina do abatonu, zpět do světa abelátů. Dajine, utíkej! pokusila se vykřiknout Karleja, její tělo z ní však sklouzlo tak snadno, jako hedvábné šaty z ramenou mladé ženy. A pak ji pohltilo zapomnění, pevné, černé a těžké jako slunce.

Jo a Brisbois opatrně kráčeli chodbami pod Armětovem. Byla to rozsáhlá síť přírodou a magií vytvořených jeskyní, které se proplétaly pod celou vesnici. Pokud Jo hádala správně, katakomby spojovaly všechny části Armětova, čítaje v to i sám amfiteátr. Kdyby se jim podařilo najít chodbu, která pod něj vedla, získali by skvělý úkryt a navíc místo, ze kterého by mohli hlídat abaton.

Pomalu pronikali stále hlouběji. Jo svítila na cestu malou lampou, kterou našli mezi troskami. V mihotavém světle lampy jako by se stěny jeskyní pohybovaly a tančily a po Brisboisově usmívající se tváři poletovaly zlověstné stíny.

"Říkám ti, že by stačilo, kdybychom se jen dívali, a určitě by se tady dalo najít něco cenného," řekl Brisbois, zatímco opatrně překračoval spadlý kamenný pilíř.

"Zatím jsme ale našli jenom trosky a mrtvoly," opáčila Johauna. Sice věděla, že má Brisbois pravdu, nedokázala se ale přimět k tomu, aby to před ním přiznala. Zadívala se před sebe a v duchu si pokusila vybavit, kudy předtím kráčela. Doufala, že stále ještě směřují k amfiteátru. Chodba se před nimi zužovala a pukliny ve skále svědčily o tom, že se skála při výbuchu hodně otřásla. "Řekla bych, že ta spojovací chodba bude kousek před námi."

"Jen veď dál," řekl s širokým, sebeuspokojeným úsměvem Brisbois.

Jo stiskla rty, nic k tomu ale neřekla. Obezřetně vstoupila do úzké chodby, pokoušejíce se vyhnout temným hrotům skal, vyčnívajících ze stěn chodby. Brisbois šel těsně za ní, podle Johaunina mínění až příliš blízko. Na zádech cítila jeho horký dech a mužova ruka se jí občas otřela o bok.

Otočila se v té úzké prostotě a nevrle se na Brisboise zamračila. "Drž se zpátky, vazale," řekla výhružně a úmyslně mu přidržela lucernu těsně u obličeje.

Muž se ani nehnul a oči se mu zableskly žádostivostí. Kývl hlavou a očima přejel po popelem začerněných obrysech její hrudi a boků.

Johauna přimhouřila oči, položila mu ruku na rameno a odstrčila ho. "Pamatuj na své povinnosti, vojáku," zasyčela. Pak se otočila a vykročila dál chodbou. Zvedla lucernu a napůl se otočila, aby se mohla protlačit mezerou mezi dvěma kameny. Podařilo se jí protáhnout jednu nohu, stále však na sobě cítila jeho pohled.

"Tak teď už vím, proč se Flinn do tebe zamiloval, Jo," řekl zlověstně Brisbois, "už vím, proč tě chtěl."

Jo už měla na jazyku nějakou ostrou odpověď, když vtom se s ní celá jeskyně příšerně otřásla. Lucerna jí vypadla z ruky, sklo se roztříštilo a plamen téměř zhasl v rozteklém vosku. Jo se zoufale pokoušela vytrhnout nohu ze sevření kamenů. V třesoucí se tmě však nemohla najít nic, čeho by se zachytila. Ze stropu se sneslo mračno dusivého prachu a

vrhlo se do chodby.

"Brisboisi!" vykřikla Jo a v jejím hlase se smísil strach a hněv a zděšení.

Pak jednu krátkou, odpornou vteřinu cítila, jak se jeho tělo tiskne k jejímu, jeho ruce jí přejíždějí po bocích a jeho rty se hladově třou o její. Vyškubla se mu, nabrala dech, aby mohla vykřiknout, plíce jí však naplnila horká, pálicí pára a Jo se křečovitě rozkašlala.

"Budeš skvělou kořistí, Johauno Menhir," zasyčel dychtivě Brisbois.

Johauna zamávala pěstmi, zasáhla však jen kameny ve stěnách chodby. Zkusila všechny strany, její ruce však nic nenašly.

V dálece zarachotil hrom a jeskyně se znovu otřásla. Jo v naprostém zoufalství vytrhla kotník ze sevření skály, vytáhla nůž a začala prohledávat dno jeskyně, jestli nenajde lucernu. Narazila na rozbité sklo, chvíli v něm hledala a konečně se její ruce dostaly k držadlu lucerny. Johauna povolila knot a svítilna se zase rozhořela jasným plamenem. Dívka zvedla lucernu vysoko do prachem nasyceného vzduchu a napřáhla ruku s nožem, bezectný rytíř však nikde nebyl.

"Brisboisi! Ty zmetku!"

Amfiteátr byl ozářený nepřirozenou září, vycházející ze svítících par, vířících v něm jako voda v řece. Ta magická bouře vystoupila z abatonu a ve spirále se vznesla do černé noci nad Armětovem. Její svíjející se mlhy vystoupily jako přízračné spáry k mrakům na obloze, vyrvaly v nich širokou trhlinu a odhalily hvězdnaté nebe. Ze středu bouře vystřelovaly dobřela rozpálené jazyky blesků a ve zběsile se otáčejících kružích tančily zničenou vesnicí. Popel, který se usadil na sežehnuté zemi, vzlétl do větru a naplnil vzduch jako padající sníh.

A najednou se uprostřed bouře objevil stojící Teryl Auroch, tak klidný a nevzrušený, jako by stál na pevné zemi. Tvář měl bez výrazu, vznášel se na řvoucím větru a jeho pronikavé modré oči se soustředily na táborový oheň na okraji amfiteátru.

Jediným pohybem ruky probudil svého syna. Dajin si protřel oči, zvedl hlavu a zakryl si rukou oči, aby si je ochránil před září, vycházející z mágova těla. Pak s chvějícími se rty vstal. V jeho rysech se zračila jen očividná odevzdanost, jako by pochopil, co jeho otec vlastně plánoval, co měl v plánu už od jeho narození.

Bouře ještě zesílila a i ze samotného abatonu se ozval naříkavý řev. Ve vichřici se zhroutily sežehnuté pozůstatky jednoho z rozbitých domů a hromady kamení z rozbitých zdí se neklidně chvěly. Ze středu víru náhle vyšlehl oheň a jeho plameny vyletěly až k temným mračnům. Vlna žáru rozvířila vzduch a do okolních lesů se rozešla vyjící a řvoucí vichřice, odnášející s sebou milióny listů, strhaných z větví stromů.

Chlapec vypadal jako hypnotizovaný a ničeho si nevšímal. Nepohnul sebou ani tehdy, když zemí pod jeho nohama otřásl dunivý hrom. Ani o krok neustoupil, když se ze skříňky v obrovských, do spirály se stáčejících vlnách s řevem vyřítily plameny. Dajin se s bezvýrazným obličejem vznesl ze země a jako po neviditelném schodišti kráčel ke svému otci. Mág vzal chlapce kolem ramen a přitiskl si ho k sobě, jako by ho chtěl chránit před zuřivostí stále sílící bouře.

Dajin se podíval na svého otce a pohledy jejich jasných modrých očí se spojily.

Jo vyběhla ze vstupu do katakomb jen zlomek vteřiny předtím, než se budova na ní zhroutila a zřítíla se do hlubin jeskyně. Upustila lucernu, oběma rukama pevně sevřela Hadobije a rozběhla se k bouři zachvácenému amfiteátru.

"Karlejo!" vykřikla zděšeně, vichřice jí ale ta slova odtrhla od úst. Johauna se naklonila proti větru a běžela dál. Pod nohama jí klouzaly popelem zasypané kameny. Najednou jí nohy sklouzly úplně a Johauna spadla na zem. Vykřikla bolestí a překvapením a chytila se nějakého spáleného kořene, aby ji vichřice neodfoukla zpátky.

Několikrát zamrkala a jen upřeně zírala do zuřící bouře. Z amfiteátru stoupal modrobílý sloup páry a jeho střed žhnul žářem ohně. Ze středu bouře vylétávaly spršky jisker a uhlíků a snášely se na zem kolem ní. A právě tam, v srdci bouře, Johauna spatřila Teryla Aurocha, držícího Dajina.

"Dajine!" vykřikla, vítr však byl tak silný, že ani neslyšela svůj vlastní hlas.

Z nebe jako oštěp vyletěl obrovský sloup jasného světla, zešíkma pronikl bouří a vnikl do abatonu. To světlo bylo nádherné, lesklo se jako nejkrásnější perleť. Teryl Auroch jemně ukázal svému synovi, aby do toho zešíkma svítícího světla vstoupil. Jo jen bezmocně přihlížela, jak se chlapec vznáší ve vzduchu a bez jediného ohlédnutí vstupuje do zářícího světelného tunelu. Mág věnoval Jo jeden záhadný pohled a pak vykročil za svým synem.

"Dajine! Ne!" vykřikla dívka. "Dajine, vrať se!"

S největším vypětím se vyškrábala na kolena a zvedla Hadobije. Nesmírně toužila po tom, aby čtyři runy Kvadriviálu zase začaly tepat tím známým žářem, meč však zůstal temný a chladný.

Vše bylo ztracené - Armětov, Dajin, Flinn, Hadobij... Jo ani nechtěla hádat, co se asi stalo Karleje a Braddokovi.

Auroch je porazil. Brisbois utekl. Čest, Statečnost, Víra i Sláva byly mrtvé a s nimi i Johaunino srdce. V uších jí prázdně zněla slova slibu, která dala sobě a panu Střelci - slibu milosrdenství.

Namáhavě vstala, chytila rukama čepel Hadobije a pevně opřela jílec o zem. Naklonila si meč k sobě, opřela si špičce levé nadro a zavřela usazené oči.

"Ne, Jo, znám ještě jiné východisko," řekl za jejími zády nějaký hlas, hlas, který Johauna opravdu slyšela, hlas, který poznávala.

Johauna Menhir se otočila jako blesk a Hadobij se zařinčením spadl na zem. Srdce jí přestalo bít. To bylo nemožné. Ale byla to pravda. Na celý dlouhý okamžik jako by bouře kolem přestala existovat.

Uprostřed rozbitého města a plamenů hořících domů stál Mocný Flinn. Obklopovalo ho jiskřivé světlo a jeho brnění hořelo oslepujícím jasem. Usmíval se a jeho tvář vyzařovala sílu a zdraví.

A život.

JO ZCELA MIMOVOLNĚ KLESLA NA KOLENA a skryla tvář do dlaní. Náhle se cítila nehodná toho, co se právě stalo, a styděla se za své zoufalství. Reflexivně hledala útěchu v Hadobiji, ležícím po jejím boku. Na dotek byl chladný, chladný kvůli pohanění tvou nehodností, řekl jí ten hlas hluboko v její mysli. Jen ten kámen ve váčku u opasku byl stále teplý a dodával jí sílu.

"Vstaň, Johauno," zazněl z toho jasného světla Flinnův hlas. "Ten strach počká. Musíme jednat."

Johauna stále odvracela oči, klečela na zemi a třásla se.

"Řekl jsem vstaň!" nařídil jí ten hlas a byl v něm znát hněv.

Johauna pomalu vstala a zvedla Hadobije ze země. "Ach, Flinne," vydechla a její hlas byl v té bouři jen sotva slyšitelný. Oči však stále odvracela. "Tolik se mi po tobě stýskalo."

"A mně po tobě, má drahá," řekla ta zářící postava. Natáhla k ní ruku a vzala do dlaně její tvář. "Dej mi můj meč, lásko."

"Ano," vzdychla a srdce jí bolestivě bušilo. Podala mu Hadobije, jílcem napřed. "Že jsi teď Nesmrtelný? Že máš schopnost napravovat to, co se nemělo stát?"

Flinn se soucitně usmál a sáhl po meči.

Teprve teď se mu Jo zadívala do tváře, viděla jeho vlasy, rozfoukávané větrem, a vzpomněla si, jak s ním jezdila v těch dobách, kdy se potkali poprvé. Vzpomněla si, jakou měla radost z toho, že mohla bojovat bok po boku s Mocným Flinnem, hrdinou z pověstí a písní. Vzpomněla si na to vzrušení, které ji tehdy mrazilo v zátylku, a divila se, že necítí stejné vzrušení i teď. Dívka meč náhle zase stáhla. "Musíš mi to slíbit."

Flinn svažil obočí, stále se však usmíval a natahoval k ní ruce. "Co ti mám slíbit?" zeptal se a jeho znělý hlas přehlušil i vytí vichřice.

"Musíš mi slíbit, že zachrániš Dajina a zabiješ Aurocha, Verdilitha a Brisboise." Jo postoupila o krok blíž a zadírala se do očí muže, kterého milovala. "A musíš mi slíbit, že už mě nikdy neopustíš."

Flinnovi klesly ruce k bokům a usměv na jeho tváři se najednou změnil na výraz hlubokého soucitu. Johauně se na chvíli zdálo, že ten muž - ten Nesmrtelný - klesne na kolena a bude ji prosit, aby mu odpustila, že ji opustil a vydal ji napospas smrti. Srdcem i duší však chápala, že ať už se Flinn stal čímkoli, ať už se ty plamenné světy, kterými musel kráčet, jmenovaly jakkoli, nemusel ji prosit o odpuštění za to, co dělal, lhostejno jestli to bylo v minulosti, nebo jestli to teprve mělo přijít. Teď už byl mimo hranice viny i nevinnosti. Přestože teď před ní stál v celé své nádheře, už to neměl být úplně ten stejný muž, kterého kdysi milovala.

"Johauno Menhir," řekl vážně, "slibuji ti, že to udělám. A slibuji ti, že už nás ani smrt nerozdělí." Znovu zvedl ruce, aby přijaly Hadobije.

Jo těžký meč bez váhání zvedla a vložila jej Flinnovi do rukou. Runy Kvadriviálu v rukou té zářící postavy zaplanuly ostrým, téměř hněvivým jasnem. Johauna na to jen s bázní v očích hleděla a tušila, že ať už do toho meče jeho tvůrci vložili jakoukoli svatou moc, Hadobij věděl, kdy je v rukou svého vlastníka.

Flinn sevřel Hadobije oběma rukama a od jeho dokonalého těla se odrážela bílá zář světelného sloupu, který jako by do sebe začínal vtahovat páry a vítr, vířící kolem. Jo fascinovaně přihlížela, jak se každý sval té bytosti stahuje s tak nesmírnou silou, jakou nikdy nemohl mít žádný smrtelník. Jakoby hypnotizována zírala na jeho krásné svalnaté tělo a všechny ostatní myšlenky rázem unikly z její mysli. Zapomněla na zkázu Armětova, na zmizení Karleji a Braddoka, na únos Dajina. Žádná z těch věcí už nebyla důležitá. Flinn se vrátil z říše mrtvých a Johauna věděla, že všechno napraví.

"Johauno Menhir, co si přeješ, abych udělal?" zeptal se Flinn a pomalu zvedl Hadobije nad hlavu, jako by jím chtěl dívku udeřit. Jo se ani nepohnula, jen očarovane stála. "Co si přeješ, abych udělal? Mám se vypravit na ten druhý svět, abych zachránil Dajina, zabil jeho otce a zajistil, že se abeláti už nikdy nevrátí?"

Johauna zvolna přikývla. "Ano," řekla do vyjícího větru.

"Mám rozbít ten světelný sloup a zničit abaton?"

Jo znovu přikývla. "Ano."

"Mám najít Karleju a učinit ji tak mladou, jako jsi ty, abyste mohly sdílet své životy jako nejbližší přítelkyně?"

Johauně klesla hlava na prsa. "Ano."

Flinn jí položil pod bradu hrot Hadobije a zvedl ji hlavu tak, aby se na něho dívala. Uprostřed bouřícího vichru, který jí cloumal tělem, a pod zuřícími blesky, rozbíjejícími oblohu, dívka vnímala jen ten chladný kov, dotýkající se její kůže.

Její milovaný se vrátil z říše mrtvých.

Všechno bude napraveno.

"Mám tě přijmout jako svou jedinou lásku, nad kterou už nikdy nikoho nepovýším?"

Jo neřekla nic. Vykročila kupředu a bylo jí lhostejné, že se Hadobij otírá o její kůži a po tváři jí stéká tenký pramínek krve. Necítila bolest, jen nesmírnou radost z toho, že je zase u Flinna. Zvedla ruce a přitiskla se k němu, odvážíla se ho obejmout a ucítila sílu, která se skrývala v tom kdysi mrtvém těle. Srdce mu v hrudi hlasitě bilo a jeho dech byl horký. Jo rozevřela rty a podívala se Flinnovi do tváře. Chvějící se rukou ho vzala kolem ramen a přitiskla svoje rty na jeho, aby její ústa ucítila to, po čem celé ty měsíce toužila. Ten polibek jí přinášel dar zapomnění, očišťoval její mysl od všeho, co měla za sebou. Dokud ho bude objímat a dokud se k němu bude tisknout, nebude cítit žádnou bolest.

"Jo, drahá," zašeptal chraptivě Flinn a odtáhl se od ní, "abych toho čaroděje mohl zastavit, musím získat zpět všechnu svou sílu."

Jo vrávoravě o krok ustoupila a očarovánými očima hleděla na tvář svého milence. Toužila jen po tom, aby ho dál líbala, aby se znovu vrátila do toho bezpečného úkrytu před běsnící bouří.

"Hadobij v sobě drží malou část mé duše," pokračoval Flinn. "Pokud mám Aurocha zastavit, musím ji uvolnit."

Jo váhavě přikývla. Její oči už nevyzařovaly vůbec nic. "To si pamatuji. Mluvil jsi ke mně."

"Ano, je to právě tak, jak jsem ti to říkal. Tu část své duše uvolním jen tehdy, když ten meč zlomím. Zlomit ho ale mohu jen tehdy, když si budeš přát, aby byl zlomen," řekl Flinn. Klekl si na zem, zabodl Hadobije do země a ohnul dlouhý meč

přes jedno koleno.

Jo znovu přikývla. Zmateně zamrkala, jako by si snažila vyjasnit myšlenky, a jen se dívala, co Flinn chce udělat.

"Jo, přej si, aby byl zlomen. Musíš se zříct víry v Hadobije, jinak se má duše nikdy neosvobodí," vysvětloval jí Flinn.

"Musím Hadobije zničit."

Jo měla pocit, že její ruce a nohy jsou těžší než kámen. Její mysl, potácející se v mlze, věřila Flinnovi, že meč musí být zlomen. Její srdce však při té myšlence poplašeně křičelo: jestli byl Hadobij opravdu Flinnovou duší, pak nikdy nesmí být zničen. Byl jejím vůdcem a v temných časech po Flinnově smrti jí dodával naději. Bojovala tím mečem proti Verdilithovi a bezmála ho zabila. Naslouchala mu, když jí radil, aby neopouštěla svou víru - a ne aby jej zničila.

Flinnova pěst se snesla na čepel meče. Od prstů se mu rozletěla sprška jisker, ty však vzápětí pohltit nenasytný vítr.

Čtyři runy Kvadriviálu krátce zaplály. Flinnova pěst udeřila podruhé a muž zkřivil obličej bolestí, když se jeho ruka odrazila od tvrdého kovu. Runy znovu zaplály a do temného vzduchu a Johauniných omámených očí vyslaly jasné paprsky světla. Po třetím úderu meč uprostřed praskl, Kvadriviál ještě jednou zazářil a pohasl.

Jo ustoupila ještě o jeden nejistý krok dál a cítila, jak se jí dotýká mocná síla sloupu světla, vycházejícího z abatonu. V té jasné záři se Flinn zdál být obrovský a nestvůrný. Zvedl pěst, aby naposledy udeřil. Tvář se mu stáhla hněvem a Johauna v jeho očích spatřila cosi, co v očích muže, kterého milovala, nikdy nespátřila.

Šilenství.

Flinn by Hadobije nikdy nezničil. Nikdy by nedopustil, aby runy Kvadriviálu potemněly. Dívce opětovně zazněla v mysli slova pana Brisboise: Budeš skvělou kořistí, Johauno Menhir.

"To nebyl Brisbois," zamumlala nevěřičně, zaječela vzteky a vrhla se kupředu. Popadla jilec Hadobije a vytrhla jej z rukou té zářící bytosti. "Za

Flinna!" vykřikla a probodla mečem mužovo srdce. Z rány vyšlehl třeptící se pruh jasného světla.

Flinnovy oči se rozšířily hrůzou a odhalily úzké, svislé žitnice - oči, které patřily Verdilithovi. Zařval a pokusil se na ni dosáhnout. Náhle bylo vidět, že jedna jeho ruka je zmračená a krvácí. Jo zabodla obrovský meč ještě hlouběji do Flinnova těla. Muž všeřekl bolestí. Obrátil oči v sloup, zamával rukama ve vzduchu a znovu otevřel ústa, tentokrát však už nevydal ani hlásku.

Jo otočila mečem a Hadobij se rozpadl na dvě poloviny, zaklíněné mezi žebry té strnulé postavy. Flinnovo tělo kleslo na zem, Johauna však přiskočila k němu a bila do něj zbylým ostrím zlomeného meče. Rány na tu svalnatou postavu přšely rovnou měrou z lásky i nenávisti, a na zničeném meči jasné zářily runy Kvadriviálu.

"Sli... slitování," zašeptal drak ústy Flinna Odpadlíka.

Jo se na okamžik zarazila a prázdně hleděla na tu rozbitou postavu. Pak Johauna Menhir přiložila té bytosti k hrdlu jako břitvu ostrou čepel zlomeného meče a řekla: "Ne. Žádné slitování. Spravedlnost."

Epilog

ČERNÁ BRÁNA ŘÍŠE MRTVÝCH SE ZVOLNA otevřela.

Flinn povstal uprostřed plamenů. Vyšel z hořícího domu uprostřed Armětova a znovu nabral do plic vzduch Mystary.

Na to, co se právě odehrálo, si vzpomínal jen matně, neboť jeho paměť halil závoj zapomnění, podobný závoji vznášejícího se popela, který zakrýval zničenou vesnici. Dokonce si ani nepamatoval své jméno.

Na abaton si však vzpomínal, na tu příšernou skříňku patřící Terylu Aurochovi a jeho abelátům. A také si vzpomínal na to, co mu přikázala Diulanna: Znič abaton, nebo jej odnes z Mystary.

Teď abaton ležel přímo před ním a jeho doběla rozžhavený sloup světla sál z Mystary její magii. Flinn cítil, jak život jeho světa pomalu odplová do toho zářícího sloupu, a cítil, jak se rovnováha magie zachvívá a zvolna přesouvá ve prospěch světa abelátů. Musí tu skříňku zničit, nebo všichni živí tvorové na Mystaře do roka zahynou. To mu řekla Diulanna, a Thor Hromovládc a Odin Stvořitel to potvrdili.

Flinn si protáhl svaly a cítil, jak se jeho nesmrtelné tělo napíná silou. Jeho smrtelné tělo bylo silné, nyní však byla jeho síla nadpřirozená a nesmrtelná. Na druhé straně však pro něho jeho nynější schopnosti byly zcela nové a Flinn je ani všechny neznal. On je však pozná, a pokud má zničit abaton, pozná je rychle.

Rytíř udělal další krok a pod nohama cítil pevnou zemi. Kdysi si myslel, že ten pocit už nikdy nezakusí. Vzpomínal si, že jeho pohřební hranice byla velmi podobná tomu rozbitému domu, co teď hořel za jeho zády. Přesto mu ale něco unikalo, něco, co tančilo na samém okraji jeho paměti.

Flinn rozpačitě potřásl hlavou. "Ne něco," řekl sám sobě, "ale někdo." Nemohl si ale vzpomenout, kdo by to mohl být. Brzy si na to ale vzpomene - jen co pozná všechny své schopnosti. "Musím zase získat ztracenou sílu," prohlásil nahlas.

"Odkdy musejí mrtví získávat nějaké síly?" ozval se za ním nějaký hlas.

Flinn se pomalu otočil a přimhouřil oči, jak se snažil vzpomenout.

"Ty si na mě nepamatuješ," řekl bez okolků cizinec. "To mě ani nepřekvapuje. Koneckonců jsi už nějakou dobu mrtvý."

"A ty jsi kdo?" zeptal se Flinn.

"Copak si vůbec na nic nepamatuješ? Jako třeba na to, kdo jsi, koho jsi znal. Nebo třeba koho jsi miloval."

Flinn zavrtěl hlavou. "Ne. Je toho hrozně málo."

"Tak mi dovoľ, abych ti pomohl. Tvé jméno je v těchto končinách velmi známé a proslulé - zčásti samozřejmě také díky mně. Jmenuješ se Flinn... Mocný Flinn." Flinn přikývl a pokusil se to jméno vyslovit. Ten cizinec mu nepřipadal nebezpečný a Flinn vytušil, že to je někdo, koho znal ve svém životě smrtelníka. Zamrkal a ukázal na tělo na zemi. "A tohle byl kdo?"

Cizinec chvíli zamyšleně mlčel a teprve po chvíli odpověděl: "To byl tvůj největší nepřítel, drak jménem Verdilith.

Podářilo se mu zcela dokonale přijmout tvou podobu, neboť na Rovině mrtvých je dokonale napodobeno všechno živé. Byla to jedna z těch mnoha událostí, které vedly k tomu, že jsi mohl znovu vstoupit na tento svět." Cizinec se

zařival na sloup světla. "Pojďme. Kdybychom neodešli, vysálo by nám to oběma duše z těla. Kromě toho se musíš ještě hodně naučit, než budeš schopen tu věc zničit.

"Dobrá."

Flinn se nechal odvést od toho zářícího sloupu, sloupu, který byl branou k jeho nepříteli. Cestou se zeptal: "Jak ti říkají?"

"Braddok, Braddok z Horokraje. To je přece jasné."

This material is protected under the copyright laws of the United States of America. Any reproduction or unauthorized use of the material or artwork contained herein is prohibited without the express written permission of TSR, Inc.

THE DRAGON'S TOMB

Cover Art by JOHN and LAURA LAKEY Czech translation by HYNEK FILIP, ŠÁRKA BARTESOVÁ

Visit our website at [http://www.tsrinc.co.uk](http://www TSR, Inc.)

DUNGEONS & DRAGONS, D&D, and the TSR logo are trademarks owned by TSR, Inc.

© 1997 TSR, Inc. All rights reserved. TSR, Inc. is a subsidiary of Wizards of the Coast, Inc. ISBN 80891-9